

SANTA MONTEFJORE

Savršena sreća

Naslov originala:

Santa Montefiore
THE PERFECT HAPPINESS

Santa Montefjore

SAVRŠENA SREĆA

S engleskog prevela
Gordana Subotić

Devojkama:
Amandi, Džejn, Džuli, Trilbi i Sem

Prolog

Ljudski duh je kaleidoskop sastavljen od miliona ogledalaca koja, u zavisnosti od toga gde svetlost pada, odražavaju ceo spektar boja. Bezgraničan je i ima mnogo lica. Ipak, unutar tih isprepletenih dvorana s ogledalima, neke površine nikad ne dobiju priliku da zasijaju, već samo leže u mraku, zanemarene.

Može se dogoditi da nikad ne spoznamo svoju sposobnost da volimo. Može se dogoditi da nikad ne procvetamo potpuno. Ali ponekad se u našem životu dogodi nešto što nam osvetli ono što smo mogli da postanemo da smo dozvolili svetlosti da dopre do tih mračnih i tajnih površina naše duše. Onda shvatimo da imamo krila i da smo ih uvek imali...

U potrazi za savršenom srećom

Prvi deo

ČEŽNJA

1.

SREĆA U ŽIVOTU ZAVISI OD TOGA KAKO RAZMIŠLJAMO.

U potrazi za savršenom srećom

London

Septembar 2008.

Anđelika Larivijer navuče gaće s elastinom i pogleda se iz svih uglova u luksuznom kupatilu projektovanom po njenoj želji u *Smolbon ov divajzisu*. Ogledala su prekrivala tri zida kupatila i deo četvrtog, iznad dva umivaonika na kojima su gorele *diptik* sveće, a parfemi u lepim staklenim bocama ukrašavali bledu mermernu površinu. Anđelika je volela lepe stvari: sunčev sjaj koji se prelama kroz orošenu paukovu mrežu, izmaglicu nad površinom jezera nalik ogledalu, stari stakleni luster, zvezde, pun mesec, Pariz, parfem, setne tonove violončela, plamen sveća, intenzivno crnilo vresa, sneg. Još lepša od stvarnosti bila je njena mašta. Minuciozni poput začarane bašte, snovi su joj se razlivali po stranicama maštovitih dečjih romana u kojima život nema granica, a lepota može imati svakakvo obličje. Najviše od svega Anđelika je volela ljubav jer nije bilo ničeg lepšeg od nje.

Dok je razmišljala o tome kako vreme brzo prolazi, misli su joj odlutale do onog prvog poljupca u Parizu, ispod ulične svetiljke na Trgu Madlen. Olivije je više nikada nije tako poljubio, a ona više nikada nije doživela omamljujući osećaj da joj stotinu tananih pčelinjih krilca golica zidove trbuha. Ljubio je on nju i posle toga, samo što se muževljev poljubac razlikuje od ljubavnikovog. Prvi poljubac se ne može ponoviti. Brak, deca i kućne obaveze produbili su njihovu međusobnu naklonost, ali su istovremeno ukrali nešto od čarolije zbližavajući ih kao da su brat i sestra. Preplavio ju je talas čežnje za tim dragocenim trenutkom i izvesna tuga što više nikad neće osetiti tako snažnu ljubav.

U tom trenutku je ušetao osmogodišnji Džo, čist i zajapuren, u pidžami, i kad ju je ugledao užasnuto je razrogačio oči. – Jao! – uzviknuo je, kriveći lice: – Ne ponovo *te!*

Anđelika podignu čašu s vinom i namesti svoju talasastu kosu.

– Oprosti, dušo, večeras su mi potrebne moje duboke gaće – rekla mu je i otpila gutljaj rashlađenog sovinjona. – Duboke gaće ili veliki stomak, a ja znam šta mi je važnije.

– Ni tati se ne sviđaju.

– Zato što Francuzi vole lepo donje rublje. – Pomislila je na fino rublje *kalvin klajn* u fioci, koje nikad nije obukla, zato što je radije nosila ono jednostavno pamučno iz *Marks i Spensera* i rastužila se što je posle deset godina braka i dvoje dece odustala od pokušaja da izgleda seksi. Navukla je crnu *prada* haljinu. – Bolje? – upitala je, namestila se kao da pozira i koketno mu se osmehnula.

– Uh! – teatralno je uzdahnio. Nagnula se da ga poljubi. – Lepo mirišeš – dodao je.

– To je već bolje. Zapamti, ako hoćeš da budeš popularan među devojkama, samo im uvek govori da izgledaju predivno. To je dobra vežba koja će ti pomoći da nađeš ženu jednog dana.

– Ja se nikad neću oženiti. – Zagrlio ju je i naslonio joj glavu na rame.

– O, predomislićeš se kad odrasteš.

– Ne, neću. Hoću zauvek da ostanem s *tobom*.

Anđelikine oči se zamagliše od ganutosti. – O, dušo, to je nešto najlepše što si mi ikada rekao. – *Šta će mi čarolija kad imam tebe!* – Zagrli me jako. – Stisnuo se uz nju kikoćući se. – To je tako lepo!

– Mogu li sad da gledam film *Ant Buli*?

– Hajde. – Gledala ga je kako uzima daljinski upravljač i penje se na njen krevet. Pozvao je svoju sestru da im se pridruži, i Anđelika je čula kako šestogodišnja Izabel trči preko hodnika.

Okrenula se prema ogledalu i obrisala razmazanu maskaru. Taj dečak će jednog dana slamati srca, pomislila je. Odmakla se i zadovoljno se pogledala. Nije loše, zahvaljujući *spenksu*.¹ Zaista je izgledala prilično vitko. Obuzeta poletom, brzo je ušla u garderobu

pravljenu po porudžbini i uzela starinski crni kaiš s lepom pozlaćenom šnalom u obliku leptira koji je našla na buvljoj pijaci Portobelo. Ponovo je stala ispred ogledala, stavila kaiš, obula crne cipele s otvorenim prstima i visokom potpeticom i zadivljeno posmatrala promenu.

Džo i Izabel su čavrljali u krevetu i neobuzdano su se smejali, onako kako to samo deca umeju. Vrata se otvoriše i Olivije uđe, nehajno, kao muškarac koji je navikao da bude glavni u kući.

– Ovde je kao u bordel! – Upalio je svetlo. – Deca bi trebalo da budu u krevetu.

– I *jesu* u krevetu, u *našem* krevetu – nasmejala se. – Zdravo, dragi.

Namrštio se i ugasio sveće, znajući da bi ona zaboravila da ih ugasi. – Vidim da piješ vino. I meni bi prijalo piće.

– Loš dan?

Olivije skinu kravatu. – Vremena su teška. U Sitiju vlada potištenost. – Ušao je u garderobu i okačio sako na vešalicu. – Jesi li uzela moje stvari s hemijskog čišćenja? Večeras bih hteo da obučem *guči* sako.

Anđelika pocrvene. – Zaboravila sam. Oprosti.

– *Merde!*² Ponekad se zapitam šta se događa u toj tvojoj glavi napunjenoj slamom.

– U njoj postoji ceo jedan svet, ispod slame, naravno. – Kucnula se po slepoočnici, trudeći se da deluje veselo. – Plaćaju mi da maštam.

– Pamtiš zaplete tih svojih romana, ali ne možeš da zapamtiš da uzmeš moju odeću s hemijskog čišćenja. Još nisi uzela moje pantalone od krojača, a zamolio sam te još pre nekoliko nedelja. Da radiš moj posao, propali bismo!

– Zato i ne radim tvoj posao. Slušaj, žao mi je.

– Ne izvinjavaj se. Očigledno ti ja nisam najvažniji.

– Dragi, molim te ne ljuti se. Otići ćemo na večeru, biće zabavno. Zaboravićeš Siti i *guči* sako. – Prišla mu je s leđa i obavila mu ruke oko struka. – *Znaš* da si mi ti najvažniji.

- Onda budi dobra i daj mi piće; i stavi decu u krevet. Letnji raspust je predugačak. Kad polaze u školu?

- U četvrtak.

Razdraženo je frknuo. - Previše kasno. - Skinuo je pantalone i pažljivo ih okačio. Olivije je bio izuzetno uredan. - Istuširaću se.

- Onda, kako izgledam?

Olivije ju je pogledao dok je skidao pozlaćenu dugmad s manšeta košulje. - Zašto si stavila kaiš?

- Zato što je moderan, dragi!

- Zašto bi isticala najširi deo tela?

Anđelika je zgranuto zurila u njega. - Najširi deo tela? - Zakikotao se i poljubio je u vrat. - Ti uvek izgledaš predivno, Anđelika.

Gledala ga je kako skida košulju i spušta dugmad za manšete u kožnu kutiju na presi za pantalone. Iako mršav i ne naročito visok, Olivije je bio privlačan muškarac. Bavio se sportom, redovno je igrao tenis u klubu *Kvins* ili je trčao u Hajd parku, kako bi utrošio višak energije kad neko iz njegove četvorke nije mogao da igra tenis. Bio je pravi Gal, s gustom talasastom smeđom kosom začesljanom s lica i glatkom maslinastom kožom koja nikad nije delovala blede, čak ni zimi. Imao je fine crte lica, dug aristokratski nos, oči plave kao razlićak koje su se isticale ispod crnih obrva. Najpre su je privukle njegove usne, način na koji su se izvijale na jednu stranu. Sad mu je trebalo mnogo da ih izvije u osmeh. Nosio je svoju odeću sa smelošću pravog Parižanina, a naročitu pažnju je poklanjao uvek izglancanim cipelama i prelepo skrojenim odelima. Olivijeu je izgled bio važan, i nije žalio novca kad bi ušao u *Ternbul i Aser* i u *Guči*. Voleo je da izgleda dobro i voleo je da i *ona* izgleda dobro.

Uz pomoć Sani, kućne pomoćnice, Anđelika je stavila decu u krevet i sipala svom mužu viski s ledom u trenutku kad je izašao iz kupatila obavijen mirisom sandalovine. Nije primetio da je skinula kaiš i vratila ga u fioku sa svojim modnim detaljima. Više nije bila raspoložena što ide na večeru, iako je Skarlet jedna od njenih najboljih prijateljica. Osećala se kao vreća brašna.

Kad je uzela tašnu, mobilni telefon joj je zavibrirao najavljujući poruku. *Molim te, dođi brzo. Potrebna si mi. Voli te Kejt.* Anđeliki je ustreptalo srce. Kejt je u nevolji. Opet! Pogledala je na sat. Kejt živi na Tarlou skveru, na putu do Skarletine kuće u Čelsiju. Ako požuri, mogla bi da ode taksijem i sastane se s Olivijeom kod Skarlet.

Olivijeova reakcija je bila predvidiva. Ljutito je uzdahnio i opsovao, naglašavajući reči kako bi naglasio ljutnju. – Ona stalno nešto drami! A ti trčkaš kao da ne vidiš da bez tebe kao publike te njene drame uopšte ne bi ni bilo.

- Uzrujana je. Očigledno je u krizi.

- Ceo njen život je kriza.

- Nije ona kriva što Pit ima ljubavnicu.

- Saosećam s njim. Da sam oženjen njome, i ja bih imao ljubavnicu.

- Nadam se da to nije pretnja.

- Nije upućeno tebi, ljubavi. Prija mi sama činjenica da se ti i ja razlikujemo. Ja sam materijalista, ti si duhovni tip. – Nasmejao se, zadovoljan svojom analizom. – Idi, naći ćemo se kod Skarlet. Ali gledaj da dođeš do pola devet. Reći ću im da rešavaš krizu. Ne sumnjam da će tvoja prijateljica iz publike razumeti! – dodao je, misleći na Skarlet. – Mada sam siguran da ne bi želela da zakasniš na večeru. Dok je izlazila, primetio je njenu tašnu, nemarno bačenu na krevet pored sjaja za usne i pudera. – Anđele, ne možeš da platiš taksi ako ne poneseš tašnu! – nestrpljivo je doviknuo. Dojurila je nazad, pokupila sve s kreveta i ponovo otrčala.

Anđelika je prebacila ešarpu preko ramena i zaustavila taksi u Kensington čerč stritu. Bilo je prohladno septembarsko veče. Ranije se smrkavalo, a nebo su ispunili sivi oblaci nalik kaši. Bilo je drveća čije su krošnje već poprimile narandžastu boju. Ulice su vrvele od ljudi koji su se po povratku s odmora pripremali za početak školske godine. I kolovozi su bili prometniji, saobraćaj naspram Kensingtonske palate bio je usporen, a na nekim tačkama i potpuno zaustavljen. Laknulo joj je što ide u suprotnom smeru.

Taksista ju je prenuo iz misli turobnim komentarima o škrtom

suncu i još jednom vlažnom letu. – Globalno zagrevanje – smrknuto je rekao. – Ipak, Boris je gradonačelnik, a Kameron će oduvati Brauna kao od šale. Nije sve tako loše.

Ostavio ju je ispred Kejtine bele kuće u nizu sa sjajnim ružičastim vratima pored kojih su, s obe strane, stajala dva ukrasna žbuna lovora nalik stražarima. Iz kuće su dopirali zvuci muzike iz filma *Mama mia* i glasovi. Pokušala je da proviri unutra, ali zavese su bile navučene. Možda je poruka koju je dobila poslata ranije tako da sad prekida neku večeru.

Vrata se napokon otvoriše i Kejt se pojavi u kućnoj haljini od kašmira, s bocom šardonea u jednoj ruci i cigaretom u drugoj. Lice joj je bilo umrljano suzama, maskara joj se razmazala po pocrveneloj koži, a dugu gustu smeđu kosu začesljala je i vezala *ermes* ešarpom.

– Oh, Anđelika, hvala ti što si došla. Ti si pravi prijatelj.

Nije bila jedini pravi prijatelj. U dnevnoj sobi sedele su Leticija i Kendas, očigledno zbunjene koliko i ona.

– Šta se događa? – prošaputa Anđelika obraćajući se Leticiji obavijenoj oblakom *frakasa*.

– Nisam sigurna, dušo – odgovorila je, zavodljivo izvijajući reči svojim italijanskim izgovorom kao što mačka izvija rep. – Znam koliko i ti.

– Gde su deca?

– S njenom majkom.

– Pit?

– U Moskvi.

– Sva sreća.

– *Esatto*,³ dušo. Nijedan muškarac ne voli da vidi ženu u suzama, naročito ako ih proliva zbog njega.

– Doneću ti piće – reče Kejt i izađe iz sobe nesigurno se teturajući.

Anđelika se sručila na stolicu. – Da sam znala da ste vas dve ovde, ne bih se gnjavila. Olivije će pobesneti ako zakasnim na večeru.

– Misliš da je to strašno? – reče Kendas, izvijajući savršeno

oblikovanu obrvu. – Trebalo je da budem u pozorištu.

– Previše si dobra prema njoj – reče Leticija.

– Ne, ja sam budala! – Rođena Njujorčanka, Kendas nikad nije birala reči. – Poslala sam poruku Hariju da ćemo se videti na pauzi. Toliko je besan da mi nije odgovorio. Ako nastavim ovako, razvešćemo se.

– Deluje tako mršavo – rekla je Leticija, klizeći svojim zelenim očima prema predsoblju. – Kao da nedeljama nije jela ugljene hidrate. Zapravo, malo sam ljubomorna.

– Tuga – zajedljivo je rekla Kendas. – Trebalo bi da je prodaju u bocama.

– Šta misliš, da li ju je Pit ostavio? – upita Anđelika.

– *Naravno* da nije. Njih dvoje su zavisni jedno od drugog. U *jednako* meri unesrećuju jedno drugo. – Kendas je nestrpljivo pogledala svoje lepe ružičaste nokte. – Šta radi ona tamo, cedi grožđe?

– Ovo će biti duga noć; prosto znam da je tako – uzdahnula je Leticija.

Kejt se napokon vratila s bocom vina. – Nisam mogla da nađem otvarač za flaše – rekla je, pijano se zakikotala i uvukla dim iz cigarete. – Verovatno se pitate zašto ste ovde.

– Rođendan ti je i sve tri smo zaboravile!

Leticija prostreli Kendas pogledom. – Šta se događa? – nežno je upita i potapša sofu. Kejt sede uzdišući.

Kendas uze bocu od nje i izvuče čep. – Mislim da mi treba malo ohrabrenja.

– Kasnim – smrknuto reče Kejt.

– Dušo, *sve mi* kasnimo – reče Kendas.

– Ja ne kasnim u pozorište. Kasni mi. – Značajno ih je pogledala.

– O, o *tom* kašnjenju je reč. Pa, to je iznenađenje! – nastavila je Kendas. – Mislila sam da se vas dvoje hvatate za gušu, a ne za gaće!

– Jesi li uradila test? – upita Anđelika.

– Nisam, zato sam vas i pozvala. Potrebna mi je moralna podrška za taj čin.

- Nisi uradila test? - razdražljivo upita Anđelika. Ako rezultat testa bude negativan, u čemu je svrha njihovog večerašnjeg dolaska ovamo?

- Dakle, imaćete još jedno dete. Zašto je to toliko strašno? - upita Kendas, sipajući sebi malo vina.

- Da, još jedno dete će vas ponovo vezati. Nema ničeg romantičnijeg, dušo - rekla Leticija maznim glasom, ohrabrujući je.

Kejt je odmahнула glavom, a oči su joj se napunile suzama. - Ne u ovom slučaju. - Ugrizla se za donju usnu. - Ako sam trudna, ne znam čije je.

- Jesam li nešto propustila? - zapanjeno upita Kendas.

- Nisi jedina - reče Anđelika. Sve tri žene pogledaše Kejt.

- Imala sam avanturu za jednu noć. Pogrešila sam. Pit je bio s onom svojom prasicom, a ja sam očajavala. Koji sam kreten. Pogledajte me sad. Pretvorila sam se u ruinu. Kad samo pomislim da sam model. Sad me niko neće zaposliti osim onih groznih agencija.

- U ovom stanju? Mislim da treba da budeš srećna ako nađeš bilo kakav posao - blago ju je zadirkivala Kendas.

- Dogodilo se samo jednom, a biću kažnjena za ceo život.

- Dakle, ko je on?

- Ne mogu da vam kažem. Previše me je sramota.

Anđelika je zažmirila, razmatrajući moguće kandidate. Leticija je prebacila ruku preko Kejtinog mršavog ramena i ohrabrujuće je stegla, obavijajući je bledim kašmirom i mirisom parfema.

Kendas pogleda na sat. - Ne bih želela da delujem grubo, ali Džeremi Ajrons neće čekati mene da bi izašao na scenu u drugom činu. Možemo li da požurimo, molim vas?

- Oprosti, Kendas, zaista si dobra prema meni. - Kejt je ustala, pripremajući se za trenutak istine.

- Imaš li test? - upita Leticija. - Neće biti boljeg trenutka od ovog.

Kejt pokaza četiri kutije koje su stajale na stočiću pored sofe. - Za svaki slučaj... znate...

- Naravno, svaki put te iznevere! - reče Kendas i nagnu se da ih

dohvati. – Hajde, Kejt. Idemo gore.

Leticija joj je donela čašu iz kuhinje, Kendas joj je pružila test, Anđelika joj je pomogla da se popne uza stepenice i gurnula je u kupatilo povezano sa spavaćom sobom.

– Dobro, daj sve od sebe! – reče Kendas i baci se na Kejtin ogroman krevet s drvenim izvijenim uzglavljem i uznožjem kreveta. Prešla je rukom preko smeđeg krznenog prekrivača za krevet. – Ovo je lepo.

– Šta misliš, ko je to? – prošaputala je Anđelika.

– Sigurno je Ralf Loren – reče Kendas.

– Ne, ne mislim na prekrivač. Ko joj je *ljubavnik*?

– O, pa...

– Robi? – nagađala je Leticija.

– Koji Robi?

– Njen trener?

– O, ne! To je takav kliše! Da je on, rekla bi nam. – Kendas je odmahнула rukom. – To je neko koga sve tri poznajemo. *Neko od naših*.

– Ne mogu da piškim! Previše sam nervozna! – zakukala je Kejt iz kupatila.

– Pusti vodu da teče – predložila je Leticija. – Ubiću je ako je ovo lažna uzbuna – rekla je Kendas.

Anđelika je pogledala na sat. – Nećeš ako Olivije pre toga stigne ovamo. Sad je pola devet!

– Ide li?

Posle dugog ćutanja, napokon se čuo uzvik. – Sad ne mogu da prestanem! Upomoć, čaša je premala!

Čekale su bez reči. Kejt je provirila iza vrata. – Jeste li još tu?

– Naravno da smo tu. Zato što nemamo pametnija posla! – rekla je Kendas.

– Onda? Šta kaže? – zabrinuto je upitala Leticija.

– Još ga nisam uradila. Previše se plašim. – Izašla je s čašom u ruci.

– O, zaista! Ovo je previše informacija – zavapila je Kendas i

pokrila oči.

- Morate sve tri da uradite test - navaljivala je Kejt, pružajući svakoj po jednu kutiju.

- Ovo je sumanuto! - Ali Kendas je ipak uzela kutiju i otvorila je.

Leticija je bacila praznu kutiju na krevet. - Šta treba da radimo?

- Ti kao da si od juče. Tražimo plavu traku - reče Kendas. - A ti ćeš pogledati i moj umesto mene.

- Ovo me vraća nekoliko godina unazad! - rekla je Anđelika, čežnjivo posmatrajući spravicu. - Trebalo je da rodim još jedno.

- Možeš da uzmeš moje - zaječala je Kejt.

- Nemoj to da govoriš, dušo. Možda i nisi trudna. - Leticija je bila rođeni optimista.

- Hajde da vidimo - reče Anđelika. - Sad sve četiri zajedno.

- O, gospode, mogu li ja da obavim ovo žmureći? - reče Kendas.

- Ti dramiš više nego ja - reče Kejt.

- Ovo je jednostavno nemoguće! - reče Kendas.

Četiri žene ubaciše svaka po jedan štapić u Kejtinu mokraću. - Mislim da će mi pozliti - zastenjala je Kejt.

- Tebi će pozliti. Ako ništa drugo, ovo je tvoja mokraću! - Kendas je napravila grimasu.

Anđelika je izvukla štapić i gledala kako mali displej postaje plavičast. Preplavio ju je talas sažaljenja prema prijateljici. - Ali to je *tvoja* beba, Kejt - tiho je rekla.

Sve četiri su zurile u testove. Onda su se zagledale u Kejt.

- Ima li neki negativan? - upitala je Leticija, puna nade. Ostale tri su odmahnule glavom.

Kejt se sručila na krevet. - Dođavola! Šta da radim?

- Šta želiš da uradiš? - upita Leticija, sede pored nje i ponovo joj prebaci ruku preko ramena.

- Ne znate koliko sam naporno radila da bih imala ovakav stomak - uzviknula je, a onda je briznula u plač. - Sad znam da više ne mogu ni da zapalim prokletu cigaretu ili popijem čašu vina. Slobodno bih mogla i da se zamonašim!

- Malo je kasno za to! - reče Kendas.

Kejt je prislonila ruku na trbuh. – Kad bih mogla biti sigurna da je Pitovo, to i ne bi bilo tako loše, zar ne? Ali šta ako nije njegovo? Hoću da kažem, on će *saznati*. Muškarci uvek saznaju. Deca obično liče na očeve, zar ne?

– Ne baš uvek – reče Leticija.

– O, uvek je tako. Zato ih očevi ne pojedu – odvrati Kendas.

– Ne moraš sad da odlučiš, Kejt – reče Anđelika, svesna da sad već ozbiljno kasni. – Razmisli o tome nekoliko dana.

Kejt prelete pogledom suznih očiju preko Anđelikine haljine – Treba ti kaiš – reče joj, šmrcajući.

– Bila sam ga stavila, a Olivije je rekao da ističem najširi deo tela.

Kejt je načas zaboravila na sebe. – Šta je rekao?

– Nadam se da si mu otkinula jaja! – reče Kendas.

– Ne, skinula sam kaiš.

– Previše si popustljiva! Šta si ti? Otirač? – Kendas se blagonaklono nasmejala. – Šta je s tobom?

– Mislim da mi treba novo telo.

Leticija uzdahnu. – Ne, dušo, samo ti treba novi muž.

Kejt je uspela da se otetura do komode s fiokama i izvukla je jedan kaiš. – Nemoj da se prepireš sa mnom. Opasna sam kad sam pijana. – Stavila ga je Anđeliki oko struka. – Ovo *nije* najširi deo tebe, šta god da Olivije kaže. Izgledaš zanosno!

– Zaista – složila se Leticija. – Olivije bi trebalo da se stidi. Trebalo je da se udaš za Italijana. Oni vole žene s oblinama.

– Najširi deo tebe, malo sutra! Njegov je ego toliko širok da jedva prolazi kroz vrata! Kaži mu to, pa ćeš videti da li će mu se svideti. – Kendas se s ljubavlju osmehnu. – Idi i sredi ga!

– Sad kad smo te udesili, hajde da pričamo o meni – reče Kejt.

Kendas je snažno zagrlila. – Anđelika je u pravu. Pusti da odleži nekoliko dana. Zovi me ujutru. Leticija će te smestiti u krevet.

– Odlazite? – upita Kejt slabašnim glasom.

– *Ja* ne idem – brižno istupi Leticija.

Kendas pozva Anđeliku odsečno joj mahnuvši. – Hajde, dušo, nas dve odlazimo.

Anđelika zagrla Kejt koja je iskrivila lice kao dete koje ostavljaju u internatu. – Zvaću te ujutru... ako još budem živa!

– Hvala vam što ste došle. Zaista cenim vašu podršku.

– Znam – doviknu Kendas dok je trčala niza stepenice. – Očekujemo ogromnu nagradu u raju! *Birkin* tašnu i gomilu *lubuten* cipela, u svim bojama!

– Kakva zbrka! – Anđelika je uzdahnula kad su sišle u prizemlje.

– Ovog puta zaista *jeste* zbrka – složila se Kendas. – Kuda treba da ideš?

– Na Kadogan skver.

– Odvešću te. – Mahnula je svom vozaču. Blistavi crni mercedes klizio je niz ulicu.

– Ali zakasnićeš u pozorište.

– Reći ću da sam u povratku upala u gužvu. Šta ima veze, ionako je već besan. Uostalom, znaš šta? Dosta mi je pozorišne drame za večeras.

– Misliš da glumi?

– Ceo njen život je predstava, ona je božja miljenica. Ali mi je volimo, zar ne!

Dok su ulazile u kola, vrata Kejtine kuće se otvoriše i Leticija istrča mašući Anđelikinom tašnom.

– O, gospode! – uzdahnu Anđelika. – Ne opet!

– Da ti glava nije na ramenima, zaboravljala bi je po celom gradu – reče Kendas.

– Zvučiš kao Olivije.

– Ne, dušo. Olivije misli da tebi glava ionako ničemu ne služi!

2.

BUDA KAŽE DA SE BOL ILI PATNJA POVEĆAVAJU ŽELJOM ILI ŽUDNJOM, I DA TREBA PRESEĆI SPONE ŽELJE KAKO BISMO SE OSLOBODILI BOLA.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je stigla kad je večera već bila počela. Jedan mladić u crnom sakou indijskog kroja proveo ju je kroz hodnik osvetljen svećama i uveo je u trpezariju u kojoj su zvuci čavrljanja i zveckanja čaša ispunjavali vazduh ispunjen mirisom ljubičica. Kad je ušla, oni koji je poznaju počеше da je prozivaju i zadirkuju zbog kašnjenja. Nije se usudila da uhvati Olivijeov pogled; dovoljno je bilo što je osetila kako besno zuri u nju s kraja stola. Domaćica, u uskim kožnim pantalonama i crnim čizmama, bila je popustljivija. Skočila je i zaobišla sto, a zatim je s ljubavlju zagrlila Anđeliku, zveckajući narukvicama.

- Zdravo, lutko. Dobila sam poruku od Kejt, ali nisam mogla da izađem – rekla je Skarlet, o onda je tiše upitala: – Je l' sve u redu?

- Kasnije ću ti ispričati. Duga priča. Ali živa je!

- Pa i to je nešto. Izgledaš kao da bi ti prijalo piće?

- Već sam popila jedno.

- Onda uzmi još jedno. Bleda si kao krpa. Lepo sam udomila Olivijea. Do deserta će da prede kao mačka!

- Hvala, Skarlet. Trenutno izgleda kao nakostrešeni mačor! – Olivije je razgovarao s veoma privlačnom Katerinom Tontelo. Ništa nije moglo da oraspoloži Olivijea kao lepa žena.

- Dakle, s tvoje desne strane sedi veoma privlačni Džek Mejer iz Južne Afrike – tek toliko da tom tvom mužu pružimo razlog za brigu – a s tvoje leve strane je moj malo manje privlačan muž.

- O, Skarlet, Vilijam je vrlo privlačan!

- Pa, meni valjda jeste, ali Džek je svima privlačan. Sad ću da vas upoznam.

Skarlet je kucnula Džeka po ramenu. On je nešto rekao Steš Helm, živahnoj ženi sa svoje desne strane, onda je učtivo ustao i nadneo se nad njima kao medved. Anđelika je osetila kako joj se raspoloženje popravlja dok je posmatrala njegovu razbarušenu kosu i širok zarazan osmeh koji joj je poklonio dok ju je zadivljeno gledao. Uzvratila mu je osmeh, a napetost se istopila u toplom stisku njegove ruke.

- Džek, ovo je Anđelika Larivijer. Džek je ozloglašeni šarmer - zadirivala ga je Skarlet. - Nemoj da kažeš da te nisam upozorila.

- Kad mačka ode... - odvratio je, ne odvajajući pogled od Anđelike, koja je bila očarana šaljivim bleskom njegovih očiju iza naočara.

- Ovog psa je nemoguće zadržati u dvorištu - dodala je Skarlet i zakikotala se.

- Neki psi nisu stvoreni za dvorište - reče Anđelika.

- Izgleda da znate mnogo o psima.

- Ona zna mnogo o svemu. Anđelika je pisac, i to veoma uspešan! Džek voli knjige. Zato sam vas stavila da sedite jedno pored drugog.

Skarlet se vratila na svoje mesto, a Džek je izvukao Anđeliki stolicu.

- Mirišete na pomorandže - rekao je.

- Prejako?

- Ne. Prijatno.

Svideo joj se njegov naglasak. Nije bio previše izražen, ali osetila je sunce i miris plodne crvene zemlje u tom pomalo odsečnom izgovoru.

Seo je i odmerio je. - Imam utisak da se poznajemo - promrmljao je.

Odmahnula je glavom i pogledala u stranu, razoružana prisnošću njegovog pogleda. - Ne bih rekla.

- Nismo se ranije sreli?

- Sigurno nismo.

Nasmejao se i raširio salvetu preko kolena. - Čudno, osećam se

kao da vas poznajem. Možda smo se upoznali u prethodnom životu.

Pre nego što je Anđelika stigla da odgovori, Vilijam se okrenuo prema njoj da se pozdrave. Nevoljno se nagnula prema njemu da ga poljubi. Čula je kako je Džek nastavio razgovor sa Steš. – Dobro izgledaš – primetio je Vilijam zureći u sjaj njenih očiju koji je Džek upravo podstakao. – Gde ste proveli leto? – Vilijam je bio uzdržan na onaj hladan i ravnodušan način tako uobičajen za Engleze iz više klase. Anđelika je godinama poznavala Skarlet i njega; bili su deo londonske društvene scene, a Skarlet je ušla u krug njenih najbližih prijateljica. Ipak, koliko god joj bio drag, Anđelika je u tom trenutku poželela da se okrene od njega i da razgovara s Džekom.

Bila je svesna svakog njegovog pokreta i nije čula veliki deo onoga što je Vilijam govorio. Pojeli su predjelo, posluga je sklonila tanjira, i mada joj je Džek uputio samo nekoliko komentara na račun hrane i vina, osećala je da su njih dvoje, u odnosu na ostale goste, izolovani na svom malom ostrvu, potpuno svesni jedno drugog. Osećala je dodir njegove mišice na svojoj i taj dodir joj je delovao blisko. Nijedno od njih dvoje nije se izmaklo, tako da se zapitala da li je i on svestan toga. Čula je njegov glas, njegov strani izgovor, ali budući da je morala staloženo da odgovara Vilijamu, nije mogla da razume šta je rekao. Njegov smeh je bio zarazan, tako da se i sama nasmejala, praveći se da je zabavlja ono što Vilijam priča. Njen domaćin je stekao utisak da je duhovit, i neuobičajeno je živnuo zahvaljujući njenom ohrabrenju.

Napokon, Vilijam se nevoljno okrenuo prema Hester Beridž, prsatoj rumenoj Engleskinji koja uzgaja konje u Safoku i čiji muž radi u galeriji *Tejt*. Anđelika je na trenutak ostala zanemarena jer je Džek i dalje razgovarao sa Steš. Zavalila se u stolicu i pijuckala vino, dok joj je u stomaku treperilo iščekivanje. Pogledala je svog muža, i dalje udubljenog u razgovor s Katerinom. Glave su im se gotovo dodirivale, a on se obešenjački cerekao. Nekada je i nju tako gledao, pre nego što su se venčali, pre nego što su se njihovi razgovori sveli na kućne teme. Olivije je zabacio glavu i on i Katerina su se uglas nasmejali. Anđeliki to nije smetalo; posle dobrog flerta, Olivije je

uvek bio bolji muž.

- Dakle, sad moram da razgovaram sa spisateljicom - rekao je Džek i pogledao je prodorno kao da je jedina žena u prostoriji s kojom želi da priča. Primetila je duboke brazde oko njegovih usta i u uglovima očiju dok se smejao i osetila je nešto što je odavno nije: treperenje tananih pčelinjih krilaca u stomaku. - Kakve knjige pišete?

- Bajke za decu. Verovatno ništa za vas, osim ako vas ne zanimaju čarolije i putovanje kroz vreme.

- To me svakako zanima. Sviđa mi se Tolkin, a pročitao sam i sve romane o Hariju Poteru. Pretpostavljam da sam samo veliko dete.

- Kao većina muškaraca. Jedino što se promeni kad porastu jeste cena njihovih igračaka. - Nasmejao se, a bore u uglovima očiju mu se produbiše. - Pomalo su zabavne, to je sve - skromno je dodala.

- Mnogo je teže pisati za decu nego za odrasle.

- Mislim da sam samo preveliki maštar da bih mogla da se uhvatim u koštac sa stvarnošću.

- Ko vam je uzor?

- Ne bih volela da zvuči kao da se poredim s velikanima. Ipak, mislim da želim da postanem Filip Pulman, kao što slikari teže da se približe Mikelandělu!

- Dobro je ciljati visoko. Ako se dovoljno usredsredite na svoj cilj, siguran sam da ćete ga dostići. Filip Pulman je genije. Vaša mašta je sigurno izuzetno plodna.

- Ne možete ni zamisliti koliko. - Nasmejala se. - Ponekad se izgubim u njoj.

- I ja bih voleo da se izgubim tamo. Stvaran život je najčešće previše stvaran.

- O, ne verujem da je to dobro mesto za muškarca kao što ste vi.

- Zašto?

- Previše je paperjasto. Morate da plivate kroz gomilu šećerne vate da biste stigli donde.

- Dobro plivam. - Osmehnuo se i s divljenjem preleteo pogledom preko nje. - Pod kojim imenom pišete?

- Anđelika Garner. To mi je devojčko prezime.

- Potražiću vaše knjige. Treba mi neka dobra knjiga za putovanje do kuće.

Pocrvenela je od zadovoljstva. - Pa šta inače čitate?

- Dok sam u onom dvorištu?

- Dok ste u onom dvorištu.

- Mnogo toga uporedo. Imam knjige svugde po kući. Sviđaju mi se misterije, avanturistički romani, ljubavni.

Izvila je obrve. - Ljubavni?

- Izražena mi je ženska strana. - Napravio je tugaljiv izraz lica.

- To me iznenađuje.

- Zašto? Knjige bez ljubavi su kao pustinja bez cveća. - Gledao ju je sve prodornije. - Šta je u životu važnije od ljubavi? Sve se oko nje vrti. To je razlog zbog kojeg smo svi mi ovde, i kad odemo, to je sve što ćemo poneti sa sobom.

- Pa, slažem se s vama, naravno. - Zapanjila ju je osećajnost njegovih reči.

- Ja sam neostvareni pisac - krotko je priznao igrajući se svojom kašikom. - Nikad ništa nisam objavio. Ne zato što nisam želeo ili pokušao.

- Šta ste pisali?

- Očigledno budalaštine.

- Ne verujem u to.

- Svaštar sam, majstor beskorisnih veština.

- Čime se još bavite, osim pisanjem?

- U mladosti sam želeo da postanem pop zvezda. - Napravio je grimasu, naslućujući da će joj ta priča biti smešna. - Imao sam dugu neurednu kosu, kožne pantalone i pušio sam džointe sviruckajući gitaru. Sad pravim vino.

- Znači, niste pesnik. - Upitno ju je pogledao. - Knjiga bez ljubavi je kao pustinja bez cveća.

Nasmejao se i odmahnuo glavom. - Samo beznadežni stari romantičar.

Gledala ga je kako uzima hranu, diveći se lavljoj snazi njegovog

profila, krupnim šakama nalik šapama, tako muževnoj naboranosti njegove kože – toliko drugačijoj od Olivijeove profinjene evropske glamuroznosti – i poželega je da veće beskrajno potraje.

– Imate li vinograde u Južnoj Africi?

– Koliko poznajete Južnu Afriku?

– Nikad nisam bila tamo.

Delovao je iznenađeno. – Onda morate doći. U Franshuku imam predivne vinograde koje sam nazvao *Rozenboš*. Svideli bi vam se. Mogli biste tamo da smestite radnju svog sledećeg romana.

– Treba mi nešto nadahnjujuće. Polako se umaram od ovoga što radim, i baš razmišljam o mogućnosti da se bavim nečim malo drugačijim.

– A to je?

Oklevala je. Olivije ju je zadirkivao zbog njene očaranosti ezoterijom, i nije želela da ispadne smešna pred Džekom. – Nisam sigurna da sam spremna da pričam o tome – s nelagodom je odvrátila.

– Ljubavna priča?

– Ne.

– Misteriozno ubistvo?

– Ne.

– Erotika?

Grleno se nasmejala. – Još ne.

– Odlučio sam da otkrijem šta je to. Ja sam Škorpija; kad me nešto zainteresuje, ništa me ne može zaustaviti. – Pogledao ju je tako prodorno da je morala da odvrati pogled.

– Ne znam čak ni kako ću to izvesti, ako uopšte budem istrajala. Olivije to smatra preambicioznim.

– To nije naročito ohrabrujuće.

– Ali je iskreno. Olivije je vrlo iskren. – Pogledala je svoj kaiš i uvukla stomak.

– Ipak, sigurno je ponosan na to što pišete.

– Naravno da jeste – odgovorila je, ali i sama je mogla da oseti neiskrenost u svom glasu. Olivije pisanje za decu nije smatrao

velikim izazovom; iskreno se nadala da će mu svojom novom zamišlju dokazati da nije u pravu.

- On je ovaj zgodni Francuz preko puta? - Pokretom glave pokazao je na Olivijea.

- Taj.

- Da li je on dvorišni pas?

- Mislim da jeste. Ipak, mnogo laje.

- Psi moraju da laju. Tako se osećamo muževnije.

- Ako im se stavi dugačak povodac, uglavnom se neće otisnuti izvan dvorišta. Ako je dvorište dovoljno veliko, a Olivijeovo jeste.

- Blago Olivijeu.

- Znam. Ima najveće dvorište u Londonu.

Namrštio se. - Ne, blago njemu što se oženio najlepšom devojkom u Londonu.

Anđelika se nasmejala i spustila pogled na svoj tanjir. - Skarlet je u pravu... vi ste nepopravljivi šarmer.

- Nisam uopšte, više lajem nego što ujedam. Ali vi *jeste* prelepa žena. - Propratila je njegovu primedbu zabacivši kosu, ali on je nastavio, ne odvajajući pogled od nje. - Sviđaju mi se čulne žene. Žene s velikim srcem. Strastvene žene.

- Kao što je vaša - zadirivala ga je.

- Tačno, kao što je moja žena. - Ipak, oči mu ponovo vragolasto zasijaše, a Anđelika se osmehnu gledajući u svoju čašu.

- Onda, šta je sledeća tema?

- Ne mogu da razgovaram s vama o tome.

- Grešite. Ja sam savršena osoba za razgovor, zato što me ne poznajete. Neću vas osuđivati, zato što ni ja vas ne poznajem. Zapravo, ja sam ovde jedina osoba s kojom *možete* da razgovarate. - Napunio joj je čašu i s izrazom iščekivanja na licu zavalio se u stolici.

- Vrlo ste uporni.

- Onda kad znam šta želim.

- Dobro. - Vino ju je učinilo nesmotrenom. - Nisam sigurna da i dalje želim da pišem knjige za decu koje su samo dobre avanturističke priče. Želim da istražim dublji smisao. Možda da

dodam još jedan sloj, kao u parabolama. Želim da pronađem neuhvatljivu sreću za kojom svi tragamo. – Pokretom ruke zaustavila ga je u nameri da je prekine, i ubrzano je nastavila, poželevši da nije ni započela tu priču. – Pre nego što mi se podsmehnete, želim da dodam da sam pročitala sve te knjige o samopomoći i ezoteriji. Poznati su mi svi klišeji. *Svima* nama su poznati. Tajna je u tome da ih primenite na primenljiv način. Ne možemo svi postati pustinjaci koji meditiraju u dalekim pećinama. Sigurno postoji način da se dostigne nebeski mir i ako se živi u svetu materijalnih vrednosti. Jednostavno osećam da je život nešto više od mehaničkog preživljavanja. Eto, rekla sam. Sad je na vas red da se smežete.

Pustio ju je da završi, a onda je ozbiljno klimnuo glavom. – Ne smejem se. To je verovatno najbolja ideja do koje ste do sada došli.

Lice joj je sinulo zbog njegovog neočekivanog odobravanja. – Zaista to mislite?

- Zaista. Svakog vodi želja da bude srećan.

- Ipak, toliko ljudi je nesrećno.

- Tajna za kojom tragate je ljubav.

- Pa, to i ja znam.

- Onda nema razloga da pišete knjigu.

- Nije to tako jednostavno. Čista bezuslovna ljubav gotovo je nemoguća.

- Nije. Osećate je prema svojoj deci, zar ne?

- Pa, da li je tako? Naravno da bih ubila za njih i umrla za njih. Ali nisam sigurna da je to potpuno nesebično. Potrebna su mi. To je sebičan poriv, zar ne? Hoću da kažem, možda bi za njih bilo bolje da odu u internat, ali ja ne mogu da podnesem da budem odvojena od njih, i zato će ići u školu u Londonu. To je *uslovljena* ljubav, zar ne? Istinska sreća crpi se iz *bezuslovne* ljubavi, i pritom ne mislim samo na ljubav prema deci, nego na ljubav prema svima.

- Meni je jasno gde se tu krije problem. Mislim da je većina ljudi netrpeljiva.

- Vidite? Isus je bezuslovno voleo sve ljude. Svi veliki učitelji i

otelotvorenja božanstva propovedaju nesebičnu bezuslovnu i bezrezervnu ljubav. Ljubav bez obzira na sve. A nama, manje produhovljenim bićima, nemoguće je da je dostignemo. – Vragolasto mu se osmehnula. – Ja svakako ne volim Olivijea bezuslovno.

Nasmejao se i pogledao preko stola u Olivijea, koji se udubio u razgovor sa Skarlet. – Onda, koji su to uslovi?

– Previše ih je da bih mogla da ih nabrojim. Nemamo celu noć na raspolaganju.

– Što je velika šteta. – Ponovo ju je pogledao i dodao tišim glasom: – Vaša ljubav prema mužu zavisi od toga kako se zbog njega osećate. Dakle, volite ga pod uslovom da se zahvaljujući njemu osećate živom, lepom i cenjenom. – Iznenadila ju je mudrost njegovog zapažanja; Olivije ne bi hteo ni da razgovara o tome. – Ako pored njega prestanete da se osećate dobro, prestaćete i da ga volite. Možda ga nećete ostaviti, ali suština vašeg života će se promeniti.

– Potpuno ste u pravu. Olivije ima moć da me usreći i da me učini nesrećnom. Njegova ljubav može da me povredi, ili da me ushiti. Da umem da volim bezuslovno, volela bih ga bez obzira na sve, čak i ako on mene nimalo ne voli.

– Čistom ljubavlju se voli čak i ruka koja nas je udarila.

– Ja ne mogu tako da volim.

Zaverenički se nagnuo prema njoj, a ona je osetila plamen njegove harizme kao da mu je telo sazdano od vatre. – Mislim da je to sjajna zamisao.

– Veoma je lepo od vas što ste to rekli.

– Mislim da bi trebalo da se zovete Sejdž⁴ umesto Anđelika.

Zapanjeno se osmehnula. – Većina ljudi ne zna da je Anđelika⁵ ime biljke.

– Ja sam čovek sa sela. Poznajem bilje, cveće, žbunje i drveće. Poznajem i ptice. Strastveno volim prirodu. Ne bih mogao dugo da boravim u gradu, beton me deprimira.

– I ja volim prirodu. Samo što ne provodim dovoljno vremena u prirodi.

- Pretpostavljam da parkovi ne ispunjavaju sasvim.
- Tako je. Ali odrasla sam u Norfoku. Moji roditelji i dalje žive tamo. Prelep je, smešten na ušću velikih reka u more. Na obali žive sve moguće vrste ptica.

- Ah, Norfolk, britanska prestonica posmatranja ptica.

- Odakle znate za to?

- Znam zato što volim ptice i zato što sam bio u Norfoku. Sećam se hiljada gusaka u zimu, eja močvarnica, brkatih senica, sabljarki, čigri i čudnih vodenih bikova.

- Šalite se!

Nasmejao se, zadovoljan što je uspeo da je zadivi. - Zar ne mislite da imaju predivna imena!

- Umete da prepoznate sve te vrste?

- Naravno. Kao što sam rekao, razumem se u ptice.

- Zaista se razumete.

- Dođite u Južnu Afriku. Tamo imamo najrazličitije egzotične vrste: vodomar neonskoplavog perja i pupavac koji se iz vrta oglašava s *pup-pup-pup*.

- Opa, vi ste nepresušni izvor informacija. Kako ste postali tako mudri kad je reč o životu i prirodi?

- Ako volite prirodu, neminovno počinjete da postavljate sebi važna pitanja. Neprekidno se suočavate s umiranjem i ponovnim rađanjem drveća i cveća. A kad se zagledate u njih iz velike daljine, to vas podstakne da se zamislite nad sopstvenom prolaznošću, natera vas da se osećate beznačajno.

- Moraću da obrišem prašinu sa svog dvogleda!

- Drago mi je što sam vas nadahnuo.

Zamišljeno je pijuckala vino. - *Zaista* ste me nadahnuli, Džek. I to ne samo na temu prirode. Pokušaću da dodam dublje značenje svojim knjigama. Poći ću u potragu za savršenom srećom.

- I treba. Ne kažem vam to samo zato što vas smatram privlačnom. Većina ljudi prolazi kroz život kao slepa, mehanički, kao što vi to kažete, nikada ne postavljajući sebi pitanje o njegovom smislu. Verujte mi, ja sebi svakog dana postavljam to pitanje. - Lice

mu se smrklo kao da ga je obuzela neka tužna misao. – Svi ćemo umreti. Voleo bih da otkrijem zašto sam ovde pre nego što odem. Svakako bih voleo da mi poslednje godine budu srećne. – Ispraznio je čašu koju je marljivi konobar odmah napunio.

– Hajde da razgovaramo o nečem veselom. Pričajte mi o svojoj deci.

Onda joj je Džek pričao o Lusi, Elizabet i Sofi, tri dragulja u njegovoj kruni.

– Kladim se da su vas dobro pritegle svojim prstićima.

Nasmejao se kad je pomislio na njihovo ulagivanje i manipulacije. – One su sad već mlade žene. Čak će i Lusi, kojoj je tek petnaest, jednog dana napuniti dvadeset jednu. To teško pada ocu kao što sam ja. Želim da ih umotam u ružičastu šećernu vunu i sačuvam njihovu nevinost. Ja sam grozan stari prevarant i zato mislim da svi muškarci u njihovom životu imaju najgore namere.

– Prosuđujete na osnovu sopstvenih kriterijuma.

– Tačno tako. Držim sačmaru ispod jastuka i gadno će proći svako ko stavi svoje prljave šape na moje devojčice.

– Znaite, to će se ipak dogoditi.

– Oh, već jeste. Elizabet ima osamnaest godina i ima momka na Univerzitetu Stelenboš. Sofi ima šesnaest, i ko zna kakve je ludosti već napravila. Lusi je veoma privlačna devojka, i već vidim poznatu senku u njenim očima. Isprobava voće dobra i zla, mogu da se kladim u život da je tako. Ništa ne mogu da učinim.

– Deca potiču od nas, ali nam ne pripadaju.

– Teško mi je da naučim tu lekciju.

– Svima nama je teško. Moji su još mali, ali Olivijeu teško pada njihovo odrastanje, naročito ćerkino.

– Nikada ne možeš zaboraviti kakve su bile kao male devojčice. Uprkos šminki i odeći za odrasle, duboko u sebi i dalje su iste. I ne znaju koliko su naivne. Misle da sve znaju. Voleo bih da stojim za kormilom njihovog života i vodim ih preko uzburkanog mora. – Anđelika se raznežila. I ona je želela da vodi Izabel i Džoa preko uzburkanog mora. – Kad otkrijete tajnu sreće, javite mi.

- Vi ćete, Džek, biti prva osoba kojoj ću to reći.

* * *

Posle večere Olivije je ostao za stolom s Katerinom i još nekoliko ostalih gostiju dok se većina premestila u dnevnu sobu, gde je gorela vatra u kaminu.

- Da nije malo rano za vatru? - upita Hester i sruči se u sofu.

- Ovo je bilo najgore leto koje pamtim - odvratila je Skarlet i pripalila cigaretu. - Prošli mesec sam provela u Italiji i zaista mi je bilo hladno. Vama koji se bavite konjima nikada nije hladno.

- To je zbog sveg onog valjanja u senu - rekla je Hester, promuklo se smejući.

- Zaista se bavite time?

- Onoliko koliko je moguće a da pritom ne uplašiš konje - odgovorila je Hester i pogledala muža, koji je stajao pored prozora i razgovarao sa Steš.

- Pomislila sam da ćete vas dve izgoreti od vrućine u tim kožnim pantalonama - reče Anđelika i sede na sofu pored Hester.

Skarlet joj je pružila ruku. - Je l' vidiš, ruke su mi ledene! Imam veoma lošu cirkulaciju.

- Trebalo bi više da jedeš. Toliko si mršava da nemaš sala da te greje - rekla je Anđelika.

- Hvala na komplimentu! - Skarlet je otpuhnula kolut dima.

- Rado ću ti dati malo svog!

- U našim godinama žene moraju da biraju između lica i dobre linije - rekla je Hester, koja je očigledno odabrala da zadrži mladalačko lice.

- Tako kažu, ali ako mi se zadnjica poveća, lice mi se iskrivi zbog nezadovoljstva, i zato ja biram dobru liniju. Malo zatezanja tu i tamo srediće lice. Kad smo kod toga, toliko sam napunjena botoksom da jedva mogu da se osmehnem.

- Ja sam svesno žrtvovala liniju, ali to nimalo nije pomoglo mom licu - rekla je Anđelika i primetila da Džek razgovara s Vilijamom u biblioteci.

- O, meni se sviđa tvoje lice, Anđelika - rekla je Skarlet, dok je grejala zadnjicu uz kamin. - Sve bismo mi volele da izgledamo zdravo kao ti. Nevolja je u tome što nikakva šminka ne može da izbriše moju razuzdanu prošlost.

- O, ne bih rekla da izgledam zdravo!

- Izgledaš kao polje zlatnog žita. Izgledaš kao sveža pogača tek izneta iz pećnice. U stvari, čudi me da nisi postala zvezda *Hovisovih*⁶ reklama.

Sve tri su se nasmejale, a Anđelika je uhvatila Džekov pogled kad se okrenuo da vidi čemu se smeju. Njegova pažnja bila je kao sunčev sjaj na čijoj se prijatnoj toploti ogrejala.

Stigli su kafa i čaj na poslužavnicima, i Vilijam i Džek su se pridružili grupi koja se okupila ispred kamina. Anđelika je pokušala da se ponaša prirodno, ali celo telo joj je proželo zadovoljstvo nalik ukusu davno zaboravljenog voća. Džekov osmeh bio je zarazan. Kosa boje vlažnog sena padala mu je na čelo u razbarušenim pramenovima nalik lavljoj grivi. Divila se njegovom širokom licu, tamnim obrvama koje su se spajale kad se namršti i njegovim bademastim očima koje kao da su u svemu videle smešnu stranu. Isticao se na zabavi, njegova zapažanja bila su najduhovitija, zračio je harizmom i svi su se smejali svemu što bi rekao.

- Džek, zašto ne odsviraš nešto? - upitala je Skarlet i pripalila drugu cigaretu. Skarlet je ovladala izvođenjem klasične muzike i nikad nije propuštala priliku da pokaže svoj dar. - Jer ako ti nećeš, ja ću.

Džeku nije trebalo ohrabrenje. - Donesi mi čašu crnog vina i sviraću šta god hoćeš. - Ušao je u biblioteku i seo na klavirsku stolicu. Na manjem koncertnom klaviru, Vilijamovom poklonu Skarlet, stajale su fotografije u srebrnim ramovima i velika vaza s tuberozama. Džek je zadivio Anđeliku tokom večere, ali to nije bilo ništa u poređenju s utiskom koji je ostavio na nju kad je seo za klavir. Počeo je s džezom, spretno je prebirao prstima po klavijaturi dok mu se snažno telo pomeralo u ritmu tako sigurno i odmereno kao da je sliveno s klavirom. Onda je svirao po njihovim zahtevima i

svi su pevali pesme *Bitlsa*, *Abe* i *Bilija Džoela*. Anđelika im se pridružila i pocrvenela je kad god bi im se pogledi sreli, nadajući se da on ne može da čuje njene slabe pokušaje. Svejedno da li je to zbilja radio ili nije, izgledalo je kao da se smeši baš i samo njoj.

Kad je Olivije ležerno ušetao s Katerinom i izjavio da je vreme da pođu kući, bila je razočarana. Nije imalo svrhe ubeđivati ga da ostanu. Kad Olivije odluči da ide, ništa ga ne može odvratiti. Značajno je pogledao na sat i izrazio nestrpljenje odsečnim odmahivanjem glavom.

Anđelika se pozdravila s ostalim gostima. Kad je stigla do Džeka, on ju je uhvatio za ruku i poljubio je u oba obraza. – Dođite u Južnu Afriku. Možda ćete otkriti tajnu za kojom tragate dok budete jahali preko polja.

– Vi ne odustajete, zar ne?

– Život je kratak. – Preklinjao ju je pogledom.

Nasmejala se i izvukla ruku. – Bilo je zabavno upoznati vas i svidelo mi se vaše sviranje. Niste vi Džek svaštar, vi ste maestro Džek. Imate divan dar.

Učinilo joj se da je razočaran što odlazi, i to joj je laskalo. Godinama joj niko nije ukazao toliko pažnje. Nije mogla da sačeka da ispriča Kendas.

Olivije je bio dobro raspoložen. Nije pomenuo njeno zakašnjenje niti ju je pitao za Kejt, a ona mu nije pružila nikakvu informaciju.

– Kakvo lepo veče – rekao je, dok je otvarao vrata i ulazio u kola.

– Skarlet uvek priređuje dobre zabave.

– Ume da okupi ljude i onda ih pusti da se upoznaju. Uvek dovede nova lica, što je zabavno.

– Kakav je taj Južnoafrikanac? – upitao je. – Deluje prilično samozadovoljno, ako mene pitaš.

– Zapravo je šarmantan.

– Kladim se da jeste. On je od onih šarmantnih muškaraca koji se ne ističu pameću. Pretpostavljam da se ženama sviđa taj grubi izgled koji podseća na Klinta Istvuda.

- Zadirjlujuće svira klavir. Trebalo je da nam se pridružiš.
- Nisam znao da voliš da pevaš.
- Volim, samo što imam očajan glas. Kako je Katerina?

Ozario se. - Katerina je nestašno majmunče.

Anđeliki je laknulo što su promenili temu. Nije želela da raspravlja o Džeku sa svojim mužem. - Vas dvoje ste se uklopili.

- Ona je okrutno koketna. Njen muž bi trebalo da je drži na oku.
- Nema ničeg lošeg u koketiranju.
- Drugačije je kad je reč o muškarcima.
- Kako to? - žustro je upitala Anđelika.
- Bojim se da postoje dvostruki standardi. Za muškarca je ponižavajuće kad njegova žena flertuje pred njim.
- O, a za ženu nije ponižavajuće kad njen muž flertuje pred njom?

- To je drugačije.
- Ko kaže?

Skrenuo je u Gloster roud. - Dečaci su dečaci. Njima to ništa ne znači. Ja sam flertovao s Katerinom, ali ona zna da sam ti odan. Ali ako ti flertuješ s nekim muškarcem, on će pretpostaviti da nisi srećna sa svojim mužem i da tražiš avanturu.

- Grdno se varaš!
- Je l' ti smeta što flertujem s Katerinom?
- Nimalo, ali to je zato što ja nisam posesivna. Imam poverenja u tebe.

- I u pravu si.
- Hoćeš da kažeš da ti nemaš poverenja u *mene*?
- Da. - Spustio joj je ruku na koleno. - Kad bi ti flertovala s nekim muškarcem onako kako sam ja flertovao s Katerinom, osećao bih se kao zgaženo zrno grožđa.

- To je smešno.
- Nije, samo je licemerno. Za razliku od tebe, ja sam vrlo posesivan, a srce mi je vrlo osetljivo. - Nasmejala se. - Južnoafrikanac je flertovao s tobom, naravno. Iznenadilo bi me da nije. Ti si lepa žena, Anđelika. Ipak, da li si pretpostavila da je on

nesrećan sa svojom ženom?

– Naravno da nisam.

– Ali da si ti flertovala s njim, on bi pretpostavio da si ti nesrećna sa mnom.

– Nisam flertovala s njim – brzo je rekla.

Stao je na semaforu na kraju Kensington čerč strita. – Nisam te ni optužio za to, *mon ange*.⁷ Ali nemoj misliti da te nisam posmatrao.

Poželela je da kaže da je bio previše zauzet posmatranjem Katherine, ali ugrizla se za jezik. Katerina joj je učinila uslugu. Sreća je htela da Olivije nađe mesto za parkiranje nekoliko metara dalje od njihove kuće u Brunsvik gardensu, ispod krošnje trešnjevog drveta kome još nije opalo lišće. Anđelika je požurila ka ulaznim vratima i sačekala je Olivijea zato što je ključ bio kod njega. Nema ničeg lošeg u flertovanju, blaženo je pomislila. Osećala se življe nego ikad u poslednjih nekoliko godina. Možda je tajna sreće u opasnom življenju. Ali šta učiniti da taj osećaj potraje?

3.

POZITIVNO RAZMIŠLJANJE PRIVUĆI ĆE POZITIVNE STVARI U VAŠEM ŽIVOTU.

U potrazi za savršenom srećom

Sutradan ujutru Anđeliku su probudila deca uvlačeći se u njen krevet. Olivije je ustao rano da bi stigao na posao, pritom je upalio svetlo i probudio je, ali čim je otišao, ona je ponovo zaspala u Džekovom snažnom zagrljaju. Obuzeo ju je prijatan osećaj da joj je tu mesto, kao kad brod posle duge plovidbe uplovi u luku. Dečji glasovi delovali su joj daleko, kao oglašavanje galebova visoko na nebu, i žudela je da ostane u tom snažnom zaštitničkom zagrljaju. Ali uzvici su se pretvorili u glasno negodovanje koje ju je nateralo da se vrati u stvarnost, u kojoj su se Džo i Izabel svađali oko daljinskog upravljača.

Pospana, preuzela je daljinski i izabrala im *Toma i Džerija*, a onda ponovo spustila glavu na jastuk, uživajući u ostacima svog sna. Činjenica da joj se neko sviđa bila je nov osećaj za nju. Otkako je u dvadeset i nekoj upoznala Olivijea u Parizu, videla je samo njega. Naravno, umeo je da bude naporan i zahtevan kao jogunasto dete koje očekuje da mu se ispuni svaki hir i nadurio bi se kad bi osetio da mu se ne poklanja pažnja, ali ona je oduvek bila zaslepljena njime. Imao je moć da je oraspoloži i, kao što je to često slučaj s ćudljivim muškarcima, imao je jednaku moć da je oneraspoloži. Nikad nije prestao da je privlači, i uvek je žudela za njegovim dodirom, iako su u poslednje vreme bili retki.

Džek je učinio da se oseća privlačnom onako kako to Olivije više nije mogao. Ništa se ne može uporediti s prvom iskrom žudnje. Zaboravila je osećaj magnetske privlačnosti drugog ljudskog bića, nevidljivu silu koja joj održava pažnju sve dok je to biće u istoj prostoriji, osećaj gubitka kad iščezne iz vidokruga. Te pčele u

njenom stomaku zbog kojih ne može ni da jede ni da spava. Prošlo je deset godina otkad su joj nervi tako treperili zbog Olivijea. Njen susret s Džekom bio je kao snažan vetar koji joj duva u jedra i protresa ih, podsećajući je na to da je i dalje privlačna.

Doručkovala je s decom pocupkujući u mestu i pevuseći *Abine* pesme. Onda su deca izašla u vrt da se igraju, ostavljajući je samu s njenim mislima. Sela je uz novine i šolju čaja u ruci, prepuštajući se talasu sunčeve svetlosti koji je zapljusnuo kuhinju. Ne mari ako ga više ne bude videla: izazvao je nešto u njoj i sad sve deluje blistavije.

Skočila je kad je u devet sati zazvonio telefon. Bila je to Kendas. – Zdravo, Anđelika, još si živa!

– O, bože, življa sam nego ikad.

– Dakle posvađali ste se, a onda ste se pomirili na krajnje izopačen način.

– Ne. – Sanjalački je uzdahnula. – Sinoć sam se zaljubila.

– Imam utisak da nije reč o Olivijeu.

– U pravu si. Bio je to samo nevini flert, ali, bože, od jutros se sjajno osećam.

– Ko je on?

– Neki Skarletin i Vilijamov prijatelj iz Južne Afrike.

– Zvuči zanimljivo.

– Godinama mi se niko nije sviđao, i zaboravila sam kakav je to osećaj.

– Olivije nije posumnjao?

– Nije, bio je prezauzet flertovanjem s Katerinom Tintelo.

– O, ta matora guja. Sa svima flertuje!

– Pa, meni je to dobro došlo. Skrenula mu je pažnju tako da sam imala Džeka samo za sebe. Bože, kako je privlačan. Skarlet me je upozorila na njega, i bila je potpuno u pravu, valja ga se kloniti, ali...

– Ali?

– Nema ničeg lošeg u bezopasnom flertu.

– Posle onog komentara u vezi s kaišem, reći ću da je Olivije i zaslužio to!

- Ne razmišlja pre nego što nešto kaže. Pravi je Francuz.

- Pa, dušo, drago mi je što si shvatila da si još privlačna. To neće nimalo nauditi Olivijeu. On te uzima zdravo za gotovo. Ne kažem da treba da uradiš nešto drastično, ali malo flertovanja s vremena na vreme podsetiće ga na to da bi, ako ne odigra kako treba, ti mogla da nađeš i nekog ko će to umeti.

- Kako je kod tebe? Je l' ti Hari oprostio?

- Rekla sam mu da sam ceo drugi čin prestajala pozadi. Srećom, u toaletu sam čula razgovor dve matore torokuše, i samo sam ponovila njihovo mišljenje.

- Jesi li razgovarala s Kejt?

- Jesam, telefonirala mi je u zoru, bog joj sreće dao. Spavala sam kao klada. - Prasnula je u smeh. - Pit se vratio noćas, tako da je morala da se pribere. Predložila sam da sve četiri odemo sutra na ručak u *Čiprijani*, da se utešimo kad deca ponovo pođu u školu. Znam da mnoge majke čeznu za završetkom letnjeg raspusta, ali meni će moja deca nedostajati. Užasavam se toga.

- Možda je prihvatila neki savet.

- Taj matori mrmot! O, ta će ih saslušati kao da joj život zavisi od toga, ali čim izađeš zaboraviće sve mudre reči koje si joj uputila, i ponovo će napraviti istu grešku. Pre ću urazumiti svog psa.

- Šta će da uradi?

- Znam šta bi *trebalo* da uradi.

- A to je?

- Da ga se oslobodi.

- Nikad to neće učiniti.

- Bog će razumeti.

- Njen neće.

- To je bolje od one druge mogućnosti. Ako Pit otkrije da dete nije njegovo, ostaviće je. Tačka. Mrzim pomisao na to da ću morati da je podržavam dok se bude razvodila. Osim toga, mislim da ne bi preživela to. Previše je krhka.

- Ali šta ako beba bude ličila na nekog drugog?

- Zavisi od toga ko je taj drugi.

- Sumnjaš na nekoga?
- Ne, ali radim na tome. Na čijem je ramenu plakala?
- Barem nije na ramenu *mog* muža. Olivije je smatra nepodnošljivom.
- Ali mogao bi da bude muž jedne od ostalih.
- Bolje bi bilo da joj telefoniram.
- Onda dovedi decu ovamo na ručak.

Anđelika se popela na sprat da se obuče. Stavila je kompakt-disk i grleni glas Ejmi Vajnhaus ispunio je kuću. Sunčeva svetlost ispunila je kupatilo, njen odraz je veselo poigravao na mermernim površinama i u ogledalima. Bio je to jedan od retkih sunčanih dana tokom tog izuzetno tmurnog leta. Znala je da treba da započne novu knjigu, ali ništa je nije nadahnjivalo da nastavi u istom maniru, a tog dana se osećala vrlo bezbrižno. Možda i ne može da napiše još jedan roman. Na kraju krajeva, pet je pristojan broj, i tih pet romana prošlo je sasvim dobro. Nije dostigla vrh, ali knjige su joj se prodavale širom sveta, a s pretposlednjom, čija je radnja smeštena u Arizonu, prodrila je i na američko tržište. Poslednji roman, *Svilena zmija*, trebalo bi da bude objavljen u martu, a njen izdavač pokušava da joj organizuje promociju u Australiji. Izgleda da je tamo prilično popularna. Možda bi trebalo da obustavi pisanje na izvesno vreme, da odlazi na ručkove s prijateljicama i da se zamisli nad smislom života. Olivije ionako ne voli što ona radi. Ne krije da je, po njegovom mišljenju, ona pre svega supruga i majka, i da je njeno pisanje samo hobi. Ipak, šta bi mogla da radi kad ne bi pisala? Kendas je zauzeta dobrotvornim radom; Leticija je spoljni urednik *Voga*; Skarlet vodi svoju kompaniju za odnose s javnošću, a Kejt je model, uglavnom za kataloge. Anđelika je dobra jedino u pisanju. Odbacila je svoje sumnje. Danas je bezbrižna. Sećanje na Džeka nije izbledelo, a kad se pogledala u ogledalo zaključila je da je privlačna čulna žena, bez obzira na to da li nosi steznik!

Skinula je spavaćicu i otvorila fioku s donjim rubljem u kojoj su ležale nekorišćene čipkane *kalvin klajn* gaćice i grudnjaci. Prožeo ju

je osećaj krivice pomešan sa zadovoljstvom kad je odabrala komplet boje slonovače. Nema više vitku liniju kakvu je imala u mladosti, ali neosporno je da izgleda kao prava žena. Jedreći na talasu uzbuđenja, odlučila je da se pridruži Kendasinom kursu pilatesa u Noting hilu. Vreme je da se uhvati u koštac s tim, a program Dejvida Higinisa obećava brze rezultate. Kendas je blagoslovena vitkom linijom i dugim nogama trkaćeg konja, ali tvrdila je da su njen ravan stomak i izvajan struk rezultat Dejvidovog strogog režima. Anđelika nije visoka kao Kendas i nikakvo čudo neće joj izdužiti noge, ali mogla bi da oslabi i da se zategne. Ne za Olivijea, čak ni zbog Džeka, već zbog sebe. Zgodni Južnoafrikanac nadahnuo ju je da sredi liniju.

Navukla je farmerke, ružičaste patike i cvetnu bluzu iz *Pol i Džoa*, a kosu je ostavila da joj slobodno, u sjajnim loknama, pada na ramena. Osećala je kako joj rublje prijanja uz kožu i osmehnula se sopstvenoj smelosti, kao da ga je obukla da bi joj ga Džek skinuo.

Pre nego što je izašla iz kuće telefonirala je Kejt, koja je zvučala mnogo bolje, uprkos mamurluku. – Kendas je i mene pozvala na ručak – rekla je Kejt – ali mama vraća decu i ručaće ovde sa mnom. Imam ideju koju ću podeliti sutra s tobom u *Čiprijaniju*. – Anđelika je poželela da Kejt podeli s njom tajnu o identitetu Drugog Muškarca. – Hvala ti što si došla sinoć. Nadam se da zbog toga nisi imala mnogo problema s Olivijecom?

– Nisam, bilo je sve u redu – slagala je.

– On zna koliko si mi potrebna. Ne znam šta bih radila bez svojih prijateljica.

Bez publike ne bi bilo ni predstave, cinično je pomislila Anđelika.

– Zato postoje prijatelji – rekla je. – Da te podignu kad padneš.

– Ovog puta sam gadno pala.

– Nije to ništa što ne možeš da rešiš.

– Ovoga puta nisam sigurna u to. Mislim da sam stvarno uprskala!

– Nisi. Takve stvari nas čine jačim.

– Da li će me ojačati to što ću izgubiti Pita... i decu?

- Nikoga nećeš izgubiti. Slušaj, rekla si da imaš plan.
- Imam. – Snaga se vratila u Kejtin glas.
- Zadrži taj plan do sutra, a onda ćemo ga razmotriti uz čašu vina i ukusnu hranu. – Zaboravila je da Kejt ne jede.
- Dobro, hvala ti još jednom, Anđelika. Dužnik sam ti.

Anđelika je spustila slušalicu i zapitala se šta je to što sve njih tera da zuje oko Kejt kao pčele radilice oko matice. Da li ih njena ranjivost podstiče da brinu o njoj? Ili njen šarm, kojeg ima u izobilju? Kako nekoga kao što je Kejt možeš naučiti umeću dostizanja sreće ili barem spokojsva?

Anđelika je provela prepodne u *Herodsu* kupujući cipele za decu, zatim je uzela njihove uniforme, koje je naručila u julu ali je bila zaboravila na njih. Efikasne majke, kao što su Kendas i Leticija, već su u junu obezbedile kompletne zimskih uniformi odgovarajuće veličine, obeležile ih imenima i spakovale u dečje ormane gde čekaju početak školske godine. Po povratku u London iz južne Francuske i iz Hemptona, trebalo je samo da odvedu decu na šišanje. S druge strane, Anđelika je stisla u jednu nedelju sve obaveze vezane za početak školske godine i vukla je decu po gradu kako bi im pokupovala sve potrebne stvari s poduzeg spiska. Iz svake kupovine vraćali su se s nekom igračkom jer je Anđelika bila previše slaba da im je uskrati. Svake godine je proklinjala svoju neorganizovanost i svake godine je sve obavljala na brzinu i u poslednjem trenutku.

Stigla je na ručak kod Kendas kolima čiji je prtljažnik bio pun sjajnozelenih kesa iz *Herodsa*. Kendas je živela u zelenom Noting hilu sa širokim pločnicima i drvoredima, u kojem su blistavi mercedesi i BMV-i s pogonom na sva četiri točka bili parkirani između poršea i aston martina. Njena siva nemačka doga dočekala ih je na vratima zajedno s kućnom pomoćnicom, Filipinkom u ružičasto-belom uniformi. Kendasina deca uzbuđeno su potrčala uza stepenice u nameri da se sakriju, a Džo i Izabel su projurili pored majke i otrčali u potragu za njima. Kendas je razgovarala telefonom

u besprekorno orezanom vrtu, opružena na ležaljci, s čašom voćnog soka na stolu i oktobarskim izdanjem američkog *Voga*. Kad je ugledala prijateljicu, mahnula joj je. – Zar nije veličanstven! – Podigla je *dior* naočare na vrh glave, sklanjajući tim pokretom kosu s lica.

– Vidim da si obavila većinu posla – rekla je Anđelika dok je silazila niza stepenice i prilazila joj.

– Sutra će padati kiša. – Kendas je imala glatku tamnu kožu na majku Latinoamerikanku i bledozelene oči na oca. Zadivljujuća kombinacija koja joj je isticala fine crte lica. – Dođi. Jesu li deca mnogo gladna?

– Otrčala su gore.

– Odlično, hajde da se malo opružimo. Sići će kad budu hteli da jedu.

– Moji su pojeli krofne u *Herodsu*.

– Jesi li sve završila?

– Skoro da jesam. – Anđelika je spustila tašnu u travu, ne osvrćući se na sjaj za usne koji je ispao i otkotrljao se do ležaljke pored Kendasine. – Razgovarala sam s Kejt. Kaže da ima plan.

– Pitam se šta bi to moglo da bude. – Kendas se nehajno nasmejala. – Jedva čekam da čujem. Je l' tebi jasno da ćemo devet meseci gledati tu sapunicu? – Kendas je pijuckala sok. – Iz prvog reda.

– Zašto se uvek sve sjatimo oko nje? Šta je to u njoj što nas uvek tera da dotrčimo?

– Zato što bi nam život bio užasno dosadan da nas ne zabavljaju njene male drame. – Kendas se vragolasto osmehnula. – Zašto, za promenu, *ti* ne napraviš malo drame?

– U mom životu, hvala bogu, nema nimalo drame.

– Nije bilo do sinoć.

– Kad je sve počelo i završilo se.

– To samo pokazuje da si zrela za avanturu.

– O, zaista, Kendas, sunce ti je udarilo u glavu.

– Ne, samo iznosim činjenice na sunce.

- Onda ih vrati, i to brzo! Misliš da ja imam vremena za avanturu?

- Šta? Previše si zauzeta, kao što su bili zauzeti Kenedi, Lojd Džordž i Klinton?

Anđelika se nasmejala. - Misliš da bih sve stavila na kocku zbog avanture?

- Zato i jeste zabavno. Zbog rizika i uzbuđenja.

- Radije ću sedeti u publici i gledati kako se Kejtin život nekontrolisano obrušava. Ne bih mogla tako da živim, iscrpljujuće je.

- Iznenadila bi se kad bi znala koliko žena u našim godinama ima avanture. Deset godina braka, zasićene jednoličnim taljiganjem kroz svakodnevni život. Onda ušeta neki zgodan živahan stranac, i zapali plamen za koji su verovala da se ugasio.

- Plamen koji Olivije raspaljuje svih ovih godina i dalje snažno gori, uveravam te.

- Nadam se da je tako. Ali sinoć si zatreperila od njegove privlačnosti, zar ne?

- Jesam. Ali može da ostane na tome. Zaista mi nije važno da li ću ga ponovo videti.

- Ipak, iza ugla ćeš naići na nekog drugog Džeka. Spremna si. Kladim se da je tokom poslednjih deset godina bilo mnogo onih poput Džeka koje nisi primetila jer nisi bila spremna. To ne znači da ne voliš Olivijea, već da si spremna za malo uzbuđenja. Samo te upozoravam da budeš oprezna.

- Zvuči kao da govoriš iz iskustva.

- Imam znanja, ali nemam iskustva. Samo posmatram šta se događa oko mene. Ne znam zašto, ali ljudi mi se poveravaju. Uzmimo tvoj primer. Kladim se da nisi ispričala Kejt, Skarlet ili Leticiji šta se sinoć dogodilo.

- U pravu si. Nikome nisam rekla.

- Eto. Ja sam čuvar tajni, sveti grob.

- Ti si ta koja bi trebalo da piše knjige.

- Kad smo kod toga, kako ide?

- Ne ide.

Kendas je spustila naočare i izvila sjajne usne u osmeh. - Treba ti samo malo nadahnuća.

Te večeri su Anđelika i Olivije večerali sami u kuhinji. Anđelika je skuvala supu od povrća s tajlandskim rezancima začinjenu đumbirom, ali čak ni najukusnije jelo nije moglo da oraspoloži njenog muža. Ispričao joj je kako mu je protekao dan, poverio joj svoj strah da je Siti na ivici propasti i da je ugroženo hiljade radnih mesta. Svet finansija samo što se nije urušio, a Olivije je radio u njegovom središtu. Bio je natmuren i umoran.

- Boli me grlo - ozbiljno je rekao, kako da je to nešto najstrašnije što je moglo da mu se dogodi. - Boli me od jutros kad sam se probudio.

- Jesi li popio nešto?

Obeshrabreno je slegnuo ramenima. - Samo aspirin.

- Trebalo bi da ga ispiriš antiseptikom.

- Ne mogu da podnesem ukus tih stvari. Inhaliraću se i spavaću u gostinskoj sobi.

- Ne moraš to da radiš.

- Ako već ne mogu da spavam, hoću da gledam televiziju.

- Uzmi paracetamol s deksametazonom, i onesvestićeš se.

- A ujutru ću se osećati kao da sam drogiran. - Uzeo je kašiku supe. - Ovo je vrlo okrepljujuće.

- Dobro je.

- Siguran sam da ću se ujutru osećati bolje. Ne mogu priuštiti sebi da odsustvujem s posla u ovakvim vremenima.

- O, biće ti bolje kad se dobro naspavaš.

- Ne znam... ovakve stvari mogu da potraju.

Anđelika se prisetila slučajeva kad je jedva stajala na nogama od groznice ali je ipak uspevala da se stara o deci. Sagnula je glavu prema zdeli i nasmejala se. Muškarci su kroz istoriju izuzetno hrabro vodili krvave bitke, ali ništa ne može tako da ih obori kao gušobolja.

Olivije se povukao u gostinsku sobu pošto je ispunio kuhinju parom s mirisom *karvola*.⁸ Anđelika se okupala. Zapalila je sveće, a u vodu je sipala aromatična ulja. Legla je i sklopila oči, puštajući misli da joj slobodno blude, usmeravajući ih kad naiđu na Džekovo lice i raširene ruke koje čekaju da je zagrle. Rano je legla u krevet. Nije bila raspoložena da čita, knjige drugih pisaca samo su je podsećale na trenutno pomanjkanje inspiracije, i zato je stavila DVD. Pustila je stari film, jedan od omiljenih, *Zaljublivanje* s Meril Strip i Robertom de Nirom. Gledala ga je bezbroj puta, i svaki put je plakala kad bi na kraju pronašli jedno drugo u vozu.

Ugasila je svetlo i ležala u polumraku osluškujući udaljeno brujanje automobila i iznenadno turiranje nekog motocikla koji je jurio uz Bejsvoter roud. Krevet je bio veliki i osećala se sitnom dok je ležala sama u njemu. Kad su deca bila manja, imala su običaj da joj se noću uvuku u krevet. Čeznula je za tim dodirom njihovih malih toplih tela i pogledom na njihove grudi koje se ravnomerno podižu i spuštaju. Sad deca spavaju u sobama na kraju hodnika, a Olivije je, obuzet samosažaljenjem, otišao u gostinsku sobu. Noćas nema nikoga da je zagrli osim njenih snova.

4.

AKO VOLITE SEBE, PRUŽATE PRILIKU I DRUGIMA DA VAS VOLE.

U potrazi za savršenom srećom

Sutradan ujutru Anđelika je rano probudila decu zbog polaska u školu. Tokom celog leta su kasno odlazili na spavanje i budili se u osam, tako da je morala da im razmakne zavesu i probudi ih iz sna nežnim rečima ohrabrenja. Ležali su nepokretni, sklupčani ispod pokrivača, bledih lica zagnjurenih u jastuk. Bilo joj ih je žao. Nema ničeg prijatnog u buđenju zbog odlaska u školu, čak ni ako je to najluksuznija škola u Londonu.

Izabel se okrenula i protekla se kao mačka, trepćući na slabašnoj svetlosti tmurnog jutra. Džo se oteturio u kupatilo i opasno se ljuljao dok je stajao ispred klozetske šolje. Oči su mu bile polusklopljene i nije bio ni svestan gde cilja. Anđelika je otrčala da ga uspravi da se ne bi ispiškio po podu.

Kad su se razbudili, brzo su se pribrali, uzbuđeno su se gađali jastucima dok se Anđelika borila da ih natera da se umiju i obuku. Znala je koliko je važno da budu čisti i doterani kad se budu sreli s novim učiteljima. Ali nije očekivala da će deci biti važno kako *ona* izgleda.

– Mamice, nadam se da nas nećeš u *tome* odvesti u školu – rekao je Džo.

Anđelika je pogledala svoje farmerke sa širokim nogavicama i patike. – Šta fali ovome što sam obukla?

– Sve ostale majke će izgledati sjajno. Ti izgledaš kao da se nisi potrudila.

Anđelika je bila zgranuta. Njene farmerke nisu *bilo kakve* stare farmerke, već najmodernije *hadson*, a patike su joj bile nove, blistavosrebrne. – Šta ti misliš, Izabel?

– Ja hoću da obuješ svoje velike cipele. – To se odnosilo na njene

nove *tori barč* cipele s platformom, koje joj je Leticija donela iz Amerike.

- Pa, ako vam je to zaista važno, presvući ću se.

- Ziusova mama je baš kul – rekao je Džo.

Anđelika je morala da se složi s njim. Džena Elrik je bila poznata po svom glamuru, malo prenatravanom po Anđelikinom mišljenju. Bila je od onih žena koje nose krem boju usred zime, pravo krzno, mnogo zlatnog nakita i ogromne naočare, čak i kad nije sunčano.

- Ona *jeste* kul, Džo dušo, ali ja nikad neću biti kul kao ona. Ja nemam vremena da se svakog jutra feniram kod Ričarda Vorda.⁹

Džo je nije slušao: bio je prezauzet skrivanjem svog omiljenog moćnog rendžera u ranac. Anđelika je obukla *džej brend* farmerke, smeđe cipele s platformom po Izabelinoj želji i *barberi* sako oker boje.

Kad ju je video, Džo je s odobravanjem klimnuo glavom. – To je već bolje – rekao je.

Na kraju je stavila zlatnu *iv sen loran* narukvicu i zapitala se da li i ostalim majkama deca određuju šta će obući.

* * *

Prizor ispred školske kapije ličio je na pandemonijum. Ulica je bila delimično zakrčena blistavim automobilima s vozačima. Nekoliko telohranitelja koji si delovali važno s onim spravicama u ušima sprovodili su svoje male štice, dok su očevi u odelima i dugonoge majke u *prada* kaputima, plavokose i preplanule, pokušavale da obuzdaju uzbuđenu decu koja su se pozdravljala s prijateljima i čavrljala na pločniku. Vazduh je bio ispunjen mirisima parfema, glasovima i razdražljivim mrmljanjem lokalnih žitelja koji su izveli pse u šetnju u Kensington park. Anđelika je živela dovoljno blizu škole da može da prošetala do nje i da usput zastane i popriča s poznanicima.

Rukovali su se s razrednom, koja je primetila koliko su deca porasla i koliko im je kosa posvetlela od sunca. – Proveli smo leto s Olivijeovom porodicom u Provansi – rekla joj je Anđelika, svesna da

to zvuči daleko lepše nego što zapravo jeste. Žene u njegovoj porodici bile su razdražljive nezadovoljne veštice koje su se trudile da se svi oko njih osećaju jednako nesrećno kao one. Jedina uteha bio joj je njegov otac, živahan i šarmantan čovek starinskih manira, koji ju je zasmejavao oporošću i cinizmom, uglavnom usmerenim prema njegovoj ženi i ćerkama.

Bilo joj je drago što je u holu naišla na Kendas i Leticiju, koje su razgovarale sa Skarlet. Kad ju je ugledala, Skarlet ju je žustro uhvatila za mišicu. – Imaš obožavaoca, Anđelika!

– Ona ima mnogo obožavalaca – umešala se Kendas.

– Naravno, ali ovaj je izuzetan.

– Ko je on? – upitala je Leticija.

– Đavolski zgodan Južnoafrikanac pored kojeg sam je postavila za sto. Nisam primetila da vam je bilo teško da se uklopite.

Anđelika je pocrvenela i nemarnim pokretom namestila kosu. – Bio je zabavan.

– Pa, on misli da si ti božanstvena! Telefonirao mi je da mi kaže kako si posebna žena. Naravno! Nek mi kaže nešto što ne znam!

– Nadam se da zna da je udata – rekla je Leticija.

– I on je oženjen, ali to ga ne sprečava da flertuje kao da nije – Skarlet se promuklo nasmejala. – Znate, juče kad sam bila u Klepamu na akupunkturi kod svog iscelitelja, primetila sam ga kako kuca na neka mala vrata na kraju ulice. Delovao je vrlo nervozno. Htela sam da ga pozovem i mahnem mu, ali budući da ga dobro poznajem i da znam kakav je đavo, odustala sam.

– Možda je bio kod ljubavnice? – upitala je Kendas.

– Nesumnjivo – složila se Skarlet. Anđelika se iznenadila što je osetila grč ljubomore u stomaku. Skarlet je nastavila: – Možda se loše vlada, ali vrlo je privlačan.

– Prema meni se nije loše poneo – nemarno je odvratila Anđelika. – Samo je malo flertovao.

– Nadam se da je Olivije primetio – rekla je Skarlet. – Dobro bi mu došlo da na svojoj koži oseti kako izgleda kad on flertuje.

Njih četiri su odvele decu u odeljenja. Nijedno nije izgledalo savršeno kao Kendasina deca u savršeno ispeglanim uniformama i izglancanim cipelama, kose blistave poput svile. Kad je trebalo da se pozdrave, Kendas se sagnula i zagrlila ih kao da odlaze na dugo putovanje, iako su se rastajali samo na pola dana. – Mrzim da ih ostavljam – rekla je, a u očima su joj zablistale suze dok je koračala niz hodnik.

– Njima se sviđa ovde – rekla je Anđelika.

– Oh, znam da se *njima* sviđa, ali šta je sa mnom? Ja sam se pretvorila u olupinu.

Anđelika se nasmejala njenom zaključku. S manikiranim noktima, blistavom ravnom kosom i prelepim licem, Kendas nimalo nije ličila na olupinu. Izgledala je savršeno u uskim farmerkama, ravnim cipelama i maslinastozelenom džemperu preko besprekorno bele košulje. Omiljena *birkin* tašna koja joj je visila preko ruke gotovo je pomračila sjaj ogromnog dijamanta u prstenu koji joj je Hari kupio na poslednjem poslovnom putovanju u Hongkong. Anđelika je sumnjala da su Kendasina deca kritikovala *njen* izbor odeće. – Izaći će za manje od sedam sati.

– Znam, ali prvi dan je uvek težak. Mrzim praznu kuću. Čuje se samo kako Florensija vuče noge dok se penje uza stepenice i silazi, a Ralf leži u svojoj korpi i tuguje što deca nisu tu da se igraju s njim. Ne mogu da podnesem da sedim sama kod kuće i da gledam na sat.

– Ja ću napokon da sednem za radni sto – rekla je Anđelika, pitajući se šta će da radi za njim.

– Ja idem u kupovinu. Jebeš krizu!

– Rekla bih da kriza to i traži. Nema smisla produbljivati je uskraćujući prodavačicama procenat od prodaje.

– Baš mi je drago što tako gledaš na to. Mislila sam da skoknem u *Harvi Nikols*, jesi li raspoložena da malo prošvrliamo po prvom spratu?

– Koliko god da bih volela, bolje bi bilo da nešto uradim. Osim toga, nedeljama nisam proveravala imejllove.

Probile su se kroz grupu roditelja koji su stajali na ulici, gde je

Kendas sačekao njen vozač. Sela je na prednje sedišta i mahnula Anđeliki nakićenom rukom. – Vidimo se kasnije – doviknula je i već je prinela telefon uvetu.

Anđelika se zaputila prema kući zamišljajući Džoa i Izabel u njihovim novim učionicama, kad ju je neko pozvao s druge strane ulice. To je bila Džena Elrik. Srce joj je zastalo. Džena je držala za ruku sina i pretrčavala ulicu ne primećujući rendžrover koji je morao naglo da zakoči. – Kako si? – upitala ju je.

– Sjajno – rekla je Anđelika, gledajući njenu isfeniranu kosu i ogromne naočare s kojima je izgledala kao insekt. Ten joj je bio iste boje kao i njena guči tašna, ali uprkos tome lice joj je sačuvalo ledenu lepotu.

– Kako je Džo?

– Uzbudjen zbog početka školske godine.

– Zius nije hteo danas da dođe u školu. Na silu sam morala da ga izvučem iz kreveta, dok je kukao: „*Mais maman, je ne veux pas aller a l'école!*“¹⁰ Je l' tako bilo, Zius? – Anđelika je bila zapanjena njenim prenemaganjem. Otac njene dece je Francuz, ali njoj na pamet ne bi palo da to tako besramno ističe.

– O, biće mu dobro kad uđe. Gospođica Ema je vrlo prijatna.

– Imali smo tako naporno leto. Iscrpljena sam. Upravo smo završili kuću na Mistiku, ali užasno kasne s izgradnjom šalea¹¹ u Gštadu. Rekla sam Džonu da ga ne želim ako ga ne završe do Božića. Onda se Dženifer razbolela i morali smo da doletimo u London, a zatim sam morala sama da provedem s decom dve nedelje u Bijaricu, bez dadilje! Možeš da zamisliš kakav je to užas bio! Sad tražim novu dadilju; ako čuješ da neka traži posao javi mi.

– Osluškivaću.

– Pa, bolje da pođemo ili će Zius stići poslednji, a to nije dobar način da se započne nova školska godina. – Onda je malo razmislila i dodala: – Uzgred, sjajno izgledaš. Volela bih da mogu da postignem taj nemaran izgled, u stilu „upravo sam ustala iz kreveta“, ali šta god da uradim, na kraju delujem uglancano. – Anđelika ju je gledala kako odlazi u kožnim čizmama i velikom

kaputu i ponadala se da će se na smrt skuvati u pretoploj školskoj zgradi. *Nemarno, upravo izašla iz kreveta!*, ljutito je pomislila dok se odlučno udaljavala niz ulicu. *Ako postoji žena koju ne mogu da podnesem, onda je to Džena Elrik.*

Napokon je sela za svoj sto u radnoj sobi u potkrovlju, koja je gledala na vrt. To je bilo njeno malo svetilište s bleđim zidovima i nameštajem u stilu Nove Engleske, s lisnatim biljkama i policama knjiga, svetilište u kojem Olivije nije mogao da se žali na mirišljave sveće i na njen izbor muzike, samo njena soba u kojoj je nesmetano mogla da meditira i da sanjari. Zadovoljno je uzdahnula, sela u stolicu i uključila kompjuter. Za njom je bilo dugo leto i osećala se dobro što se vratila. Dok se sistem „podizao“, zapalila je sveću i uključila svoj ajpod.

Isprva se uspaničila kad je videla da je dobila sedamdeset imejlova, ali kad ih je preletela, shvatila je da su većinom reklame i da može da ih izbriše. Jedan je bio od njenog agenta, Klaudije Hemingvej, a nekoliko je stiglo od njenog izdavača u Njujorku. Brzo je odgovorila, preskačući pozive prijatelja na večeru i duga pisma koja je odlučila da pročita kasnije. Onda joj je pogled pao na poznato ime: Džek Mejer. Podstaknuta znatiželjom, kliknula je na njegovo ime. Kako ju je, dođavola, pronašao?

Draga Sejdž,

Nadam se da ti ne smeta što ti pišem. Razmišljao sam o tvojoj ideji u vezi s knjigom (koju, inače, smatram sjajnom). Vratio sam se u Rozenboš. Ovde je proleće. Vazduh je prožet mirisom cveća i kamfora. Volim ovo doba godine kad je sve novo i uzbudljivo. Mislim da bi trebalo da dođeš, to bi te zaista nadahnulo. Izuzetno sam uživao u našem razgovoru u Londonu. Kad smo kod toga, sviđa mi se tvoj vebsajt, iako nema mnogo tvojih slika, a na onima koje si postavila ne izgledaš tako lepo kao uživo.

Dvorišni Pas

Sa osmehom je zurila u njegove reči. Koji ga je đavo naterao da traži njen vebsajt. Zna da je ona udata. Sudeći po njegovoj avanturi u Klepamu, očigledno je navikao da živi opasno. Ponovo je pročitala imejl, zastajući na najlepšim delovima. Čula je njegov glas u mislima, njegov odsečni izgovor i ozbiljan ton i osmehnula se. Videla je holandske vinograde u *Rozenbošu* zasađene ispod vedrog plavog neba, okružene drvećem kamfora i biljaka u cvatu, i zamislila ga kako leži u travi s dvogledom i posmatra ptice.

Dakle, šta treba da uradi? Bilo bi nepristojno da mu ne odgovori. Na kraju krajeva, nema ničeg lošeg u bezazlenom imejlu. Zar nije moguće da dvoje ljudi koji su u braku s drugim osobama, budu prijatelji? Zar nije umišljena što pretpostavlja da on želi da spava s njom? Tokom one večere nije prešao granicu, a ona ga nije ohrabrivala. Pogledala je datum poruke: poslao ju je juče. S osećajem krivice pomešanog sa zadovoljstvom, spustila je prste na tastaturu i pritisnula „odgovori“.

Dragi Dvorišni Psu,

Najlepše ti hvala na imejlu. Drago mi je što si se oglasio. Sedim za radnim stolom razmatrajući svoju novu ideju, ali blokirana sam i nenadahnuti, i ako ti sinu neke zamisli, pošalji ih. Potrebna mi je sva moguća pomoć! Sigurno je božanstveno uživati u proleću. Kao što znaš, kod nas je jesen i dani će biti sve tmurniji! Uzdišem za suncem i mirisom kamfora! Imam utisak da je u Rozenbošu predivno. Olivije i ja bismo voleli jednom da vas posetimo.

Nabrala je nos kad je napisala ime svog muža. Ovo je vrlo detinjasto, pomislila je i brzo izbrisala tu rečenicu.

Imam utisak da je Rozenboš predivan. Volela bih da vidim vaše dvorište! Sigurno je veliko kao Olivijeovo.

Sejdž

Pet puta ga je pročitala. Nije zvučalo koketno; ne bi volela da on

pomisli da joj se sviđa. Načas je oklevala pre nego što je kliknula na ikonicu „pošalji“. *Šta ima loše u tome imati sajber prijatelja?* Kliknula je i gledala je kako poruka nestaje s ekrana i odjednom je, na trenutak, požalila.

Zamišljala ga je kako otvara poruku. Da li će joj odmah odgovoriti? Sačekala je malo, zureći u ekran, očekujući da čuje zvučni signal koji najavljuje novu poruku, ali ništa se nije dogodilo. Na kraju je isključila poštu i otvorila novi dokument.

Ništa nije toliko obeshrabrujuće kao prazna stranica, bez zamisli kojom bi mogla da je ispuni. Zato je napisala radni naslov: *U potrazi za savršenom srećom*, Anđelika Garner, a onda je odabrala slova, kitnjasta ružičasta. To joj je oduzelo nekoliko minuta, i za to vreme je osluškivala u nadi da će čuti signal koji najavljuje novu poruku.

Pošto je otkucala sve ideje kojih je mogla da se seti, ideje na temu života, uzela je telefon i pozvala Kendas. Njena prijateljica je bila na odeljenju s odećom Aleksandra Makvina u *Harvi Nikolsu*.

- Poslao mi je imejl – jednostavno je rekla. – Našao je adresu na mom veb sajtu.

- O, bože! Šta kaže?

- Pročitaću ti.

- Čekaj, moram da sednem. Čekaj, čekaj! O, treba naći stolicu... Zar ovde nemaju neko mesto gde možeš da sedneš? Šta ako uđe neka starica ili neki invalid, ili jednostavno neko izlapeo kao što sam ja! Dobro, sela sam, pucaj.

Anđelika joj je pročitala imejl.

- Poludeo je za tobom.

- Misliš?

- Naravno. Činjenica da se potrudio da nađe tvoju imejl adresu dovoljno govori.

- To je jednostavno znak ljubaznosti.

- Ti si jednostavno naivna.

- Odgovorila sam mu.

- Ti si luda!

- Nema ničeg lošeg u malo sajber ćaskanja. Na kraju krajeva, bila

sam prilično umišljena što sam pomislila da ga zanima seks sa mnom.

- Nisi, bila si inteligentna što si to pomislila. Rekla sam ti, spremna si za avanturu.

- Neću se upustiti u avanturu.

- Slušaj, uvek tako počne. Malo ćaskanja, malo flertovanja, onda odlazak na ručak...

- On živi u Južnoj Africi.

- Bio je u Londonu. Veruj mi, Anđelika, pozvaće te na ručak. Da li bi to prijavila Olivijeu?

- Naravno.

- Ne, ne bi. Hoćeš li mu reći da ti je poslao imejl? Naravno da nećeš. To će biti tvoja mala tajna i uživaćeš u njoj. Kad god Olivije izgubi strpljenje ili se smrkne, imaćeš svoju malu tajnu zbog koje ćeš se smeškati.

- Je l' hoćeš da kažeš da nije trebalo da mu odgovorim?

- Ne, samo te upozoravam. Drži ga na odstojanju. Nemoj mu pisati ništa što tvoj muž ne bi trebalo da pročita, i nemoj ni slučajno da mu pišeš kad si pod dejstvom alkohola!

- Ti se baš razumeš u to.

- Rekla sam ti, ja sam sveti grob.

- Pa, sveti grobe, javiću ti ako mi bude odgovorio.

- Dušo, pitanje nije da li će ti odgovoriti, nego kad će to učiniti.

Anđelika je još jednom proverila imejlove pre nego što je pošla na ručak s prijateljicama, ali zatekla je samo reklame koje nude vijagru na popustu. Sunce je granulo probijajući se kroz oblake i ona je okrenula glavu prema njemu, pitajući se da li obasjava i Džeka na njegovoj verandi.

Nije stigla poslednja kod Čiprijanija. Kendas, Leticija i Skarlet pile su belini i razgovarale o Kejt.

- Dušo, naručile smo i tebi jedan – rekla je Leticija i izvila se da bi se pozdravila s njom.

- Pogodite na koga sam jutros naletela - rekla je Anđelika i poljubila Kendas i Skarlet.

- Na koga?

- Na groznu Dženu Elrik. - Sela je pored Leticije i ispričala im kako je Džena oponašala svog sina koji joj se obraća na francuskom.

- Bila je tako izveštačena - požalila se.

- Znaš šta? Trebalo je ovako da joj odgovoriš - rekla je Kendas i nakašljala se: „To je baš neobično, zato što se Izabel jutros probudila i rekla: *Mama, tengo ganas de ir al colegio*“, ¹² a onda se umešao Džo: „*Anch'io voglio andare a scuola!*“ ¹³ - Iskezila se, očigledno zadovoljna sobom.

- *Brava!* - zadovoljno je rekla Leticija.

- Sad se *ti* razmećeš - nasmejala se Anđelika.

- Ja sam rođeni lingvista - odvratila je Kendas. - Šta da vam kažem?

Anđelika se nagnula preko stola. - Znate šta je još rekla? Da bi volela da ima moju nemarnu frizuru koja izgleda kao da sam upravo ustala iz kreveta i nisam se potrudila da se očešljam, ali da ona, čak i kad to pokuša, na kraju izgleda savršeno i skockano.

- I plastično - dodala je Skarlet.

- Kako je nepristojna! - reče Leticija.

- Ja mislim da je urnebesna - Kendas se nasmejala. - Jedva da može da izgovori rečenicu, a da pritom sebe ne ističe. Ako pominje nekog muškarca, pominje ga zato što mu se ona sviđa, ako govori o nekoj ženi, tvrdi da je ta ljubomorna na nju; ako ti uputi kompliment, učini to tako da te ponizi. Jednom je bila na večeri i pohvalila je moja „neobična seljačka jela“.

- Nepodnošljiva je - promrmrljala je Anđelika.

- Ne brini, dušo. Ona bi ubila za tvoje neuredne lokne - rekla je Leticija.

- Ne, njoj se sviđa tvoj brak - rekla je Kendas. - Njen je vrlo nesrećan, i to je uzrok njene ogorčenosti.

- Prošle godine mi je priznala da je dobrano prešla četrdesetu, ali očigledno je to zaboravila, zato što uporno govori o tome kako se

približava „velikom četiri nula“, i pita se kako bi trebala to da proslavi – rekla je Skarlet.

– Ispravi je – predložila je Kendas. – „Dušo, reč je o velikom pet nula!“

– Njen muž radi kod *Lemana*. Mislim da neće proslaviti ni na koji način – rekla je Anđelika.

– Možda može da proda svoju veliku kolekciju cipela i tašni – dodala je Leticija.

– Njene *birkin* tašne su lažne – rekla je Kendas. – Verujte mi, ja znam.

U tom trenutku je u restoran ušla Kejt u pletenoj mini haljini i čizmama, krijući oči iza velikih *šanel* naočara. Svi su se okrenuli prema njoj dok se osvrkala unaokolo tražeći prijateljice, a onda ih je ugledala i žustro im mahnula. Žene su joj zavidele na vitkom telu i upečatljivom licu, a muškarci su osećali njen seksualni naboj koji je ženama izmicao. Vijugala je poput zmije između stolova za kojima su se ljudi došaptavali i uživala u pažnji koju je izazvala.

– Izvinjavam se što sam zakasnila. – Svima im je poslala poljupce.

– Imala sam jednu od onih jutarnjih mučnina. – Sručila se na stolicu i spustila svoju *anja* tašnu na pod. – Treba mi piće.

– Nisam znala da ćeš da piješ – rekla je Leticija.

– Nisam ni htela, ali jedan malecki belini neće naškoditi bebi. – Osmehnula se konobaru koji je pocrveneo.

– Dakle, Pit se vratio sinoć. Jesi li mu rekla? – upitala je Kendas.

– Nisam. Previše se plašim.

– Onda, kakvu to veliku ideju imaš? – upitala je Anđelika.

– Zadržaću je.

– Nećeš da je se rešiš? – Kendas je bila zaprepašćena.

– Ne mogu.

– To je samo sićušan skup ćelija.

– Znam, Kendas, ali to je ipak život. Uvek sam bila protivnik abortusa. Ovde postoji jedno dete. – Dodirnula je svoj stomak.

– Niko ne bi rekao – primetila je Leticija.

– Manji je od mog – dodala je Anđelika.

- Ne zadugo - nadovezala se Kendas. - Anđelika će mi se pridružiti na pilatesu.

Skarlet joj se osmehnula. - Pre toga obavezno uradi pedikir, taj Dejvid je vrlo privlačan.

- Veruj mi, to je poslednje što ti pada na pamet kad praviš kolutove u agoniji i znojiš se kao svinja.

- Ti se, Kendas, sigurno ne znojiš! - nasmejala se Leticija.

- Naravno da se ne znoji - odvratila je Skarlet. - Ona blista kao princeza s Park avenije.

Konobar je doneo Kejt belini. Uzela je čašu, otpila gutljaj i osmehnula se. - Sad je već bolje. Zna, razmišljala sam, moj ljubavnik ima sličnu boju tena i kose kao Pit, tako da se nadam da će beba dovoljno ličiti na Pita da se zaljubi u nju, osim ako se ne ispolje neke skrivene osobine prethodnih generacija.

- To je optimistično - reče Kendas.

- Ali se često događa - umeša se Skarlet. - Izgleda da veliki procenat dece u ovoj zemlji ne pripada onima koji misle da su im očevi.

- Mislim da bi trebalo da raščistiš to - posavetovala ju je Leticija.

- I da rizikuje da izgubi Pita? - upita Anđelika.

- Da li vredi zadržavati ga? - upita Kendas. - Kakav je tvoj ljubavnik?

- Nije za ženidbu - rekla je Kejt.

- Već je oženjen?

Kejt je odmahнула glavom. - Ne znam. Nisam mu rekla za bebu i neću mu ni reći... da budem iskrena, prilično mu je neprijatno zbog onoga što se dogodilo. Oboje se pravimo da se to nije ni dogodilo.

Kendas je promumlala: - Tu unutra postoji nešto što kaže da se jeste dogodilo. - Uprla je prstom s manikiranim noktom u Kejtin stomak.

Kejt se nasmejala. - Ali ona ne priča.

- *Za sada* - rekla je Anđelika.

U pola četiri su sačekale decu ispred škole stojeći u grupi i

raspravljajući o Dženi Elrik, koja je razgovarala telefonom, kevući na francuskom na nekog od svoje posluge. Kad je dovela decu kući, Anđelika se popela u potkrovlje da proveri imejlove. Nikada do tada nije toliko žudela da ih pročita. Obuzeta iščekivanjem i s osmehom na usnama, otvorila je poštu. Zatekla je jednu poruku od svoje agentkinje koja je predložila da odu na ručak i jednu od Džeka Mejera.

Draga Sejdž,

Tvoj imejl je nešto najuzbudljivije što se moglo dogoditi jadnom starom dvorišnom psu, umornom i zanemarenom! Čujem tvoj glas u tim rečenicama, i zamišljam kako se smeješ dok pišeš da je moje dvorište veliko koliko i Olivijeovo. Ako je pametan, Olivije neće tražiti veliko dvorište, nego će se blaženo opružiti pored tebe koliko je dug, od njuške do repa kojim maše (podvlačim, maše repom zato što se oženio tobom!). Što se tiče mojih ideja, zapisujem ih na osnovu svog života i iskustava. Još nisu uobličene. Možda ću ti ih pokazati kad dođeš u Južnu Afriku, a nadam se da će se to uskoro dogoditi!

Dvorišni Pas

5.

U SVEMU TRAŽITE LEPOTU ZATO ŠTO ĆE JE U SVEMU NAĆI AKO SE
PAŽLJIVO ZAGLEDATE.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je zurila u imejl s vragolastim osmehom koji joj je uz grižu savesti titrao na usnama. Znala je da ne bi trebalo da ga ohrabruje. Ali postojala je vrlo mala mogućnost da se njih dvoje ponovo vide. On živi na bezbednoj udaljenosti u Južnoj Africi. Čak i ako dođe u London, ne bi mogla da objasni Olivijeu zašto je otišla s njim na ručak, a nikad to ne bi uradila mimo njegovog znanja. Zadovoljno se poigravala tom idejom, jednostavno uživajući u neostvarivom snu.

Nehajno priznajući sebi da joj ne priliči to što radi, napisala mu je odgovor.

*Dragi Dvorišni Psu, mislim da osnovna tajna sreće leži u
prihvatanju. Zar nije čovekova žudnja da ima ono što ne može
imati koren njegovog nemira?*

Sejdž

Zadovoljna, bez oklevanja je kliknula na ikonicu „pošalji“. Malo je sačekala nadajući se odgovoru. Trebalo je da siđe u sobu za igranje i da moli, ucenjuje i prisiljava svoju decu da urade domaći zadatak, ali nije mogla da se odvoji od kompjutera. Upravo se spremala da ustane kad se oglasio telefon. To je bila njena agentkinja, Klaudija Hemingvej.

- Zdravo, Anđelika. Kako ide pisanje?
- Sjajno – slagala je. – Upravo sam danas počela.
- Divno. Ne mogu da sačekam da pročitam prvu verziju.
- Nemoj prerano da se raduješ. Dobićeš je tek posle Božića.
- Ne smeta, sve dok napreduješ. Slušaj, mislim da bi trebalo da

odemo na ručak. Imam nekoliko ponuda koje bih htela da razmotrim s tobom.

- Lepih ponuda?

- *Ja* bih rekla da jesu. - Zastala je. - Nisam te videla celo leto. Recimo da je vreme da se ponovo okupimo.

- O, bože, opet ćeš pokušati da me ubediš da odem u Australiju.

- Obećavam da neću.

- Ne mogu da ostavim decu toliko dugo, znaš to.

- I potpuno te razumem; samo što bi...

- ... to bilo izuzetno dobro za moju karijeru. Olivije to ne smatra karijerom.

- Novac koji zarađuješ svakako je svrstava u karijeru.

- Kaži to mom mužu.

- Slušaj, neću te ubeđivati da ideš u Australiju. Obećavam. Hajde da lepo ručamo i da razradimo plan bitke pred sledeću knjigu. Kad tebi odgovara?

- Možemo li da zakažemo to za kraj novembra? Znam da je to daleko, ali nevoljno napuštam radni sto kad se zahukćem. - I to mi ostavlja vremena da nešto napišem, pomislila je.

- Sjajno. Ne želim da ti prekidam kreativnu nit.

Dok je Klaudija proveravala svoj raspored u rokovniku, zvučni signal na kompjuteru najavio je novu poruku. Na monitoru se, ispisano podebljanim slovima, pojavilo njegovo ime: Džek Mejer. - Da li ti odgovara četvrtak dvadeseti? - predložila je Klaudija. - Možemo da odemo u *Sotbis kafe*. Znam da ti se sviđa to mesto... - S druge strane je vladala tišina. - Anđelika? Jesi li još tu?

Odvratila je pogled od ekrana. - Jesam, jesam, ovde sam. Oprosti, neki imejl mi je odvukao pažnju. - Preletela je kroz rokovnik žudeći da što pre završi razgovor kako bi pročitala poruku. - Dvadeseti novembar. Upisala sam.

- Odlično. Ostavljam te pisanju i tom imejlu!

Anđelika je spustila telefon i okrenula se prema ekranu.

Draga prelepa Sejdž,

U mom slučaju žudnja za nečim što ne mogu imati predstavlja ogroman izazov koji me ispunjava velikom srećom svedenom na iščekivanje. Možda je prihvatanje u svom najčistijem obliku ključ za trajanje sreće. Nevolja je u tome što u mom načinu prihvatanja nema ničeg čistog, postoji samo nezadovoljstvo i pobuna koje me obuzimaju dok se borim. Naravno, ako ne iskusim svoju sudbinu, nikad neću znati svoje prave mogućnosti. Šta kažeš na to?

Dvorišni Pas

Sve više ju je obuzimao osećaj krivice dok je ponovo čitala njegov imejl. *Draga prelepa Sejdž...* Očigledno ga ne brine činjenica da bi njegova žena mogla da pročita njegove poruke. Znala je da se ono što je napisao odnosi na nju i na izazov koji ona predstavlja. Postala je predmet njegove žudnje, i to prilično nedostižan. Ipak, nije osećala da je u opasnosti. Razmenjivanje imejlova stvaralo je bezbednu distancu. Razlikovalo se od razgovora telefonom ili razgovora za ručkom, preko stola. Ovo joj omogućava da flertuje onako kako se nikad ne bi usudila u ličnom kontaktu.

Bila je svesna da ohrabruje Džeka iz puke zabave, što zapravo nije bilo pošteno. Trebalo bi da prekine pre nego što ode predaleko. Ali uspela je da ubedi sebe da se i on zabavlja isto kao i ona. Verovatno ima „dopisne prijatelje“ širom zemljine kugle, šta onda znači jedan više?

Dakle, šta bi trebalo da odgovori na njegova razmišljanja o prihvatanju? Zavalila se u stolici i zamislila se grickajući olovku. Sreća o kojoj on govori privremena je, iako daleko uzbudljivija od stanja unutrašnjeg mira i sklada. Ona predstavlja izazov, a želja da pobedi taj izazov pruža mu nagoveštaj sreće, međutim, kad pobedi, izazov će splasnuti, a sreća mu ponovo izmaći.

Prsti su joj lebdeli iznad tastature. Znala je da bi trebalo da sačeka nekoliko dana pre nego što mu odgovori. Nije želela da deluje nestrpljivo. Ali iskušenje je bilo preveliko da bi mogla da mu odoli, a osim toga, zar nije zaslužila malo nevine zabave?

Dragi Dvorišni Psu,

Sreća o kojoj govoriš samo je privremena. Zamisli psa na tremu. Ako zateže povodac i žudi da otkrije šta ima na ulici, samo će biti nezadovoljan i nesrećan. Ako pojuri zeca, možda će mu ta potera pružiti zadovoljstvo, ali ta sreća će biti kratkotrajna i neće je više osetiti dok ne pojuri nekog drugog zeca. Ako prihvati da ostane na tremu i da leži tu dok mu vetar struji niz dlaku a sunce mu greje kožu i ako ne bude čeznuo za zecom, svakako će osetiti dublje zadovoljstvo.

Prilično zbunjena Sejdž

Iz razmišljanja ju je trgao Džo, koji je dovikivao sa stepeništa da hoće da gleda *Ben10* ali da mu je Izabel ukrala daljinski upravljač da bi mogla da gleda *Srednjoškolski mjuzikl*. – Nema gledanja televizije dok ne uradite domaći zadatak – odvrtila je Anđelika silazeći niza stepenice. – Džo, prvo ti. Slušaj, što pre počneš, pre ćeš završiti, a onda možeš da gledaš *Ben10*.

Dok je Sani pravila taljatele bolonjeze za užinu, Anđelika je sela s Džoom za trpezarijski sto. Sreća je ljubav prema mojoj deci, pomislila je dok je Džo naglas čitao. Posmatrala je usredsređeno lice svog sina dok je revnosno čitao i pokušavala da zamisli kako će izgledati kad odraste: lep kao njegov otac, svakako, sa očima svetlim poput njenih i s nežnom kožom. Bez dlake na jeziku kao njegov otac. Jedinstven kao što je jedinstveno svako ljudsko biće.

Misli su joj odlutale do Olivijea i prožeo ju je osećaj krivice, iako nije strahovala da će on pročitati njene imejlove. Nikad nije kročio u njenu radnu sobu. Nije mogao da pretpostavi da ona ima „dopisnog prijatelja“ kao što je Džek. Niko nije mogao pretpostaviti. Olivijea su smatrali muškarcem koji voli žene. Uostalom, on je Francuz. I kad Olivije ne bi u svakoj prilici flertovao sa ženama, ljudi bi pomislili da je bolestan ili neraspoložen, i verovatno bi bili u pravu. To nije značilo da Olivije ne voli nju više od svega, već da mu je potreban podsticaj koji flertovanje pruža i potvrda da je u četrdeset osmoj godini i dalje privlačan. Ali nju su, budući da je Engleskinja i manje

vatrena, smatrali oličenjem vrline.

Anđelika je povukla Džoa u zagrljaj i snažno ga zagrlila. – Sjajan si – uzviknula je uživajući u mirisu njegove kose i mekoći kože koju je osećala na obrazu. Deca su joj još mala, ali uskoro će je odgurnuti od sebe, neće hteti da se maze, a ona onda neće imati koga da grli zato što Olivije gotovo nikad nije tu, a čak i kad dođe kući, misli su mu i dalje na poslu.

– Onda, mogu li sad da gledam *Ben10*?

– Hajde. Kaži Izabel da je na nju red. – Gledala ga je kako nestaje u predsoblju. *Moja sreća zavisi od zdravlja moje dece, pomislila je. Strepim od onoga što se možda nikad neće dogoditi. Traćim energiju, a ipak ne mogu to da sprečim. Posle svakog blistavog trenutka sledi strepnja od patnje i gubitka. Šta bih radila da nema njih? Sreća je kao malo ostrvo u moru strepnje. Zašto strepnja ne bi mogla da bude malo ostrvo u moru sreće? Zašto, uopšte, postoji strepnja? Zar ne mogu jednostavno da prihvatim stvari onako kako dolaze i suočavam se s njima kad se dogode?* Setno se osmehnula kad je Izabel kročila u trpezariju.

Kad je Olivije stigao kući, deca su bila u krevetu a Anđelika je spremala večeru. Postavila je sto u kuhinji, poređala je podmetače za tanjire, salvete, čaše za vino i upalila je sveću.

– Ovo je romantično – rekao je i spustio svoju torbu na sto u predsoblju.

– To je samo za nas dvoje. – Primetila je šal od svile i kašmira oko njegovog vrata.

– Dobro je. Previše sam umoran da bih razgovarao s bilo kim osim s tobom, a u glavi mi i dalje tutnji kao da prolazi krdo slonova.

– Jesi li uzeo još nešto osim aspirina?

– Ništa osim *nurofena*. Mislim da ću se ponovo inhalirati pre nego što legnem.

– Uzmi paracetamol s deksametazonom.

– Dobro. Uzeću ga. Sutra ću se mamuran teturati na poslu.

– Kako je bilo?

– Grozno. Sve se ruši. Ovo je ozbiljno, Anđelika.

- Znam, čitala sam u novinama.

Uzdahnuo je i sručio se na stolicu. Sipala mu je čašu bordoa. Otpio je gutljaj i ramena mu se opustiše.

- Skini šal i sako da te izmasiram.

- Šta se to događa? - upitao je, skidajući šal. - Da nemaš ljubavnika?

- Ludice! Jednostavno deluješ napeto. - Osetila je da su joj se obrazi zažarili.

- Ja *jesam* napet. - Stavila je njegov šal i sako na naslon stolice i počela da mu masira vrat. - To baš prija. - Pritiskala mu je mišiće osećajući kako se opuštaju pod dodir njenih prstiju.

Osetila je grižu savesti zbog svojih tajnih imejlova i ponašala se kao gejša kako bi odagnala osećaj krivice.

- Godinama te nisam masirala.

Nasmejao se. - Nikad me nisi masirala, čak ni dok smo se udvarali jedno drugom. Ja sam bio onaj s uljem.

- I s čarobnim rukama. - Iznenadila se kad je osetila da je obuzima želja.

- I dalje su čarobne, znaš. - Sklopio je oči, a napetost je polako popuštala pred fizičkom željom za primitivnijim načinom opuštanja.

Uhvatio ju je za ruke i povukao ispred sebe i odgurnuo se na stolici da bi mogla da ga opkorači. - Želim da vodim ljubav s tobom - promrmlija je. - Imam divnu ženu. Trebalo bi više da obraćam pažnju na nju.

- S gušoboljom!

- Bolje mi je.

Hipohondar, blagonaklono je pomislila. - Šta ako naiđu deca?

- Ako budemo brinuli o tome da li će deca nabasati na nas, nikad nećemo voditi ljubav.

Privukao je njenu glavu prema sebi i poljubio je, puštajući da mu njena kosa padne na lice. Usne su mu bile tople i mirisale su na vino. Umeo je dobro da se ljubi; uvek je umeo. Izvukao joj je košulju iz farmerki i zavukao prste ispod košulje. Otkopčao joj je grudnjak, a onda je osetila čulan dodir njegovih palčeva na svojim bradavicama.

Odavno nije doživela taj osećaj i koža joj je žudno reagovala na njegov dodir. Zabacila je glavu, a njegova brada joj je gicala nežnu kožu vrata dok ju je ljubio. Iako svesna opasnosti da bi jedno od njihove dece moglo da ih zatekne, Anđelika je skinula farmerke i gaćice, ponovo ga opkoračila i primila ga u sebe znalačkim pokretima. Na trenutak su se izgubili, sami u svom zadovoljstvu, dok nisu istovremeno doživeli vrhunac. Neko vreme su ostali zagrljeni, srca su im ubrzano lupala, a u glavi im je pulsiralo od iznenadnog naleta adrenalina.

- Ovo je bilo spontano - rekla je i poljubila ga u slepoočnicu. Bila je vlažna i slana.

- Kao da smo mladi i ponovo zaljubljeni. - Pomilovao ju je po kosi. - Trebalo bi češće da vodimo ljubav.

- Imamo mnogo obaveza - rekla je, ustajući i posežući za svojom odećom.

- Trebalo bi da nađemo vremena za važne stvari. A sad, šta ima za večeru?

Anđelika ga je zadovoljno gledala kako se baca na jagnjeće kotlete. Ponekad izgleda kao da mu je hrana smisao života. Nezadovoljavajuća hrana može da mu upropasti celu nedelju. Pijuckala je vino i polako jela dok joj je on pričao kako je proveo dan. Nije je pitao kako je *ona* provela dan. To nije bilo nimalo neuobičajeno, ništa zabrinjavajuće, ali odjednom je to značilo da ga i ne zanima. - Banka *Leman* je propala. To čeka i druge banke. Ovo će zaista sve pogoditi, čak i nas.

- Znam. Pažljivo trošim.

- Nema nepotrebnih kupovina.

Ukrutila se. - Rekla sam da sam pažljiva.

- Znam da jesi.

- I ja zarađujem.

- Naravno, ali i izdavaštvo će biti pogođeno. Ljudi će se odreći onoga što im nije neophodno, i knjige će se naći na udaru.

- Deca ipak treba da čitaju.

- Ali ubuduće ti neće plaćati velike avanse. Samo gledaj: svi će zategnuti kaiš. - Nezadovoljno je izvila obrvu kad je pomenuo kaiš, i pozelela da ga podseti da se njemu ne sviđa što ga ona nosi.

- Siti će se oporaviti. Uvek se oporavi – rekla je umesto toga.

- Ali to bi moglo potrajati nekoliko godina.

- Pa, dok se ne oporavi, jednostavno ćemo pažljivije trošiti.

- Videćeš, čak će i ljubitelji trošenja kao što su Kejt i Kendas morati da zatvore novčanik. - Nije mogla da zamisli da njih dve učine nešto tako drastično.

- Onda, kako su deca? Kako je protekao prvi dan u školi?

- Sjajno. Uživali su u svakom trenutku.

- Koga si videla?

- Uobičajenu grupu. Skarlet, Leticiju, Kendas... O, naletela sam na onu užasnu Dženu Elrik.

- Hajde, ona je seksi žena.

Anđelika je zinula u čudu. - Bože, Olivije, kakve sklonosti!

- Ima stila. Sviđa mi se kako izgleda.

- Sviđa se Džou i tebi – promrmrljala je. - Pretpostavljam da ona neiskusnima izgleda glamurozno.

- Dobro se oblači.

- Nakićena je kao božićna jelka.

- Kad smo kod toga, pretpostavljam da ćemo Božić provesti s tvojom porodicom.

- Oduševljena sam koliko i ti.

- A onda ćemo posetiti moje u Francuskoj.

- Ne znam šta je gore.

- O, tvoji su neprevaziđeni, kapa dole. Nema im premca! Ali zauzvrat, umeju silno da me zabave!

- Drago mi je što su ti zabavni. *Mene* deprimiraju.

- Dakle, za Božić kupujemo jeftine poklone. - Obrisao je usta salvetom. - Ovo nije dobra godina za trošenje, zato bez ludovanja.

- Znam, važna je pažnja.

- Da je važna pažnja, oni ništa ne bi dobili! Ako dobro pamtim, prošle godine si zaboravila da odneseš poklon mojim sestrama, što

samo pokazuje koliko si pažljiva prema njima.

- One su šarmantne i divne žene - rekla je, pokušavajući da se ne nasmeje. Olivije je zaškiljio u nju, ali uglovi usana su mu zaigrali.

Posle večere Olivije se povukao u njihovu sobu uz šolju vrelog čaja s medom. Uključio je televizor da čuje vesti i napunio kadu. Skinuo se i uredno okačio odeću u orman, posmatrajući odeću svoje žene nemarno bačenu na pod s igračkama *Ben10* i vlažnim peškirom.

Anđelika je otišla da proveri decu. Čvrsto su spavali u svojim sobama, njihova nevina lica nazirala su se u mraku. Navukla je prekrivač preko Izabelinih otkrivenih ramena i pomilovala Džoa po rumenom obrazu. Onda je čula Olivijea kako zatvara slavinu i ulazi u kadu. Obuzeta radoznalošću, popela se uza stepenice da još jednom pre spavanja proveri imejlove. Kad bi Olivije znao da je ona u svojoj radnoj sobi, pomislio bi da je to vrlo neobično. Nikad nije radila uveče, a pogotovo nije proveravala imejlove. Ali nadala se da je čeka jedan od Džeka.

Draga prelepa Sejdž,

Mislim da bi pas radije pregrizao sebi grkljan nego što bi živeo bez zečeva. Znam da bih ja to uradio! Osim toga, zar to ne zavisi od zeca? Ko kaže da jedan zec ne može da zadrži pseće interesovanje? Mislim da bi trebalo više da ceniš zeca, a ne da ga smatraš samo igračkom za psa! Što se tiče žudnje, ona je deo životnih zadovoljstava. Bez žudnje ne bi bilo snova - ti bi kao pisac trebalo da znaš koliko su snovi važni - a bez snova ne bismo mogli da ispoljimo sve svoje sposobnosti. Lepo spavaj, lepa Sejdž. Ja sam u svom dvorištu, ali sam, zahvaljujući svojim snovima, srećan pas.

D.P.

Istina je da se Siti urušavao oko njenog muža, da je morala da obustavi kupovine i da će verovatno provesti turoban Božić s njenom porodicom čudaka, ali zahvaljujući Džeku se osećala željenom. Osvetlio je deo nje koji još niko nije video i osetila je da se

pod tim svetlom njen skriveni deo budi i proteže vraćajući se u život.

6.

VELIKODUŠNOST I ŠIRENJE SREĆE S LJUBAVLJU VRAĆAJU SE
DESETOSTRUKO.

U potrazi za savršenom srećom

Olivije je ponovo spavao u gostinskoj sobi tako da je Anđelika ležala sama u krevetu, sastavljajući u mislima novi imejl za Džeka. Poželela je da joj Džo ili Izabel prave društvo. Nedostajao joj je tihi zvuk njihovog disanja i njihova topla tela uz njeno. Olivije joj nije nedostajao; on je mirisao na *viks* i hrkao je.

U subotu ujutru i nju je bolelo grlo. Uzdahnula je i oteturala se u kupatilo, kapci su joj bili teški od pospanosti. Potražila je u ormariću s lekovima paracetamol. Za razliku od Olivijea, ona neće ječati i režati, već će se lečiti odgovarajućim lekovima i preguraće dan s tipičnim britanskim stoicizmom. Popila je čašicu narandžaste tečnosti i stresla se od njenog ukusa.

Vratila se u krevet i uvukla se između dece koja su joj se pridružila i stavila jastuk na glavu kako bi prigušila zvuke *Života buba*, koji su dopirali iz televizora. Pomislila je na Olivijea, koji i dalje spava, i osetila kako je obuzima bes. Optužuje je da obigrava oko Kejt kao dvorska dama, ali očekuje od nje da obigrava oko *njega* kao požrtvovana majka.

Upoznali su se na jednom letnjem venčanju u Parizu, i celo veče su proveli plešući u popločanom dvorištu pod zvezdama. Pošto je znao koliko voli da čita, uvek se trudio da joj nađe neku knjigu za koju bi pretpostavio da će joj se svideti. Tada se ponašao spontano, uvek je bio korak ispred njenih želja, priređivao joj je iznenađenja svojom pažnjom. Vodio ju je na operu i na balet, na večeru u *Ajvi*, na romantične vikende u hotel *Džordž V*, na letovanja na Francuskoj rivijeri. Donosio joj je sitne poklone sa svakog poslovnog putovanja u inostranstvo i ostavljao joj poruke na jastuku u kojima je pisalo kako je divna i kako je mnogo voli. Povremeno bi ostavio neku

maštovitiju poruku: *Kleridžis, 15.30, soba 305*, a onda bi se sreli tamo kao dva stranca i vodili bi ljubav celo popodne, a zatim bi večerali u sobi. Onda su se venčali i dobili decu, a ona se pretvorila u njegovu majku. Više je nije izvodio na večere niti je organizovao sastanke, već se žalio na gušobolju ili na trbobolju, ili na nešto treće što mu je smetalo i tražio od nje savet u vezi s lekom koji treba da popije. Da, pretvorila se u njegovu majku, nije ni čudo što se zahvaljujući Džeku oseća privlačnom; nije bilo teško učiniti da se oseća kao žena.

Bio je vedar sunčan dan, pa je odvela decu u Kensington park. Bilo je toplo i park je bio pun dece na trotinetima, ljudi koji su šetali pse ili trčali duž staza, bilo je biciklista koji su vijugali širokom stazom. Da je barem leto bilo ovakvo, pomislila je uživajući na suncu. Izabel i Džo su otrčali na igralište *Dajana memorijal* i kao majmunčići su se ispenrali na piratski brod. Sela je na klupu i posmatrala ih, čudeći se koliko su porasli tokom letnjih meseci. Onda su joj se misli vratile Džeku i imejlu koji će mu poslati. Pomisao na odgovor bila je dovoljna da joj ublaži gušobolju.

Kad su se vratili kući, Anđelika je našla Olivijeovu poruku na kuhinjskom stolu. *Otišao sam na kafu, vratiću se u podne. Šta ćemo za ručak?* Zamislila ga je kako sedi u *Starbaksu* u Haj stritu, čita novine i jede kroasan, umotan u šal i jaknu, i poželeva da je dovoljno drska da odvede decu u Ptičji vrt i pusti ga da se sam snađe za ručak. Umesto toga, ostavila ih je da se pentraju na magnoliju u vrtu i otišla je u radnu sobu.

Nagnuta nad kompjuter, osetila je kako njena ljutnja prelazi u uzbuđenje zbog tog malog tajnog čina neposlušnosti.

Dragi Dvorišni Psu,

Vidiš kako je teško primeniti to u praksi!

Kad se malo izmaknemo, shvatićemo da je patnja deo velike škole života. Zar nas ona ne čini mudrijim, jačim i saosećajnijim? Da je život vatromet bez patnje i tuge, da li bismo umrli kao bolji

ljudi?

Ovde u Londonu je divan dan; nadam se da sunce obasjava i tvoje dvorište, i da su svi zečevi bezbedni u svojim jazbinama.

Tvoja, sve zbunjenija Sejdž

Isključila je kompjuter, pridružila se deci na suncu i sela za sto da ih posmatra kako se igraju. Nije prošlo mnogo vremena kad se Olivije vratio noseći novine. Kao što je i pretpostavila, obmotao je šal oko vrata kako bi pokazao da ga boli grlo.

- Loše sam spavao. Jutros me je gadno bolelo, ali mnogo mi je bolje otkako sam ustao i popio kafu.

- Mislila sam da odvedem decu u Ptičji vrt.

- Dobra ideja. Ja ću ostati kod kuće i opustiću se. - Nije se ni trudila da mu kaže da sad i nju boli grlo. Olivije nikad nije voleo da deli s nekim svetla pozornice kad se loše oseća.

- Mogla bih odmah da ih povedem. Mogli bismo tamo i da ručamo.

- Ima li nešto za mene za ručak?

- U frižideru ima malo supe. Prijaće tvom grlu.

- Kad se vraćate?

- Ne znam. Oko četiri.

- Dobro. - Delovao je razočarano.

- Možeš da pođeš s nama. Nije naročito naporno šetati po Ptičjem vrtu.

Prineo je ruku grlu. - Ne, biće bolje da ostanem. Znaš kakve su moje gušobolje. - Samosažaljivo je uvukao glavu u ramena.

- Zašto ne gledaš neki film na DVD-ju ili tako nešto? Treba da pružiš priliku svom telu da se oporavi. Napraviću ti neki topao napitak pre nego što pođemo. - Kao da je živnuo zbog njene prividne brige.

- Možda bi trebalo da pojedem kašiku tog meda od manuke. - Nije se ni pomerio.

- Dobra ideja - rekla je i revnosno ustala. - To je odlično protiv

gušobolje.

Anđelika zapravo nije želela da ide sama. Htela je da i Kendas pođe s njom, ali Kendas je svaki vikend provodila u njihovoj kući u Glosterširu. Kejt i Leticija bi radije radile nešto glamuroznije. Onda joj je sinula sjajna ideja. Pozvaće Skarlet. *Ona* je žena koja uživa u planovima napravljenim u poslednjem trenutku, a Vilijam je krajnje opušten čovek.

Sreća je htela da se Skarlet svidi ideja. Predložila je da pođu svi zajedno njihovim BMV-om, u kojem ima dovoljno mesta za dvoje odraslih i četvoro dece. Kad je pozvonila na vrata, Olivije je otvorio i ugledao je u mini suknji od teksasa i svetlosmeđim čizmama od prevrnute kože. Raspoloženje mu se popravilo pri pogledu na njene preplanule butine, i Anđelika je na trenutak pomislila da će se predomisлити i poći s njima.

- Ja sam malo bolestan - objasnio je, rastrzan između želje da malo duže gleda njene noge i namere da se samosažaljivo zavalj ispred televizora.

Na kraju je Skarlet odlučila u njegovo ime. - Ne želim da mi zaraziš decu kakav god da je virus u pitanju - odlučno je rekla. - Mislim da bi bilo bolje da se vratiš u krevet i da prespavaš.

Olivije ih je gledao kako odlaze, pitajući se šta će raditi celo popodne bez Anđelike da se stara o njemu. Zamerao joj je što ga ostavlja samog kad je bolestan. Jedino mu je preostalo da spremi nešto zanimljivije za ručak. Kad je otvorio frižider, u njemu je našao samo staru dobru supu. Malo se ozario kad je pomislio na večeru, siguran da će Anđelika spremi nešto zanimljivije kako bi se iskupila za to što ga je ostavila samog.

- Kladim se da ti je drago što si uzašla iz kuće - rekla je Skarlet dok su se vozili niz Holand park road.

- Ponaša se kao uvređeni medved.

- Meni više liči na ovcu!

- Znam, tugaljiv je kad se razboli. Izvlači iz mene ono najgore. Nervira me što ne može da se stara sam o sebi i osećam se krivom

što ga ne negujem onako kako bi trebalo.

- Svi muškarci su isti. To je muška groznica. Kad se razboli, Vilijam govori kao njegova stara dadilja. „Mislim da treba da utrljam *malčice* viksa u grudi i da popijem *malčice* čaja s limunom.“ Sve je u deminutivu i izgovoreno krajnje tužnim glasom.

- Da li za to treba da krivimo njihove majke? Hoće li i naši sinovi na kraju postati isti zato što smo mi previše popustljive?

- Nadam se da neće, ali bojim se da grešim. - Skarlet je pogledala četvoro dece na zadnjem sedištu. Dečaci su igrali *nintendo*, devojčice su listale Izabelinu sova-knjigu.

- Ne znam da li je Olivije nezadovoljniji što sam ga danas ostavila samog, ili što mu ništa nisam skuvala za ručak.

- O, bože, šta si mu ostavila?

- Supu.

- Sramota, Anđelika!

- Znam. Nisam stigla da napunim frižider. Smisliću nešto bolje za večeru, makar to značilo da moram da poručim hranu. Ipak, znaš šta me nervira?

- Što on ne bi kuvao za tebe da si bolesna.

- Tačno. Sve ja radim. Ja moram da kupujem namirnice, da postavim sto, da odnesem njegov sako na hemijsko - što me je podsetilo da još nisam uzela njegov *guči* sako i pantalone s hemijskog. Dođavola! - Bespomoćno je uzdahnula. - Toliko toga treba uraditi a tako je malo vremena u toku dana! Moram da preuzmem kompletnu brigu o kući, iako i ja imam svoj posao.

- Vilijam je isti. Ceo dan sam u kancelariji, ugađam klijentima i svojoj deci, a on ipak očekuje da zatekne večeru na stolu kad se vrati kući i ne zadovoljava se samo supom i salatam. Takvi su muškarci. Naročito ako su staromodni kao Olivije.

- Ako su *Francuzi* kao što je Olivije.

- Ti barem možeš da slušaš na jastuku taj seksi francuski akcenat.

Kad je kod kuće, s gorčinom je pomislila Anđelika.

Kad su stigli u Ptičji vrt u Farnamu, deca su otrčala u prodavnicu da

izaberu plišane igračke u obliku egzotičnih ptica i stiskali su ih kako bi zacvrkutale. Skarletin sin Čarli zaputio se pravo prema gondoli sa slatkišima. Dok je Skarlet žurila za njima u antilopskim čizmama s visokim potpeticama i s naočarima za sunce, svi su se okretali za njom.

Kad su izašli, Čarli je jeo gumene bombone, a ostala deca su trčala od kaveza do kaveza i hranila ptice semenjem i osušanim crvima koje su im majke kupile na ulazu u park. Skarlet i Anđelika su hodale za njima i ćaskale, uživajući na suncu i u pogledu na svoju deca koja su se zabavljala.

- Ovo je bila dobra ideja, Anđelika – rekla je Skarlet, ne mareći za poglede koje je privlačila, iako su čak i ptice zurile u nju.

- Ovo je opuštena zabava. Volela bih da imam kuću na selu kao Kendas.

- Mi smo jednom iznajmili seosku kuću u okolini Tetberija, ali sad kad smo kupili kuću na Mistiku, više nema smisla da je iznajmljujemo. Ne mogu da izađem na kraj s toliko kuća.

- Ja bih volela da odvedem decu za Božić negde gde je toplo, ali Olivije je odlučio da ostanemo ovde i da zatim provedemo produženi vikend u hladnoj Provansi s njegovom užasnom porodicom.

- To je mudra odluka. Ekonomska kriza je sve gora, a on je u njenom središtu. Drago mi je što smo kupili kuću na Mistiku pre nego što je zavládalo ovo ludilo.

- Meni je potrebno sunce za Božić. Ne mogu da podnesem kratke dane. Već u tri popodne je mrak.

- Trebalo bi da dođete kod nas na Mistik.

- Volela bih. Već sam gledala kuće za iznajmljivanje u blizini Kejptauna.

Skarlet se ozarila. - O, mogla bi da posetiš svog prijatelja Džeka Mejera.

Anđelika se nemarno nasmejala. - On nije moj prijatelj.

- Voleo bi da bude.

- Verovatno već ima dovoljno „prijateljica“.

- Sigurna sam da ima.
- Kakva je njegova žena?
- Divna. I ona je Južnoafrikanka. Izuzetno bistra i pametna, ali i vrlo prijatna. Upoznali su se na Harvardu.
- Zvuči poprilično zastrašujuće.
- Zaboga, ne! Krajnje je opuštena; često radi jogu i meditira.
- Pa, to je upravo ono što mene zanima.
- Malo je previše okrenuta *nju ejdžu* za moj ukus. Znaš već, kristali, mirišljavi štapići i anđeli! Ali ona je zaista svetica. Džek je pre nekoliko godina bio ozbiljno bolestan. Imao je karcinom.

Anđelika je bila šokirana. - Strašno. Sad mu je dobro?

- O, da, sasvim. Odnosio se nehajno prema tome na onaj svoj bezbrižan način. Čovek nikad ne bi ni rekao da je bio bolestan da mu nije opala kosa.

- O, bože, to je sigurno bilo jezivo. On ima divnu kosu.

- Najlepšu koju sam videla. Sad ponovo liči na starog lava. Istina je da je nepopravljivi šarmer, ali veoma je odan Ani. Mnogo joj duguje. - Anđelika nije želela da sluša koliko Džek voli svoju ženu.
- Mislim da muškarci jednostavno moraju povremeno da se pokažu. Poligamija im je u krvi. Zapravo, mislim da je za većinu njih to velika muka. Sve dok osećaju da su privlačni drugim ženama, neće napustiti svoje dvorište.

Anđelika se osmehnula kad je njena prijateljica pomenula dvorište. - Sigurna sam da se Džek čvrsto drži svog.

Skarlet joj se vragolasto nasmejala. - Nisam toliko sigurna u to. Neki psi ne mogu protiv sebe, koliko god da su privrženi svojim ženama. To im je u krvi, kao vukovima ili lisicama. Jednostavno ih ne možeš pripitomiti.

Ručali su u kafeu, a onda su seli na klupe da gledaju sove. Skarlet se sakrila iza drveta da telefonira dok su deca očarano posmatrala sove. Anđelika je razmišljala o Džekovoj borbi protiv karcinoma, i pitala se da li je patnja nadahnula njegova razmišljanja o životu i njegovom smislu. Takva bolest može iz korena da promeni čoveka.

Nije joj pomenuo bolest, zato je odlučila da je ni ona ne pominje. Pitala se da li joj je odgovorio na poruku.

Iz Ptičjeg vrta su se vratili u šest. Čarli i Džo su zaspali u kolima. Devojčice su slušale muziku iz *Srednjoškolskog mjuzikla* i ćutke zurile kroz prozor. Bile su iscrpljene. Olivije je otvorio vrata, sa uživanjem odmerio Skarletine vitke butine, a onda je upitao Anđeliku šta ima za večeru.

- Šnicle - odgovorila je, mašući Skarlet, dok joj se pospani Džo oslanjao uz bok.

- Lepo, umirem od gladi!

- Kako se osećaš? - upitala ga je.

- Onako. - Slegnuo je ramenima na svojstven, tipično francuski način. Primetila je da i dalje nosi šal oko vrata. - Mislim da ću popiti još jedan topao napitak. - Znala je da očekuje da mu ga ona pripremi.

- Deci se svidelo u Ptičjem vrtu - namerno je rekla, razdražena što se nije setio da pita.

Kad je napokon uspela da se dokopa svog radnog stola pošto je prethodno stavila decu u krevet i napravila Olivijeu napitak s limunom, zaključila je da joj Džek nije poslao imejl. Još jednom je kliknula na ikonicu „pošalji i primi“ kako bi bila sigurna, ali poruka se nije pojavila. Ugrizla se za donju usnu i namrštila se. Možda je otputovao nekud za vikend. Niko ne proverava imejlove subotom. Sutra će ponovo proveriti ali, realno, nema svrhe da proverava pre ponedeljka.

Sišla je da napuni kadu i u spavaćoj sobi ju je dočekaao oblak mirisa eukaliptusa. Opušten u fotelji, s peškirom na glavi, Olivije se inhalirao nad zdelom vrele vode u kojoj je rastvorio *karvol*. *Moj vitez u blistavom oklopu*, pomislila je i prevrnula očima. *Ponekad poželim da šutnem tog psa iz dvorišta!*

7.

LJUDI SE PREMA VAMA OPHODE U SKLADU S TIM KAKO IM DOZVOLITE.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika se u ponedjeljak sastala s Kendas na recepciji kluba *Ten pilates* u Noting hilu. Kendas se pojavila u savršeno čistoj bež trenerci, široko joj se osmehnula i spustila mobilni u čokoladnosmeđu *birkin* tašnu.

- Izgledaš prilično glamurozno za teretanu - rekla je Anđelika.

- Ovo nije samo teretana, dušo. Ovo je najpopularnije mesto u gradu!

Anđelika se osvrnula unaokolo i zagledala se u visoke vitke devojke koje su izlazile iz sale, tapkajući vratove i lica peškirom. Među njima je ugledala poznato lice.

- Zdravo, lutko - zadihano je rekla Skarlet. - Danas je bilo pakleno. Dejvid je u elementu. - Okrenula se prema Kendas. - Jesi li je upozorila na „higgins ten“?

- Šta je to? - nervozno je upitala Anđelika.

Kendas joj je objasnila. - To je Dejvidov zaštitni znak. Zada ti deset vežbi, ti za to vreme misliš da ćeš umreti jer već otprilike ceo minut radiš tu vežbu i zadnjica te ubija. Ali baš kad pomisliš da si završila, on ti zada još deset vežbi. Uvek to radi. Nemoj da te zavara odbrojavanje. Na kraju *uvek* moraš da odradiš još deset.

- Otuda ime kluba *Ten pilates* - mudro zaključila Anđelika.

- Nisam sigurna da je baš to imao na umu - rekla je Skarlet. - Pre će biti da se to odnosi na deset vežbi na spravi za mučenje, koje pre toga treba da odradiš. - Primetila je zabrinutost na Anđelikinom licu. - Ne paniči, biće blag prema tebi zato što si početnik. Jesi li uradila pedikir?

- Nisam!

- Onda ne skidaj čarape da se ne obrukaš!

- Šali se - rekla je Kendas. - Veruj mi, Dejvid ne gleda stopala, tog čoveka zanimaju samo mišići!

Anđelika je popunila obrazac o zdravstvenom stanju, a onda je ušla s Kendas u vežbaonicu u kojoj je stajalo deset ležajeva za pilates, poređanih jedan uz drugi ispred ogromnog zidnog ogledala. Kendas je spustila torbu na sofu i vezala kosu u konjski rep. - Zdravo, Dejvide, želim da te upoznam sa svojom prijateljicom Anđelikom Larivijer. - Vitak Australijanac guste tamnosmeđe tršave kose pružio joj je ruku.

- Drago mi je - rekao je uz osmeh. Anđelika nije bila ohrabrena. *Moraću da se znojim, da dahćem i grokćem pred ovim Adonisom?* - Jesi li radila ovo nekada? - upitao ju je, dok je Anđelika pokušavala da zanemari njegov privlačan dečaćki izgled i da ga gleda kao profesionalnog instruktora koji će je pretvoriti u supermodel.

- Nisam, ovo mi je prvi put.

- Onda da ti pokažem kako rade ovi stolovi. - *Hvala bogu što nije rekao kreveti.* Pratila ga je dok je koračao pored ležajeva koji su ličili na sprave za mučenje sa sajlama i oprugama, trudeći se da razume sve što joj on govori da ne bi ispala glupa. - U kakvoj si kondiciji? - upitao ju je.

- Nikakvoj. Dvoje dece, previše kolača, sedenje za kompjuterom po ceo dan - možeš da zamisliš.

- Bez brige, dovešćemo te u formu. - Anđelika je požalila što nije uradila pedikir.

- Ako se zbuniš, samo gledaj u mene - rekla joj je Kendas i opružila se na leđa na ležaju pored svoje prijateljice. - To će ti uskoro postati prirodno. - Podigla je noge, provukla stopala kroz obruče i počela da se isteže. - Onda, kakve su novosti na polju imejlova?

- Uzbudljive i ozbiljne - odgovorila je Anđelika, opružila se i pokušala da se isteže kao Kendas, ali jedva je uspela i da opruži noge.

- Ti si luda, Anđelika. Kuda to vodi?

- Nikuda. To je samo zabava.
- Možda, ali budi oprezna.
- Olivije me izluđuje u poslednje vreme, a to mi odvraća misli.
- Moglo bi da se otrgne kontroli. Da li te je već pozvao na ručak?
- Naravno da nije. On je u Južnoj Africi.
- Nemoj da kažeš da te nisam upozorila.

- Dobro, devojke! - rekao je Dejvid kad je ušao u prostoriju punu žena koje su se istezale. Pojačao je muziku: Madona je pevala „Hung up“ na *Abinu* muziku. - Idemo. Jedno stopalo na prečagu i gurajte.

- Već me bole noge - zaječala je Anđelika.

Kendas je pokušala da joj olakša: - Pomisli na „higgins ten“. - Anđelika je počela da se znoji. - I samo da znaš, ovo je tek zagrevanje.

- Ovo je pakao. Jesi li rekla da traje sat vremena?

- Skoro sat vremena. Ali pomisli na to kakvo ćeš telo imati.

- Bolje bi bilo da upali. - *Misli na Džeka. Ovo radim zbog tebe, Džek. Je'n, dva, tri, četiri...* Posle sat vremena, Anđelika je jedva stajala, noge su joj podrhtavale, stomachni mišići su je boleli i u opuštenom stanju. Nikada nije toliko naprezala unutrašnji deo butina. - Onda, kako se osećaš? - upitao ju je Dejvid. Vragolasto je izvio usne u osmeh.

- Mislim da bih se radije porodila nego što bih još jednom prošla kroz sve ovo.

- Ako uspeš da izdržiš samo dve nedelje, telo će ti se navići i neće ti biti toliko teško.

- Ni bolno?

- Ni bolno.

- On se rodio u pogrešnom veku - rekla je Kendas. Sigurna sam da je našao omiljenu prostoriju u Taueru i da krišom uživa u njoj! - Potegnula je vodu iz boce. - Pogledaj ga! Bio bi vrlo razočaran kad bismo preskočile dolazak i kad se ne bismo ni preznojile.

- Ne dolazi u obzir!

- Doći ćemo ponovo, Dejvide, zato što si ti najbolji - rekla je Kendas i podigla bocu kao da nazdravlja.

- Došla bih ja ponovo, Kendas, da izgledam kao ti - rekla je Anđelika.

- Izgledaćeš kao ona - ohrabrio ju je Dejvid.

- Nema tih vežbi koje će mi pomoći da imam takve noge. - Pogledala je prijateljicu koja je bila prelepa iako joj je majica bila natopljena znojem.

- Svi se mi razlikujemo - rekao je Dejvid. - Suština je u tome da izgledaš najbolje što ti možeš. Onda, hoćeš li da uzmeš još časova?

- Uzimam pedeset - rekla je Anđelika. - Nek mi je bog u pomoći!

- Žena s misijom. - Kendas je značajno pogledala Anđeliku. - Da li bih mogla da te odvedem i Ričardu Vordu?

- Ne bi, ako ću izgledati kao Džena Elrik.

- Samo Džena može da izgleda kao Džena, a ona je doživotno osuđena na takav izgled, jadnica!

* * *

Kad je stigla kući, Anđelika je napunila kadu vrelom vodom i istresla u nju celu kesicu *elemis masliza*.¹⁴ Voda se obojila u smeđe i zamirisala kao Olivijeov *karvol*. Uzdržala se i nije se popela da proveriti imejlove, ne zato što joj je splasnuo polet, već zato što je mislila da neće uspeti da se popne koliko su je butine bolele. Pustila je Doli Parton i upalila nekoliko sveća, a onda je prigušila osvetljenje jer nije mogla da podnese pogled na svoju kožu pod jakim svetlom. Uzdahnula je i skliznula u kadu, naslonila je glavu, dok joj je toplota ublažavala bol. Uprkos bolu, čas pilatesa ju je nadahnuo. Dejvid je umeo da motiviše svoje klijente, i otišla je ohrabrena i čvrsto rešena da se vrati u formu. Kendas joj je rekla da su joj potrebne tri nedelje da bi mogla da primeti razliku, ali ona je već osećala da joj pilates pomaže. Sklopila je oči, postićena što joj je Džekovo lice iskrslu u mislima kao pampur iz boce. Iščekivanje njegove sledeće dovrtljive poruke izazvalo joj je prijatno komešanje u bolnom stomaku.

Izašla je iz kade i bez žurbe se obrisala. Odlaganje će joj doneti još veće zadovoljstvo njegovim imejlom. Utrljala je kremu u telo, dodala je nekoliko kapi ulja od ekstrakta borovnice koje zadržava vlažnost i poprskala se kolonjskom vodom *red rouzis* Džoa Malona. Osećala se čulno i zato je otvorila fioku s rubljem *kalvin klajn* i odabrala zagasitoružičasti grudnjak i gaćice. Uzbudivala ju je pomisao na to da ispod farmerki i košulje nosi privlačno rublje.

Anđelika se nije mnogo šminkala. Imala je prirodno mladalačku kožu i ružičaste obraze kao u devojke koja je odrasla na čistom seoskom vazduhu. S malo maskare i balzama za usne bila je spremna da pročita imejl. Obuzimalo ju je uzbuđenje dok se pela uza stepenice i ubrzala je korak uprkos bolnim mišićima. Morala je malo da sačeka da se sistem podigne, a onda je napokon ugledala plavi ekran s uredno poređanim ikonicama. Kliknula je na onu ispod koje je pisalo imejl, i ispred nje se pojavio spisak pristiglih poruka. Preletela je preko imena pošiljalaca, ali nije ugledala Džekovo. Kliknula je na „pošalji i primi“ kako bi se još jednom uverila da nema imejla od njega, ali onda se u dnu stranice pojavio tekst „Nemate novih poruka“.

Razočarana, shvatila je da joj ne preostaje ništa drugo osim da zuri u praznu stranicu svog novog romana. Na trenutak je pomislila da piše ona *njemu*. Da li je važno što nije odgovorio na njen poslednji imejl? Da li treba da razmenjuju imejllove kao teniske loptice? Čak ni u tenisu protivnik ne uzvрати uvek udarac; često promaši ili loptica završi u mreži. Ovo je kao prijateljski teniski meč, a prijatelji mogu da pišu jedan drugom kad god osete potrebu.

Ali onda se u nju uvukla sumnja. Možda mu je dosadilo. Možda je njegova žena otkrila, i zabranila mu da joj piše. Ili je možda otputovao na nekoliko dana i zaboravio svoj *blekberi*. Koje je sad doba godine u Južnoj Africi? Rekao je da je proleće. Sigurno ima posla u vinogradu. Bože, spisak mogućnosti je beskrajan. Činjenica je da joj nije odgovorio, i to je sve. Iznenadilo ju je koliko se razočarala.

Kliknula je na dokument *U potrazi za savršenom srećom*, Anđelika

Garner, i zagledala se u ružičasta slova na beloj stranici. Sedela je pola sata i nije napisala ni jednu jedinu reč. Počela je kiša. Sitna kiša koju je blag vetar nosio poput prašine. Selin Dion je pevala: „All by myself... don't wanna be all by myself...” a Anđelika se osećala praznom, kao bunar ideja koji je presušio. Koliko god puta da spusti kofu u njega, svaki put je izvuče praznu kakva je bila i kad ju je spustila. Njen agent očekuje još jednu bajku za decu, punu čarolije i čudovišta. Nikada neće postati Tolkin – nema strpljenja niti dara da smisli tako moćne alegorije – ali obično uživa dok uranja u maštu i izvlači iz nje stvarnost po sopstvenoj želji. Ali mašta joj se zamutila kao čorba od karfiola.

Prsti su joj lebdeli iznad tastature. Prazna stranica zurila je u nju, izazivajući je da pokvari tu savršenu belinu. Onda joj je misao sinula niotkuda. Zla, nesrećna čarobnica zaljubila se u dobrog čoveka i pokušava da ga privuče čarolijama i čarobnim napicima. Ništa ne pomaže zato što ništa ne deluje na dobre ljude. Zato čarobnica mora da nauči da postane dobra poput njega, jer njega može osvojiti samo čisto srce. Sa svakim dobrim delom koje učini, čarobnica gubi malo od svoje zle naravi. Postepeno, dobra dela počinju da je usrećuju i u njoj ostaje sve manje zla. Tako je otkrila tajnu sreće.

Anđelika je bila vrlo zadovoljna svojom idejom. Bio je to samo kostur koji mora da ispuni i izgradi, ali barem je počela. Zaboravljajući prazan inboks počela je da razvija svoj čarobni svet, da izmišlja imena i jezik, običaje i zakone.

U tri sata je imala jasniju predstavu o svojoj zemlji iz mašte i, daleko zadovoljnija nego što je bila na početku, sačuvala je napisan tekst i isključila kompjuter. Bila je kliknula na imejl i otkrila da joj Džek još nije odgovorio. Hrabro je slegnula ramenima; možda je tako najbolje.

Padala je kiša i zato je uzela kišobran kad je pošla po decu. U vazduhu se osećala jesen. Lišće u parku postalo je žuto i smeđe. Nebo je bilo sivo, pločnik blistav i vlažan. Izgleda da jedino golubovi nisu primetili dolazak jeseni i veselo su skakutali unaokolo kao da su

svakog dana na izletu.

Ispred škole su se okupile majke i dadilje. Skupile su se ispod kišobrana ili su sedele u kolima parkiranim u žutoj traci. Dok se približavala, čula je da je neko doziva kroz brujanje motora. To je bila Kendas koja joj je žustro mahala kroz prozor kola. – Uđi, Anđelika. – Kad je prešla ulicu, Kendas joj je prošaputala: – Rekla je Pitu da je trudna! – Anđelika je pogledala kroz prozor kola. Leticija i Kejt su sedele na zadnjem sedištu, udubljene u razgovor. Vozač je gledao ispred sebe, praveći se da ne sluša. – Upadaj!

– Nije posumnjao da nije njegovo? – upitala je Anđelika stiskajući se pored Kejt.

– Zašto bi, dođavola, posumnjao? On je ženskaroš, ja ne švrljam... dobro, barem naizgled. Oduševljen je, kaže da bi trebalo da uzmemo bračnog savetnika, ali veruje da će nas beba ujediniti. Njegov prijatelj je preporučio neku ženu po imenu Betsi Pog.

– Sjajno ime – zakikotala se Leticija.

Kendas se cinično nasmejala: – Ne treba vama bračni savetnik, dovoljno je da Pit zadrži svoju alatku u kutiji. – Sve četiri su se nasmejale.

– Ne, stvarno, Betsi Pog je ono što nam treba. Kažu da je sjajna.

– Nadajmo se da je sjajna – dodala je Kendas.

– Večeras idemo na prvu seansu. – Kejt je zatreperila od uzbuđenja. – Šta da obučem?

– Košulju od kostreti? – upita Kendas.

– O, ja sam ipak mislila na nešto kao što je mala *prada* haljina i crvene *lubuten* cipele.

– Pa, bar ćeš izgledati kao da si se potrudila – rekla je Anđelika.

– Ja se *nikad* ne trudim – odvratila je Kejt. – Moj stil je opušten i iskričav.

– I treba da je obučeš dok možeš – rekla je Leticija.

– Bože, nemoj me podsećati na to. Kad samo pomislim da ću opet morati da nosim trudničke pantalone i široke košulje! Zastrašujuće!

– Dušo, trudnoća nije izgovor da se ružno oblačiš – rekla joj je

Leticija. – Žena najlepše izgleda dok nosi dete.

– Ponekad se ponašaš kao prava Italijanka! – odvratila joj je Kejt, potišteno zamišljajući sebe u ravnim cipelama.

– Znači, to je sada opštepoznata vest? – upita Kendas.

– Jesi li rekla majci? – dodade Anđelika.

– I ja sam to htela da te pitam – reče Kendas.

– Nisam, tek treba da uradim ultrazvuk u dvanaestoj nedelji.

Nikome ni reč!

– Zna li tvoj ljubavnik? – znatiželjno ju je upitala Kendas.

– On nije moj ljubavnik.

– Kako god. Da li on zna?

– Ne.

– Misliš da neće shvatiti kad čuje da si u drugom stanju?

– *Znam* da neće shvatiti.

Kendas je izvila obrvu. – Zanimljivo, šta je on? Sveštenik?

– Slušaj, on je zaboravio da se to dogodilo.

– Ali *mi* nismo – rekla je Kendas i nacerila se.

– Neću vam reći ko je on – odvratila je Kejt. – Ne zato što ne želim. Znae da sve delim s vama trima. Ali obećala sam mu da neću nikom reći, i moram da održim obećanje.

– Zašto, zato što to uvek radiš? – reče Kendas. Kejt je bila poznata kao neodgovorna osoba.

– Ne, nego zato što mu to dugujem i zato što bi to izazvalo užasne posledice.

Anđelika je zažmirila. – To znači da ga poznajemo.

– Ovo se zakuvava – rekla je Leticija. – Nije reč o našim muževima, zar ne?

Kejt se nasmejala. – Morale biste da mi platite da spavam s vašim muževima!

– I meni, dušo – našalila se Kendas i podigla prst prema svetlu. – Mislim da zaslužujem još jedan dijamant.

Cela nedelja je prošla bez Džekovog imejla. Anđelika je i dalje išla na pilates i stoički trpela ukočenost. Udubila se u pisanje i trudila se

da savlada razočaranje izazvano Džekovim nestankom. Njihova prepiska se neizbežno morala prekinuti u određenom trenutku. Bila je naivna što je mislila da bi mogli beskonačno da flertuju. Verovatno se prebacio na drugu ženu koju je upoznao na nekoj večeri – neku koja je spremna da ide dalje od flertovanja, kao njegova „prijateljica“ u Klepamu. Bilo je to zabavno. Živnula je zahvaljujući njemu. Odlazila je po decu u školu, slušala Kendas i Skarlet kako se brinu zbog posledica krize na svoj budžet i kupovnu moć, i pokušala da ne misli na neprijatno otrežnjenje izazvano Džekovom ćutnjom.

Onda se, sledeće srede, svet vratio u normalu. Dobila je od *Holanda* veliku sumu na ime tantijema i imejl od Džeka:

Draga prelepa Sejdž,

Oprosti što ti nisam pisao ranije, bio sam na putu. Mislim da bi trebalo da razgovaramo u četiri oka. Ovaj pas postaje uznemiren ovde u svom dvorištu, i pita se može li te ubediti da odeš s njim na ručak kad u oktobru dođe u London. Ti nisi običan zec.

D.P.

*O, bože, o, moj bože, o, moj bože! Šta da radim? Anđelika je više od svega na svetu želela da ode s njim na ručak. Ali šta bi Olivije rekao na to? Ne, dobro zna šta bi on rekao: *Mais no, mon ange.*¹⁵ NE. To treba izbeći po svaku cenu. Ali ne može da ga slaže, jer će je neko možda videti. Ne mogu otići na neko bedno mesto bogu iza leđa, jer ako ih neko vidi na takvom mestu, delovaće još sumnjivije. Trebalo bi da izađu u Čelsiju, i da rizikuju. Šta ja to radim? Ne želim da imam ljubavnika! Zaista ne želim! Samo hoću malo da se zabavim. Sigurna sam da ni on ne želi vezu.*

Dvadeset puta je pročitala imejl. Razmišljala je pribrano i staloženo. *Ako kažem ne, ispašću nepristojna i umišljena. Osim toga, želim da ga vidim. Imam skoro četrdeset godina. Mislim da imam pravo da radim ono što hoću. Ipak, Olivijeu ne smem da kažem. Reći ću mu da idem na ručak s direktorom izdavačke kuće, tako ću imati pokriće ako neko*

kaže da me je video s nepoznatim muškarcem. Olivije nikad nije video mog izdavača, čak ni mog agenta. Zapravo, nije video nikoga iz mog poslovnog okruženja. Budala, kao što bi rekla Kendas. Tako mu i treba!

Dragi Dvorišni Psu, mislim da je vreme da iskoristiš taj svoj labavi povodac. Previše dvosmisleno! Šta mi je? Ja sam poludela!

Dragi Dvorišni Psu, volela bih da odemo na ručak. Bilo bi zabavno ponovo razgovarati s tobom. Gde predlažeš da idemo? Javi mi kad dolaziš, kako bih rezervisala... Ne, ovo je previše nametljivo. Tipično žensko nastojanje da se isplanira svaki detalj!

Dragi Dvorišni Psu, volela bih da odemo na ručak. Oktobar je lep mesec za pse. U parku ima mnogo lišća po kojem mogu da njuškaju! Mislim da ćeš otkriti da sam ja sasvim običan zec. Što se tiče ručka, da li da ga shvatim kao doprinos istraživanju?

Radoznala Sejdž

Čim je poslala imejl telefonirala je Kendas. – Kendas, ja sam.

– Zdravo, dušo, šta ima novo?

– Odmah mi zakaži kod Ričarda Vorda.

8.

MISLITE, GOVORITE I DELAJTE UVEK U CILJU VIŠEG DOBRA, I
BIĆETE SREĆNA OSOBA.

U potrazi za savršenom srećom

Tako je ponovo započela njihova prepiska. Džek je trebalo da dođe u London na pet dana, počevši od trinaestog oktobra, i bilo bi lepo da odu na ručak u utorak, četrnaestog. Trebalo je on da rezerviše negde i da joj blagovremeno javi.

Anđelika je uletela u vrtlog, rastrzana između želje da ga vidi i odanosti prema mužu i deci. Raspoloženje joj je osciliralo između ushićenja i panike. U glavi joj je bubnjalo od nedoumice. Dok je noću ležala budna jer nije mogla da zaspi, noktiju izgriženih do živaca, srce joj je tuklo uznemireno tom neuhvatljivom zavodljivom čarolijom.

Prestala je da jede kolače i vežbala je četiri puta nedeljno u *Ten pilatesu*. Dejvid je podešavao opruge kako bi joj vežbanje bilo zahtevnije, i uskoro joj telo više nije bilo bolno ukočeno posle pilatesa. Nokti na nožnim prstima sijali su joj ružičastom bojom fuksija, a telo je počelo da joj se menja. Ponovo je imala naglašen struk i ponosno je nosila kaiševe. Svakog dana je otvarala fioku s rubljem *kalvin klajn*, ali Olivije, krajnje zabrinut za stanje berzanskog indeksa, nije ni primetio promenu na njoj. Nije ni važno. Devojke su primetile, a čak je i Džena Elrik uspela da joj kaže nešto lepo.

- Sjajno izgledaš! - primetila je jednog popodneva pred školskom kapijom dok su čekale decu. Džena je iskoristila zahlađenje da pokaže svoj novi *barberi* pončo i ružičaste pantalone sa širokim nogavicama. Njene sjajne *guči* čizme imale su toliko visoke potpetice da se nadnela nad Anđeliku. Oko vrata je nosila svilenu *ermes* maramu s ljubičastim cvetovima iste nijanse kao pantalone, a lice joj se gotovo nije videlo iza velikih smeđih *šanel* naočara. - Šta si to radila? *Mnogo* si oslabila. - *To* je bila prava Džena, koja zapravo

hoće da kaže da je Anđelika pre toga izgledala kao nilski konj.

- Pilates.

Džena ju je odmerila od glave do pete. - Ne mogu da te prepoznam.

- Sumnjam.

- Ne, stvarno. Jedva sam te prepoznala. Izgledaš božanstveno. Iznenadena sam. Je l' to samo pilates, ili još nešto što mi nisi rekla?

- Seks - jednostavno je izjavila Anđelika. - Strašno mnogo seksa.

Džena je iskrivila lice u saosećajnu grimasu. - *Sirotice*. Treba da odeš u apoteku i da tražiš neko sredstvo za odbijanje muževa.

Anđelika se nasmejala besmislenom ponašanju te žene. - Je l' tebi pomaže?

- Kad bi samo postojalo tako nešto! Ja svom mužu ostavljam na raspolaganju jedan minut. Kažem: „U redu, dušo, imaš šezdeset sekundi. Sad!“, onda sklopim oči i zamišljam one *manolo* cipele koje želim ili onu savršenu malu haljinu od kašmira u *Balantajnu*. „Dobro, minut je istekao. Dosta!“.

- To zvuči kao da ti treba ljubavnik.

- O, mnogo je onih koji me obožavaju. - Nasmejala se kao da je to nerazumno. - Ali Džon bi se razveo, a kako sada stvari stoje, mislim da ne bih našla nikog imućnijeg.

- Onda je bolje da se držiš njega.

- Dok mi ne kaže da prestanem da kupujem. Zaista, da sam na mestu neke od tih žena, svakako bih našla ljubavnika.

Anđelika je uspela da se izvuče i našla je Kejt, Skarlet, Kendas i Leticiju. Kejt im je prepričavala seanse kod Betsi Pog. - Zaista nam dobro ide. Treba da kažemo tri stvari koje nas privlače kod onog drugog, i to ujutru za doručkom i uveče pre spavanja.

- Možeš li ujutru naše srca da se setiš tri stvari? - upitala ju je Anđelika.

- Da li možeš da se setiš tri stvari, i tačka? - dodala je Kendas.

- Nije lako, ali ako ne mogu da se setim, izmislim ih.

- To nije lepo, dušo - rekla je Leticija. - Treba da vam pružiš priliku i da odradiš to kako valja.

- Šta on kaže za *tebe*? - upita Skarlet.

- O, to je lako. Spisak je dugačak kao Misisipi. - Zakikotala se. - Mislim da se ponovo zaljubljuje u mene. Onda treba da šapnemo jedno drugom neku reč, samo jednu reč, kad smo na nekom javnom mestu.

- Na primer? - uputa Skarlet.

- Seksi, napaljen, slastan, muškarčina... tako nešto.

- Pa to je urnebesno! - nasmejala se Skarlet. - Šta on šapuće *tebi*?

- Ne mogu da vam kažem, neprijatno mi je! - Ugrizla se za usnu, a onda je popustila. - To me stvarno pali. Prikrade mi se i šapne mi „vlažna si“, onda ponovo odšeta, ostavljajući me da treperim od uzbuđenja.

- O, *molim te*! - zavapila je Kendas.

- Postoji mnogo načina da rešite probleme. Uostalom, vaš je sigurno delotvoran - rekla je Leticija. - Prosto blistaš.

- Pit ne može da me se zasiti. Mislim da ga pali to što sam trudna. Oseća se muževno.

- Kad bi samo znao - rekla je Kendas.

Kejt ju je prostrelila pogledom. - Njegovo je. Sigurna sam da je njegovo. Samo sam malo dramila.

- Ma, ne - dodala je Kendas i nasmejala se. - Ti to *nikad* ne radiš.

Dan pre ručka s Džekom, Anđelika je sedela s Kendas u salonu Ričarda Vorda *Metro spa* na Djuk ov Jork skveru, pijuckala čaj i čekala da joj Tomas izvuče pramenove. Grubijanski zgodni Džejms već je izvukao svetlije pramenove u Kendasinim smeđim loknama. Pošto je prirodna plavuša, Anđelika je smatrala da joj farbanje nije potrebno, ali Kendas ju je ubedila da će joj Tomas osvežiti kosu i da će pritom i dalje izgledati prirodno.

- Tomas će ti sakriti sve nedostatke. On je genije - rekla joj je, pružajući ruku devojci koja je sedela naspram nje i manikirala joj nokte. - I ume da čuva tajnu kao ja. On zna gde đavoli spavaju, i tu tajnu će odneti sa sobom u grob. Veruj mi, nijedan razbijač šifri ne može da ga slomi.

Salon je bio ogroman – nekoliko prostorija s ogledalima i sjajne crne stolice; čitave čete mlađih pomoćnika prali su kose ili stajali uz frizere koji su svi bili neverovatno opušteni, preplanuli i lepi; vazduh je bio prožet mirisom *kerastasa*.¹⁶ – A, ti si sigurno Anđelika – rekao je Tomas kad je dolepršao u pratnji lepog pomoćnika plave kose koja mu je dopirala do struka.

– To je ona – rekla je Kendas. – Treba da je središ da bude još lepša nego što je sad.

– O, pobogu! – negodovala je Anđelika obuzeta nelagodnom.

Tomas se zagledao u njenu kosu. – Tačno znam šta ti treba. Inače, imaš divnu kosu, vrlo gustu i zdravu. Imaš sreće što je prirodno talasasta ali ne i kovrdžava, mešavina između Fare Fosit sedamdeset četvrte godine i Meg Rajan u filmu *Kad je Hari sreo Seli*. Prepusti to meni.

Anđelika je pogledala Kendas, prestravljena. – Opusti se. Tomas zna šta je dobro za tebe. Zabaci glavu i uživaj. – Osmehnula se Džejsu u ogledalu. – Ona je devica, ali naučiće se da prokurva kosu kao ja.

Džejs se nasmejao. – Reč „prokurvati“ zvuči čudno na tvojim lepim usnama.

– Iznenadio bi se kad bi znao šta sve mogu da kažem kad me neko izazove – odgovorila je, pružajući drugu ruku devojci koja joj je sređivala nokte. – Zbog mog anđeoskog lica ljudi se zavaravaju da sam popustljiva, ali zahvaljujući otrovnom jeziku uvek dobijem ono što hoću.

– Dakle, Anđelika, odlučila si da odeš na ručak s Džekom.

– Misliš da sam poludela.

– Znaš šta? Mislim da si poludela, ali takođe mislim da imaš pravo da se malo zabaviš. Samo budi oprezna.

– Hoću.

– Imaš divan život. Nemoj da ga uništiš zbog flerta. Nije toliko vredan. Ako izgubiš Olivijeovo poverenje, nikad ga nećeš povratiti.

– Neću ga izgubiti, Kendas. Ne nameravam da se upustim u

vezu.

- Malo koja žena izađe s muškarcem s namerom da se upusti u vezu s njim. Jedno vodi drugom, ali obično sve počinje ručkom.

- On je fin momak. Uživam u njegovoj pažnji. Ali to je sve, kunem se.

- Ne bih volela da moram da te skupljam.

- Nećeš morati. To će biti samo ručak.

Kendas je uhvatila Džejmsov pogled u ogledalu. Nije delovao nimalo iznenađeno. Tokom sedam godina rada u salonu Ričarda Vorda svašta je čuo.

Tomas se vratio s činijicama farbe i s trakama tanke folije i počeo je da joj podiže i pričvršćuje pramenove kose. Iz muzičkog uređaja čuo se Dafin promukao glas: „I’m begging you for mercy, why won’t you release me.“ Kendas je slobodnom rukom prelistavala časopis *In stajl*. – I kuda te vodi?

- Kod *Dafne*.

- Zar nije to malo opasno?

- Bolje je da odemo na normalno mesto nego da nas vide u nekom mračnom restoranu u Ričmondu.

- U pravu si. Šta ćeš reći Olivijeju?

- Da idem na ručak sa svojim izdavačem.

- Koga nikad nije upoznao.

- Tačno.

- A šta ako sretnesh nekog poznatog? Kako ćeš ga predstaviti?

- Kao Džeka.

Kendas je izvila obrvu. – Stvarno se igraš vatrom.

- Znam.

Pošto joj je Tomas ofarbao pramenove, njegov pomoćnik ju je odveo u sobu punu umivaonika i stolica sa spuštenim naslonima koje su više ličile na krevete. Na svakom zidu stajao je veliki televizor s tankim ekranom i svaki je bio prebačen na CNN. Zavalila se i pustila da joj devojka opere kosu, da joj utrlja balzam i izmasira kožu glave. Zažmurila je i trudila se da ne misli ni na šta.

- Jesi li mrtva? - Kendas se sagnula prema njoj. - O, sigurno nisi zato što hrčeš.

Anđelika se trгла. - Bože, nisam valjda zadremala?

- Da znaš da jesi.

- Jesam li stvarno hrkala?

- Nisi, šalim se. Kad završiš, hoću da te upoznam s Robertom. Obično me on šiša. Danas će šišati tebe.

- Ne znam kako uspeš da odvojiš vreme za ovo svakih šest nedelja.

- Svakih šest nedelja? Dušo, mora da se šališ! Dolazim ovamo svake nedelje na pranje i feniranje! Nemoj da zaboraviš tašnu - dodala je i spustila tašnu Anđeliki u krilo. - Ostavila si je u drugoj prostoriji, zajedno sa svojom glavom!

Anđelika je pratila Kendas kroz nekoliko prostorija punih mušterija koje su čitale časopise, ručale u svojim stolicama, radile pedikir, manikir, fenirale se i šišale. Bio je to glamurozan svet i uzbuđivala ju je pomisao da je i ona deo njega. Robert ju je čekao. Anđeoski lep muškarac sede kose i stidljivog osmeha. - Prepuštam je tebi, Roberte - rekla je Kendas i mahnula rukom s manikiranim noktima. Robert joj je napravio razdeljak na sredini. - Trebalo bi da uradiš manikir - rekla je Kendas.

- Taj tretman mi više nije potreban. - Anđelika je pogledala svoje kratke nokte. - Ne mogu da izgledam kao princeza iz Park avenije.

- I ne treba, dušo. Taj izgled je potpuno prevaziđen. Trik je u tome da izgledaš uglačeno ali da ne bude iz tebe isteran sav seksepil.

- Želiš li da zadržiš lokne? - upitao ju je Robert sa spremnim makazama.

- Volela bih da izgledam kao da sam upravo ustala iz kreveta, a kosa mi je ipak savršena - odgovorila je Anđelika.

Udubila se u oktobarsko izdanje *Veniti fera* pokušavajući da pročita članak o Merilin Monro, i nijednom se nije pogledala u ogledala dok nije bilo gotovo. Stomak joj se skvrčio, i nije bila sigurna da li je to zbog ručka s Džekom, ili iz straha da će se na tom

ručku pojaviti s groznom frizurom. Tokom prethodnih nekoliko nedelja, njihovi imejlovi su postali prisniji. Nije otišla predaleko, ali svakako mu je napisala ponešto što se ne bi usudila da mu kaže u lice dok njen muž sedi naspram njih za stolom. Sad se zabrinula da će ga možda razočarati. Da je možda bolje izgledala pod svetlošću sveća. Da na blistavom dnevnom svetlu neće izgledati kao devojka s kojom je flertovao imejlovima i da će požaliti zbog toga.

- Šta ako mu se ne budem svidela? - rekla je Kendas ne odvajajući pogled sa stranice časopisa.

Kendas je doviknula nadjačavajući brujanje fena: - Šta te briga. Ionako se nećeš upustiti u vezu s njim.

- Nije u tome stvar. Želim da mu se svidim.

- Ako mu se ne budeš svidela, prestaće da ti šalje imejlove i to je to; i bilo bi dobro da bude tako. - Pogledala je iskosa prijateljicu i napravila grimasu. - O, bože.

- Šta je bilo? - Anđelika samo što nije ispustila šolju s čajem. Previše se uplašila da bi mogla da se pogleda u ogledalo. - Je l' loše?

- Loše, loše, loše.

- Je l' mnogo loše?

- Pogledaj.

Anđeliku preplavi talas mučnine. Podigla je pogled. Njen strah iščeznu pri pogledu na zanosnu frizuru „upravo sam ustala iz kreveta“. - O, bože. Ovo je božanstveno.

- Ma nije valjda!

- Roberte. Ti si stvarno genije!

- Hvala. - Razbarušio joj je kosu prstima. - I boja je dobra.

- Jeste. - Anđelika je bila oduševljena. - Mudar je Tomas. Moram i njemu da zahvalim.

- Nema izgleda da mu se ne svidiš. Nažalost! - rekla je Kendas s odobravanjem zureći u nju.

- Nadam se da si u pravu. Samo želim da mi se divi.

- Izdaleka.

- Izdaleka.

Kendas je spustila časopis. - Mislim da bi trebalo da pođem s

tobom.

- Pa, razmisli još jednom - rekla je Anđelika samouvereno. - Imam skoro četrdeset godina. Na mene je red da se zabavim. Prvi korak ka sreći su dobri pramenovi i dobro šišanje. - Posegnula je za novčanikom i izvadila iz njega zgužvanu novčanicu. - Ovo je za tebe, Roberte, zato što si stavio kamen temeljac mog unutrašnjeg hrama sreće.

Anđelika je uzela decu u pola četiri. Jedina osoba koja nije pohvalila izgled njene kose bila je Džena, koja je urlala u mobilni kao narednik. Ali Anđelika je primetila da ju je Džena nekoliko puta pogledala i da joj je lice pozelenelo kao žad. Leticija, Kejt i Skarlet su bile zadivljene. - Čovek bi pomislio da imaš ljubavnika - rekla je Skarlet.

- Da je ne poznaje dobro - dodala je Leticija.

- Udata je za Francuza. On očekuje od nje da dobro izgleda - rekla je Kejt. - Betsi Pog mi je rekla da se obučem za Pita, tako da sam otišla u *Selfridžis* i kupila malo donjeg rublja. Pit je pravi ljubitelj svile i čipke. Betsi kaže da vredi obući tako nešto samo da bi on mogao to da skine.

- Šta sad imaš na sebi? - upitala je Anđelika.

Kejt je spustila pojas farmerki i otkrila crvene čipkane gaćice. - Grudnjak je predivan.

- Božanstveno - uzdahnula je Leticija.

- Lepe su - složila se Skarlet. - Ali mene više očarava tvoj stomak.

- *Koji* stomak? - upitala je Kendas.

Kejt zadignu džemper da bi im pokazala stomak, još preplanuo od letovanja na Karibima, ali ravan kao daska. - Raste - rekla je i potapšala se po trbuhu.

- To samo ti vidiš - rekla je Anđelika.

- Da li ti je Betsi Pog rekla da bi trebalo više da jedeš? - upitala je Kendas. Kejt ju je smrkuto pogledala. - Trebalo je da ti kaže. Tu imaš bebu koja umire od gladi!

- Ovo su tek prvi dani – rekla je Kejt.

- Pa, to siroto stvorenje ne može preživeti bez hrane.

- Kad smo kod toga, ne zaboravite moju večeru iznenađenja u Artovu čast sledećeg utorka. – Art je bio Kejtin najbolji prijatelj, koji se godinu dana ranije na gej ceremoniji venčao s Todom. – On ne može ni da pretpostavi, što je zapanjujuće. Nisam poznata po umeću čuvanja tajni!

- Na dobrom si putu da se pročuješ po tome – rekla je Kendas. – Što je velika šteta.

Kad se vratila kući, Anđelika se posvetila uobičajenim obavezama: domaćim zadacima, pripremanju čaja, kupanju dece i čitanju priča pred spavanje. Kad god bi prošla pored ogledala zadovoljno bi se pogledala iako ju je sve više obuzimala nelagoda. Šta ju je, dođavola, spopalo da prihvati ručak s Džekom Mejerom? I to bez znanja svog muža? Nije se usudila da zamisli šta bi se moglo dogoditi ako on sazna. Kendas je u pravu, ona je poludela. Ali bila je sigurna da će uspeti da se zaustavi na prijateljskom flertovanju. Da će ona kontrolisati situaciju. Da je dobar život koji ima poslednje što bi rizikovala.

Olivije je došao ranije kući i zatekao je kako sedi na Džoovom krevetu s Izabel u krilu i čita im *Stoun sup*, njenu omiljenu dečju knjigu. Olivije je zastao na vratima i posmatrao taj trio pod prigušenim osvetljenjem u sobi, i odjednom je primetio ženinu novu frizuru i zadivljeno se zagledao u njenu izmenjenu figuru. Uхватила je njegov pogled i osmehnula se kad je u njemu zapazila divljenje.

Završila je priču i odvela Izabel u njenu sobu. Dok je prolazila pored muža on ju je uhvatio za ruku i prodorno se zagledao u nju. – Zaista lepo izgledaš, Anđelika. – Produžila je, a osećaj krivice zagrebao joj je zidove stomaka. Poljubila je ćerku i ušuškala je, a zatim je uz njen obraz stavila plišanu patkicu. Onda je smestila sina u krevet i snažno ga zagrlila kao što je imala običaj da ga grli pred spavanje. Džo je voleo rutinu i uzvratio joj je čvrstim zagrljajem. Olivije je poljubio decu u čelo i popričao s njima o tome kako su

proveli dan i šta su radili. Retko kad se vraćao kući pre nego što deca utonu u san.

Olivije je već bio u spavaćoj sobi. Anđelika je prepoznala muževljev pogled iz davnih vremena njihovog sastajanja u *Kleridžisu*, i ponovo se osetila seksepilnom. Skinuo je sako i kravatu i značajno se zagledao u nju.

- Večeras izgledaš drugačije - primetio je i zažmirio.

- Ofarbala sam kosu.

- Nije samo to. Izgledaš mršavije.

- Primetila sam da ti se ne sviđam kad stavim kaiš.

Iznenadeno ju je pogledao. - Dakle odlučila si da se potrudiš zbog mene?

- Zašto da ne?

- Polaskan sam. Nije čest slučaj da žene idu u teretanu zbog svojih muževa.

- Šta hoćeš da kažeš? Da imam ljubavnika?

Smehom je odbacio tu mogućnost. - Naravno da ne. Žene idu u teretanu da bi se nadmetale sa svojim prijateljicama.

- Ja to ne bih mogla. Sve su više i mršavije od mene.

- Ali ti si seksepilna, Anđelika. To mi se sviđa kod tebe. Znači, vežbala si zbog mene, a?

- Jesam. - Zbog laži koju je izgovorila nije mogla da ga pogleda u oči. Zakoračila je u nameri da prođe pored njega, ali on ju je povukao u naručje.

- Samo zato što sam ti rekao da skineš kaiš?

- Rekao si da mi je struk najširi deo tela.

- Nisam! - Bilo mu je iskreno žao. - Zaista sam to rekao?

- Jesi.

- Žao mi je. To je bilo zaista nesmotreno. Izvinjavam se ako sam te uvredio. Onda, čime se baviš?

- Pilatesom, Olivije. Shvatila sam da sam se zapustila. Više ne želim da imam bujne obline. - Stegla je njegova čvrsta ramena. - Naročito stoga što i *ti* vežbaš. Ne želim da jednog dana izgledam deset godina starije od svog zgodnog muža.

Nasmejao se, a ona se setila zašto se zaljubila u njega. Tako je lep kad mu se pogled osmehuje.

- Skini se - naredio joj je i okrenuo se da zaključa vrata. - Neka deca spavaju. - Počela je da otkopčava košulju. Kad se okrenuo, primetio je njeno lepo rublje i zbunjeno se namrštio dok ju je odmeravao. - Prespavao sam poslednjih nekoliko meseci. Eto šta je Siti napravio od mene. Ja sam muškarac koji voli prelepu ženu, a svake noći spavam pored nje ne shvatajući koliko sam srećan! - Obuhvatio ju je oko struka, a ona je stajala uspravno kako bi Olivije mogao pod rukama da oseti njeno čvrsto telo. - Izgledaš kao devojka koju sam odavno upoznao, ali sazrela si u pravu ženu. - Njegove reči su je ispunile zadovoljstvom. Prešao joj je prstima preko stomaka. - Naporno si vežbala.

- Drago mi je što primećuješ razliku.

- *Ma chérie*,¹⁷ nije važan izgled već ono što je unutra. Ipak, pošto si uspela da povратиš liniju, dozvoli mi da joj se divim!

Poljubio je provlačeći joj prste kroz kosu - kroz njenu *savršeno* ošišanu kosu. Na trenutak se uplašila da će joj pokvariti frizuru i izmakla je glavu van domašaja njegovih ruku. Ipak, da li će otići na ručak s Džekom Mejerom sad kad je uspela da izazove divljenje svog muža? Stomak joj se skvrčio od kajanja. Prekasno je da otkáže. Uživaće u prijatnom ručku, a onda će prorediti imejlove. Džek ju je nadahnuo da se vrati u formu. Sad kad je povratila muževljevu pažnju, više joj nije potreban.

9.

POSEŽITE ZA ZVEZDAMA U SVOJIM SNOVIMA I ŽELJAMA.

U potrazi za savršenom srećom

Sutradan ujutru Anđelika je odvela decu u školu i u povratku je naletela na Kendas. Delovala je prirodno glamurozno dok je u sakou od tvida *ralf loren*, kašmirskom ponču i tamnoplavim uskim farmerkama uvučenim u kožne čizme pokušavala da zadrži svoju sivu dogu, koja je pokušavala da onjuši zadnjicu jednog džek rasela. – Opsednut je malim psima! – zavapila je kad joj je Anđelika prišla. – Dosta, Ralfe! – Skinula je naočare i nemilosrdno odmerila prijateljicu. – Nećeš u *tome* ići na ručak, zar ne?

Anđelika je delovala neuredno u vrećastim farmerkama i gornjem delu trenerke. – Neću.

– Drago mi je što to čujem.

– Predomišljam se. Šta ja to radim, Kendas?

– Kaži ti meni.

– Olivije je bio tako nežan sinoć kad je došao kući. Odjednom mi je sinulo da žudim za *njegovom* pažnjom, a ne za pažnjom nekog seksi stranca.

– Svi mi to znamo.

– Onda, šta da radim? Da otkažem?

– Ne, prekasno je.

– Osećam se grozno što sam ga ohrabrila. Prava sam namiguša!

– Jesi. Ipak, sad ne možeš da otkažeš.

– Baš sam kreten.

– Slušaj, idi i zabavi se. Sad kad znaš šta ti je najvažnije, ne postoji opasnost da se uvališ u nevolju.

– Šta ako me Olivije uhvati?

– Neće. Teško da će Olivije u po bela dana ušetati kod *Dafne*, zar ne?

- Nadam se da je tako, osim ako ga ne otpuste! Nisam mu rekla da idem.

- Jesi li raspoložena za kafu?

- Zašto ne dođeš kod mene i pomogneš mi da izaberem odeću.

- Važi, hajde da izaberemo nešto lepo i odmereno. Samo ne trenerku, molim te. - Kendas je povukla povodac. - A ti, Ralfe, možeš da sediš u Anđelikinom vrtu i ne smeš da juriš veverice.

Kad su stigle, Sani im je skuvala kafu i odnela je na poslužavniku u Anđelikinu spavaću sobu dok je Ralf tumarao po malom vrtu oglašujući se o uputstvo u vezi s vevericama. Kendas je skinula pončo i počela da pretura po Anđelikinom ormaru.

Anđelika je stavila svoj omiljeni kompakt-disk Doli Parton i skinula farmerke i džemper.

- Opa, stvarno si oslabila, Anđelika. A sviđa mi se i tvoje rublje. Šta je to?

- *Kalvin klajn*.

- Lepo. Šta misli Olivije?

Sramežljivo se osmehnula prijateljici. - Recimo samo da je ponovo otkrio da sam privlačna.

- To znači da vas je dvoje. - Izvukla je *vanesa bruno* cvetnu bluzu s trakama oko vrata koje su se vezivale u mašnu. - Ovo je dobro. Samo nemoj da vezuješ mašnu, ostavi trake da padaju. - Anđelika je obukla bluzu. - Mislim da bi trebalo da obučeš farmerke. Ne treba da izgledaš kao da si se previše trudila. To je samo prijateljski ručak, a ne razgovor za posao. Obuj ove *rupert sanderson* cipele, božanstvene su i izdužice te.

- To je ono što pilates ne može da učini za mene.

- Ali ove cipele mogu. - Uzela ih je s police i dobacila ih Anđeliki. - Gde su ti one *stela makartni* farmerke sa slatkim malim džepovima napred?

Anđelika je proučavala svoj odraz u ogledalu. - Bože, ne prepoznajem sebe obučenu. I dalje se osećam kao da se pravim da sam neko drugi.

- Dušo, izgledaš božanstveno.

- Samo zahvaljujući tebi, Kendas.
  - Rado ću preuzeti sve zasluge. Ne bih mogla da dopustim da sklizneš u onaj otrcani kliše o aljkavoj spisateljici. Pisci ne bi trebalo da budu loše odeveni.
  - Volim sebe! – Anđelika je podigla ruke i nasmejala se.
  - I naravno, više ne daješ ni pet para za Džeka.
  - Malo me je rastužilo to što sam ga već prevazišla. Šta sad da radim da bih se zabavila?
  - Idi u kupovinu. Bezbednije je.
  - Sad znam zašto ti to radiš.
  - U mom ludilu postoji sistem.
- Odlučno je pogledala Kendas. – Jesi li ikad pala u iskušenje?
- Ne bih bila ljudsko biće da s vremena na vreme ne dođem u iskušenje. Ali ja volim Harija, i tačka. I znaš šta? Ako sam nasledila bilo šta dobro od svoje majke, to je njena čelična volja. Nikad nisam videla da joj je teško da kaže ne i da tako izbegne neprilike. Moraš i ti to da naučiš. – Dobacila joj je sako – Danas imaš prvi čas.

Anđelika je parkirala kola u Drejkot plejsu. Trebalo joj je malo više vremena da nađe mesto i bila je toliko nervozna da je, kad ga je našla, zakačila branikom rendžrover parkiran ispred nje. Istrčala je da pogleda štetu, i laknulo joj je kad je zaključila da na rendžroveru nije ostala ni ogrebotina. Njena kola su već bila izgrebana u prethodnim nepažljivim uparkiravanjima, tako da nije ni mogla da utvrdi da li ih je ponovo oštetila. Nesigurno se zaputila ulicom prema restoranu *Dafne*, duboko dišući kako bi opustila živce.

Pogledala je na sat jer nije želela da stigne pre Džeka. Otmeno je kasnila pet minuta. Duboko je udahnula, otvorila vrata i zakoračila u restoran visoko uzdignute glave kako bi ulila sebi samopouzdanje koje nije osećala. Prišla je pultu i tihim glasom izgovorila njegovo ime, oprezno kao da rukuje napunjenom puškom. Dok je prolazila između stolova pogledala je oko sebe i osetila olakšanje kad je zaključila da nema nikog poznatog.

Onda ga je ugledala kako sedi u uglu i čita *Ivning standard*, i sva

njena uzdržanost je iščezla pri pogledu na njegovu krupnu figuru. Osetio je da mu se približava i razvukao je lice u širok osmeh. – Mudra Sejdž – rekao je i ustao da se pozdravi. Bio je viši od nje iako je obula cipele s visokom potpeticom. Poljubila ga je, udišući miris njegove kolonjske vode od limete i uživajući na trenutak u dodiru njegovog grubog obraza. Bio je to gotovo previše prisan dodir, i ona se izmaknu, crvena kao bulka.

Sela je i nervozno se nasmejala. – Dakle, pas je dobio dozvolu da izađe iz dvorišta.

– Ne možeš očekivati od ovakvog psa da bude miran kad se u vrtu nalazi nalazi tako privlačan zec! – Njegov srdačan izraz lica odjednom je izazvao bujicu žudnje u njoj. *Šta ja to radim?*, zabrinuto se zapitala. Sad kad sam se gotovo izvukla iz živog peska.

– O, zaista! Stvarno si luckast! – uzviknula je pokušavajući nemarno da pređe preko njegovog komentara.

Preleteo je pogledom preko njenog lica. – Izgledaš drugačije.

– Stvarno?

– Da. Kosa ti je svetlija. Sviđa mi se. Sjajno izgledaš, Anđelika.

– Sad si me postideo.

– Odlično. – Nasmejao se i nagnuo se prema njoj, zagledavši se u nju preko čaše. – Izgledaš još lepše kad pocrveniš.

Trudeći se da kontroliše razgovor, rekla je: – Koliko dugo ostaješ u Engleskoj? Hoću da kažem, jesi li došao zbog posla?

– Na izvestan način.

– Da li tvoja žena ikad putuje s tobom?

– Ponekad, ali sad je kod kuće s decom. Ne voli da ih ostavlja. – Vragolasto joj se osmehnuo. – Zna li Olivije da si izašla na ručak sa mnom?

– Ne, nisam imala priliku da mu kažem. – Upitno ju je pogledao i nije mogla da mu ne uzvрати osmeh. – Dobro, slagala sam te. Znam da bi rekao ne, a želela sam da izađem na ručak s tobom. Hoću da kažem, zašto da ne? Nema ničeg lošeg u odlasku na ručak s prijateljem, zar ne?

– Baš ničeg.

- Jednostavno je bilo lakše da mu to ne pominjem. Vrlo je ljubomoran. A ne želim da mi ograničava slobodu.

Načas se zagledao u nju, malo duže nego što je to bilo pristojno, a onda se od srca nasmejao. – Sad si *ti* luckasta!

- Zašto?

- Zato što oboje znamo da je *i te kako* loše što si izašla na ručak s muškarcem koga si tek upoznala. Nije loše samo po sebi, ali je loše zato što se to tvom mužu ne bi svidelo. Da nije tako, rekla bi mu, a on bi tebi rekao da se lepo provedeš.

- Onda tajna sreće ne leži u iskrenosti – zaključila je.

- Slažem se s tobom, ali to je sebična vrsta sreće, a ne čista sreća za kojom tragaš.

- Dobro, onda ja sebično ugađam sebi.

- Nazdravimo u to ime. Šta ćeš da popiješ?

- Čašu belog vina, molim te. – Trebalo joj je ohrabrenje.

- Onda dozvoli da izaberem bocu dobrog južnoafričkog vina.

Konobar je doneo vino i Anđeliki se povratilo samopouzdanje čim je otpila gutljaj. Polako se opuštalala dok su razgovarali o uobičajenim temama, i više se nije osećala kao plen u senci zastrašujućeg grabljivca. Odlučili su šta će da naruče, a onda je on mahnuo konobaru i naručio i za nju. I Olivije je to radio dok su se zabavljali. Sad jednostavno naruči samo za sebe.

- Onda, kako napreduje knjiga? – upitao ju je.

- Slabo. – Nasmejala se. – Neverovatno je koliko se vremena može utrošiti da bi se napisalo sopstveno ime.

- Kad smo kod toga, pročitao sam tvoju najnoviju knjigu. – Očigledno je uživao u iznenađenom izrazu njenog lica.

- Koju?

- *Pećine Konarda*.

- I...?

- Zaista sam uživao. Zapravo, nisam mogao da se odvojim od nje. Isprva sam odlučio samo da je prelistam i da ti kažem da sam je pročitao. Ali upecao sam se, da budem precizan, na drugoj strani, kad sam shvatio da pećina uopšte nije pećina. Vrlo dovitljivo. Onda

me je poneo lik Marta. Poistovetio sam se s njim, iako je on samo dečak. Pretpostavljam da smo svi mi u srcu deca, zar ne? Oni Jarniji su jezivi, kako su se prerusili u Enrode da bi naveli Marta da im veruje. Oni su najgora vrsta neprijatelja, poznajem nekoliko Jarnija u svom okruženju. Sve je prožeto čarolijom, ali istovremeno vrlo životno. Zaista sam oduševljen.

- Hvala ti.

- Olivije bi trebalo da je pročita. Mislim da bi ga zapanjila tvoja darovitost.

- O, on je prezauzet.

- To nije opravdanje. Čovek uvek može da nađe vremena. Verovatno je ljubomoran na tvoju kreativnost.

- O, ne bih rekla.

- Veruj mi. On po ceo dan radi u banci boreći se s proračunima. Ti sediš kod kuće, slušaš muziku, ploviš na talasima mašte. Zar to nije sjajno? Kladim se da je ljubomoran što zarađuješ baveći se nečim što deluje tako lako i što pruža veliko zadovoljstvo.

- Osim što nije nimalo lako, zato što nisam sigurna da li ono što sam do sada napisala išta vredi. Ne mogu da smislim nijednu briljantnu ideju, sve moje ideje su obične.

- Za sada.

- Dolazim u iskušenje da zatražim pauzu kako bih napunila baterije.

- Kako bi mogla da razradiš dublje slojeve priče?

- Da.

- Razmišljaj o Tolkinu. Gotovo si uspela da postigneš to romanom koji sam pročitao. Ne bi bilo teško dodati mu još jedan sloj.

- Zabrinuta sam u vezi s tim. Nisam to nikad do sada radila. Bilo bi lako nastaviti istim putem.

- Ali dobro je da postaviš sebi izazov. Ako su ti sopstvene knjige dosadne, biće dosadne i tvojim čitaocima.

- Znam. Moram pronaći nešto što će me ispuniti strašću.

- Ti si veoma strastvena žena, Sejdž. To se vidi u knjizi *Pećine i*

zarazno je, zbog čega je teško odvojiti se od nje. Čak i starom ljubitelju čitanja kao što sam ja.

- Zaista to misliš? Nisi to rekao samo onako?

- Zato što mi se sviđaš? Ne. Kupiću *Svilenu zmiju* čak i ako je ovo naš poslednji susret.

Načas se zagledala u njega, a razočaranje je pritisnu kao kamen. Pomisao na to da ga nikad više neće videti izazvalo je u njoj fizički bol. Nije očekivala da će je on i dalje toliko privlačiti. Nadala se da će ručati s njim i otići, da će podvući crtu ispod zabavnog i bezazlenog flerta. Ali on ju je privlačio kao hipnotička aura davno zaboravljene melodije čiji tonovi odzvanjaju duboko u njenoj duši.

Otpila je gutljaj vina. Dugo nisu progovorili. Konobari su im doneli prvo jelo, Anđelika je podigla pogled da bi im zahvalila i u tom trenutku je na drugom kraju restorana primetila poznato lice. - O, gospode - rekla je i povukla se unazad.

Džek je pratio njen pogled. - Koga si videla?

- Dženu Elrik. Jarnija.

- Ona s natapiranom kosom i velikim naočarima za sunce?

- To je ta. Nemoj da te zavara njen izgled: ona je otelotvorenje zla.

- Ili je vrlo nesigurna osoba, ili je njen muž slep od ljubavi prema njoj.

- I jedno i drugo je moguće.

- Ne može da te vidi.

- O, videće me. Ona spada u onu vrstu žena koje će ugledati nekoga koga poznaju na kilometar udaljenosti. Očajnički će želeti da sazna ko si.

- Ja sam tvoj izdavač.

- Da. - Pocrvenela je pri pomisli na tu laž. - Nimalo ne izgledaš kao izdavač!

- Mislim da ne bi trebalo da robuješ predrasudama. Ja sam Lejton Džouns, tvoj izdavač iz Južne Afrike. Ako nam priđe, pusti mene da govorim.

Nasmejala se gledajući u čašu. - Drhtim od straha pri pomisli na

tu mogućnost. Ona je zla tračara.

- Voleo bih da joj dam povoda da tračari.

- I da mi uništi brak?

Uozbiljio se. - Hoćeš da odemo negde drugde? Možemo da odemo ako si zabrinuta.

- Ne, sad ne možemo da odemo, delovalo bi sumnjivo. Hajde da se pravimo da je nismo videli. Ako nam priđe, jednostavno ćeš se predstaviti kao moj izdavač iz Johanesburga. Što više budemo izmišljali, sumnjivije ćemo delovati.

- Ti si već sve razradila.

- Ne znaš kakav je moj muž. Ljubomorniji je nego što možeš da zamisliš.

- To bi trebalo da ti laska.

- Ne ide to tako. Posesivnost je kugla s lancem oko gležnja. Sputava nam slobodu i unesrećuje nas. Tajna sreće je voleti nekog bezuslovno.

- Što je, kao što znamo, nemoguće.

- Možemo barem da pokušamo.

Džena Elrik je sedela pored prozora s dvema ženama koje Anđelika nije poznavala. Njih tri su bile loš primer previše botoksa i premalo zabavljanja. Ključale su svoju hranu i pijuckale vodu s limunom kroz zategnute nevesele usne. Anđelika joj je bila okrenuta leđima, ali znala je da će je Džena prepoznati. Bilo je samo pitanje vremena kad će se doklatiti na potpeticama od petnaest centimetara kako bi saznala ko je Džek. Da on nije tako đavolski privlačan, Džena se ne bi trudila.

Vino koje je Džek odabrao bilo je veoma dobro. Anđelika nije volela da pije za ručkom, naročito ako treba da vozi, ali Džek joj je ponovo napunio čašu i ona se prijatno opustila, gotovo zaboravivši Dženu. Razgovarali su o ljubavi i o tajni sreće, i što su duže pričali, Anđeliku je sve više zahvatala njegova magnetska aura, sve dok više nije ni čula ni videla ostale ljude u restoranu. Te teme motivisale su i nju i njega: videla je iskru poleta u njegovom pogledu, nalik

bleštavoj svetlosti koja sija kroz njih. Kad su stigli do kafe, otkrili su neke od najrasprostranjenijih prepreka za postizanje sreće.

- Trebalo bi zajedno da napišemo knjigu - predložio je Džek. - To bi bio bestseler.

- Mislim da si u pravu. Vrlo sam nadahnuta.

- Možda bih mogao da budem tvoj mentor. Kad god osetiš potrebu da razgovaraš o nečemu, možeš da me pozoveš.

- Nemam tvoj broj - odgovorila je i slegnula ramenima, svesna da je probila još jednu granicu.

- Onda mi daj svoj telefon. - Zavukla je ruku u svoju haotičnu tašnu i izvadila telefon. Srce joj je snažno tuklo pri pomisli na očigledan korak koji je time napravila. Kendas je bila u pravu. Ručak nije samo ručak. Uzeo je njen telefon i ukucao svoj broj. Onda joj ga je vratio, osmehujući se. Na displeju je pisalo: DP.

- Dvorišni Pas - rekla je i uzvratila mu osmeh.

- Greška! Dvorište Prazno - ispravio ju je.

- Vrlo si drzak.

Otvorio je svoj telefon. - Sad tvoj. - Pročitala mu je svoj broj. Podigao je telefon. - Sejdž. To nije nimalo drsko - rekao je i vratio telefon u džep. - Onda, kad ću te ponovo videti?

Anđelika je bila zbunjena. - Ne znam - rekla je. - Zar ne treba da se vratiš u *Rozenboš*?

- Ne pre petka. - Dodao je tiše: - Nismo se ni dotakli teme žudnje.

Anđeliki buknuše obrazi i ona spusti pogled prema šolji s kafom. Pomislila je na njegovu tajanstvenu ljubavnicu u Klepamu i podsetila sebe na to da je flertovanje za njega samo igra. - Žudnja je osnovni životinjski nagon, koji treba izbeći po svaku cenu.

- Zašto?

- Zato što ne traje.

- Ali dobra je kao polazna tačka.

- Ako je to početak dužeg putovanja.

- Ja sam već izašao iz dvorišta.

- Ipak, i dalje si na povocu.

- Ponekad žudnja izmakne kontroli i povodac pukne.

- Ne bi trebalo da dopustimo da izmakne kontroli, trebalo bi da se izdignemo do viših misli, a ne da se potčinimo prvobitnim nagonima.

Privrženo joj se osmehnuo. - Koga zavaravaš? Zvučiš kao loš udžbenik.

- Znam šta je pogrešno, to je sve.

- Ne trudi se da analiziraš to. Znam da i ja tebe privlačim.

- Nikad to ne bih priznala. Ja sam udata. - Ipak, osetila je kako joj je krv jurnula u obraze, i odala je.

- Nije važno da li bi priznala. Osećam to, kao pas. Znam da je pogrešno, ali ne mogu prestati da te želim. Nije to samo zbog tvoje lepote - mnogo je lepih žena na svetu - već zbog nečeg drugog. Nečeg svojstvenog samo tebi što čak neću ni pokušati da definišem rečima. Osetio sam to čim sam te ugledao. Snažno me je pogodilo i ispunilo me žudnjom. Znam da bi trebalo da odem, ali ne želim to.

- Ovaj, zdravo, Anđelika. - Bila je to Džena. Stajala je pored njihovog stola u tamnoplavoj bluzi s puf rukavima koja je, očigledno, bila poslednji modni krik. Zbog Džeka je skinula naočare za sunce i stavila ih na vrh glave.

- Lejton Džouns - rekao je i hladnokrvno joj pružio ruku.

- Drago mi je - odvratila je Džena, mazno se smeškajući. - Vi ste iz Južne Afrike.

- Iz Johanesburga.

- Prelep grad i vrlo srdačni ljudi.

- Hvala vam.

- Onda, Anđelika, otkud to da ti ručaš s ovako lepim strancem?

- On je moj izdavač - zar nisam srećnica!

- Svakako jesi. Znate, oduvek sam želela da napišem knjigu.

- Trebalo bi - rekao je Džek. - Svako nosi knjigu u sebi.

- O, znam da bi to bio bestseler. Moj život je bogat neverovatnim pričama i upoznala sam najzanimljivije ljude.

- Onda bi to bila autobiografija?

- *Un roman à clef*¹⁸ - rekla je na tečnom francuskom.

- Pa, javite mi kad ga budete napisali.

- Imate li vizitkartu?

Anđelika je bila zgranuta njenom napadnošću. Džena je pružila ruku iščekujući.

- Najpre napišite knjigu - podsmešljivo je rekao Džek. - A kad završite, javite mi se. Svi imaju dobre ideje, ali malo je onih koji uspeju da ih pretoče u nešto što iole liči na knjigu.

Džena nije bila navikla da je odbijaju. Za trenutak je zastala, a onda se pribrala. - Važi, uradiću to. Pa, drago mi je što sam vas upoznala. Videćemo se ispred škole, Anđelika. - Džek je gledao za njom dok se udaljavala, što je njoj i bila namera, i zato je koračala njišući bokovima.

- Privlačan Jarni - rekao je dok je Džena nestajala iza ugla.

Anđelika je prevrnula očima. - Ako je to ono što tebe privlači.

Zakikotao se. - Začudo nije. Ali umem da primetim lepe noge.

- Koliko daleko od dvorišta bi ona mogla da te odvede?

- Samo bih je ispratio sanjivim pogledom. - Zavalio se u stolicu i uzdahnuo. - Kako god bilo, ja sam već izašao iz dvorišta. Zapamti, umem da razlikujem Jarnije od Enroda, a ti si, draga moja Sejdž, čistokrvni Enrod.

Prošlo je tri sata a oni su još sedeli za stolom. Restoran se gotovo ispraznio. Konobari su raspremali stolove i postavljali za večeru. Anđelika je podsetila Džeka da joj deca izlaze iz škole u pola četiri. - Onda verovatno treba da te pustim da ideš - rekao je i pokazao konobaru da mu donese račun.

- Hvala na ručku.

- Bilo mi je zadovoljstvo.

- Nadam se da ćeš se lepo provesti ovih nekoliko dana.

- Hoću, ako mi dozvoliš da te ponovo vidim.

- Džek... ne znam... - Dejstvo vina je popustilo, i ona je shvatila gde je. - Imam porodicu.

- Tražim samo tvoje prijateljstvo. Sviđaš mi se.

- I ti se meni sviđaš. Ali to bi bilo neprikladno.

- Slušaj, otvorio sam karte ali, kao pravi muškarac, spreman sam da te imam pod tvojim uslovima. Kao što si primetila, i dalje sam vezan u dvorištu. Dozvoli mi barem da lajem; više od toga ne tražim.

Na trenutak se zamislila nad tom molbom. - Dobro, videćemo se ponovo. Možeš da mi telefoniraš.

Uhvatio ju je za ruku, a Anđelika živnula kad je njegov osmeh osvetlio zanemarene kutke njene duše.

Platio je račun i ispratio ju je iz restorana. Još je bilo sunčano ali duge vlažne senke padale su preko asfalta podsećajući ih da je stigla jesen.

- Onda... - rekla je i odjednom ju je obuzeo čudan osećaj - ovo je opraštanje.

- Do viđenja, Sejdž - odgovorio je i spustio joj ruke na sam završetak leđa i nagnuo se da je poljubi. Na trenutak joj se zavrtelo u glavi kad je bez žurbe pritisnuo usne uz njen obraz. Prirodan miris njegove kože nadjačao je miris limete njegove kolonjske vode, i ona čežnjivo uzdahnu.

- Nazad u dvorište - blago je rekla, izmičući.

Koračala je niz ulicu prema kolima, prekrštenih ruku, pognute glave, u mislima i dalje s njim. Nije se usudila da se osvrne. Kad je stigla do kola, otključala je vrata i ušla. Skrivena iza naočara, napokon se osmelila da se okrene, i shvatila je da je otišao. Načas je samo sedela za volanom, zamišljena. Ako neverstvo obuhvata i preljubu u mislima, ona je već kriva.

10.

SAMO U TAMI ČOVEK MOŽE DA CENI SVETLOST.

U potrazi za savršenom srećom

– Onda, kako je bilo? – Tim rečima je Kendas sačekala Anđeliku ispred školske kapije. – Nemoj to da radiš! – obrecnula se na Ralfa koji je ponovo zavukao njušku u zadnjicu nekog manjeg psa. – Stvarno, nikud ne mogu da ga odvedem.

Anđelika se spremala da se upusti u detaljno opisivanje kad joj je nešto odvuklo pažnju kao da je neko iznenada prosuo kofu vode na logorsku vatru. Njeno oduševljenje zgasnu pod zastrašujućim pogledom njene prijateljice. Kendas je osoba kojoj se poveravala, obično je mogla sve da joj kaže, ali ovaj neoprezni skok preko granice braka prevazilazio je njenu sposobnost razumevanja i odobravanja. Koliko god žudela da podeli to s njom, Anđelika je znala šta će Kendas pomisliti, a ona ne bi mogla da podnese njenu osudu ili zahtev da izbriše Džekov broj telefona.

– Bilo je zaista prijatno – oprezno je odgovorila.

– Prijatno? – Kendas je namreškala nos. – Ručak s velečasnim je prijatan!

– Dobro, bilo je sjajno. On je upravo onakav kakvog ga pamtim. Božanstven, lep, duhovit, pametan, osetljiv, dovitljiv i misli da sam divna – što je zapravo najbolje u vezi s njim...

– Ali? Kao da čujem jedno ali...

– On je u braku, kao i ja. To ne može da ide dalje od ovoga.

– Drago mi je što to čujem.

– Ne znam šta sam mislila. Zapravo, bilo mi je pomalo neprijatno dok sam sedela tamo kao da se spremam da uletim u vanbračnu vezu.

– Slušaj, lepo si se provela na ručku. Flertovala si. Osećaš se dobro u svojoj koži. Sad idi kući i sklupčaj se pored Olivije. Nisam

katolikinja, ali nekoliko *Zdravomarija* neće ti škoditi.

Anđelika se nasmejala. – Barem me je podstakao da se vratim u formu.

– Mislila sam da je to pokrenuo Olivijeov komentar u vezi s kaišem.

– Slagala sam. Bilo je to zbog Džeka.

– Pa, možeš da mu budeš zahvalna, a Olivije nikad neće saznati.

Anđelikin mobilni telefon oglasio se iz tašne najavljujući novu poruku. Pomislila je na Džekov broj skriven u njemu i zadržala je od uzbuđenja pomešanog s osećajem krivice. Kendas je zadržavala Ralfa izvinjavajući se nekoj majci koja je, zgrožena, podigla svog terijera. Anđelika je posegnula za telefonom u tašni dok je Kendas mahanjem dozivala Kejt, Leticiju i Skarlet. – Ovamo, devojke! – doviknula im je preko mnoštva žena u *prada* odeći obavijenih mirisima parfema. Anđelika je pocrvenela kad je pročitala poruku: „Svideo mi se naš ručak, Sejdž. Da li bi volela da prošetaš ovog psa po parku sutra ujutru? Pozdrav, D.P.“

Kendas ju je upitno pogledala. – Ko je to?

– Sani. Treba da kupim nešto usput – slagala je Anđelika dok je zatvarala telefon i vraćala ga u tašnu. Zaprepastila ju je činjenica da je s takvom lakoćom uspeła da slaže.

Prijateljice su im prišle. – Zdravo, lutke. Upravo pričam Kejt i Leticiji o jednom momku iz Jorkšira koga sam zaposlila na pola radnog vremena da podučava decu fudbalu i tenisu. Ako neka od vas želi da uključi svoju decu, samo izvolite – rekla je Skarlet koja je smatrala savršeno prikladnim što je došla po decu u školu u seksi crnim pantalonama i čizmama.

– Muška dadilja? – rekla je Kendas. – Sviđa mi se kako to zvuči!

– Na izvestan način; zabavlja ih tako da ne moram ja.

– Zvuči savršeno – uključila se Kejt. – Mi smo hteli da idemo na Svetu Luciju, ali Pit mora da ide u Moskvu, a meni se ne sviđa pomisao na to da sama vodim decu, u ovim okolnostima.

– To je zanimljiva ideja, dušo. Kako si ga našla? – upitala je Leticija. – Možda je slobodan za božićne praznike? Je l' ume da

skija?

- On je sin mog prijatelja. Pristojan momak koji je lud za *Manchester junajtedom* i dovoljno lep da mi ne dosadi da ga gledam. Ne bih rekla da ume da skija, Leticija, ali saznaću.

- O, hoćeš li, dušo? Treba mi pomoć za božićne praznike. Marija nije regulisala status tako da ne može da putuje. Kakva gnjavaža. Dadilja koja ume da skija rešila bi mi probleme.

- Pit i ja razmišljamo da obnovimo bračne zavete - rekla je Kejt, koja je uvek umela da privuče pažnju.

- Zar ne misliš da bi trebalo da sačekate devet meseci? - upitala ju je Kendas. - U slučaju da beba liči na nekog drugog.

- Neće ličiti ni na kog drugog - žustro je odvratila Kejt. - Pitova je, jednostavno znam da jeste. Majke *znaju* te stvari - dodala je, kao da je jedina među njima koja je iskusila materinstvo.

- To je *tako* romantično - uzdahnula je Leticija. - Volim venčanja.

- Pomislila sam da bi to mogao biti dobar izgovor da kupim novu divnu svečanu haljinu. Na pamet mi je pala Vera Vong, i volela bih da mi sva vaša deca budu deveruše.

- Znači, kriza nije stigla na Terlou skver - rekla je Kendas.

- Ako treba da izjavimo jedno drugom ljubav, hoću da to bude veličanstveno kako bi odrazilo snagu te naše ljubavi.

- Znači, obavice te u katedrali Sent Pol? - upita Kendas.

- Ne, to mesto je malerozno. Mislila sam na nešto manje kraljevski i glamuroznije. Na kraju krajeva, venčali smo se u Kornvolu, a to teško da je vrhunac glamura.

- Onda, gde ćete to obaviti?

- Na Mauricijusu! - Uzbuđeno je pljesnula rukama. - I hoću da oko mene budu deca u lepršavim belim haljinama i uskim pantalonama do kolena. Možete li da zamislite kako će biti ljupki? A ja ću biti u haljini Vere Vong.

- Zvuči kao reklama za *Este Loder* - prošaputala je Kendas Anđeliki, koja se priključila razgovoru pošto je prethodno u mislima prošetala s Džekom po parku.

- To je upravo ono što nam je svima potrebno - rekla je. -

Odmor na suncu.

- Htela bih da to bude u junu, odmah nakon rođenja bebe, vratili bismo se u London preplanuli, spremni za leto.

- Da li se Pit slaže s tim? – upita Skarlet.

- Sada bi sve učinio za mene. Oseća se vrlo muževno i zaštitnički.

- To je sjajna ideja. Nije čest slučaj da se devojke dvaput udaju za istog muškarca – veselo je rekla Anđelika.

- Zna li šta bih zaista volela? – rekla je Kejt, grickajući nokat na palcu. – Nećete mi se smejati?

- Nećemo se usuditi!

- Da prođem između redova zvanica na belom konju.

S nevericom su zurile u nju. Čak je i Kendas ostala bez reči. Kejt je pogledala jednu po jednu, čekajući da neko nešto kaže. Leticija je zaustila da kaže nešto ali je odustala.

- Ne misliš to ozbiljno? – napokon je rekla Kendas.

- Vrlo ozbiljno.

Leticija je povratila oduševljenje. – Mislim da je to sjajna ideja. Samo *ti* možeš da uradiš tako nešto, dušo.

- I šta onda? Decu će da dovuku u dvokolicama?

- Ne, oni će da skakuću, bos i da bacaju školjke i cveće po plaži.

- Šališ se – rekla je Skarlet.

- Ne, ne šalim se. – Kejt je delovala uvređeno.

Kendas je opustila ramena i osmehnula se. – Znaš šta, dušo? Podržaću te u svemu. Ako je to ono što želiš, samo napred. To je tvoj san. Samo nemoj da nam navučeš lepršave haljine i staviš nam školjke u kosu, molim te.

- Pa, nadala sam se... – počela je Kejt, a onda se zakikotala. – Šta ti zamišljaš? Misliš da bih vam pružila priliku da me zasenite na vlastitom obnavljanju bračnih zaveta?

Izabel i Džo su istrčali kroz velika vrata i bacili se majci u naručje. Anđelika ih je zagrlila oboje. – Lep dan u školi? – upitala je, dok su se njih dvoje utrkiivali da joj ispričaju kako su proveli dan.

- Zaboravila si da mi poneseš torbu za fizičko! - optužila ju je Izabel.

- Stvarno?

- Luckasta mamica. Morala sam da sedim i da čitam knjigu!

- Mnogo mi je žao, dušo. Ali, ako mene pitaš, radije bih čitala knjigu nego što bih radila fizičko!

Mahnula je prijateljicama, a onda se zaputila niz ulicu natovarena dečjim torbama i rancima. Deca su otrčala ispred nje, vrtela su se oko uličnih svetiljki i preskakala kocke na pločniku. Anđelika je zamišljeno koračala za njima, zanesena, proživljavajući u mislima ručak s Džekom i smišljajući šta da mu odgovori na poruku.

Želela je da prošeta s njim po parku, ali postojala je velika mogućnost da će naleteti na nekog koga poznaje. Na ručku je dobro prošla, iako je srela Dženu; nije se usuđivala da ponovo rizikuje. Glava ju je zbolela dok je pokušavala da razreši taj Gordijev čvor. Kako da organizuje susret a da pritom ne izloži riziku svoj brak i ugled? Kako da ga vidi a da ga ne zavarava? Kako da uživa u flertovanju a da ga drži na odstojanju? Kako da se i sama obuzda? Nije mogla poreći da je on veoma privlači i da je podseća na dane mladosti kad je patila zbog ljubavi. Ovo je drugačije; bilo je uzajamno. Opijalo ju je saznanje da je neko želi. Htela je ponovo da doživi taj osećaj. Sebe nije mogla zavarati; znala je da klizi u preljubu.

Kad je stigla kući, nije bila nimalo bliže rešenju. Sani je otvorila vrata i deca su nahrupila unutra i otrčala u kuhinju da uzmu keks. Miris ribljih štapića lebdeo je u jesenjem vazduhu, podsećajući Anđeliku na to gde joj je mesto. Zatvorila je vrata za sobom i osetila sigurnost između četiri zida svog doma. Mobilni telefon je ležao na dnu njene tašne, ali ona se nije obazirala. Da ne bi mislila na to, raščistila je trpezarijski sto kako bi deca mogla da rade domaće zadatke.

Napokon ih je i okupala i smestila u svoj krevet da gledaju stari film

o Robinu Hudu. Stajala je sama u kupatilu u svom lepom donjem rublju. Svetlo je bilo prigušeno, muzika je tiho svirala, gorele su *diptik* sveće. U čulnom okruženju svog svetilišta odlučila je da će mu jednostavno odgovoriti da bi volela još jednom da ga vidi pre nego što otputuje u Južnu Afriku. Šta bi time mogla da pokvari? On će otići do kraja nedelje, i ovo je možda poslednja prilika da ga još jednom vidi.

Zato se naslonila na umivaonik i otkucala: „Dragi D.P, šetnja po parku dobro zvuči, ako nam vremenske prilike dopuste. Pozdrav, S.“

Ušla je u kadu, nezadovoljna što mora da se presvuče i da izađe iz kuće. Trebalo je da se sastane s Olivijeom u *Sotbisu* da popiju piće, a onda će se pridružiti prijateljima na večeri u *Harijevom baru*. Još jedan izlazak do kasno uveče koji joj nije trebao. Radije bi ostala kod kuće i gledala stare epizode *Frejžera*.

Sad kad je smršala, mogla je da obuče omiljenu srebrnastu *ralf loren* suknju i bledosivi top. Divila se svom odrazu u ogledalu dok je provlačila prste kroz kosu. Poželela je da Džek može da je vidi, doteranu, u najboljem izdanju. Šta da obuče za šetnju po parku? Ne može da pita Kendas za savet. Osećaj krivice načas je poljuljao njenu odlučnost. Mrzela je da skriva nešto od svoje prijateljice, ali nije želela da joj bilo šta pokvari zabavu, čak ni savest.

Poljubila je decu i pomilovala ih po kosi i mekim obrazima. Udubljeni u *Robina Huda*, gotovo je nisu ni primetili. – Slušajte Sani – rekla im je i navukla srebrne cipele s visokom potpeticom. – Hej, kako izgledam?

Džo je odvratio pogled od televizora. Zadovoljno se zagledao u nju dok je Anđelika stajala kao da pozira. – Kul – odgovorio je.

– Kul kao Ziusova mama?

Osmehnuo se. – Još više.

– Imaš ukusa, dušo.

Mahnula im je. Džo se ponovo udubio u film. Sani se popela uza stepenice kako bi ih smestila u krevet. I Anđelika je žudela za krevetom, ali ipak je uzela svoju pismo-tašnu i odlučnim korakom

izašla iz sobe.

Sela je u taksi i zagledala se u svoj telefon, žudeći za još jednom Džekovom porukom. Kad se oglasio, srce joj je zaigralo od uzbuđenja, ali razočarala se kad je videla da joj je poruku poslao Olivije: obavestio ju je da neće doći u *Sotbis* i da će se videti u *Harijevom baru*. Nije se iznenadila, i shvatila je da joj nije ni stalo. Dok je taksi skretao u Bond strit otvorila je Džekovu poruku i ponovo je pročitala.

U *Sotbisu* je bilo zanimljivije nego što je očekivala. Vilijam i Skarlet su bili tamo – Skarlet u vrlo uskim crnim kožnim pantalonama i providnoj *šanel* bluzi – i još mnogo njenih prijatelja. Svi s kojima je razgovarala pohvalili su njen izgled i pitali su je da li je bila negde na odmoru i šta je to uradila, tako da joj se zavrtilo u glavi od toliko pažnje.

U pola devet je otišla taksijem u *Harijev bar*. Klub je već bio pun gostiju koji su došli na večeru i sedeli za malim okruglim stolovima okruženi slikama, ogledalima i biljkama. Njeni prijatelji su već bili stigili, ali Olivijea još nije bilo. Zaputila se prema drugom kraju restorana a zatim se srdačno pozdravila sa svima.

– Izgledaš božanstveno – rekao joj je Žoel de Kler, Olivijeov stari prijatelj. – Zašto ne sedneš ovde između između Antoana i Roberta – rekao je, pokazujući praznu stolicu na drugoj strani stola. – Odatle možeš da vidiš salu, a kad Olivije stigne, možeš smrknuto da ga pogledaš zato što je zakasnio.

– Anđelika nikad nije smrknuta! – negodovala je Žoelova žena, Šantal, sklanjajući talasastu kestenjastu kosu s ramena.

– O, ništa ti ne znaš! – veselo je rekla Anđelika zaobilazeći stolice. Antoan i Roberto su učtivo ustali, a ona je poljubila obojicu. Zatim su svi troje seli. Dok su Antoan i Žoel razgovarali preko stola, Anđelika je zavirila u tašnu da proveriti poruke. Na njeno zaprepašćenje, stigla joj je poruka od Džeka: „Podigni svoje lepo lice i pogledaj blago ulevo.“ Zapljusnuo ju je talas uzbuđenja. Potiskujući osmeh, pogledala je u pravcu praznog mesta pored Šantal, na koje je trebalo da sedne Olivije. Malo dalje, leđima okrenut zidu, sedeo je

Džek u sakou i beloju košulju s raskopčanim gornjim dugmetom. Razbarušenu kosu začesljao je s lica a plavi pramenovi blistali su mu na svetlu kao da se upravo vratio s mora. Bila je zahvalna za prigušeno svetlo, a obrazi su joj goreli od zadovoljstva. Pogledala je elegantan stariji par koji je sedeo za njegovim stolom, zadubljen u jelovnik i zapitala se ko su oni. Kad je ponovo pogledala Džeka, on joj se osmehnuo.

Vidno polje odjednom joj je zaklonio Olivije, koji je stajao ispred njih u mornarskoplavom *guči* odelu i s finom kravatom. Lice mu je izgledalo sivo pod svetlom sveća.

- Loš dan u kancelariji? - našalio se Žoel na francuskom i potapšao ga po ramenu.

Anđelika ga je gledala kako otkopčava sako i seda. Umorno ju je poljubio. Svi za stolom uglas progovoriše. Anđelika nije najbolje govorila francuski, ali ionako ih nije slušala. Telefon joj je zavibrirao najavljujući još jednu poruku. „Umirem od dosade. Voleo bih da sedim s tobom!“ Bez oklevanja mu je odgovorila: „Ovde svi govore francuski! A ja ga vrlo loše govorim. Pozdrav.“ Bila je ushićena kad je videla da joj je odmah odgovorio: „Nađimo se u deset u toaletu.“

Ostatak večeri protekao joj je u magnovenju. Kad god bi pogledala u muža, zamislila je Džeka koji sedi iza njega. Pogledali su se jednom ili dvaput, ali ona je odmah odvratila pogled, u strahu da bi Olivije mogao primetiti i osvrnuti se kako bi video s kim flertuje. Antoan i Roberto su bili stari Olivijeovi prijatelji, i mada su bili šarmantni i privlačni, imali su ružnu naviku da razgovaraju preko nje. Bila je već umorna od finansijske krize, ali Antoan i Roberto su radili u Sitiju i nisu mogli da odole toj temi. Pogledala je Karlu, Antoanovu ženu, i prevrnula očima. I nju je, iz istog razloga, zanemario Žoel, koji je sedeo pored nje. Zatim je pogledala na sat i videla da je pola deset. *Još pola sata*, nestrpljivo je pomislila, podigla čašu i otpila malo vina. Stomak joj je treperio od nervoze. Ispred nje je stajao tanjir s listom na žaru, ali nije bila gladna.

- Zar ne misliš da bi posao trebalo da ostaviš u kancelariji? - upitala je Šantal muža.

- Izvinjavam se - dobroćudno je rekao Žoel. - Dosađujemo devojkama.

- Možda im je dosadno da slušaju, ali nije im dosadilo da troše - jetko je rekao Roberto.

Veronika, njegova žena, ustala je u njihovu odbranu: - Nema ničeg dosadnijeg od *netrošenja*.

- Draga - presekao ju je Roberto s komičnim italijanskim akcentom - to je više nego dosadno, to je katastrofa. Predviđam da će žene naći ljubavnike kad njihovi muževi više ne budu zarađivali toliko da mogu da troškare.

- Mora da misliš kako su sve žene vrlo površne - kruto je odvratila Anđelika. - Većina žena jeste - nastavio je Roberto. - Bojim se da se većina udaje zbog novca.

- Ja sam se za Antoana udala zbog njegovih gena - rekla je Karla. - Morala sam da izbrišem iz svog genetskog nasleđa veliki nos očeve porodice. Antoan ima nos kao grčki bog. - Svi su pogledali u Antoana, a on poslušno podiže bradu.

- Ja sam se za Olivijea udala zato što je dobar ljubavnik - rekla je Anđelika, svesna da ga zavarava.

Olivije je bio ponosan. - Šta da vam kažem, momci. - Nasmejao se, a boja mu se vratila u lice. - Mogao bih i da ostanem bez novca, ali uvek ću biti dobar ljubavnik.

Anđelika je pogledala na sat i stavila salvetu na sto. - Izvinjavam se - rekla je i ustala. - Vraćam se za minut. - Dok je prolazila pored Olivijea, on ju je uhvatio za ruku.

- Kuda si krenula?

- U toalet.

Povukao ju je ka sebi i prošaputao joj na uvo: - Najlepša si žena u restoranu.

Pogledala je Karlu, Šantal i Veroniku, koje se nisu isticale lepotom. - Nemam baš ozbiljnu konkurenciju - odgovorila je i zaputila se prema toaletu, previše uplašena da bi pogledala Džeka koji ju je posmatrao dok je prolazila, a zatim je i sâm spustio salvetu na sto i ustao.

Sišla je niza stepenice, napeta, i stala da ga sačeka, dok joj je srce tuklo od straha i iščekivanja. Ubrzo je stigao i Džek. Nijedno od njih dvoje nije moglo da sakrije ushićenost činjenicom da su se zatekli u istom restoranu. – Sreća je na mojoj stranu – rekao je, povukao je u zagrljaj i poljubio u obraz. Zavrtelo joj se u glavi, ali nije se odmakla.

– Ovo je neverovatna slučajnost. Od svih restorana u Londonu.

– Volim *Harijev bar*. Podseća me na protraćenu mladost.

– Koliko si protraćio?

– Nedovoljno. – Gutao ju je pogledom iza naočara. – Onda, hoćemo li se videti sutra u parku?

– Zar nemaš neke obaveze?

– Naravno da imam, ali kad ima volje ima i načina. Zapravo, nemam sastanke do popodneva. Zašto ne bismo prošetali oko Serpentajna? Lagana jutarnja šetnja. Volim da budem pored vode; to je dobro za dušu.

Svesna da imaju malo vremena i nepromišljena u njegovom prisustvu, brzo je odgovorila: – Zašto da ne?

– Poneću malo hrane za ptice.

– Mislila sam da psi jedu ptice.

– Ovaj pas je dobroćudan; to bi već trebalo da znaš. – Pogledao ju je prodorno.

– I neće juriti zečeve?

– Zašto bih to radio kad pored sebe imam najpoželjnijeg zeca? – Podigao je pogled i ugledao Veroniku, Šantal i Karlu koje su silazile niza stepenice. – Imaš društvo. Bolje bi bilo da pođem. Vidimo se u kafeu pored Serpentajna u deset. – Pre nego što je stigla da mu odgovori, nestao je u muškom toaletu.

– Odlučile smo da ih ostavimo same – rekla je Šantal.

– Muškarci umeju da budu tako dosadni – požalila se Veronika.

– Hajde da izađemo, moram da zapalim cigaretu – predložila je Karla. – Osim toga, ovde je pretoplo. Pogledaj se, Anđelika, sva si se zajapurila.

Anđelika se zaista zajapurila, ali ne od vrućine u klubu. Sačekala ih je da izađu iz ženskog toaleta, a onda je pošla za njima uza

stepenice i napolje, gde joj je svež večernji vazduh rashladio obraze,
a tama skrila njenu žudnju.

11.

IMAJTE VERE, I USPEĆETE.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je šetala parkom s rukama u džepovima, čvrsto ušuškana u *moskino* jaknu mornarskog kroja. Zlatno sunce sijalo je na jesenjem nebu obavijajući vrhove krošnji narandžastim i crvenim sjajem. Vazduh je bio prohladan i svež, bruhanje jutarnjeg saobraćaja mešalo se s lepetom golubova u letu. Pognula je glavu puštajući kosu da joj padne na lice i sakrije njen stid. Nije bilo svrhe da poriče svoju nameru. Bila je na putu da se sretne s čovekom u koga se zaljubljuje.

Ugrizla je donju usnu i zamislila se nad Olivijeom, svojom decom i svojim udobnim životom. Nije uradila ništa loše – još nije. Džek jedva da se mogao nazvati njenim prijateljem. I dalje čvrsto drži svoj život u naručju, i dalje je u jednom komadu. Poznate su joj bile posledice preljube; videla ih je u uništenim životima svojih prijatelja uhvaćenih u čeljusti sudova za razvode. Nije to želela. Nije želela da izgubi Olivijea.

Još je imala vremena da ode, ali Džekova privlačnost bila je prejaka. Da li je zaista moguće uživati u njegovom društvu bez seksa? Izdaleka gledati i sanjariti o drugačijem životu a ne iskusiti ga? On živi u Južnoj Africi. Koliko god bolno bilo razmišljati o njegovom odlasku, to joj je istovremeno donosilo olakšanje; daljina će je spasiti od nje same.

Stigla je malo ranije do kafea nadomak Serpentajna i sela na klupu da posmatra patke. Osmehnula se kad se setila njegovog obećanja da će poneti hleb za ptice. Ona je još uživala da ih hrani sa svojom decom, a očigledno je i on uživao u tome. Uživanje u svetu prirode privlačna je vrlina. Olivije primećuje ptice jedino kad u ruci drži pušku. Jedan čovek je protrčao pored nje, dah mu se maglio na jutarnjem vazduhu, lice mu je bilo zajapureno od napora. Grupa

mladih majki s decom u kolicima sedela je za okruglim stolom i pila kafu na suncu, očiju crvenih od iscrpljenosti. Anđelika se setila neprospavanih noći i osetila je zahvalnost što su joj deca dovoljno velika da joj ne remete san.

Onda se između drveća pojavio Džek, i ona je ustala da ga sačeka. Mahnuo je kad ju je ugledao, lice mu se razvuklo u veseo osmeh. Odjednom se oraspoložila, a srce joj je veselo zaigralo. Mahnula je i ona njemu i krišom pogledala oko sebe kako bi se uverila da ih niko ne posmatra.

- Osećam se kao školarka koja je pobjegla s časa - rekla je kad joj je prišao. Ali on ju je povukao u zagrljaj ne mareći za diskreciju i poljubio je u obraz. Njegov dodir ju je toliko prodrmao da je načas ostala bez daha. U tom kratkom trenutku potpuno je zaboravila Olivijea.

- Ti *izgledaš* kao školarka koja je pobjegla s časa. - Nasmejao se. - Opusti se.

- Jesi li doneo hleb za patke?

- Naravno. - Zavukao je ruku u džep kaputa i pružio joj plastičnu kesu s mrvicama hleba. Gledao ju je kako zavlači prste u nju i izvlači punu šaku mrvica. - Onda, kako je bilo sinoć?

- Dosadno. Svi su razgovarali o finansijskoj krizi.

- Umalo nisam pao sa stolice kad sam te ugledao da ulaziš u klub. Izgledala si kao srebrni anđeo koji lebdi kroz tamu.

- Nisam te videla kad sam ušla.

- Video sam ja *tebe*. Hvala bogu što postoji mobilni telefon i hvala mu što si prekršila pravila i ostavila ga uključenog.

- Uvek ga podesim na vibraciju u slučaju da zatrebam deci. Bila je to neverovatna slučajnost. - Bacila je mrvice u vodu i posmatrala patke kako hitro plivaju prema njima kako bi ih pojele.

- Nisam mogao da odvojim pogled od tebe. Ni sad ne mogu da odvojim pogled od tebe.

- Stvarno si luckast.

- Kažeš to kad god ti je neprijatno. To je simpatičan odbrambeni mehanizam.

- Jednostavno nisam navikla da mi upućuju komplimente.
- Nimalo ne verujem u to.
- Zaista nisam.
- Slušaj, zaustaviću se na ovome. Ali kad bih mogao, zasuo bih te komplimentima.

Srce joj je zatreperilo kao u uhvaćene ptice. - Mislila sam da ćemo biti samo prijatelji.

- Mi jesmo prijatelji. Ali nikad nisam rekao da ti neću reći ono što mi je na umu. - Uhvatio ju je za ruku i osetio drhtaj koji je njom prostrujao, sve do mišice. - Znaš šta ja osećam.

- I dalje sam iznenađena što možeš tako otvoreno da govoriš o svojim osećanjima. Muškarci to uglavnom ne mogu. Obično su ukočeni. - Izvukla je ruku iz njegove.

- Možda Englezi, ali Južnoafrikanci nisu. Naučio sam da kažem ono što mislim zato što mi se možda neće pružiti druga prilika. - Bacio je preostale mrvice na zemlju gde je mnoštvo ugojenih golubova čekalo da ih pokupi. - Hajde da prošetamo.

Zaputili su se oko jezerca. Voda je blistala kao ogledalo i Anđelika oseti na licu toplotu sunca koje se podiglo visoko u nebo. - Prelepo je, zar ne? - rekla je, nevoljno spuštajući ruke u džepove kako on ne bi mogao da je drži za ruku, žaleći što se ne nalaze u nekom dalekom gradu gde bi mogli da se drže za ruke.

Duboko je uzdahnuo. - Veoma lepo. - Ćutke su koračali, uživajući u tom predivnom jutru.

- Ja sam luda, znaš - rekla je posle nekog vremena.

- Znam. Udata si. Ja sam oženjen. To što radimo je ludilo. Ali ne mogu protiv sebe. Ako ne mogu da ti budem ljubavnik, zadovoljiću se time da ti budem prijatelj. - Nasmejao se i zavrteo glavom zbog sopstvene neiskrenosti. - Ne, neću se zadovoljiti time da ti budem prijatelj. Opsednut sam tobom i ne mogu da mislim ni na šta drugo osim na to kako vodimo ljubav. Nemoj mi reći da sam luckast i smehom preći preko toga. Nije nimalo smešno. Ja sam vrlo tužan čovek.

- Džek... nemoj... - Setila se njegove ljubavnice u Klepamu.

Možda se Skarlet prevarila.

- Slušaj, užasno sam sklon flertovanju. Prvi to priznajem. Ali ovo je više od flerta i prvi put mi se događa, ako možeš da mi veruješ. Krećem se po nepoznatom terenu, stazom na kojoj je istaknut veliki znak zabrane prolaska. Ali znam da mi se možda više nikad neće pružiti ta prilika ako je sad ne iskoristim. Život je kratak.

- Imaš ženu, Džek, i decu. Hajde da budemo samo prijatelji. Zar nije to ono što bi ti zbilja mudar posavetovao?

- Ako je to sve što si spremna da mi pružiš, onda mi ne preostaje ništa drugo nego da prihvatim. Radije ću te viđati kao prijatelj, nego da te uopšte ne viđam. - Sagnuo se i podigao kamenčić i bacio ga u vodu tako da je triput odskočio pre nego što je potonuo. - Grešim što pokušavam da te ubedim da mi pružiš nešto više. U petak se vraćam u Južnu Afriku. Voleo bih kad bi mogla da pođeš sa mnom.

- Znaš da je to nemoguće.

- Rekao bih ti da dođeš s Olivijeom i decom, ali mislim da ne bih mogao podneti da te vidim s njim.

- Nikad neću uspeti da smislim način da dođem sama.

- I zato šetamo oko Serpentajna. - Pogledao je nekud u daljinu. - Zašto sam morao da te sretnem u ovom periodu svog života?

- Da smo se sreli pre petnaest godina, možda se ne bismo svideli jedno drugom.

Pogledao ju je, oči su mu bile mračne i tužne. - O, ti bi se meni uvek svidela.

Promenili su temu i razgovarali su o prethodnoj večeri. Anđelika ga je zasmejala oponašajući svoje prijatelje. On je njoj pričao o ljudima s kojima će je upoznati u Južnoj Africi. O zabavnim boemima koji ne razgovaraju o finansijama, već o knjigama, filmovima i umetnosti. - Ironija je što bi se ti vrlo dobro slagala s mojom ženom.

- Nisam sigurna da bih volela da je upoznam. Sada ne.

- Nismo uradili ništa loše osim što smo priznali jedno drugom uzajamnu naklonost.

- To je dovoljan razlog da Olivije dobije napad ljubomore!

- Ana bi na to samo slegnula ramenima i osmehnula bi se.

- Ćutke trpeći, pretpostavljam.

- Pre bih rekao da je ona popustljiva. - Nije joj bilo drago što pominje Anu, a nije joj se svideo ni izraz njegovog lica dok je govorio o njoj. - Ako izuzmeš mene iz jednačine, činjenica je da vas dve imate mnogo toga zajedničkog.

- Nikad to neću saznati - odlučno je odvratila.

Nasmešio se kao da je njena ljubomora poput kovitlaca boja koje može da vidi oko njene glave. - Polaskan sam što ti to toliko smeta.

- Zapravo, ne smeta mi. Ako želiš, možeš da mi ispričaš sve o Ani. - Njen glas je čak i njoj samoj zvučao napeto.

- Nije lepa kao ti, ali je prelepa iznutra. Postoji mnogo različitih načina da voliš nekoga, i slagao bih te kad bih rekao da je ne volim. Tebe ne poznajem dovoljno da bih mogao da te volim, ali zaljubljen sam u tebe, i sada mislim na tebe više nego što sam ikada mislio na nekog drugog.

- Treba li to da shvatim kao kompliment?

- Da, činjenica da sam prema tebi pošten izdvaja te u odnosu na sve žene koje su mi se sviđale. Lako je reći nekom da ga voliš kako bi dobio ono što želiš, ali to nije ljubav. To je čežnja, požuda, privlačnost ili zanesenost. Prava ljubav počinje tek kad *prođe* zaljubljenost, kad nekog voliš uprkos njegovim manama, još češće upravo *zbog* njih.

- Pa, pretpostavljam da to jeste pošteno. - Raspoloženje joj je splasnulo.

- To je najveći kompliment koji ti mogu dati.

- Onda je pošteno da kažem da ja volim Olivijea. Nisam sigurna da li sam i dalje zaljubljena u njega. Zar ne bi bilo lepo osetiti i jedno i drugo istovremeno? Stalni osećaj sigurnosti koji pruža ljubav i uzbuđenje koje izaziva zaljubljenost. Jesi li ti zaljubljen u Anu?

- Nisam.

- Ali je voliš. Onda svakako ne želiš da je povrediš?

- Ne, ne želim da je povredim.

- Zar ne bi bila povređena kad bi znala da si, kao što kažeš,

zaljubljen u mene?

- Mislim da bi bila povređena. - Zastao je, protrljao potiljak i pogledao u nebo kao da će na njemu naći odgovor. Na kraju je zavrteo glavom i zamišljeno se zagledao u nju. Odjednom je delovao staro. - To je zamršeno, Anđelika. Voleo bih da mogu da ti objasnim, ali kad bih to učinio, uništio bih čaroliju našeg susreta. U ovom trenutku važno mi je samo da budem s tobom. Svestan sam toga da uskoro odlazim, i pre nego što odem želim što više da uživam gledajući te. Voleo bih da smo se sreli pre dvadeset godina.

- Bila sam krajnje neprivlačna dvadesetogodišnjakinja - odgovorila je, smejući se, svesna da više ne razgovaraju o svojim supružnicima.

- Nimalo ne verujem u to.

- Pogledao bi me u prolazu, a zatim bi potražio neku lepšu. Znam kakve ti se žene sviđaju.

- Onda, ako veruješ u karmu, što si posejao, to ćeš i da žanješ. Ti si moja kazna za sve neodgovorne flertove u koje sam se godinama upuštao.

- Ne volim sebe da vidim kao kaznu.

- Sreo sam nekoga koga zaista želim, ali ne mogu da ga imam. To je gorko-slatka kazna.

- Pretpostavljam da muškarac kao što si ti ima gomilu žena u svakom kutku sveta.

- Ja ne gomilam ljude, niti želim to da radim. Varaš se ako misliš da je ovo za mene igra. Možda je tako počelo, ali postalo je đavolski ozbiljnije. - Zavukao je ruke u džepove. - Nisam planirao da se zaljubim, Sejdž. Ne u ovom razdoblju svog života.

Seli su na klupu ispod krošnje kestena i posmatrali svet oko sebe. Ljudi su se sastajali i razdvajali i Anđelika se zapitala koliko je tu bilo tajnih susreta poput njihovog. Kad je došlo vreme ručku, nijedno od njih dvoje nije moglo da veruje da su prošla tri sata. Trudeći se da produže to prepodne, našli su mali kafe u Najtsbridžu i pojeli jednostavan obrok, dimljeni losos i salatu. Ručak s Džekom delovao joj je kao nešto najprirodnije na svetu. Nije se osvrkala unaokolo kao

begunac, nego se usredsredila na njegove blage smeđe oči i pažljivo ga je slušala. Da ih je neko gledao, pomislio bi da su ljubavnici, po načinu na koji su se gledali, nesvesni sveta oko sebe, po načinu na koji je on, sasvim prirodno, povremeno dodirivao njenu ruku, igrao se njenim prstima ili po smehu kome su se opušteno predavali.

Ubrzo su oboje otrčali svako svom životu. Dok su sedeli zajedno, delovalo je nezamislivo da će morati da se razdvoje. Ali na kraju je došao i taj trenutak. Džek je imao sastanak, a Anđelika je trebalo da sačeka decu ispred škole. Njihov razgovor je zamirao opterećen saznanjem o rastanku. Uhvatio ju je za ruku preko malog stola i nagnuo se prema njoj. – Želim da te vidim još jednom pre nego što odem.

– Da li je to pametno?

– Nije važno da li je pametno. Kad bismo uvek postupali pametno nikad ne bismo uživali u svojim greškama.

– Ne znam, Džek.

– Tražim samo još jedno prepodne. Nemoj se praviti da ovih dana pišeš. – Ubedljivo se osmehnuo, a ona je želela da je ubedi. – Zar se ne osećaš nadahnutom?

– Da, ti me veoma nadahnjuješ, ali za neki drugi žanr.

– Onda piši nešto drugo. Sledi svoje nagone.

– Ne usuđujem se.

– Zašto?

– Zato što će Olivije tako saznati.

– Ne, neće. Pomisliće da je to plod tvoje mašte – ako bude pročitao.

– Marfijev zakon – bila bi to moja prva knjiga koju bi pročitao.

– To bi bila najbolja knjiga koju bi mogla da napišeš.

– Pretpostavljam da želiš da ti napišem posvetu?

Zakikotao se, ali njoj se učinilo da je videla tugu u njegovim očima. – Ne, samo želim da te još jednom vidim pre nego što odem.

– Doći ćeš ponovo, zar ne?

Slegnuo je ramenima. – Ko zna kuda će nas život odvesti? Ne želim ništa da planiram. Molim te, Anđelika. Ni na šta te neću

prisiljavati, kunem se.

- Možda.

Nasmejao se na sebi svojstven vragolast način a Anđelika se zapitala da li je samo umislila da se rastužio.

Rastali su se na ulici. On je zaustavio taksi, a ona ga je zatim gledala kako joj maše kroz zadnje staklo dok se kola nisu izgubila u saobraćaju. Okrenula se i pošla prema Kensingtonu, još osećajući na koži miris njegove kolonjske vode.

Sivi oblaci rojili su se na nebu nošeni hladnim vetrom koji je brisao kroz krošnje, kidajući narandžasto lišće koje je padalo kao kiša. Njihovo zajedničko jutro sada joj je izgledalo samo kao san okupan suncem. Sigurno je padala kišica dok su njih dvoje sedeli u kafeu, jer se pločnik presijavao, a vazduh je bio vlažan. Jesen im je istrгла čaroliju koja im je tako kratko pripadala. Sad kad su se rastali, žudela je za njim svakim delom tela. Požalila je što je oklevala da ga još jednom vidi pre njegovog povratka u Južnu Afriku, i poželeva da mu pošalje poruku kako bi ga uverila da čezne da ga vidi jednako kao i on. Ali dok se približavala školi, još jednom je podsetila sebe na to ko je i gde pripada.

Teška srca se pridružila svojim prijateljicama, znajući da ne može da podeli s njima svoju neprijatnu situaciju. Kendas je odmah primetila njeno neraspoloženje. - Jesi li dobro, Anđelika?

- Dobro sam - nemarno je odvratila. - Sinoć sam izašla tako da sam prilično umorna.

- Ne deluješ umorno.

- Zbog šminke.

Kendas nije bila ubeđena u to. - Nisam te videla jutros na pilatesu.

- Bože, potpuno sam zaboravila!

- Propustila si čas.

- Potpuno sam izgubljena.

Kendas je sumnjičavo pogledala prijateljicu. - Pa šta si onda radila?

- Pokušavala da pišem knjigu.

- Kako ide?

- Napokon sam počela. Bedan zaplet koji mi se učinio dobrim, ali sad mi, pošto sam razmislila, deluje kao ponavljanje.

- Pa, barem si počela. Važnije je da pišeš nego da vežbaš.

- Znam.

Kendas je podigla pogled i primetila Dženu koja im je prilazila. - O, gospode, evo gauča. Ta žena nikad ne skida naočare za sunce?

- Zdravo - mahnula im je Džena. - Zar nije naglo zahladnelo? - Nimalo nije izgledala kao da joj je hladno s kaubojskim šeširom, u kašmirskom ponču i jahaćim čizmama.

- Jutros je bilo lepo - rekla je Anđelika.

- Ja sam već počela - rekla je Džena s pobeđničkim osmehom.

- Šta si počela? - upitala je Kendas.

- Da pišem roman. Zar ti Anđelika nije rekla? Pišem roman zasnovan na mom životu.

- Opa! To će biti bestseler - ravnodušno je rekla Kendas.

- Nisam znala da je tako lako pisati knjigu. Uvek sam mislila da se ti mučiš, Anđelika, da se boriš da je završiš u roku. To je mačji kašalj. - Frknula je. - Barem za mene.

- Pa, ti nisi baš Tolstoj - rekla je Kendas, a vilica joj je poigravala od razdraženosti.

- Nisam, više sam savremena Idit Vorton.

- Jedva čekam da je pročitam - rekla je Anđelika, trudeći se da zadrži ozbiljan izraz lica.

- Pročitaćeš je, a onda možeš da me povežeš s onim svojim privlačnim izdavačem... kako se zove? Lejton nešto.

- Lejton - rekla je Anđelika i pocrvenela. Nije mogla da se seti koje je prezime Džek bio izmislio. - Džena ga je upoznala kad smo bili na ručku kod *Dafne* - rekla je ona Kendas, koja je zbunjeno izraz lica zamenila saučesničkim osmehom.

- A, on - rekla je. - Zaista je divan. Baš šteta što je gej.

- Gej? - Džena je bila zaprepašćena.

- Da. Lomi srca gde god da se pojavi. Samo muškarci mogu da

ga osvoje.

- Bože, nikad ne bih rekla! - Džena je prebledela.

- Srećno s knjigom - rekla je Kendas i potapšala je po ruci. - Svima bi nam dobro došlo malo Idit Vorton.

Velika vrata su se otvorila i deca su, jedno po jedno, prilazila majkama ili dadiljama. Džena se probila u čelo reda.

- Sumnjam da ćemo ikad ugledati njenu knjigu - rekla je Kendas. - Šteta!

- Zaboravila sam da ti kažem da smo naleteli na nju!

- Šta si još zaboravila da mi kažeš, Anđelika? - Kendas ju je strogo pogledala. - Jesi li ga ponovo videla?

- Nisam!

- To je bio samo ručak?

- Da, rekla sam ti, samo ručak. I rekla sam ti da je to sve. Život je malo tmurniji bez njegovih imejlova koji me podstiču da idem dalje - i on mi se zaista sviđa.

- Tako je najbolje, Anđelika. Imaš divan život. - Kendas je bila zadovoljna. - Prebolećeš ga.

- Naravno. Ali ne mogu ti reći koliko bih volela da ga ponovo vidim. - Barem je to bilo istina.

12.

NE MOŽETE KONTROLISATI ONO ŠTO VAM SE U ŽIVOTU DOGAĐA,
ALI MOŽETE KONTROLISATI KAKO REAGUJETE NA TO.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je odvela decu Leticiji da se igraju s njenom decom. Sedela je u prozračnoj zelenoj dnevnoj sobi i pijuckala čaj s prijateljicom dok su se deca igrala na spratu. Leticija je izgledala glamurozno u sivim flanelskim pantalonama i golubijesivom kašmirskom topu, nekoliko centimetara viša zahvaljujući *tods* salonkama.

– Sviđa mi se ideja da unajmim mušku dadilju – rekla je Anđeliki, igrajući se niskama zlatnih *van klif* ogrlica koje su joj dopirale do pupka. – Hoću da kažem, Marija je prava noćna mora! Moraće da ode. Ne mogu svako jutro da gledam za stolom to kiselo lice, i znam da me smatra tirankom.

– Ti *jesi* tiranka, Leticija – rekla je Anđelika uz osmeh. – Ali nije ona ta koja treba da te osuđuje. Plaćas joj da radi svoj posao, i najmanje što može jeste da ga obavlja s osmehom.

– Razmazila sam je, dušo, u tome je nevolja. U početku sam joj svašta donosila sa svakog putovanja na koje sam išla i kupovala joj zaista velikodušne poklone u *Linksu*. Sad misli da treba i da je izdržavam.

– Sve one imaju rok trajanja.

– Pa, njen je odavno istekao; počela je da zaudara! – Mahnula je rukom ispred nosa. – *Schifosa!*¹⁹ Osećam se kao stranac u sopstvenoj kući.

– Proveri kakva je ta Skarletina muška dadilja. Ako ti se sviđa i ako ga Skarlet neće uzeti za Božić, povedi ga s vama na skijanje.

– To bi bilo sjajno, naročito zbog Alesandra. Prevelik je da bi mu trebala dadilja, ali momak koji bi ga učio da skija zvuči savršeno.

Anđelikin mobilni je zavibrirao najavljujući poruku. Nagoni je znala da je to poruka od Džeka. Dok je Leticija pričala, izvukla je telefon i pročitala: *Patim za tobom, Sejdž. Kad mogu da ti telefoniram?* B.D.P. Ugrizla se za donju usnu, pitajući se šta znači to B. Leticija nije primetila crvenilo na njenim obrazima. – A šta kažeš na Kejtino obnavljanje zaveta? – nastavila je. – Baš sam uzbuđenja. Divno je što su njih dvoje prevazišli nesuglasice. Iako ja nipošto ne bih verovala Pitu. Hoću da kažem, to je zaprepašćujuće. Oženio se jednom od najlepših devojaka u Londonu, a krije se okolo i vara je. To je odvratno i nedostojno.

Anđelika je htela da ponovi ono što je Olivije rekao: da je Kejt, veoma lepa, neurotična i ćudljiva i da je verovatno vrlo teško živeti s njom. Ali ugrizla se za jezik. Leticija je bila izuzetno odana svojim prijateljicama. Jedina kojoj je Anđelika mogla da kaže ono što misli bila je Kendas.

– Nadajmo se da je to iza njih – rekla je umesto toga.

– Da li vuk menja dlaku?

– Neki menjaju.

– Nisam sigurna da Pit spada u te. Ipak, biće to divna svečanost.

Svi ćemo odsesti u *Sen Žeranu*...

– ... i lepršati unaokolo u belim haljinama.

– Da – nasmejala se. – Sa školjkama u kosi! *Madonna!*

Kad je stigla kući, Anđelika je sela na klozetsku šolju dok su se deca igrala u kadi. Ponovo je pročitala njegovu poruku, ne obraćajući pažnju na Džoa koji je bacio jednog od svojih velikih dinosaurusu na prostirku ispred kade. Brzo mu je odgovorila: *Nemoj da patiš. Mrzim pomisao na to da si tužan. Telefoniraj mi u osam, ako hoćeš. Sejdž.* Još jedan dinosaurus je odleteo na pod, prekriven penom. – Hoćeš li da gledaš televiziju pre spavanja? – obrecnula se.

– Hoću, ali...

– Nema ali, Džo. Prestani da izbacuješ igračke iz kade ili ćeš ići pravo u krevet. – Kleknula je da im opere kosu, svesna da do osam mora da ih smesti u krevet.

Džo je gledao *Skubi Dua*. Izabel je sedela za svojim ružičastim toaletnim stolom dok joj je Anđelika sušila dugu smeđu kosu. Otvorila je fioku i igrala se s kolekcijom šminke koju je napravila od majčinih starih ruževa i senki za oči. Anđelika je s ljubavlju gledala odraz svoje kćeri u ogledalu, odlučno rekavši sebi da nikad neće učiniti ništa što bi moglo da ugrozi njen bezbedni mali svet.

Napokon ih je smestila u krevet. Pročitala im je nekoliko poglavlja bajke o Desperou, i uživala je u tome gotovo više nego oni, a onda ih je s ljubavlju poljubila u čelo. Snažan zagrljaj njenog sina upotpunio je večernji ritual pre nego što im je pogasila svetla. S uzdahom olakšanja je otišla u svoju spavaću sobu i legla na krevet s mobilnim u ruci, čekajući Džekov poziv.

U osam i pet telefon se oglasio. Na displeju je videla da je poziv od Džeka. U stomaku joj je zatreperilo od osećaja krivice pomešanog sa zadovoljstvom. – Halo? – tiho je rekla.

– Nedostaješ mi – uz uzdah je odvratio.

– I ti meni nedostaješ.

– Sad mi je mnogo lakše.

– Šta znači B.D.P.?

Zakikotao se. – Bivši Dvorišni Pas.

– Pas Koji će se Uskoro Vratiti u Dvorište – oporo je rekla.

– Ne sviđa mi se pomisao na to da ću se bez tebe vratiti kući.

– Prevelika sam da bih stala u tvoj kofer.

– Mogao bih da kupim dovoljno veliki kad bi rekla da ćeš poći sa mnom.

– To se neće dogoditi, Džek.

– Voleo bih da ti pokažem *Rozenboš*. Predivan je u ovo doba godine. Sad je tamo proleće. Sve je tako sveže i novo. Odveo bih te na jahanje u polje, u izmaglicu na brežuljcima, seli bismo na vrh, a kad se magla digna, pokazao bih ti celu dolinu. To bi ti oduzelo dah.

– Već jeste.

– Umeš li da jašeš?

– Odrasla sam u selu i bila sam opsednuta ponijima.

- Dobro. Imam konja baš za tebe. Dorata tako krotke naravi da možeš da ga poteraš u galop bez bojazni da ćeš pasti ili da će te nekud odvući.

- Volela bih. Godinama nisam osetila vetar u kosi.

- Onda dođi. Izmisli neki izgovor. Ja ću ti srediti kartu.

- Kako bi to objasnio svojoj ženi?

- Ti si mi prijatelj.

- Bila bi luda kad bi ti poverovala, a ja ne bih rekla da je ona luda.

- Nije, ali je trpeljiva.

- Zaista joj ne bi smetalo kad bih odsela kod vas?

Načas je oklevao. - Zaista mislim da ne bi. Slušaj, pristojno bih se ponašao. Izuzetno je poštujem. Samo želim da budeš u mojoj blizini.

- Trebao bi mi prilično dobar razlog da bi me Olivije pustio. Postoje i praktična pitanja na koja nisi ni pomislio. Ja nemam dadilju. Ko bi išao po decu u školu? Meni nije tako lako da otputujem kao tebi. Moja deca svake večeri treba da urade domaće zadatke i, osim ako Olivije ne ostane bez posla, a nadam se da neće, morala bih da unajmim nekog da me zameni, a Olivije mrzi da mu se nepoznate osobe vrzmaju po kući.

- Onda je zaista nemoguće. - Glas mu je bio toliko tužan da se pomalo sažalila na njega.

- Žao mi je.

- I meni. - Zaćutao je. Čula je njegovo disanje s druge strane. Onda je živahnije rekao: - Šta radiš sutra uveče?

- Kejt priređuje Artu rođendansku zabavu.

- Moraš da ideš?

- Da, moram.

- Ne možeš da otkažeš?

- Ni slučajno.

- Kaži im da si bolesna i pođi na večeru sa mnom.

- Ne mogu.

- Šta ne možeš?

- Ni jedno ni drugo, Džek. Ne mogu da lažem svoje prijatelje i

ne mogu da idem na večeru s tobom. To bi bilo nepromišljeno.

Æutao je i smišljao plan. – Hajde onda da se sastanemo posle zabave.

– Ne znam...

– Slušaj, ja u petak odlazim.

– Previše je opasno.

– A petak prepodne? Mogli bismo ponovo u šetnju po parku.

– Jednom smo već rizikovali tom šetnjom. Ne mogu to ponovo da uradim.

– Moram da te vidim, Sejdž. Šta ima loše u tome da se dvoje prijatelja sastanu poslednji put?

U tom trenutku zalupila su se ulazna vrata. Naglo se uspravila. – O, gospode, stigao je Olivije.

– Pošalji mi poruku. Videćemo se sutra uveče. Možeš ranije da napustiš zabavu. Mogli bismo da odemo nekud, u neki kafe...

– To je rizično.

– Znam.

– Ako me neko vidi...

– London je veliki grad.

– Začudio bi se kad bi shvatio da i nije toliko veliki. – Čula je Olivijeove korake na stepenicama. – Moram da idem – brzo je prošaputala. Čula je kako je prekinuo vezu bez pozdrava i glasno je rekla, kako bi Olivije mogao da je čuje: – Bolje da prekinem, mama, Olivije je stigao kući.

Ušao je, smrknut, bacio sako na stolicu i razvezao kravatu. Ustala je s kreveta.

– Šta ima za večeru? – upitao je.

– Mislila sam da bismo mogli da naručimo nešto. Šta bi voleo?

– Kinesku hranu. Odmah pozovi *Mister Ving*, umirem od gladi.

– Jesi li za čašu vina? Ja ću popiti jednu.

– Da, budi dobra i donesi mi je gore, hoćeš li? Imao sam paklen dan. Prilično je gadno. – Duboko je uzdahnio. – Nadam se da pišeš knjigu, Anđelika. Trebaće nam tvoja zarada ako me otpuste.

– Misliš da bi mogli?

- Ništa nije sigurno.
- Bože, Olivije, to je strašno.
- Znam. Zaista je loše.
- Ali s tobom će biti sve u redu, zar ne?
- Nisi čula šta sam upravo rekao? – nestrpljivo se obrecnuo.
- Jesam, samo pokušavam da budem optimista.
- Pa, sad nije vreme da budemo optimisti. Ako me otpuste, naći ćemo se u neprilici. Tvoja zarada će nam biti važna.
- Nova knjiga mi izlazi na proleće.
- Dobro je. Nadajmo se da će se dobro prodavati.

Andželika je sišla da naruči hranu i da sipa vino, kipteći od besa. Nije mogla da zamisli Džeka da dođe kući tako smrknut, da zahteva od nje da odmah naruči hranu i da mu sipa vino. On se divi njenim knjigama, jednu je čak i pročitao, što je više nego što je Olivije ikad uradio. Sad još ima obraza da joj kaže da bi ono što je *on* dosad smatrao samo malom kućnom radinošću moglo da bude važno. E pa ona zna da je važno. Ljubitelji njenih knjiga širom sveta znaju da je važno. Džek zna da je važno. Da se Olivije potrudio da pročita izveštaje o njenim tantijemama, shvatio bi koliko je to važno. Ali u poređenju s njegovom bankarskom platom, njena zarada je kap u moru – zanemarljiva.

I dalje besna, naručila je večeru, a onda su ćutke seli za kuhinjski sto i večerali.

- Hvala bogu što večeras ne izlazimo. Mrtav sam umoran.

Nije primetio da nije lepo postavila sto ni zapalila sveće. Više nije osećala krivicu zbog toga što joj se sviđa Džek. Zapravo, osećala je da je zaslužila malo flertovanja. Ako je njen muž ne ceni, ceniće je Džek, i ako je zaista natera na to, naći će način da ode u Južnu Afriku. Pri pogledu na smrknutog Olivijea, pomisao na jahanje poljem delovalo je vrlo primamljivo.

- Hoćeš li da razgovaraš sa mnom, ili ćeš samo sedeti tu i duriti se? – upitao je Olivije.
- Nema razloga da se brecaš na mene samo zato što si imao

težak dan.

- Ti nisi čitala novine? Ovo nije samo težak dan. Situacija se ozbiljno pogoršava. Strmoglavljujemo se u recesiju. Verovatno najgoru u poslednjih sto godina. Potrebna mi je tvoja podrška, a ne tvoja osuda.

- Ja te ne osuđujem, Olivije. Samo mi se ne sviđa što moje knjige smatraš samo poslednjim izvorom prihoda za slučaj da nastupe teška vremena.

- Zahvalan sam što postoje. Možda će nam koristiti. - Namazao je sos od šljiva na palačinku, a onda je na nju stavio pačetinu i kolutove luka.

- Ali govoriš o njima kao da su potpuno bezvredne. Sudeći po tonu tvog glasa, neko bi pomislio da se bavim pletenjem čarapa za decu iz komšiluka.

Stavio je ruku na njenu i rezignirano uzdahnuo. - Nikad ne bih rekao da ono što ti radiš nema nikakvu vrednost. Izuzetno je vredno, ne samo za tebe, u duhovnom smislu, nego i za sve nas, u finansijskom. Samo sam rekao da bi se moglo dogoditi da nam ostanu jedini izvor prihoda.

Izvukla je ruku. - Nijednu nisi pročitao.

- Tačno, nisam. - Uzeo je poveći zalogaj i počeo da žvaće. Hrana je ublažila njegov neprijateljski stav i on se osmehnulo. - Pročitaću.

- Nemoj da se trudiš. Zauzet si. - Više joj nije bilo važno da li će pročitati neku njenu knjigu. Zapravo, više joj je odgovaralo da ih ne čita, kako bi i dalje mogla da se duri i opravdava činjenicu da utehu traži u Džekovom naručju.

- Žao mi je što sam u poslednje vreme neprijatan. Pitaj bilo koju svoju prijateljicu koja je udata za bankara. Više nije zabavno. Ne mogu čak ni da ti kažem da odeš da potrošiš malo novca u *Gučiju*. - Bepomoćno je slegnuo ramenima.

- Ionako sam prezauzeta pisanjem.

- To je dobro. - Smotao je još jednu palačinku. - Trebalo bi češće da radimo ovo. Zaboravio sam koliko volim hranu iz *Mister Vinga*.

Pre nego što je legla, poslala je Džeku poruku: *Videćemo se sutra uveče u jedanaest. Sejdž.* Samo što ju je poslala, stigao je odgovor: *Čekaću te na kraju ulice u taksiju. Koja je adresa? D.P.*

Olivije je spavao pored Anđelike, ali jaz među njima bio je veliki kao Sibir. Anđelika se okrenula na drugu stranu sanjareći o Džeku i jašući predivnu smeđu kobilu kroz južnoafrička polja. Sve u vezi s njim bilo je romantično. Način na koji oduševljeno priča o životu. Način na koji govori o svojim osećanjima. Njegova ljubav prema prirodi. Način na koji je gleda. Pored njega se oseća privlačnom, ženstvenom, tajanstvenom i poželjnom. Pored Džeka je sasvim drugačija, neko koga je Olivije zaboravio. A ta druga osoba joj se veoma sviđa.

Naredno jutro prošlo je kao i svako drugo. Olivije je otišao na posao. Deca su se spremala za školu, Sani je dole spremala doručak, ona se oblačila... ali vazduh oko nje se promenio; bio je ispunjen mogućnostima. Odvela je decu u školu i poljubila ih ispred kapije. Popila je kafu s Kendas, Leticijom, Skarlet i Kejt. Slušala je Kejtin plan za Artovu zabavu: napunila je kuću srebrnim helijumskim balonima tako da su prekrili sve tavanice; naručila je od Džejn Ešer tortu „da se smrzneš“. *Mastard* je trebalo da joj isporuči hranu, a iznajmila je uređaj za karaoke za sve koji budu želeli da pokažu svoje pevačko umeće. Ipak, Anđelika ju je slušala znajući da će se, šta god da se dogodi, u jedanaest sati svet promeniti. Predosećala je to kao što ptice predosete zemljotres.

Ručala je sa Skarlet u *Le Kaprisu*, a onda je sačekala decu ispred škole. Prošetali su kroz park i hranili guske u okruglom jezercu. Sela je na klupu dok su se deca igrala s guskama i zamislila se nad svojim životom i nad raskršćem koje se pružalo pred njom. Nije želela da napusti Olivijea; uprkos njegovoj čudljivosti, volela ga je. Ali Džek je uneo uzbuđenje u njen život i vinuo je u visine s kojih nije želela da se spusti.

Deca su se umorila i ogladnela. Pošli su nazad prolazeći pored Kensington palate, Džek se saginjao da pomazi svakog psa u

prolazu, a Izabel se pentrala po ogradi kao papagaj. Sani im je dala čaj. Anđelika ih je nadgledala dok su radili zadatke za trpezarijskim stolom. Sve je bilo isto kao i obično, osim u njenim mislima, gde je sve bilo drugačije.

Obukla se za večeru, izabrala je tamnoplavu haljinu iz devedesetih godina, koju joj je Olivije kupio u Parizu tokom prve godine braka. Uvek je volela tu haljinu, ali tek sad kad je smršala mogla je ponovo da je obuče. Olivijeova senka ispunila je sobu. Stajao je na vratima i posmatrao je. Ne pitajući je, upalio je svetlo i ušao, a zatim je skinuo sako. – Izlaziš, dakle.

– Da, idem na Kejtinu zabavu za Artu.

– A da, zaboravio sam. – Odmerio ju je od glave do pete. – Izgledaš *très jolie*.²⁰ – Iskrivio je lice. – Šteta što izlaziš. Voleo bih da ti skinem tu haljinu.

– Bojim se da nemamo vremena – rekla je i prošla pored njega.

– Lepo mirišeš.

– Na pomorandže.

– Fino. – Gledao ju je čežljivo i pomalo zbunjeno.

– Hvala.

– Nemoj dugo da ostaješ.

– Zašto, da ti neću nedostajati? – Nije želela da zvuči tako grubo.

– Naravno da hoćeš. Uživam u tvom društvu. – Zažmirio je. – Nisi valjda i dalje ljuta na mene zbog onoga sinoć?

– Naravno da nisam.

– Kao da te čitavu večnost nisam video.

– Video si me sinoć.

– To se ne računa. Trebalo bi da provodimo više vremena zajedno.

– Svakako. – Uzela je večernju torbicu i namestila kosu.

– Tužan sam što izgledaš tako zanosno, ali ne za mene.

– Nisam ja kriva što ti nećeš da ideš. Još možeš da se predomisliš.

Načas je oklevao i Anđelika se užasnula pri pomisli da bi mogao da se predomisli i da pođe s njom. – Ne, umoran sam. Samo nemoj dugo da ostaješ.

- Ostaću tamo celu noć, Olivije. Znaš kako izgledaju Kejtine karaoke zabave.

- Karaoke! Sad sam sasvim siguran da neću da idem i da slušam rulju bez sluha kako urla YMCA! - Neraspoloženo se nasmejao. - Hajde da sutra uveče odemo na večeru, samo nas dvoje.

- Ne, hajde da ostanemo kod kuće. Biću umorna.

- Mislio sam da bi volela da izađemo, samo ti i ja.

Bacio se na krevet i prekrstio noge. - Šta ima za večeru?

Anđelika je stigla upravo u trenutku kad su Skarlet i Vilijam pozvonili na vrata.

- Gde je Olivije? - upitao je Vilijam.

- Neće doći. Mrzi karaoke.

- Znači ima nas dvojica. Mislim da ću vas napustiti kad to počne.

- I kad zabava, u stvari, tek bude počela. - Skarlet se zakikotala dok ju je Vilijam gurkao u šali.

Gosti su čekali u dnevnoj sobi da stignu Art i Tod. Mnoštvo srebrnih balona delovalo je čarobno. Svugde su gorele sveće čiji je odraz titrao u velikim ogledalima s raskošnim ramovima koja su visila iznad kaminâ. Konobari su vijugali u gužvi noseći poslužavnike sa šampanjcem i koktelima. Anđelika je uzela čašu šampanjca i našla Kendas, Leticiju i Kejt. Svi muževi su bili tu osim Olivijea, ali Anđelika nije bila nimalo ljuta zbog toga. Mislila je samo na ono što je čeka u jedanaest sati.

Par je napokon stigao. Tod je širom otvorio vrata i Artovo lice pretvorilo se u živu sliku zapanjenosti i zadovoljstva. Prešao je pogledom preko lica svojih prijatelja i zaustavio ga na Kejt. - Ti, nevaljalice! - rekao je, a zatim zagrlio njeno sitno telo i podigao je. - Volim te, volim te, volim te! - šaputao joj je na uvo.

- Srećan rođendan! - uzviknula je i podigla čašu i svi u prostoriji su sledili njen primer.

- Neka zabava počne! - uzviknuo je Tod i, kao nekom čarolijom, svetla su se pogasila a zvuci muzike razlegli su se po sobama.

13.

ŽIVITE U SADAŠNJOSTI JER ČITAV JE ŽIVOT U NJOJ.

U potrazi za savršenom srećom

- Anđelika, dušo, izgledaš sveže kao breskva - rekao je Art nadnoseći se nad nju. Visok metar i devedeset centimetara, Art je bio lep na aristokratski i prefinjen način, imao je pametne sive oči i blistavu smeđu kosu koja mu je padala na lice.

- Srećan rođendan, Arte - rekla je, a kad se sagnuo da je poljubi, zapahnuo ju je njegov opori parfem.

- Koji je to miris? Divan je - rekla je Kendas. - Mada je malo prejak!

- Državna tajna - odvratio je. - Nimalo mi se ne bi svidelo da mirišeš kao ja.

- Uopšte ne izgledaš kao pedesetogodišnjak - rekla je Anđelika.

- Ne pominji pet, molim te, to boli. Čovek je mlad sve dok se oseća mladim.

- Ili dok ga žene žele - rekla je Anđelika kikoćući se. - Tako kaže moj otac.

- Što ne važi u mom slučaju. Tod je bliži šestici, ali nemojte mu reći da sam ga razotkrio.

- Kejt se zaista potrudila - rekla je Kendas, posmatrajući sobu.

- Zato što me voli - nemarno je rekao.

- Svi te mi volimo. - Bilo je nemoguće ne voleti Artu.

- Vas dve biste mogle da preobratite svakog geja u heteroseksualca. Bolje bi bilo da prošetam, inače ću se uvaliti u nevolju. Nema besplatne večere.

- Zar nije divan? - rekla je Kendas dok se Art probijao kroz gužvu.

- Predivan!

- Ne misliš da je on...? - Trepnula je kao da pokušava da potisne

neku nezamislivu sliku.

- Šta?

- Da je on tajanstveni muškarac?

- Hoćeš da kažeš, Art i Kejt?

- Da.

- Ni slučajno. On je gej i odan je Todu. U svakom slučaju, Kejt je ubedila sebe da je Pit otac.

- Pa, možda je u pravu. Ali svi ćemo saznati kad se dete rodi i kad ustanovimo da nimalo ne liči na Pita!

- Kladim se da nimalo neće ličiti ni na Arta.

- Hajde da prošetamo. On je sigurno tu negde.

Probijale su se kroz gužvu. Kendas je sokolovim okom odmeravala sve muškarce u sobi. Anđelika je pogledala na sat. Minuti su sporo prolazili i ponekad bi, kad pogleda na sat, pomislila da stoje. Bila je napeta, nije mogla da se usredsredi ni na čije reči. Zaboravljala je imena ljudi i nekoliko puta se zbunila. Veselo podižući čašu, krivila je šampanjac. Zahvaljujući svom pomalo luckastom šarmu, izvukla se.

Kejt je pripremila hladnu zakusku, i Anđelika je uzela malu porciju salate koju je nevoljno grickala sedeći na sofi s Kendas i Leticijom, jer je bila previše nervozna. Kejt se žustro kretala po sobi u kratkoj haljini od kašmira koja joj je jedva pokrivala zadnjicu. Stomak joj je i dalje bio ravan kao daska, što je nateralo njene prijateljice da se zapitaju da li je zaista trudna.

- Ne bi me začudilo da je sve izmislila - rekla je Kendas. - Onda bi nas sve uvukla u dramu oko pobačaja.

- Do sada bi već trebalo da se vidi, pogotovu što je u pitanju treće dete. Ali stomak joj je zategnut kao trampolina. - Kendas ju je gledala kako uzima cigaretu od Arta i duboko uvlači dim. - Da li bi pušila da je trudna?

- Ne bih rekla da izmišlja. Zaista je bila u lošem stanju, sećate se? I sve tri smo videle plavu liniju na testu - rekla je Leticija.

- Tačno, to ne možeš da izmisliš - složila se Anđelika.

- Ne uzdržava se ni od alkohola. Zapravo, rekla bih da je pripita.
- Ako dete bude na majku, biće izdržljivo kao irski mornar - nasmejala se Anđelika.
- Prava je zagonetka. A gde je Pit?
- Verovatno je s Olivijeom; obojica mrze ovakve zabave.
- U Rusiji je - umešala se Leticija. - Ali u pravu si, on mrzi karaoke i ne sviđa mu se Art, iako mi nije jasno zašto. Svi vole Artu.
- Slušaj, Art je lepotan koji ume sa ženama - rekla je Kendas. - Heteroseksualci ga ne razumeju. Nervozni su u njegovom prisustvu zato što je toliko divan. Prava je šteta za žene što su najlepši muškarci homoseksualci. - *Nisu svi*, pomislila je Anđelika i pogledala na sat.

Uskoro su počele karaoke. Vilijam je otišao s još nekoliko muževa kojima je urlanje bez sluha bilo previše. - Kejt je pevala „It’s a Heartache“, a za njom su usledili Skarlet i Tod koji su skladno otpevali „I Got You Babe“. Anđeliku ništa nije moglo naterati da uzme mikrofona, čak ni ohrabrenje šampanjcem i saznanje da će te večeri videti Džeka. Sedela je na sofi i smejala se dok je gledala svoje prijatelje kako se veselo glupiraju.

Kad je sledeći put pogledala na sat bilo je jedanaest. Svet je stao, a u stomaku joj se uskomešalo. Toliko je čekala taj trenutak, ali sad kad je stigao oklevala je, kao poni ispred previsoke prepone. Prebledela je i iskapila šampanjac obuzeta osećajem neizbežnosti koji ju je pratio tokom celog dana. Ne pozdravivši se ni sa kim, ustala je sa sofe i izašla u predsoblje. Konobar joj je dodao kaput u koji se čvrsto umotala i izašla u hladnu noć. Vazduh je bio oštar i prozračan, nebo je bilo prekriveno zvezdama; na kraju ulice čekao ju je taksi, parkiran ispod uličnih svetiljki.

Anđelika je požurila prema njemu, a koraci su joj odzvanjali pločnikom. Videla ga je kroz zadnji prozor, njegova senka se ocrtavala pod bleskom svetiljki, i srce joj se nadimalo poput Kejtinih srebrnih balona. Osvrnula se kako bi se uverila da je niko ne posmatra i ušla u kola. Džek je nije ni pitao za dopuštenje. Privukao ju je u naručje i željno pritisnuo usne uz njene. Anđelika nije bila

iznenađena niti užasnuta što je pogazio obećanje; njegov poljubac ju je ispunio toplinom.

Stari taksista je pogledao u retrovizor i osmehnuo se. Da je zapisao sve što je video na zadnjem sedištu svojih kola, bio bi to bestseller. Nevolja je u tome što je on jedva mogao da sastavi spisak za kupovinu. Čežnjivo je zavrteo glavom i krenuo niz ulicu.

Džekove usne su bile meke i tople, obraz grub, a zagrljaj čvrst stisak čoveka koji ne želi da je pusti da ode. Zavukao joj je ruku ispod kaputa, i ona je osetila njenu vrelinu ispod haljine. Žudela je da joj dodirne kožu, da oseti njegove prste kako joj miluju skrivene delove tela, i potpuno se zanela od žudnje. Ljubio joj je vrat izazivajući slatko treperenje u njenom telu i ona snažno zastenja privijajući se uz njega.

Kad je taksi skrenuo i zaustavio se na semaforu, Džek i Anđelika su se i dalje čvrsto privijali jedno uz drugo, prepuštajući se čaroliji, svesni da će ga sutra avion odneti na drugi kraj sveta.

Taksi se zaustavio ispred broja jedanaest u Kadogan gardensu i Džek je izašao. Pogled na hotel i talas hladnog vazduha koji ju je zapljusnuo kad su se otvorila vrata, povratio ju je. Užasnuto se naslonila na sedištu. – Ne mogu... – izustila je. Džek se sagnuo i uhvatio je za ruku. Ali ona se otrgla i postićeno okrenula glavu na drugu stranu. – Znaš da ne mogu.

Džek je rekao nešto taksisti, ali Anđelika nije mogla da ga čuje jer joj je zvonilo u ušima. Na trenutak se užasnula pomislivši da mu je rekao da je odveze kući i da će otići, nezadovoljan, ali on je seo pored nje, zatvorio vrata i ponovo je uzeo u naručje, ljubio je u čelo i nosom joj milovao obraze.

– U redu je – nežno je rekao. – Nije trebalo da pomislim da ćeš pristati, ali to je bilo jače od mene. Oprosti mi. – Naslonila se na njega i osetila olakšanje što se nije uvredio. – Kad nisam s tobom, imam najbolje namere, ali onog trenutka kad te ugledam poželim da te odnesem gore i da vodim ljubav s tobom.

Podigla je glavu. – Ne mogu da se vratim kući Olivijeu s tvojim mirisom na sebi. Šta bi pomislio kad bih se vratila u sitne sate? Ja

sam žena koja u jedanaest ide u krevet.

- Ne moraš da objašnjavaš. Odvešću te kući. Ali ne pre nego što te još jednom poljubim. Samo vozite - rekao je taksisti. - Kud god hoćete.

Taksista je vozio oko Bejsvotera i Noting hila, dok su Džek i Anđelika sedeli na zadnjem sedištu privijeni jedno uz drugo, ljubeći se i milujući kao dvoje mladih ljubavnika. Prošla je ponoć kad su kola prošla kroz Kensington čerč strit i skrenula u Brunsvik gardens.

- Onda je ovo oproštaj, Sejdž. - Obujmio joj je lice rukama, a ona je privila obraz uz njegov dlan. Sve se odigralo tako brzo. Nekoliko susreta, desetak imejlava, ta kratka vožnja taksijem, a ipak su se osećali kao da vreme pre njihovog poznanstva nije ni postojalo. Oči su mu bile tužne kad je preleteo pogledom preko njenog lica, kao da je to poslednja prilika da se nauživa u njegovim crtama. Dirnula ju je njegova razneženost, i ona okrenu glavu i poljubi ga u dlan. - Već mi nedostaješ - promrmľao je. - Pusti me da zapamtim svaku crtu tvog lica.

- Vрати se što pre - prošaputala je, boreći se sa suzama.

- Dođi u Južnu Afriku. Odvešću te na prevoj Louri, i tamo ćemo piti vino i posmatrati zalazak sunca. Ne postoji romantičnije mesto od tog. Držaću te u naručju sve dok poslednji blesak svetla na iščezne iza brda.

- O, Džek, kad bi to bilo moguće... - Grlo joj se steglo.

- Obećaj mi da ćeš doći.

- Ne mogu.

- Onda me slaži. Želim da čujem to od tebe.

Gledala je njegove molećive oči. - Dobro. Doći ću. Obećavam.

Mišići na licu su mu se opustili. - Onda ću te čekati tamo.

Obuhvatio joj je lice dlanovima i poljubio je poslednji put, a onda ju je gledao kako otvara vrata i izlazi na ulicu. Zastala je načas ispod ulične svetiljke da se pribere, i namestila kaput. Želeo je da je otprati do vrata, ali to je bilo previše rizično. Umesto toga, gledao je za njom dok je hitro koračala po pločniku prekrštenih ruku, glave

uvučene u ramena od hladnoće, njena figura se smanjivala dok je žurila u mrak. Napokon je stigla do kuće. Onda se osvrnula i načas zastala, zureći u njega. Oprezno mu je mahnula. Džek je nevoljno rekao taksisti da ga odveze nazad u hotel.

Anđelika je gledala za njim dok kola nisu zamakla iza ugla. Nekoliko minuta je stajala na pragu brišući lice i provlačeći prste kroz kosu. Onda je duboko udahnula i otključala vrata. Kad je ušla u svoj osvetljeni dom, trebalo je da je obuzme osećaj krivice, ali osećala je samo tugu. San se istopio na svetlu stvarnosti, a ona je još jednom podsetila sebe gde joj je mesto.

Skinula je kaput i izula cipele, a onda se bosa popela uza stepenice. Olivije je ležao u krevetu i gledao televiziju. Prošla je ponoć, a on ju je čekao. Pogledao je i primetio da je potresena. – Jesi li dobro, Anđelika? – Ispravio se, zabrinut.

– Dobro sam. Samo sam užasno umorna.

– Izgledaš kao da si plakala.

Prisilila je sebe da se osmehne. – Verovatno su mi suze potekle od smeha dok sam slušala sve one grozne karaoke pevače.

Ušla je u kupatilo i zatvorila vrata za sobom. Skinula se, posmatrajući svoj odraz s nekim mračnim zadovoljstvom, kao da ne pripada njoj nego nekoj nepoznatoj, nevernoj ženi. Nije marila što će Olivije možda pomisliti da je čudno što se tušira usred noći; osećala je da mora da spere sa sebe krivicu. Bilo joj je teško pri pomisli na to da će Džek sutra otputovati, ali znala je da je tako najbolje. Igrala se vatrom i malo je nedostajalo da u njoj izgubi celu porodicu. Stajala je ispod mlaza vode kose skupljene ispod kape za tuširanje, sklopljenih očiju, trudeći se da ne misli ni na šta. Bilo joj je preteško breme tolikih osećanja. Slušala je kako voda pljušti po njoj kao kiša i uživala u utešnoj toploti koja joj je grejala kožu.

Olivije je zaspao priljubljen uz nju, ruka mu je zaštitnički počivala na njenom stomaku. Osećala je njegov dah na ramenu i setila se početka njihovog braka kad su ljubomorno čuvali svaki trenutak bliskosti. Sad je poželela da je na njegovom mestu Džek. Utonula je u maštu i zamišljala kako jaše s njim kroz južnoafrička

polja, zamišljala je njegov zavodljiv osmeh zbog kojeg joj je srce pevalo od sreće. Na kraju je utonula u san, u Džekov svet u kome su postojali samo njih dvoje.

Olivije je ujutru otišao. Nije je probudio paleći svetla kao što je imao običaj, nego je tiho ušao u kupatilo i obukao se. Deca su se zavukla u njen krevet i uključila televizor upozoravajući je da je vreme za ustajanje. Začkiljila je na jedno oko i pogledala na sat na noćnom ormariću. Bilo je petnaest do osam. Uspaničeno je skočila, isključila televizor i poslala decu dole kod Sani. Onda se oteturala do garderobe, navukla farmerke i džemper, a zatim sela uz šolju kafe dok su se deca trudila da što pre završe doručak, žvaćući najbrže što su im zubići dozvoljavali.

Zakasnili su u školu. Glavni ulaz je bio zaključan i morala je da pozvoni i da se izvinjava zbog zakašnjenja. Na njenom bledom licu i zakrvavljenim očima jasno se videlo da se uspavala. Brzo je poljubila decu i gledala ih kako trče niz hodnik, nadajući se da nije zaboravila Džooovu sportsku opremu i Izabelinu torbu za balet. Čim je izašla na ulicu, zazvonio joj je mobilni. Splasnula je kad je videla da to nije Džek nego Kendas.

- Dobro jutro – veselo je rekla njena prijateljica.
- Zdravo, Kendas.
- Zvučiš bezvoljno.
- Mamurna sam – slagala je. – Jedva sam ustala jutros.
- Nisam videla kad si otišla. Koliko je bilo sati?
- Oko pola dvanaest. Nisam htela da prekidam zabavu.
- Bila je vrlo razuzdana. Videli smo Artovu голу pozadinu.
- Šta, pokazao je zadnjicu?
- Ozbiljno. Bilo je urnebesno. Spustio je pantalone i okrenuo nam zadnjicu.
- Zašto?
- On je pevao poslednji, i bio je prilično iznerviran. Ostalo je samo još nas nekoliko. Ali, znaš šta?
- Šta?
- Na zadnjici ima beleg u obliku jagode.

- Stvarno?

- Ogroman, ne možeš da ga ne vidiš. Rekao je da je i njegov otac imao takav, na potpuno istom mestu. Zar to nije čudno?

- Jeste. - Pokušala je da zvuči veselo, ali glas joj je odavao potištenost.

- Zvučiš kao da treba da se vratiš u krevet.

- Mislim da bih mogla.

- Danas nemoj ni pokušavati da pišeš. Znaš šta ti treba?

- Kaži mi.

- Ručak s devojkama. Kejt mi je već telefonirala, prilično je potištena posle sinoćne euforije. Alesandru je noćas bilo muka tako da je jedna Leticija jedva sklopila oči. Skarlet je odlučila da provede ceo dan u krevetu, ali nas četiri bismo mogle da popijemo belini i da se istračarimo.

- I da ranije legnemo večeras.

- Zvučiš kao ja.

Anđelika je polako koračala pogleda prikovanog za pločnik, ruku zavučениh u džepove. Duvao je hladan vetar, a teški oblaci pretili su kišom. Pitala se šta radi Džek, da li je na aerodromu. Možda je već poleteo. Njihovi ukradeni trenuci prethodne večeri samo su pogoršali situaciju. Umesto da treperi od uzbuđenja, osećala se bezvoljno i napušteno. Pred njom se pružao život bez Džeka, sumoran i dug, kao duga zima. Pre nego što ga je upoznala, bila je zadovoljna svim onim što ima. Sad joj nešto nedostaje; okusila je zabranjeno voće, i u poređenju s njim uobičajena hrana bila joj je bljutava.

Stigla je pred kuću i stavila ključ u bravu. Sani je stajala u predsoblju, usplahirena kao mehanička lutka. - Je l' sve u redu? - upitala ju je Anđelika, zatečena. U vazduhu se osećao miris leta.

- Svraćao je jedan čovek - objasnila je Sani.

- Koji čovek?

- Čovek s kombijem. - Pokazala je prema trpezariji. - Doneo je ovo. - Anđelika je zavirila u sobu i zinula od zaprepašćenja. Bila je puna crvenih ruža. Jedva je nazrela sto ispod vazi s cvećem. - Je l'

ostavio i neku poruku?

Sani je odmahнула glavom. – Ništa. Samo ih je doneo i otišao.

Osetila je kako joj telefon vibrira u tašni. – Sve je u redu, Sani. Mislim da znam ko ih je poslao.

„Nikad neću zaboraviti prošlu noć. Tvoj privrženi pas. Bojim se da sam dvorište potpuno izgubio iz vida.“

Anđelika je pocrvenela. – Oh, Sani. Šta da radim sa svim tim cvećem?

– Raspoređićemo ga po kući.

Šta će Olivije pomisliti? – Poneću tri vaze na ručak. Ostale rasporedi gde god nađeš mesto. Moj kum je pun iznenađenja. – *Zašto bi mi kum poslao cveće? I to toliko cveća? Razmišljaj!* Sani je počela da nosi vaze s cvećem na sprat, a Anđelika je telefonirala Džeku.

Zvuk njegovog glasa obnovio je njihovu bliskost, i ona se setila prethodne večeri. U pozadini se čuo metalni glas s aerodromskog razglasa; već je krenuo.

– Nemoguć si, napunio si mi kuću ružama – nežno je rekla.

– Drago mi je što si ih dobila.

– Trpezarija mi je puna ruža!

– Nadam se da te nisam uvalio u nevolju.

– On neće ni primetiti. U poslednje vreme je prilično obuzet poslom. Kako si uspeo tako brzo da mi ih pošalješ?

– Zamolio sam prijatelja da ode na pijacu cveća i da kupi onoliko koliko može da mu stane u kombi.

– Vrlo zahtevan zadatak.

– Dužan mi je.

– Sigurno ti je mnogo dužan kad je pristao da ustane tako rano.

– I jeste. – Zastao je. – Želeo sam da ti pokažem koliko mi značiš.

– Ubedio si me. – Ljubav je kao igra „Ne ljuti se, čoveče“: u jednom trenutku si pred kućicom, a već sledećeg moraš da se vratiš na početak.

- Nikad neću zaboraviti našu noć u taksiju.

- Nisam je tako zamišljala.

- Ni ja. Trebalo je da budem dobar.

- Drago mi je što nisi.

- I meni je drago. Poneću kući tu uspomenu kako bih tokom samotnih noći mogao da se prisećam prelepe Engleskinje koju sam ostavio u Londonu.

- Volela bih da ne moraš da ideš.

- Ja bih voleo da pođeš sa mnom.

- To je nemoguće.

- Znam. Pusti snovi. Ti ćeš sad da pišeš svoju knjigu.

- Ne znam o čemu da pišem.

- Naravno da znaš. Piši o nama.

- Ne pišem romane za odrasle.

- Sad je pravo vreme da počneš. Rekla si da hoćeš da uradiš nešto drugačije.

- Ne volim tužne završetke.

- Onda nam priredi srećan kraj.

- Ne znam kako da uradim to.

- Smisli. Ti si romanopisac.

- Nije sve tako sjajno u romanima. Pogledaj samo velike ljubavne priče kao što su *Prohujalo s vihorom*, *Ana Karenjina*, *Romeo i Julija* – nijedna nema srećan kraj. – Zavládala je tišina. Anđelika je načas pomislila da je izgubila signal. – Jesi li još tu?

- Još sam ovde – naposletku je rekao, ali glas mu je zvučao drugačije, nesrećno, kao što se ona osećala tog jutra. – Smisli srećan kraj za nas, Anđelika. Ne znam kako ćeš to da ostvariš, ali učini to za mene. Bojim se da u stvarnom životu za nas *nema* srećnog kraja.

Grlo joj se steglo. – Sve dok budemo prijatelji, moći ću da živim s tim saznanjem.

- Poslaću ti imejl. A ti mi javi kad mogu da ti telefoniram.

- Ujutru – brzo je odgovorila. – Pošto ostavim decu u školi. Biću za radnim stolom i trudiću se da smislim srećan kraj.

Kad je prekinula vezu, otišla u spavaću sobu i zatvorila vrata za sobom. Zajecala je, bacila se na krevet i plakala lica zagnjurenog u jastuk. Znala je da je smešno da plače zbog čoveka koga jedva poznaje, ali osećala se kao da je on svojim odlaskom isisao sav vazduh iz grada. Nije mogla da diše.

SAMO U TAMI ČOVEK MOŽE DA CENI SVETLOST.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je vozila prema Vest endu s tri vaze ruža na zadnjem sedištu. Parkirala je u Albermejl stritu i zaputila se prema *Volsliju*, smeštenom u veličanstvenom starom salonu automobila na Pikadiliju. Visokih tavanica, s jednostavnim lukovima i stepenicama čistih linija, restoran je predstavljao odraz veličanstvene italijanske renesanse.

O njemu se već pričalo kao o najpomodnijem londonskom restoranu. Žagor gostiju odjekivao je između lepih žutih zidova i poda prekrivenog crno-belim pločicama. Anđelika se osvrnula tražeći prijateljice, i prepoznala je nekoliko poznanika u moru lica. Ispred prijemnog pulta stajao je Džejson, koji je spustio telefon i pozvao je, ali ona je već bila primetila Kendas kako joj maše nakićenom rukom. Sedela je za stolom u sredini sale.

- Tu si! - rekla je kad im se Anđelika pridružila.

- Izgledaš onako kako se ja osećam - rekla je Kejt kad je primetila njeno umorno lice i podočnjake.

- Nadam se da se osećaš sjajno ili ću odmah otići odavde - našalila se Anđelika.

- Budimo iskrene, sve četiri se osećamo prilično loše - pomirljivo je rekla Kendas.

- Ali *nikad* nemoj reći da izgledam loše! - dodala je Kejt i iskapila svoj belini. - Klin se klinom izbija. - Podigla je praznu čašu prema konobaru. - Još jedan za mene i jedan za moju prijateljicu.

- Kad stignemo do deserta, ta beba će da zaigra u stomaku! - rekla je Kendas.

- Unutra ima više soka od breskve - branila se Kejt. - Osim toga, negde sam pročitala da je šampanjac dobar za bebu.

- Gde si pročitala, u Džordanovom intervjuu za časopis *Helou!*

- Ne, u nekom intelektualnijem časopisu, kao što je *Vog*.

Leticija joj je zapljeskala. - Zadivljujuće je kakvi se biseri mogu naći u tom časopisu. Naravno, za većinu sam ja zaslužna, ali ne i za taj.

- O, molim te... - rekla je Kendas i prevrnula očima - ako je šampanjac dobar za tvoju bebu, ja ću pojesti svoju *birkin* tašnu.

- Onu od guštera, žilavu? - upitala je Kejt.

- Otići ću još dalje i poješću onu od krokodila; ne samo da je bezobrazno skupa, već je potpuno nesvarljiva.

- Zamisli da ti izleti tokom hidrokolon terapije? - rekla je Kejt.

- Sigurna sam da su videli i mnogo gore stvari - dodala je Anđelika.

- Kao što je salama koju si jela na svojoj rođendanskoj zabavi povodom dvadeset petog rođendana - odvratila je Leticija.

- O, molim vas. Čitam jelovnik! - uzviknula je Kendas, mršteći se.

- Dušo, sinoć je bilo predivno - rekla je Leticija. - Mislila sam da nikad ne bih učestvovala u karaokama, ali zapravo sam se prilično zagrejala za nadmetanje.

- Ti si bila iznenađenje iz senke, Leticija. Rasplakalo me je tvoje izvođenje „Stand by Your Man“ s tim jakim italijanskim akcentom - rekla je Kejt.

- Rastužila te je? - umešala se Kendas.

- Ne, nego sam pomislila: ovo sam ja. Mogla sam da oteram Pita, ali ipak sam odlučila da ga ponovo osvojim. Ostala sam uz njega. Ta pesma *jeste* o meni.

- Zaslužuješ medalju za tu emotivnu bitku! - cinično je dobacila Kendas.

- Mislim da sve mi zaslužujemo medalju - rekla je Anđelika. - Koliko god da volim svog muža, činjenica je da ume da bude vrlo zahtevan.

- Nema zahtevnijeg od Olivijea - složila se Kendas.

- Ali on je tako zgodan - uzviknula je Kejt. - Ne bi mi smetalo da

se svako jutro budim pored njega.

- Samo izvoli - nasmejala se Anđelika. Kendas je zamišljeno izvila obrvu.

- Nije važan samo izgled muškarca - rekla je Leticija. - U našim godinama imamo lice kakvo zaslužujemo.

- Zato sam ja i dalje lepa - rekla je Kejt kikoćući se. - Ja sam predivno ljudsko biće.

- I imaš prelepo lice, dušo - složila se Leticija.

- Kad nije ukočeno - prošaputala je Kendas tako da samo Anđelika može da je čuje.

- Šta ćeš da spremiš za Olivijeov rođendan? - upitala je Kejt. - To je sledeće nedelje, je l' tako?

Naravno, bila je potpuno u pravu. - Otkud ti, dođavola, znaš kad je njemu rođendan?

- Neobično dobro pamtim datume rođenja i imena dece. To nikad ne zaboravljam.

- Dobro, kad je moj rođendan? - munjevito ju je pitala Kendas.

- Nisam u najboljoj formi posle čaše šampanjca ali, ako se dobro sećam, ti si Devica.

Kendas se iznenadila. - Pogodila si, ali to i nije teško: ja sam tipična Devica.

- Leticija je Rak privržen kući, rođen dvadeset osmog juna, Anđelika je tipična Riba idealista, a rođendan joj je šestog marta, Skarlet je prava Lavica rođena dvadeset prvog avgusta, a tvoj rođendan je, Kendas, krajem septembra.

- Tačnije, dvadesetog. Zadivljena sam, štaviše zapanjena otkrićem da ti pamtiš bilo šta u vezi s drugim ljudima! - rekla je Kendas.

- Nadarena sam.

- Potpuno sam zaboravila da je Olivijeu rođendan - rekla je Anđelika. - Ni poklon mu nisam kupila.

- Rezerviši sto u *Ajviju* i kaži mu da si ga odavno rezervisala - predložila je Leticija. - Priredi mu iznenađenje. Mi bismo mogli da iskočimo ispod stola kad se pojavite, ako bi to moglo nekako da

pomogne.

- Oh, mislim da će biti previše napet da bi se setio. Da nema njegove divne majke koja će mu telefonirati, bio bi to dan kao i svaki drugi.

- Pitov rođendan je početkom decembra, i odvešću ga u Rim za vikend. On voli operu.

- A ti ćeš se smrtno dosađivati – rekla je Kendas.

- Nije u tome suština. To je *njegov* rođendan.

- To je iznenađujuće nesebično, Kejt.

- Umem ja da budem velikodušna. – Prepredeno se nasmejala. – Uostalom, on je bio vrlo velikodušan prema meni.

- Dakle? Pričaj. Šta ti je poklonio?

Konobar je doneo belinije. Kejt je otpila gutljaj, uživajući u njihovom iščekivanju. – Poklonio mi je mnogo svog *vremena* – zaneseno je rekla.

- Nije ti dao svoj novčanik? – upitala je Leticija.

- O, svako može da kupi devojci poklon, ali nisu svi muškarci dobri ljubavnici.

- Sad si me zainteresovala – rekla je Kendas i nagnula se ka njoj. – Nastavi.

- Dvaput me je probudio usred noći. *Odozdo!* – Njene prijateljice su se zapanjeno zgledale.

- Šališ se!

- Zar nisi bila pospana? – upitala je Leticija, kojoj je bilo potrebno najmanje osam sati sna.

- Nisam se sasvim razbudila. Samo sam jahala na predivnom talasu i ne otvarajući oči. – Delovala je sanjalački i prilično pripito.

- Šta je on time dobio? – upitala je Kendas.

- Zadovoljstvo koje pruža davanje – smerno je rekla Kejt.

- Mislim da *on* zaslužuje medalju!

Uzdrmane tim otkrićem, zagnjurile su lica u jelovnike i naručile hranu. Anđelika se osećala sumorno iako je sedela s najboljim prijateljicama u glamuroznom *Volsliju*, dok ju je kod kuće čekala trpezarija puna cveća. Dok je iščekivala Džekov dolazak u London,

imala je nešto čemu se radovala; dok je on bio u gradu, imala je mogućnost da se sreće s njim. Sad kad je otputovao, nestale su i mogućnosti i iščekivanje. Nema ničeg u budućnosti osim privida koji su stvorile njene neostvarive želje.

- Anđelika, prilično si ćutljiva - rekla je Leticija, saosećajno joj se smeškajući.

- Teško je doći do reči kad je Kejt u formi - rekla je Kendas.

- Zapravo, i ja sam malo neraspoložena - odvratila je Kejt. - Naravno, to ne mora ništa da znači. Uzmi još jedan belini, Anđelika. I ja sam prilično splasnula posle moje zabave.

- Artove zabave - ispravila ju je Kendas.

- Kako god - rekla je Kejt. - Sve te pripreme i blistava noć, koja se završila u trenu.

- Ja sam samo umorna, ali ne žalim se. Zabava je bila nezaboravna - rekla je Anđelika slabašnim glasom. Činilo joj se da će se rasplakati ako kaže još nešto. - Imam tri vaze ruža za vas - nastavila je u želji da promeni temu. - Kum mi je napunio trpezariju cvećem.

- Divan kum - rekla je Leticija.

Kendas je delovala podozrivo. - Zašto ti je kum poslao cveće?

- On je pomalo čudak. Deset godina se nije setio mog rođendana. Cveće mi je, kaže, poslao, kako bi se iskupio.

- Pa, ja ću ga odneti kući sa zadovoljstvom. Mogla bih da kažem Pitu da mi ga je poslao neki tajni obožavalac - rekla je Kejt.

- Da nije to pomalo rizično? - upitala ju je Kendas, ali je pritom gledala Anđeliku.

- O, to je sad samo prošlost, a taj čovek nije moj obožavalac. Nikad to nije bio niti će ikada biti.

- Što sužava izbor.

- To je bila samo glupa greška, i zaista bih ti bila zahvalna, Kendas, kad bi odustala od te teme sad kad se spremam da obnovim zavete s Pitom. Sledeće nedelje imam prvi sastanak s Verom Vong, a Kristijan Lubuten će mi napraviti cipele.

- Zar su ti potrebne cipele na plaži? - upitala je Kendas.

- Ženama su uvek potrebne cipele – jetko je odvrtila Kejt.
- Onda sandale – rekla je Anđelika, trudeći se da se uključi.
- Ravne? Zaboga, ne! – uzviknula je Kejt. – Neću da Kendas bude viša od mene i na dan mog obnavljanja zaveta.
- Zamisli da si cele godine okružena ljudima višim od tebe – rekla je Anđelika, otpila gutljaj belinija i zaključila da se oseća malo bolje.
- Dobre stvari se uvek pakuju u mala pakovanja – ljubazno ju je uverila Leticija. – Mislim da Gaetano čak i ne zna koliko sam ja visoka. Zamisli, čak ni ja to ne znam. Potpetice su mi gotovo srasle s petama.
- E pa, ja volim da budem viša od svih, naročito od tebe, Kendas. Tako uvek imam utisak da sam u prednosti – rekla je Kejt uz osmeh.
- Ne treba da te brine Kendasina visina, dušo – rekla je Leticija – nego njen jezik.
- Sve vas treba malo spustiti na zemlju – odvrtila je Kendas. – Ruže, je li, Anđelika? Fini kum. – Prodorno ju je pogledala i Anđelika je shvatila da ju je ona prozrela.

Posle ručka Anđelika je odvela prijateljice do svojih kola i svakoj je dala veliki buket ruža.

- *Madonna!* Božanstvene su! – uzviknula je Leticija i zagnjurila lice u mnoštvo latica.
- Cela kuća miriše na njih – rekla je Anđelika. – Sačuvala sam i jedan za Skarlet.
- Šta će reći Olivije? – blago ju je upitala Kendas.
- Neće ni primetiti sad kad sam vama dala deo. – Ali nije mogla da pogleda Kendas. Njena prijateljica je bila dovoljno pametna da otkrije šta se zaista događa. Kendas je uzela ruže, poljubila Anđeliku na rastanku i zaustavila taksi s Leticijom i Kejt, kojima su se duge gole noge tresle od hladnoće. Anđelika ih je gledala kako odlaze, preplavljena osećajem krivice.

Nije videla Kendas pred školskom kapijom. Ulica je bila zakrčena džipovima parkiranim u dva reda, natovarenim prtljagom za vikend

na selu. Izabel i Džo su uzbuđeno istrčali, dobacili joj torbe i rance i mahnuli prijateljima. Džena Elrik se njhala pločnikom u ponču i s kapom obrubljenom krznom, blistava kosa vezana u konjski rep padala joj je niz leđa. – Kakav stres! – požalila se Anđeliki. – Večeras moram da idem u Pariz zbog koncerta koji će se sutra održati u Sarkozijevu čast, a haljina koju sam htela da obučem izgubila se negde na drugoj strani Kanala.

– Kako to misliš, izgubila?

– Poslala sam prtljag ranije, ali nije stigao.

– Gde si ga poslala?

– U hotel *Žorž V*, naravno. Sad samo bog zna šta ću obući.

Anđelika nije imala strpljenja za besmislene priče te žene. – O, sigurna sam da ćeš naći neku staru haljinu u ormanu.

– U tome i jeste nevolja. Sve su od prošle godine!

– O, bože sačuvaj!

– Upravo tako. Karla će sigurno obući neki *šanel* model iz kolekcije visoke mode. Moraću da ostavim decu kod majke i da odem u kupovinu.

– Kakva gnjavaža!

– Mrzim da idem u kupovinu.

– Ko bi rekao.

– To što sam uvek elegantna ne znači da uživam u procesu kojim to postizem. Zapravo, ne mogu da podnesem da jurcam naokolo po robnim kućama. Telefonirala sam *Selfridžisovim* savetnicima za kupovinu. Valjda će oni moći nešto da mi nađu, šta misliš?

– Popij čašu šampanjca i pusti njih da jurcaju.

– U pravu si.

Anđelika se unervozila. – Nadam se da ćeš naći nešto da obučeš i da ćeš uživati na koncertu. Zvuči vrlo glamurozno.

– Ne, biće dosadno. Mrzim da putujem.

– Mislim da je putovanje vozom vrlo udobno.

– Vozom! Ne, zaboga. Putujem *Netdžetom*, ali svejedno...

– Avion je avion – nadovezala se Anđelika, potpuno svesna da *Netdžetove* letelice nisu obični avioni, već luksuzni apartmani s

krilima.

- Bolje da požurim. Želim ti lep vikend. – Otrčala je u čizmama s visokim potpeticama, ostavljajući za sobom oblak *dior* parfema.

Anđelika se obratila deci. – Imaćemo divan vikend – rekla je i uhvatila Džoa za ruku.

- Šta ćemo da radimo?

- Ništa – rekla je uz osmeh. – Baš ništa.

Kao što je Anđelika i predvidela, Olivije nije postavljao pitanja u vezi s cvećem. Navikao je da ona u kući uvek ima bele ruže i pretpostavio da je ovog puta za promenu kupila crvene, i da je pritom malo preterala. Siti je sumorno mesto za rad i ohrabrujuće je doći kući i okružiti se toplinom, bojama i muzikom. Obično je negodovao zbog njenih mirišljavih sveća i ugasio bi ih čim bi ušao u sobu, ali sad je uživao u njima, što ih je oboje iznenadilo. Finansijska kriza menjala je svet i Olivije je ubrzo shvatio da postaje sve privrženiji mestu koje se nimalo nije promenilo – svom domu s cvećem, mirišljivim svećama i muzikom Doli Parton.

Te večeri, dok je Olivije sedeo u radnoj sobi, gledao vesti i ćaskao telefonom s prijateljima, Anđelika je razmišljala o svom braku. Olivije je voli. Naravno, posle toliko godina braka, njih dvoje prihvataju jedno drugo zdravo za gotovo, ali nije sumnjala u to da je on voli. Džek je ne voli na isti način. Njegovu ljubav pokreće požuda i draž zabranjenog voća. Njena ljubav prema Olivijeu prisna je i duboka, gotovo nesvesna. A njena osećanja prema Džeku hrane se činjenicom da se uz njega oseća kao prava žena. Kao da u njoj postoje dve žene. Ona koju poznaje Olivije i ona koju poznaje Džek. Kad bi se srele, ne bi prepoznale jedna drugu.

Drugi deo

ISKUSTVO

15.

TAMA JE SLUGA SVETLOSTI; ONA JE NAŠ NAJVEĆI UČITELJ.

U potrazi za savršenom srećom

Tokom jesenjeg raspusta padao je sneg. Debeo svetlucavi sloj nalik belom šećeru pokrio je polja poput glazure na božićnoj torti. Anđelika je odvela Džoa i Izabel na nekoliko dana u Glosteršir kod Kendas, a Olivije je ostao u Londonu trudeći se da održi glavu iznad vode dok je Siti tonuo zajedno s vrednošću deonica. Deca su pravila Sneška Belića i plivala u zatvorenom bazenu, a Kendas i Anđelika su sedele sklopčane ispred vatre, pile čaj i tračarile. Kendas nije pominjala ruže niti ju je pitala za Džeka, iako je zgodni Južnoafrikanac lebdeo između njih kao drečavoružičasti slon u sobi. Anđelika je znala da je razotkrivena – Kendas je imala nagon pantera – ali nije želela da sluša savete; znala je kakvi bi to saveti bili i znala je da bi se oglušila o njih. Čitala je njegove poruke u miru svoje sobe i razgovarala s njim kasno uveče pošto bi svi otišli na spavanje. Delili su detalje iz svakodnevnog života, misli i snove, ali najčešće su šaputali jedno drugom slatke ljubavne besmislice. Što je dublje uranjala u svoju tajnu, Anđelika se sve više udaljavala od svoje prijateljice, zato što je iskrenost bila ono što ih je vezivalo.

Noć veštica provela je sa Skarlet i Benom Kaningsom, njenom muškom dadiljom, kršnim momkom iz Jorkšira koga je Skarlet unajmila da bi podučavao decu fudbalu. Visok i zgodan, s gustom tamnom kosom i toplim smeđim očima, bio je zreo za svoje godine i pravi kavaljer u skladu s tradicijom lepo vaspitanih severnjaka. Odveo je decu u Batersi park i zabavljao ih dok su Skarlet i Anđelika otišle u *Hamlis* da im kupe kostime za večernji obilazak kuća, u koji će krenuti kad padne mrak. Izabel je htela da se preruši u sovu, što je bio jedini kostim koji u *Hamlisu* nisu imali, dok se Džo zadovoljio kostimom kostura, kojih je bilo u izlozima svih prodavnica u gradu.

Skarletina deca su htela da pođu u obilazak kao Hari Poter i Hermiona Grejndžer, i da pobiju sve veštice.

Kad su izašle iz prodavnice igračaka natovarene sjajnim crvenim kesama naletele su na Dženu Elrik, koja je upravo izlazila iz kola umotana u kožu i krzno. – Veliki umovi slično razmišljaju – rekla je, držeći mobilni telefon uz uvo. – Zius sad hoće kostim slepog miša, a Kasandra je tražila još jednu haljinu za princeze. Nosi isključivo ružičastu boju. Hvala bogu što su blizanci previše mali da bi mogli da traže bilo šta osim čokolade! Nadam se da niste kupile poslednji kostim slepog miša!

– Biće i za tebe – rekla je Skarlet odmeravajući je prezrivo.

– Ja svoje vodim na zabavu *Luj Viton*. Hoćete li i vi doći?

– Mi idemo da skupljamo slatkiše – rekla je Anđelika.

– O, mrzim to zvonjenje na vrata i jurcanje unaokolo. Čovek nailazi na previše sumnjivih tipova koji dolaze u Čelsi da osmotre velike kuće. Da sam na vašem mestu, bila bih oprezna... Halo! – lanula je u telefon. – Da, ja sam gospođa Elrik. Da li je to direktor? Moram da idem – promrmljala je obraćajući se Anđeliki i Skarlet i ušetala u prodavnicu ostavljajući vozača da se smrzava pored blistavoplavog rendžrovera.

– Pa, *ona* ne mora da se prurušava. Već izgleda kao veštica s tim repovima jadnih životinja koji joj vise s ponča – rekla je Anđelika i uhvatila Skarlet pod ruku.

– Savršena meta za Čarlija i Džesiku! Možda bismo baš mogli da upadnemo na zabavu u *Luj Viton* da se deca malo izvežbaju u lovu na veštice pre nego što zađemo po ulicama. Idemo da nađemo tvoju sovu.

– Ali gde?

– U *Dizni* prodavnicu. – Mahnula je taksiju koji im se približavao.

– Ako je ne nađemo tamo, možeš da joj kupiš lepu smeđu pelerinu kod *Mari Šantal*.

Početkom novembra Barak Obama je postao prvi crni predsednik Sjedinjenih Država, a Kejt je unajmila iscelitelja da joj očisti kuću od

negativne energije koja se nataložila tokom godina netrpeljivosti u njenom braku. Kendas je prevrnula očima kad je čula za najnoviji Kejtin hir i naručila je još jednu *birkin* tašnu za Božić. Budući da je pre udaje sedam godina radila u službi za odnose s javnošću kompanije *Ralf Loren* u Njujorku, imala je dobre veze u svim prodavnicama i odmah su je stavljali na vrh liste čekanja. Skarlet je nagovorila Bena da tokom Božića ostane kod njih kao zvanični trener i učitelj njene dece, iako ju je Leticija zamolila da joj ga ustupi za novogodišnji odlazak na skijanje. I baš kad se Anđelika pomirila s tim da više nikad neće videti Džeka, njena agentkinja joj je donela neočekivanu ponudu dok su ručale u *Sotbis kafeu* u Bond stritu.

Klaudija je naručila šampanjac i podigla čašu da nazdravi Anđeliki.
- U tvoje zdravlje - rekla je, a oči su joj sijale od uzbuđenja. - I za uspešnu prodaju prava za *Pećine Konarda*.

Anđelika je bila zaprepašćena. - Ozbiljno?

- Najozbiljnije.

- Ko je zainteresovan?

- Braća Koen-Roš, Stiven i Markus. Njih dvojica su novi holivudski producenti u usponu. Vrlo savremeni, vrlo pronicljivi, *potpuno* opušteni. - Volela je šapatom da naglašava ono što je važno.
- Zvaće te Tobi da se dogovorite oko detalja. Mislim da bi voleo lično da ti saopšti vest, zato se pravi da ništa ne znaš. Nas dve *nismo* razgovarale o ovome.

- Nemam ništa protiv - Anđeliki se vrtelo u glavi, već je zamišljala crveni tepih i dodelu Oskara i uspaničeno razmišljala šta će obući.

- S druge strane, znam da nećeš da ideš u Australiju, ali šta kažeš na Južnu Afriku? Zaista žele da te dovedu, a knjiga se odlično prodaje. To bi mogao da bude sjajan podsticaj za prodaju romana *Svileni zmija*. - Anđelika je prebledela, što je Klaudija pogrešno protumačila kao odbijanje. - Pre nego što odbiješ, samo da ti kažem da bi to trajalo nedelju dana, ni minut duže; nekoliko dana u Johanesburgu i nekoliko dana u Kejptaunu. Intervjui, gostovanje na

radiju i nekoliko predavanja književnim grupama. Tamo te vole. To je veliko tržište za tebe. Razmisli o tome.

- Ići ću – odlučno je rekla Anđelika.

Klaudija se umalo nije zadavila šampanjcem. Obrisala je usta, ostavljajući tragove crvenog ruža na salveti. – Šta si rekla?

- Ići ću.

- Dobro, važi, sjajno.

- Nisam htela da idem u Australiju zato što je predaleko. Ne mogu da budem duže od dva dana razdvojena od dece. Ali Južna Afrika je bliže i gotovo je u istoj vremenskoj zoni.

- Svideće ti se. Južnoafrikanci su vrlo srdačni i gostoljubivi. Smestiće te u najlepše hotele i dvoriće te kao kraljicu.

- Volela bih da odvojim nekoliko dana na kraju da posetim prijatelja. – Jedva je uspela da obuzda treperenje glasa.

- Naravno – Klaudija je bila iznenađena. – Hoću da kažem, ako ti to ne bude predugo odsustvovanje od kuće. Možemo da organizujemo šta god želiš.

- Istraživanje.

- Za sledeću knjigu?

- Da. Nadahnuta sam.

- Dobro.

- Uradiću nešto drugačije, Klaudija.

- Ne previše drugačije, nadam se. Tvoji čitaoci će očekivati još knjiga u istom maniru, a ti ne bi volela da ih razočaraš.

- Ovu ću da napišem za sebe.

- Dobro. – Klaudija je delovala malo zabrinuto, ali nije mogla da se požali: ubedila ju je da pođe u Južnu Afriku. – Jedva čekam da je pročitam.

Posle ručka, Anđelika se na rastanku izljubila sa svojom agentkinjom i zaputila se niz Bond strit prema Pikadiliju. Osećala se nesigurno na vlastitim nogama, kao da hoda po želeu, vrtelo joj se u glavi. Pristala je da ode na gostovanje u Južnu Afriku. Šta će reći Olivije? Kako će ona njemu reći a da se pritom ne oda? Nije bila

dobra glumica. To će biti najveća laž u njenom životu. Napetost je rasla sa svakim korakom, i morala je da sedne na klupu u Grin parku.

Vrtovi su bili prekriveni suvim smeđim lišćem, nebo je bilo sumorno, golubijesivo, ali ona je bila srećna kao da joj je srce bilo okupano sunčevim sjajem. Izvadila je telefon i kliknula na Džekovo ime. Zazvonilo je nekoliko puta pre nego što se javio.

- Zdravo. - Glas mu je bio prožet ljubavlju.

- Dolazim u Južnu Afriku.

- O, bože, kad? - Osetila je njegovo uzbuđenje i osmehnula se.

- Iduće godine.

- Toliko dugo moram da čekam?

- Samo nekoliko meseci.

- Kako si to uspela da izvedeš?

- Gostovanje povodom knjige. Agentkinja mi je upravo rekla.

Promovisaću novi roman.

- Onda, kad će to biti? U februaru?

- Možda.

- Ovde je divno u februaru. Moraš doći.

- Volela bih. - Pomislila je na njegovu ženu i oduševljenje joj je splasnulo.

- Dođi na produženi vikend.

- Tražila sam da mi obezbede dva dana pred kraj putovanja.

- Dva dana? To je prekratko. Dođi na produženi vikend. Na četiri dana.

- Ne znam... Šta će pomisliti tvoja žena?

- Nije važno. Želim da provedem malo vremena s tobom. Gde ćeš biti pre toga?

- U Johanesburgu i Kejptaunu.

- Doći ću da te vidim.

- Volela bih da dođeš.

- Ne bih mogao podneti pomisao na to da smo u istoj zemlji a da ne mogu da te vidim. Sačekaću te na aerodromu.

- Moraću da radim. - Nasmejala se zbog njegovog poleta.

- Samo rad i nimalo zabave...
- Naći ću vremena za zabavu.
- Znam ja nekoliko igara.
- Da li ćeš smeti da izađeš iz dvorišta?
- Već sam izašao iz dvorišta, dušo. Izašao sam iz dvorišta čim sam te ugledao kod Skarlet.
- Onda ćemo se videti u Johanesburgu.
- Ne mogu da verujem.
- Ni ja. Još nisam rekla Olivijeu.
- Neće ti valjda zabraniti da odeš na gostovanje?
- Nadam se da neće. Ali moram ga ubediti da je to zaista neophodno.
- Dušo, i ne znaš koliko je neophodno.
- Nisam sigurna da će se on složiti s tobom.
- Kad ćeš mu reći?
- Večeras.
- Javi mi šta ti je rekao.
- Poslaću ti poruku.
- Volim tvoje poruke. - Zastao je, a onda je dodao gotovo šapatom: - Mislim da se „odljubljujem“ od tebe, Sejdž.

Setila se njihovog razgovora kod Serpentajna. Rekao joj je da prava ljubav počinje tek kad *prođe* zaljubljenost. - Ne poznaješ me dovoljno da bi se „odljubio“ od mene - blago je dodala.

- Osećam se kao da te oduvek poznajem.
- Ali nije tako, Džek.
- Tačno, kao što je tačno da za nas dvoje ne postoji „zauvek“. Ali ja živim za ovaj trenutak. I u ovom trenutku ti si ovde sa mnom, što je više nego što bih mogao da poželim.

Spustila je mobilni u tašnu i osmehnula se, osećajući kako je toplina njihovog razgovora obavija nevidljivim rukama. Na susednoj klupi sedela je stara skitnica u pohabanom crnom kaputu. Zurio je u nju, obgrlivši se rukama, a boca nekog alkohola umotana u smeđu papirnu kesu stajala je kraj njega. Uz nogu mu je sedeo mršav engleski kratkodlaki hrt i drhtao u vlastitom malom prljavom

kaputu. Srce joj je zadrhtalo od saosećanja. Svesna sopstvenog blagostanja i nadahnuta srećom, izvadila je iz tašne novčanicu od pet funti. Kad mu je pružila, iznenađeno ju je pogledao. – Vi ste lepa dama – rekao je i gurnuo novčanicu u džep.

– Hvala – odgovorila mu je.

– Voleo bih da vas pojem. – Nacerio joj se bezubim ustima, a Anđeliki se stomak skvrčio od gađenja. Brzo se udaljila, požalivši što mu je dala pet finti. *Nijedno dobro delo ne prolazi nekažnjeno*, pomislila je dok je zaustavljala taksi ispred *Rica*.

Te večeri je otišla s Olivijeom, Žoelom i Šantal na Lester skver da gleda novi film o Džejsu Bondu. Dok su posle filma večerali u *Ajviju*, odlučila je da mu pred prijateljima saopšti vest o gostovanju. Tako će mu biti teže da je odbije. – Dušo – rekla je pošto je pojeo hranjivu porciju jastoga i popio gotovo punu čašu *sansera* – moj izdavač želi da idem na gostovanje u Južnu Afriku u februaru.

– To zvuči sjajno – oduševljeno je rekla Šantal.

– Nije to baš tako sjajno. Gostovanja povodom promocije knjige umeju da budu naporna – odgovorila je Anđelika, nervozno gledajući Oliviea. Otpila je gutljaj vina, nadajući se da on ne može da vidi kako joj srce tuče ispod džempera.

– Nisam znao da želiš da ideš na gostovanja. – Lice mu se smrklo.

– Pa, povremeno moram da odem, a već sam odbila Australiju.

– Slažem se: to je predaleko za jednu majku – rekla je Šantal. – Ali Južna Afrika je tako lepa.

– Lepa i opasna – umešao se Žoel.

– O, biću potpuno bezbedna.

– Imam prijatelja koga umalo nisu ubili u Johanesburgu.

Šantal je prevrnula očima. – *Mon cher*, svi imaju nekog prijatelja koga umalo nisu ubili u Johanesburgu. Biti tamo presretnut s oružjem isto je tako uobičajeno kao kada te ovde zaskoče ovi beskućnici s novinama. Ima ih na svakom uglu. Ali ne brini, Anđelika, sigurna sam da će te dobro čuvati.

- Ne sviđa mi se kako to zvuči - rekao je Olivije, pošto je malo razmislio. - Ko će brinuti o deci?

- Naći ću nekoga. Krisi, na primer, ili Deniz, deca im veruju. - Nadala se da će te dadilje koje su nekad radile za nju biti slobodne.

- Želiš li da ideš? - upitao ju je Olivije.

- Volela bih. To će biti dobro za moju karijeru, iako će mi deca strašno nedostajati.

- I muž - podsetila ju je Šantal. - Muškarcima su potrebne njihove žene, više nego deca. Naročito Francuzima. - Šaljivo je ćušnula Žoela.

Žoel se nasmejao. - Ne volim da ispuštam ženu iz vida. Ali šta mogu? - Slegnuo je ramenima. - Sve bih učinio da se ne naduri.

- Ja se nikad ne durim!

Zinuo je u čudu. - Šantal, ti si se *rodila* nadurena! Da ne putuješ četiri puta godišnje u Njujork zbog kupovine, lice bi ti se tako obesilo da ti ne bi pomogli ni botoks ni kolagen.

- Stvarno si smešan! - Nasmejala se. - Onda, Olivije, šta si odlučio? Devojkama treba malo slobode s vremena na vreme. To je dobro za brak.

Na trenutak se zamislio. - Slažem se. Dobro je razdvojiti se s vremena na vreme. Koliko dugo ćeš biti odsutna?

- Ne znam. Malo duže od nedelju dana.

Iskrivio je lice. - Duže od nedelju dana?

- To je samo jedno putovanje - s nadom je rekla Anđelika. Žoel je napunio Olivijeu čašu.

- Mislim da nikad nisi bila toliko dugo odsutna.

- Zato i zaslužuje da ide. Vi muškarci stalno putujete - rekla je Šantal. - Mi, s druge strane, sedimo kod kuće i brinemo o deci...

- I trošite naš novac - prekinuo ju je Žoel.

- Naravno, moramo nekako da nadoknadimo to! - pobunila se Šantal. - Ja sam napustila dobar posao da bih mogla da odgajam decu. Anđelika ima dobar posao, i pored toga uspeva da bude dobra majka i supruga. Zato zaslužuje odmor.

- Veruj mi, neće biti zabavno. Ali izgleda da ta gostovanja zaista

podstiču prodaju, a nova knjiga mi izlazi u februaru.

- Mene ne zanima novac - rekao je Olivije, kome ponos nije dozvoljavao da prizna da će možda zapasti u finansijske teškoće - sve dok su deca zbrinuta. Ne možeš očekivati od mene da dođem ranije s posla kako bih im pomogao da urade domaće zadatke. I važno je da ti budeš bezbedna. Želim da se vratiš živa i zdrava, Anđelika. - Uhvatio ju je za ruku. Primetila je da ima podočnjake od umora.

- Biću bezbedna. Sigurno neću tumarati ulicama noću ili odlaziti na opasna mesta.

- Možda bi trebalo da pođeš s njom! - rekao je Žoel.

Anđelika se užasnula. - I da ostavimo decu bez oba roditelja? - uzviknula je. - U tom slučaju radije neću putovati. Zaboravi, Olivije. Nije važno. Osim toga, nisam rekla da ću ići.

To je bilo rizično, i Anđelika je zadržala dah. Olivije je otpio gutljaj vina. Konobar je doneo glavno jelo i spustio tanjire na sto. Olivije se oraspoložio kad je ugledao odrezak.

- Idi - rekao je i uzeo nož i viljušku. - Preživeću bez tebe nedelju dana, ili malo duže. Barem neću morati da sklanjam tvoju šminku, razbacanu po celom kupatilu.

- Neće biti prigušenog svetla i mirišljavih sveća, Leone Luis i Nila Dajmonda.

Izvio je obrve. - Možda bih čak mogao da iznenadim sebe i shvatim da mi to nedostaje.

Anđelika je znala da će morati da kaže Kendas da putuje u Južnu Afriku. Nije bilo svrhe da je laže. Kendas bi ionako saznala. Međutim, umesto da joj odmah kaže, kao što bi učinila u drugačijim okolnostima, odlučila je da čeka do poslednjeg trenutka. Dogovorila se s agentkinjom oko datuma putovanja: od sedmog do petnaestog februara, uoči zimskog raspusta, i pristala je da poslednja tri dana provede u Džekovom vinogradu.

Početkom decembra devojke su se okupile kod Skarlet na božićnom

ručku. Skarlet je stavila u predsoblje veliku jelku, čije su se grane povile pod zlatnim trakama i velikim staklenim kuglama koje su svetlucale kao mehurići na vilinskom svetlu. Na vrhu je stajala srebrna zvezda koju je Čarli napravio od tanke folije. Stepenišna ograda bila je ukrašena venčićima od zelenike i bobičastog voća, a iznad vrata je bila okačena imela. Iz nevidljivih zvučnika razlegali su se tonovi božićnih pesama, a vatra je pucketala u kaminu ispod ukrasne trake na koju su bile nanizane božićne čestitke. Na stolu u predsoblju stajao je poslužavnik s visokim ljubičastocrvenim čašama najkvalitetnijeg šampanjca.

Kendas je donela veliku mirišljivu sveću Džoa Malona, koju je Skarlet stavila na sredinu čajnog stočića i upalila je. Leticija je kupila ogrlice za mačke od lažnih dijamanta, a Kejt je iz prodavnice *SpejsNK* donela punu kesu omiljenih kozmetičkih proizvoda. Anđelika je kupila knjigu *Kupoholičarkin vodič za kupovinu preko interneta* i kolače iz *Ladurea*.

- Onda, lutke, zar nije ovo lep način da provedemo kišno popodne? - upitala je Skarlet i sručila se na sofu s čašom šampanjca u ruci. - Sviđaju mi se svi pokloni! Moraću češće da vas zovem na ručak! - Vetar je duvao kroz gole krošnje odnoseći poslednje ostatke jeseni.

- Ovo su bili iscrpljujući meseci - rekla je Kejt, koja je izgledala kao da je progutala fudbalsku loptu. Potapšala se po stomaku preko kojeg joj se zategla mala kašmirska haljina *ralf loren*. - Amelija hoće da je nazovem Džordan. Fibs kaže da mogu da je vratim ako bude dečak. Ne želi brata.

- Onda samo pozovi rodu - rekla je Kendas.

- Kad bih samo mogla da je poručim i da mi je donesu kao picu - nasmejala se Kejt. - Dosadilo mi je da izigravam inkubator!

- Šta kaže Pit? - upitala je Leticija i stavila Taz u krilo kako bi joj zakačila ogrlicu.

- Naravno, on hoće neko rusko ime.

- Vrlo romantično - rekla je Anđelika, prisećajući se Lare iz *Doktora Živaga*.

- Vladimir – predložila je Kendas oponašajući ruski akcenat.
- Molim te, nemoj – rekla je Kejt. – Ovom detetu želim da dam ime koje niko nema.
- Onda moraš da ga izmisliš – rekla je Kendas.
- Anđelika, ti umeš da smišljaš imena. Tvoji romani su puni čudnih reči.
- Otkud znaš? Nijedan nisi pročitala! – rekla je Kendas.
- Jednom sam pročitala tekst na koricama knjige o kolibama u *Voterstounu* – odvratila je Kejt.
- O pećinama, ne o kolibama – ispravila ju je Leticija.
- Kako god, videla sam gomilu neobičnih imena.
- Dok si žurila prema odeljenju s časopisima – dodala je Kendas.
- Patim od poremećaja pažnje i jednostavno ne mogu da pročitam celu knjigu. U svakom slučaju, suština je u tome da Anđelika ume da smišlja imena. Ima neobuzdanu i bujnu maštu. – Okrenula se prema Anđeliki. – Hoćeš li da smisliš ime za moju bebu?

Anđelika se nasmejala. – To je prevelika odgovornost.

- Ne smeš da zabrljaš – upozorila ju je Kendas i prstima prešla preko vrata.

- Ne budi smešna – rekla je Kejt. – Želim samo predloge.

- Koje ćeš odbaciti – rekla je Kendas.

- Prelistaj, jednostavno, *Graciju* ako ti treba nadahnuće – umešala se Skarlet. – Mislim da ne postoji slavna ličnost koja detetu nije dala neko blesavo ime.

- Kao što je Epl, Suri i Blubel. – Kejt je znala sva ta imena.

- Ako hoćeš ime koje niko neće dati svom detetu, nazovi je Džejn ili Meri – rekla je Kendas. – Veruj mi, biće jedinstvena u svojoj generaciji.

Ručale su u trpezariji. Tračarile su o zajedničkim poznanicima, pominjale su uvek iste ljude koje su ključkale kao lešinari. Skarlet je mislila da je muž Džene Elrik u vezi s Katerinom Tintelo, pošto ih je videla kod *Anabel*. Leticija je bila sigurna da je Hester Beridž zatezala lice, ali Skarlet se nije složila s njom, tvrdeći da Hester

nikada ne bi dala toliko novca ni za šta osim za svoje konje. Ipak, nisu one bile jedine žene koje su se bavile tračevima: London je, očigledno, podrhtavao od glasina. – Čula sam da ideš u Južnu Afriku – rekla je Kejt Anđeliki. Anđelika je bila zatečena.

– U Južnu Afriku? Kad? – upitala je Leticija.

– Idem na gostovanje zbog promocije knjige – nehajno je odvrtila Anđelika, ne usuđujući se da pogleda Kendas. – Još nismo utvrdili datum.

– Juče sam bila u *Majkldžonu*, šišao me je sjajni Enco, i sedela sam pored Šantal de Kler.

– To se zove karma – rekla je Kendas. – Kako seješ tako ćeš i požneti.

– Zvuči vrlo glamurozno – rekla je Skarlet. – U okolini Kejptauna postoji sjajan spa centar, čekaj, kako se ono zove?

– Neće biti nimalo glamurozno. Veoma je naporno davati intervjue i držati govore. To je iscrpljujuće. Nije nimalo zabavno. Provešću nekoliko dana u Johannesburgu i nekoliko dana u Kejptaunu.

– *Vedžvju* – rekla je Leticija. To je u Franshuku. Moja majka je išla prošle godine, i kaže da je sjajno. Možda bi trebalo sve četiri da pođemo s tobom!

– Dobra ideja – rekla je Skarlet. Onda se obratila Anđeliki: – Mogla bi da svратиш do svoje stare simpatije Džeka Mejera. – Anđelika je osetila kako su joj se obrazi zažarili i popila je poveći gutljaj vina. – Imaju prelep vinograd koji se zove *Rozenboš*.

– Nažalost, ne verujem da ću imati vremena. Olivije me je pustio samo na nedelju dana, a to vreme će mi biti ispunjeno poslom. – Uхватила je Kendasin pogled.

Kendas je odložila nož i viljušku i spustila ruke u krilo. – Znaš šta, Anđelika, ako želiš da posetiš taj vinograd, naći ćeš vremena. Niko nikad nije propustio takvu priliku zato što nije imao vremena.

Anđelika je znala da Kendas zapravo govori o preljubi. I kao i obično, bila je u pravu.

16.

SABERITE SVOJE BLAGOSLOVE I GLEDAJTE IH KAKO SE UMNOŽAVAJU.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je strahovala od suočavanja s Kendas u vezi sa Džekom. Ali to je bilo neizbežno. Kendas nije žena koja gura probleme pod tepih i skriva ljutnju ili uznemirenost. Anđelika je znala da ona uvek govori istinu, čak i kad ta istina boli. Jedina uteha bila joj je činjenica da njena prijateljica ima veliko srce i da njeni saveti nikad nisu motivisani sebičnim razlozima. Kendas je bila imuna na ljubomoru, sigurna u sopstvenoj koži i čvrsto se držala svojih uverenja.

Trenutak suočavanja došao je dok su pile kafu u *Starbaksu* u Kensington haj stritu, sat vremena pre nego što je trebalo da sačekaju decu ispred škole tog poslednjeg dana pred božićni raspust.

- Slušaj, Anđelika - rekla je Kendas, mešajući svoj kapučino. - Znam da si i dalje u kontaktu s Džekom. Znam to već mesecima. Ne smeta mi što mi nisi rekla. Ne očekujem da ćeš mi sve reći. - Anđelika je zaustila da kaže nešto, ali Kendas ju je zaustavila. - Ne, dozvoli da završim. Znam i da ćeš ga videti u Južnoj Africi. Imam vrlo izražen instinkt, zato nemoj da poričeš. Znam i da si bila s njim one večeri kad smo bili na Kejtinoj zabavi za Artu, znam i da razmenjujete poruke i da, verovatno, razgovarate telefonom. Suština je u tome da sam ti prijateljica i da sam zabrinuta za tebe. Ne mogu dozvoliti da se upustiš u nešto što bi moglo da ti rasturi porodicu. Moram te upozoriti zato što ti, izgleda, nisi svesna opasnosti.

- Svesna sam opasnosti.

- Ne, nisi. *Misliš* da jesi. Da si zaista svesna, i te kako bi se postarala da ih izbegneš po svaku cenu. Baš sad, kad si zaljubljena. Ne možeš da vidiš dalje od svoje žudnje, što je potpuno razumljivo.

Žudnja zamagljuje moć rasuđivanja. Ali ja te preklinjem da otkážeš to putovanje i da prestaneš da komuniciraš s njim. S obzirom na tvoje stanje, to je mnogo opasnije nego što možeš da pretpostaviš.

– Kao prvo, nisam prevarila Olivijea.

– Nije samo seks prevara, Anđelika. Prevarila si ga u mislima, što je možda još gore. Da je samo seks u pitanju, rekla bih ti uradi to, završi s tim i povuci se. Prevara u mislima stvara zavisnost, i zato je mnogo teže prekinuti je.

– Mi smo prijatelji.

– Ne, niste. Prijatelji žele najbolje jedni drugima. Ako te nagovara da učiniš nešto, onda ti on nije prijatelj; to znači da misli samo na sebe i na svoje želje. Da mu je zaista stalo do tebe, ostavio bi te tvom mužu i tvojoj deci.

Anđelika je počela da gricka nokte. – Verovatno ga neću videti u Južnoj Africi.

– Budalaštine. Već si se dogovorila da se vidite. Nemoj mi reći da mu nisi već rekla da dolaziš i da te on nije pozvao na svoju farmu. Šta će, dođavola, misliti njegova žena? Da li će ona biti tamo? Jesi li se zapitala? Da li će njegova deca biti tamo? Šta će reći Olivije kad bude saznao? A saznaće, zato što oni *uvek* saznaju, na ovaj ili onaj način. Da li si ti jedina žena za kojom juri? Sudeći po onome što je Skarlet rekla, on ima ženu u svakom gradu.

– Ne, nema – brzo je rekla Anđelika.

Kendas je izvila obrvu. – O, bože, ti si stvarno zabrazdila. Slušaj, moraš postaviti sebi pitanje: šta on hoće od tebe? Kuda to vodi? Želiš li da napustiš Olivijea i decu, i da pobegneš s njim? Hoćeš li da rasturiš dve porodice da bi bila s njim? Je l' ti ono što želiš?

– Naravno da nije!

– Onda prekini to, Anđelika.

Æutke su pile kafu i obe su razmišljale o onome što su rekle. Na kraju, Kendas je iskapila svoju šolju. – Imate li ti i Olivije problema?

– Ne.

– Stanje u Sitiju je zaista teško. Olivije se verovatno užasno plaši da će izgubiti posao. Sigurno je pod stresom.

- Vrlo je napet i potpuno se okrenuo sebi - s gorčinom je odvrtila Anđelika.

- To znači da ne sluša šta mu govoriš. Ni ti ne slušaš njega. Ne poklanja ti pažnju. Slušaj, to se događa. Romantika se povlači pred svakodnevnim životom. Tako je to u braku. Ali moraš se potruditi da održiš romantiku. Možda bi trebalo zajedno da otputujete nekuda, bez dece. Da budete muž i žena, a ne samo otac i majka. Seti se šta te je prvo privuklo kod njega. Ako živite paralelnim životima koji se ne dodiruju, onda morate ponovo izgraditi staze. Olivije je stvarno sjajan čovek i voli te. Izabel i Džo zavise od tebe. Ceo njihov svet počiva na tebi i Olivijeu. Ako se vi rasturite, njihovi temelji će popucati. Jednostavna istina je da u životu ne možeš imati sve što poželiš. Kad doneseš na svet dva mala bića, obaveze dolaze na prvo mesto. Tvoj zadatak je da im stvoriš osnovu za život. Nemoj misliti da nije tako.

Anđelika je duboko uzdahnula. - Slušam te.

- Znaš, živimo u potrošačkom društvu. Ako napravimo rupu na džemperu, nećemo ga zakrpiti, kao što su to radile naše majke, nego ćemo ga baciti i kupiti drugi. Priželjkujemo nešto što ne možemo sebi da priuštimo, ali ipak ćemo kupiti to, na kredit, na odloženo plaćanje, a znaš li zašto? Zato što mislimo da zaslužujemo sve što poželimo. Mislimo da imamo pravo na sreću, kao što imamo pravo da živimo na ovoj planeti. Mi smo sebična generacija i sve se vrti oko toga kako da usrećimo sebe. Zato se i događa da poželimo muža neke druge žene, osećamo da imamo pravo na to zato što je naša sreća iznad svega, i teško onome ko nam stane na put. Više ne postoji osećaj obaveze i odgovornosti, i znam da zvučim kao moja baba, ali ona je živela u skladu s moralnim načelima, izgovorila je svoje zavete pred bogom i pridržavala ih se, bez obzira na to da li je zbog toga bila srećna. Ne može se sve vrteti oko sopstvenih potreba, treba preuzeti odgovornost za ono što smo sami izabrali i postaviti obaveze ispred ličnog zadovoljstva. Ne želim da ti držim pridike, ali znam da si srećna s Olivijeom. Naravno, ume da bude naporan, ali ume i da te nasmeje kad je dobro raspoložen, i ti ga voliš. Zaista

misliš da zaslužuješ muža neke druge žene? Zaista misliš da Olivije zaslužuje da ga prevariš? Zaista misliš da je tvoja sreća vrednija od Džooove i Izabeline, da imaš pravo na avanturu po svaku cenu? – Uzdahnula je i otpila gutljaj kapućina dok je Anđelika izgubljeno zurila u svoju šolju. – Sebičnost je osobina našeg bolesnog sveta. Sumanuta zamisao da imamo bogom dano pravo da uvek budemo srećni i da, ako nismo, to znači da nešto nije kako treba, ali da to, pobogu, nije naša krivica!

– Opa, trebalo bi da se kandiduješ za predsednika!

– Dobar sam govornik.

– Sudeći po tvom govoru, sigurna sam da jesi.

– Samo ne želim da budem osoba koja će ti jednog dana reći: „Jesam li ti rekla.“ Tada će već biti kasno, krčag će već biti razbijen, a bio je tako lep!

– Nećeš morati da budeš ta osoba, obećavam. – *Ti si mudra, a ne ja*, sumorno je pomislila Anđelika. – Trebalo bi da napišeš knjigu.

– Naravno da bi trebalo da napišem prokletu knjigu, ali ne umem da pišem kao ti. Nažalost, nemam taj dar. Osim toga, zašto bih delila svoju mudrost s celim svetom? – Slegnula je ramenima u svom ponču i prebacila *birkin* tašnu karamel boje preko ruke. – Svet još nije spreman za mene!

Kendas je odvezla Anđeliku do škole. Pločnik je vrveo od dugonogih majki u jaknama od jagnječeg krzna, s tašnama *anja hindmark* i od ubledele dece u besprekornim zelenim kaputićima i kapama, koja su mahala drugovima i nastavnicima. Kolovoz je bio zakrčen mercedesima, BMV-ima i džipovima, pored kojih su dokono stajali vozači u tamnoplavim odelima. Džo i Izabel su izleteli uzbuđeno iz mnoštva kao čupoglavci iz kutije i zagrlili majku.

Kendas je s ljubavlju poljubila Anđeliku. – Želim ti lep Božić – rekla je i saosećajno je pogledala.

– Biću ja dobro. Božić s mojim odbojnim roditeljima. Nova godina u Provansi s Olivijeovom odbojnom majkom i sestrama. Bez poruka koje bi mi pomogle da preguram to. Bez toplog Karipskog mora. Ali biće mi dobro. Sazdana sam od jakog britanskog štofa!

- Eto vidiš – rekla je Kendas, osmehujući se. – I dalje imaš sjajan smisao za humor.
- Ako ne mogu da plaćem, mogu barem da se smejem.
- Javi se ako ti budem potrebna.
- Hoću. – Odlučno ju je pogledala. – Hvala ti.
- Nije vredno pomena. Čemu služe prijatelji?

Anđelika nije nameravala da odustane od Džeka. Nije smatrala da je učinila išta loše. On je zasmehava, pored njega se oseća privlačnom i nije videla ništa ružno u tome. Zaljubili su se jedno u drugo, ali dovoljno su mudri da znaju kad treba da se zaustave, zar ne? A malo igranja vatrom nije zločin; to je usrećuje.

Laknulo joj je što je napokon počeo raspust. Nikada nije pisala kad su deca u kući, tako da je imala savršen izgovor da ne sedi za radnim stolom. Klaudija će se šokirati. Nije odmakla od početka nove knjige, a nije zadovoljna ni onim što je napisala. U međuvremenu, broširano izdanje se dobro prodavalo, a poslali su joj i primerke nove knjige *Svileni zmija*, s predivno naslikanom blistavom zmijom crvenih očiju i zelenim račvastim jezikom. Odmah je poslala Džeku jedan primerak.

Deca su bila uzbuđena zbog raspusta. Igrali su se u vrtu, pentrali se na magnoliju i hranili ptice. Vodila ih je u Botaničku baštu, gde su šetali mostovima iznad krošnji drveća, držeći se za ruke kako bi ohrabрили Anđeliku koja se plašila visine. Svakog dana su išli u Kensington park, hranili labudove i pentrali se na piratski brod na Dajaninom igralištu. Anđelika ih je vodila u šetnju oko Serpentajna, prisećajući se jutro koje je tu provela s Džekom i prepuštajući se čežnji. Sad je vladala oštra zima, mraz je okovao zemlju i drveće koje je, iskrivljenih grana, izgledalo kao neki stari bogalj. Nebo je bilo sivo, rano se smrkavalo a vrane su kljuckale zemlju u potrazi za crvima i kreštanjem parale ledeni vazduh.

Anđelika pomisli na Južnu Afriku. Zamišljala je vinograde i sanjerala o tome kako jaše s Džekom preko polja s vetrom u kosi ostavljajući sve brige za sobom, dok joj sunce miluje lice. Često su

razgovarali telefonom.

Na Badnje večer su Anđelika i Olivije otišli u Norfok kako bi proveli nekoliko dana s Anđelikinim roditeljima i sestrom. Anđelika se uvek užasavala te posete, ali je jednom godišnje obavljala tu dužnost s osećanjem mučnine. Obuzela ju je nervoza čim su izašli iz grada. Osećala je grčeve u stomaku tako da je morala da spusti naslon sedišta i opruži se kako bi bol uminuo. Izabel i Džo su sedeli pozadi u tišini, a Olivije je slušao *Radio 4*.

Endži i Deni Garner su živeli u sumornoj sivoj kući na kraju jednako sumornog zaliva. Kuću su kupili početkom šezdesetih godina, jer je Deni u to vreme mogao da priušti svojoj porodici samo veliku kuću u nimalo pomodnom Norfoku, iako je želeo da kupi veliku kuću u Glosterširu. Endži je žudela da postane deo glamuroznog sveta koji je večeri provodio plešući u *Kafeu de Pari*. Ali morala je da se zadovolji svingerskim zabavama u *Fenton holu* koje je priređivao njen muž. Nosila je male haljine iz *Bibe* i bundu od lisice kupljenu u Karnabi stritu i skakutala kao zec iz krila u krilo, s čašom jeftinog šampanjca u jednoj i džointom u drugoj ruci. U to vreme imala je plavu natapiranu kosu, usne su joj bile blede a oči uokvirene debelim slojem crnog ajlajnera i veštačkim trepavicama. Nekad je bila lepa kao anđeo, a sad joj je koža na licu visila od preterane upotrebe alkohola i kanabisa, a loše ofarbana narandžasta kosa slagala joj se s bojom lica. Dok se njegova žena sve više gojila, Deni je i dalje bio vitak kao u mladosti, iako mu je duga kosa, vezana u rep, osedela. Za Denija i Endži svet je stao 1975. Endži se gegala po svom sumornom domu u srebrnastim tunikama i zvoncarama, Deni je hodao unaokolo u uskim pantalonama s visokim strukom i cvetnim košuljama s velikom kragom, kupljenim u radnji *Debora i Kler*. Uvek je bio raskopčan kako bi pokazao svoja snažna prsa i zlatne lance. I dalje su priređivali svingerske zabave na kojima su želju za seksom podsticali kolačićima s kanabisom. Nije bilo ničeg žalosnijeg od pomisli na Endžine i Denijeve svingerske zabave na

kojima su bolest, zdravlje i smrt bili glavne teme.

Anđelika se stidela svojih roditelja. Radije bi umrla nego što bi ih upoznala sa svojim prijateljima u Londonu i krila ih je kao mrlju na tepihu. Dok je bila devojka, patila je što njih dvoje nisu kao svi ostali roditelji, prikladno obučeni u *barberi* sakoe, u zelenim gumenim čizmama, s negovanim psima čiji dah zamagljuje prozore volvo karavana. Olivijeu su, međutim, njih dvoje bili zabavni i nije mogao da shvati zašto se njegova žena toliko užasava njihovog načina života.

- Ti nisi rastao pored njih - objasnila je. - Krila sam se u svojoj sobi i puštala muziku vrlo glasno da ne bi mogla da ih čujem. Ono što je bilo prihvatljivo dok su bili mladi postalo je groteskno kad su ostarili. Ne mogu da se pomirim s tim da moja majka upražnjava seks s drugim muškarcima. Samo želim da budu obični, kao sav normalan svet.

- Niko nije običan - uveravao ju je Olivije. - Ljudi se prave da su obični, ali svako krije neku tajnu iza zatvorenih vrata.

- Postoje čudaci i čudaci - moji roditelji su od posebne vrste čudaka.

- Zato i jesu toliko zabavni. Originalni su.

- Hvala bogu što se odlučio za nešto drugo nakon što je njih stvorio; inače bih i ja bila ista. Srećom, poštedeo me je te doživotne kazne.

- Barem vole svoju decu.

- Pretpostavljam. Ali deci treba postavljati granice. Kod nas nikad nije bilo reda. Žudela sam za pravim porodičnim okupljanjem za stolom i za odlaskom na spavanje svako veče u isto vreme. Mi smo mogle da radimo šta god smo htele i videle smo previše toga. Učili su nas da je prirodno da deca vide svoje roditelje kako vode ljubav.

- To objašnjava zašto si bila tako stegnuta kad sam te upoznao.

- Zamalo da me obogalje za ceo život.

Olivije se vragolasto osmehnuo. - Ja sam ti usadio ljubav prema tome.

- Bio mi je potreban stariji i iskusan Francuz. - Uхватила ga je za ruku i osmehnula mu se. - Da ga nisam našla, mogla sam zauvek da ostanem devica.

- Previše si seksi za tako nešto. Neko bi te sigurno zgrabio. - Pogledao ju je. - Znaš, u poslednje vreme sjajno izgledaš.

- Hvala.

- Drago mi je što sam se oženio tobom.

- I meni je drago što sam se udala za tebe. - Potisnula je misli o Džeku i Kendas. - Znaš, zaista imamo sreće. Izgradili smo nešto posebno.

- Ponekad umem da budem nepodnošljiv, ali te volim, Anđelika. Nije nam bilo lako proteklih nekoliko meseci, i znam da sam te zapostavio. Ali nikad nisam žalio što sam se oženio tobom.

- Znam. A imamo i najslađu decu na svetu.

Okrenula se i shvatila da su deca zaspala. Stegla je Olivijea za ruku, a on joj je uzvratio stisak. U tom trenutku je jasno sagledala svoj život, kao da se izdigla iznad svog tela i posmatra odozgo. Tu nije bilo mesta za Džeka. Ali taj trenutak nije potrajao. Uskoro su skrenuli na prilaz *Fenton hola*, a deca su se probudila. Olivije je povukao ruku i ponovo je spustio na volan. Anđelika je podigla naslon sedišta i pripremila se za najgore.

Kola su se zaustavila na šljunkovitoj stazi i aktivirala lampe na senzor koje su ih obasjale kao glumce na pozornici. Deni je izašao na trem s cigarom u ustima, ruku zavučenih u džepove kratke uske jakne. Iz kuće su istrčali čupavi psi nalik pacovima, a deca su uspaničeno zacičala. Anđelika ih je izvela iz kola i sagla se da pomazi pse kako bi im pokazala da ih neće ujesti. Olivije je mahnio tastu i zaobišao kola kako bi izvadio kofere iz prtljažnika. Anđelika je uхватила Džoa i Izabel za ruku i uvela ih u kuću.

- Zdravo, tata - rekla je.

Otac ju je zagrlio i zvučno je poljubio u obraz. - Izgledaš bajno, dušo. Idi kod majke, ona je u kuhinji s Dejzi. - Anđelika je povelu decu kroz predvorje; uz izlizane stepenice stajao je veliki klavir, a izbledele zelene sofe odudarale su od tamnoplavog tepiha sa šarom.

Setila se vremena kad je sedela na vrhu stepeništa i posmatrala zabave koje su se tu održavale. Njen otac je sedeo za klavirom s nekom devojkom u krilu, a njena majka je, u kratkoj suknji i čizmama s visokim đonom, pevala pesme Merijen Fejtful. U holu je bilo dovoljno zadimljeno da se ne vidi ko gde zavlači ruke.

Na zidu su visile velike crno-bele fotografije Anđelike i njene sestre Dejzi kad su bile deca, u belim hipi haljinama s ljutićima u kosi, i veliki poster Endija Vorhola psihodeličnih boja.

Začula je majčin glas i pre nego što je ušla u kuhinju. – Sad mi nije ostalo bogzna šta, dušo. Trebalo je da ga iscediš prošle godine. – Anđelika je uzdahnula i ušla u prostoriju.

– A, Anđelika. – Endži se okrenula od štednjaka, dojezdila do njih poput galije i privila decu na meke grudi. Džo i Izabel su se otrgli kad ih je umazala crvenim ružem i zapahnula mirisom Sen Loranovog *opijuma*. – Kako ste porasli. Vidi ti njih! Predivni ste. Oboje.

Dejzi je sedela za kuhinjskim stolom. Bila je bleđa. – Moji su gore u potkrovlju, ako hoćete da im se pridružite. Igraju se s dedinim vozićima. – Džo se razvedrio kad se setio velikog modela železnice kojim se igrao prošle godine.

– Dođi, Izabel – prošaputao je i uhvatio je za ruku. Anđelika ih je gledala kako odlaze, nadajući se da neće naleteti na pse dok budu prolazili kroz predvorje. Pošto nisu zacičali, zaključila je da su psi ostali napolju s njenim ocem i Olivijeom, koji su ćaskali.

– Zdravo, Dejzi – rekla je i poljubila sestru. Dejzi ju je iznenađeno pogledala.

– Smršala si – rekla je.

– Misliš?

– Jesi, smršala si, draga. – Majka ju je zadivljeno odmerila i povukla dim cigarete. – Dobro ti stoji. Na kraju krajeva, ti moraš da vodiš računa, imaš moje gene. Dejzi ima sreće jer je mršava na oca.

– Pa, kako si, Dejzi? – upitala je Anđelika dok je sipala sebi čašu šablija.

– Hoćeš da kažeš, otkad sam te poslednji put videla, kad je to

beše bilo? A da, pre godinu dana! – Nasmejala se, pokušavajući da okrene na šalu.

- Znam da to nije normalno, ali imala sam mnogo obaveza.

- Stretam nije preko sveta.

- Znam. Trebalo bi više da se potrudimo da se viđamo.

- Ted i ja smo se i zvanično razveli, ali on neće da mi isplati novac.

- Rekla sam joj da je propustila priliku. Pretpostavljam da sad i nema bogzna šta da joj da – umešala se Endži.

- Proglašen je tehnološkim viškom – obavestila ju je Dejzi.

- Žao mi je – iskreno je odgovorila Anđelika. Znala je da Dejzi ne zarađuje mnogo kao profesor klavira.

- Život je šugav.

Anđelika je otpila gutljaj vina i pripremila se za sestrin napad. Još otkad se udala za Olivije i stvorila sebi bolji život, njena sestra se ponašala uvređeno. – Znam koliko ti je teško, Dejzi – saosećajno je rekla.

Dejzi je frknula. – Mislim da nemaš nikakvu predstavu o tome, Anđelika.

- Napravila sam izvrsnu riblju pitu – veselo je rekla njihova majka i otvorila pećnicu da pogleda da li je pita pečena. – Deni voli riblju pitu. Pozvala sam nekoliko prijatelja da dođu večeras na piće. Samo nekoliko suseda. Dženifer i Alana Henkoka, Mardž i Tonija Pilčera. Oduvek mi se sviđao Toni. Nepopravljivi stari pokvarenjak! – Grleno se nasmejala.

Anđelika je uhvatila Dejzin pogled, i znala je da su obe pomislile na isto; setile su se, užasnute, zabava svojih roditelja.

- Dobro izgledaš – rekla je Dejzi, potiskujući uspomene koje su samo njih dve delile. – Sviđa mi se tvoja bluza. Gde si je kupila?

- O, mislim da je iz *Harvi Nikolsa* – neodređeno je rekla.

- Kladim se da je skupa. Hoću da kažem, skupa za mene. – Dejzi se igrala dugmićima svoje *gep* košulje.

- Mogu da ti je pozajmim kad god poželiš, Dejzi.

- Ne znam kako bismo to izvele, budući da se nikad ne viđamo.

- Čula sam da ti se knjige vrlo dobro prodaju, draga.
- Da. zapravo, u februaru idem na gostovanje. - Anđelika se ozarila pri pomislim na to.
- Baš glamurozno. Gde te šalju?
- U Južnu Afriku.
- Bože mili! Deni i ja smo jednom išli u Kejptaun kad ste vas dve bile male. Odseli smo u ljupkom malom hotelu, bilo je divno. Po ceo dan sam ležala pored bazena, a Deni se razmetao skokovima sa skakaonice. Imao je veoma seksi crvene kupaće gaće. Pitam se šta se desilo s njima.
- Ko će čuvati decu? - upitala je Dejzi.
- Sani će biti tu, naravno, ali trebaće mi neko ko će dolaziti da nadgleda decu dok budu radila domaće zadatke. Naći ću nekog.
- Lako je kad imaš para. Ja nikad ne bih mogla da otputujem pošto sam samohrana majka i sve moram sama da radim.
- Ne znam kako postižeš, Dejzi. Sjajna si: kuvaš, čistiš, odgajaš decu i radiš. Ti si boginja kućnog ognjišta, ali i nadareni muzičar. Zaista ti se divim.
- To mi je posao. Ne vidim drugi način. Znaš, ne bih mogla da živim kao ti. Ne bih mogla da ustanem ujutru i... da idem kod frizera.

Anđelika se zagledala u nju. Svojevremeno su je ovakve agresivne primedbe prilično vređale. Ali sad se samo nasmejala. - Naravno. Hoću da kažem, moje knjige se same pišu, tako da imam mnogo vremena za frizera.

SMEH JE NAJBOLJI ISCELITELJ.

U potrazi za savršenom srećom

Sutradan ujutru, Džo i Izabel su u cik zore utrčali u sobu svojih roditelja noseći božićne čarape pune poklona. Anđelika je uživala dok je punila Olivijeove lovačke čarape poklonima za decu i gledala kako se rastežu od težine darova. Pitala se šta je Dejzi kupila za svoje troje dece i oseti sažaljenje kad ih je zamislila kako otvaraju svoje poluprazne čarape na Endžinom i Denijevom krevetu, bez oca s kojim bi uživali u tom činu.

Sećala se kad su Dejzi i ona praznile čarape: njihova majka se pilulama borila protiv mamurluka i pušila cigaretu za cigaretom ležeći u krevetu u svilenjoj spavaćici iz koje su joj kipele grudi; njihov otac je, nag, radio sklekove na podu. Uvek su imali mnogo pasa i soba se osećala na vlažnu pseću dlaku i na *opijum*. Njihovi pokloni su bili velikodušni, majka je bila prilično rasipna. Deni nije bio imućan, ali ništa nije mogao da joj odbije i voleo je da ona lepo izgleda. Tada i jeste izgledala dobro. Uvek je imala manikirane nokte i frizuru. Odeća joj je bila jeftina, ali dobro joj je stajala. Nije se mnogo toga promenilo. Njihov otac i dalje radi sklekove, njihova majka i dalje koristi *opijum*, psi i dalje spavaju u njihovom krevetu. Samo što Endži sad nosi veštačke nokte, kosa joj je loše ofarbana, ten narandžast od sredstva za potamnjenje kože, a njene nekada bujne obline su splasnule kao izduvan balon, tako da je odeća visila na njoj kao stolnjak na ružnom stolu. Anđelika nije želela ni da zamisli kako njena majka sad izgleda u krevetu, i bila je zahvalna bogu što njena deca ne moraju da gledaju gutanje pilula i pušenje cigarete za cigaretom, ni grudi njene majke, opuštene poput ostarelog vimena.

Prethodno veče predstavljalo je pravo mučenje za Dejzi i

Anđeliku. Endži se pojavila u tamnoplavoj svilenoj tunici koja joj je padala preko grudi kao vodopad. Tirkizna senka svetlucala joj je od crnih veštačkih trepavica do vrlo tankih obrva, a usne je namazala svetlobež ružem koji je previše odudarao od njenog bakarnog tena. Deni je obukao uske pantalone ističući intimne delove tela, što je očigledno uzbuđivalo njegovu ženu, koja ga je zgrabila za međunožje i skaredno se nasmejala. – Zdravo, lepotane! – dahtala je privijajući se uz njega.

– Mislim da me je „odvojila“! – rekao je on Olivijeu i značajno izvio obrve.

Olivije je uhvatio Anđelikin pogled i nasmejao se. Anđelika mu je uzvratila osmeh, zahvalna za podršku. Prvi put je shvatila da je on jedinstven čovek zato što ne misli loše o njoj zbog njenih užasnih roditelja.

Prvo su stigli Dženifer i Alan Henkok, neugledan, vrlo nervozan par očigledno očaran svojim domaćinima. Dženifer je sela na klupicu uz kamin i nije odvajala pogled od Denijevog međunožja, a Alan je odobravao sve što bi Endži rekla, koliko god to bilo besmisleno. Kad su stigli Mardž i Toni Pilčer, Endži se pretvorila u stidljivu devojčicu. Govorila je tankim dečjim glasićem, durila se i kikotala, čak je i pocrvenela ispod svog veštački preplanulog tena. Deni je stajao jednom nogom oslonjen na klupicu tako da je Dženifer nesmetano mogla da gleda ono što je on očigledno smatrao svojim glavnim adutom. Pušio je cigaru i isticao kitnjasti pečatnjak koji mu je svetlucao na malom prstu kao bombona u šarenom papiriću. Nokti su mu bili predugi da bi delovali muževno. Olivije je napunio čaše ružičastim šampanjcem i poslužio goste koštunjavim voćem, a zatim je iz prikrajka i s osmehom na licu posmatrao zabavu.

Anđelika je razgovarala s Mardž, krupnom ženom koja je volela baštovanstvo. Trudila se da ne gleda u svog oca čije je međunožje bilo nepristojno blizu Dženifer.

– Znete li da je Trudi Troubridž umrla prošle nedelje? – upitao je Toni, povukao dim iz džointa i dodao ga Endži.

- O, gospode – zapanjila se ona. – Koliko je imala godina?

- Sedamdeset tri – rekao je Toni.

- Baš je bila mlada – rekla je Mardž. – Ja ću u martu napuniti sedamdeset osam.

- Čovek je mlad ako se oseća mladim – rekao je Alan i pogledao Endži očekujući njeno odobravanje.

- Mlad si sve dok te žene žele – dodao je Deni.

Anđelika je prevrnula očima i zaječala jer ju je Toni stegao za ruku.

- To znači da sam ja zaista mlad – zakikotao se.

- Ja još nemam ni sedamdeset – slagala je Endži. – I još te želim, dragi.

Toni je pustio Anđelikinu ruku i zagledao se u prerez između Endžinih grudi. Uprkos lošoj kosi i bakarnom tenu, zahvaljujući gojaznosti gotovo da nije imala bora. Mogla je da prođe kao šezdesetogodišnjakinja.

Dejzi nije više mogla da trpi sve to i sela je za klavir. Anđelika je izvesno vreme sedela na sofi i slušala. Divila se svojoj sestri. Anđelika nije uzela svoju flautu otkad je završila školu. Nije znala ni gde ju je stavila i da li će je naći ako bude poželela da svira, ako i to nije zaboravila. Razmenila je pogled s Dejzi i osmehnula joj se u znak ohrabrenja. Sestra joj je uzvratila osmeh; isti saučesnički osmeh kakve su razmenjivale kad su bile deca. Posle nekoliko melodija Anđelika se izvinila rekavši da mora da proveru decu. Niko se nije naročito potresao što je ona otišla, a Olivije je krenuo za njom uza stepenice.

- Gospode bože, ne mogu da verujem da se i dalje ponašaju tako! Imaju sedamdeset godina! – uzviknula je Anđelika dok su koračali hodnikom prema dečjoj sobi.

- Oni ne misle da su dinosaurusi – rekao je Olivije uz osmeh. – Zajedno su ostarili. Isti su jedni drugima kao i uvek, i znam da se ti nećeš složiti s tim, ali očigledno je da je tvoja majka bila vrlo lepa u mladosti.

- Pomislila sam da će me uvući u orgije kad me je Toni zgrabio.

- Nikad to ne bih dozvolio.
- Matori pokvarenjak.
- Ja sam mladi pokvarenjak. - Olivije ju je obujmio oko struka i poljubio je.
- Kako možeš da se napališ kad znaš šta se dole događa?
- Dovoljno mi je da pogledam tebe da bih se napalio.
- Meni je muka.
- Hvala ti!
- Ne od tebe, ludice.
- Pusti ih. Niste isti. Oni su te samo doneli na svet. A ja im nazdravljam u to ime.

Anđelika se nasmejala. - To je jedino zbog čega možeš da im nazdraviš. Brukaju me. Hvala bogu što nikad neću morati da ih upoznam sa svojim prijateljima. Možeš li da zamisliš šta bi Kendas rekla?

- Njeni komentari su neprocenjivi. Ali ona ti je prijateljica i zato bi saosećala s tobom. Niko ko te voli ne može te osuđivati zbog toga što su ti roditelji čudaci.

- Veoma sam ti zahvalna što me ti ne osuđuješ - ozbiljno je rekla.

Poljubio ju je u čelo. - Jesi li ti luda? U tebi ne prepoznajem nijednu osobinu tvojih roditelja.

- Čekaj da napunim sedamdeset godina!

* * *

Ležala je u krevetu s decom koja su praznila čarape i uživala u vremenu koje provodi s porodicom, daleko od Londona i nervoze koju je Olivije svake večeri unosio u kuću. Pomislila je na Džeka i zapitala se da li joj je telefonirao. Njen mobilni je bio izvan dometa u Fentonu, radio je samo na jednoj maloj pustojoj plaži u samom zalivu. Upozorila ga je da možda neće moći da komuniciraju, i dok je ležala u krevetu sa svojom decom nije ni marila za to. Posle večere je vodila ljubav s Olivijeom, i uživala je u njegovoj pažnji. Posle toga su ležali zagrljeni, smejali se njenim roditeljima i njihovim užasnim prijateljima. Zatim su zamišljali šta bi se događalo da oni nisu došli.

Smeh je uspeo da je oslobodi uobičajenog bola i nelagode. Kad je promenila ugao posmatranja, shvatila je da zaista ima nečeg smešnog u činjenici da su Deni i Endži svingeri; bilo je tragično samo dok se poistovećivala s tim.

Džo i Izabel su bili oduševljeni poklonima. Džooov je bio uvijen u crveni papir, Izabelin u bledoplavi. Nisu mogli da shvate kako je Deda Mraz tačno znao šta žele, ali prihvatili su objašnjenje da je to saznao iz pisama koja su mu napisali tokom jesenjeg raspusta i poslali mu kroz dimnjak u Kendasinoj kući u Glosterširu. Olivije je ležao u polusnu iako je oko njega vladao metež. Povremeno bi promumlao nešto kako bi pokazao da je budan i stegao bi ženu za nogu. Anđelika nije mogla da se seti kad su poslednji put svi četvoro tako ležali u krevetu. Olivije je vikendom obično spavao u gostinskoj sobi kako bi mogao da se naspava. Osmehnula se samoj sebi kad se setila Kendasinog saveta. Naravno, njena prijateljica je bila potpuno u pravu. Ono što ima zaista je dragoceno, plamičak koji svim silama mora održati.

Džo i Izabel su otrčali da se obuku, a Anđelika je ležala u muževljevom naručju uživajući u toploti njegovog tela i osećaju sigurnosti koji ju obuzeo kad mu je spustila glavu na rame. U tom bračnom krevetu nije bilo mesta za Džeka. U tom trenutku je ozbiljno razmotrila mogućnost da otkaže putovanje u Južnu Afriku i da izbriše njegov broj iz mobilnog. Bilo je zabavno, ali ne dovoljno da bi zbog toga uništila svoj brak.

Posle izvesnog vremena je ustala i razmakla zavese. Krajolik je bio pokriven tankim slojem mraza. Nebo je bilo bledo, vodenoplavo, izlazeće sunce slabašno je obasjavalo smrznutu zemlju. Galebovi su leteli iznad zaliva koji se pružao iza vrtova, njihovo kričanje odbijalo se o prljavi pesak u kome su manje ptice čeprkale po smeću preostalom nakon povlačenja plime. Anđelika se zagledala u taj usamljenički ali lep prizor, nadajući se da će umeti da ga opiše u svojoj knjizi. Zamislila je mala bića koja izranjaju iza stena, kako dugim tankim nogama gaze rečice koje jure prema moru; zamislila je njihove okrugle stomake, zelene kao morska trava izbačena na

pesak i buljave oči kojima pažljivo osmatraju čistinu u potrazi za uljezima. Trolovi, pomislila je: pohlepni zli trolovi; odjednom je shvatila da ima početak svoje priče. Priče koju pokušava da napiše.

Uzbuđeno je zgrabila tašnu i potražila u njoj olovku. Dok se Olivije tuširao, ona je sela na krevet i mahnito beležila ideje koje su joj munjevito navirale. Kao da je njeno nadahnuće probilo branu i ponovo slobodno poteklo.

Sišla je na doručak u *džej brend* farmerkama i *filip lim* bluzi, i pijuckala je kafu dok su se deca igrala s novim igračkama, previše uzbuđena da bi mogla da jedu. Dejzi ju je posmatrala sa zavišću. Sad kad je oslabila, jagodice su joj bile izraženije, a oči krupnije i svetlije. Odeća joj je delovala skupo, a još skuplje je izgledala *iv sen loran* ogrlica s medaljonom, koju joj je Olivije kupio prošle godine za rođendan. Dejzi je zurila u svoju činiju sa žitaricama. Deni i Endži su još bili u krevetu, spavali su i dok je petoro njihove unučadi otvaralo poklone skačući po njima. – Većinu poklona sam im kupila na rasprodaji – rekla je Dejzi. – Ima velikih sniženja zbog pada kupovne moći.

– Pametno. Olivije bi voleo da ja budem malo štedljivija – odgovorila je Anđelika.

– Ja sam se ponašala prilično rasipnički dok se nisam razvela, ali sad kad Ted odbija da mi daje novac, moram vrlo pažljivo da trošim.

– Na kraju će morati da ti plaća.

– Ako mu je išta ostalo.

– Ne može se tek tako izvući.

– Varaš se. Uvek sam mislila da ću zaraditi milione kao koncertni pijanista. Mislila sam da ćeš ti biti pisac bez prebijene pare. Čudno je to kako čovek može da se prevari.

Anđelika nije nameravala da trpi njeno ponašanje, iako je bio Božić. – Znaš, Dejzi, kad tvoja čaša ne bi uvek bila poluprazna, shvatila bi da si zaista blagoslovena. Imaš troje divne dece i krov nad glavom. Osmehom bi mogla da privučeš nekog pristojnog muškarca i, ko zna, ako bi mu bilo zabavno s tobom, možda biste se i venčali. – Ustala je. – Idem da prošetam. Neću se izvinjavati zbog

onoga što jesam. Ako ti nešto smeta, to je *tvoj* problem. Ne pokušavaj meni da ga nametneš. Uvek sam bila ljubazna prema tebi. Olivije će, za promenu, pripaziti decu.

– Ja ću ih pripaziti – ponudila je Dejzi, ne znajući kako da reaguje na sestrin melodramatični ispad. Džo i Izabel nisu ništa приметili jer su se zaigrali s Dejzinom decom.

Anđelika se besno, odsečnim korakom zaputila prema zalivu, prema malom pojasu plaže na kojem je njen telefon bio u dometu. Poželela je da telefonira Kendas i da istrese svoj bes. Zakopčala je jaknu mornarskog kroja, zavukla lice u kašmirski šal i navukla rukavice. Vunena kapa joj je grejala glavu, a pramenovi kovrdžave kose poskakivali su joj po ramenima dok je koračala. Udahnula je ledeni vazduh i osetila kako joj prodire u dubinu pluća. Kad bi vetar oslabio, osetila bi toplinu sunca koje je zasijalo jače.

Dok je koračala prema plaži, promrzla zemlja krckala joj je pod nogama. Da nije bilo nekoliko ptica, krajolik bi delovao beživotno. Bilo je teško zamisliti da ispod promrzone površine leže lukovice i da će na beživotnim granama jednog dana propupeti pupoljci. Volela je zimu. Bila je sumorna i tužna, a ipak izuzetno lepa.

Dejzi ju je razbesnela. Razbesnele su je njene zajedljive niske primedbe kojima je želela da je spusti na *svoj* nivo. Razbesnela ju je njena malodušnost; uvek priča o onome što *nema*, što *ne može* da uradi, u čemu *ne može* da uživa, umesto da bude zahvalna za svoju sreću.

U zalivu je bilo hladno i vlažno. Sela je na stenu i izvadila telefon. Barem je našla zavetrinu. Jedan odvažni galeb joj se približio u nadi da će ukrasti malo hrane, ali Anđelika nije imala šta da mu da. Posmatrala je galeba s dugim žutim kljunom i crnim očima, i pomislila je na Džeka. On zna naziv svake ptice u zalivu. Shvatila je da se osmehuje dok je zurila u pesak i u nebo u nadi da će ugledati još neku pticu, zamišljajući Džeka s dvogledom i džepovima punim mrvica.

Para joj je kuljala iz usta dok je tražila Kendasin broj, ali pre nego što ga je našla, telefon je zavibrirao najavljujući poruku. Znala je da

je to Džek. „Srećan Božić, lepotice. Nedostaješ mi. Telefoniraj mi ako možeš. Ako ti ne odgovorim, znači da sam zauzet. Moje misli su stalno s tobom tokom ovih nekoliko dana; možeš li da ih osetiš? Šaljem ih pravo u tvoje srce. Zauvek tvoj, D.P.“

Dirnuta usamljeničkom lepotom plaže, u želji da ta usamljenost potraje, prešla je preko Kendasinog broja i pritisnula Džekov.

Srce joj je snažno udaralo dok je slušala kako telefon zvoni, znajući da je to što radi više nego nesmotreno. Mali deo nje želeo je samo da čuje njegov glas i da mu ostavi kratku poruku. Taj mali deo nje znao je da bi mudrije bilo da pozove Kendas. Ali veliki deo nje želeo je da razgovara s Džekom i da živne na taj sumoran bezbojan dan. *Samo želim da mu čestitam Božić*, pomislila je.

Napokon je odgovorio i njegov glas, prijatan kao njen omiljeni kašmirski džemper, razlio se kao sunčev sjaj: – Nadao sam se da ćeš se javiti.

– Srećan Božić, Dvorišni Psu – rekla je, obuzeta toplinom.

– Gde si? Čuje se vetar.

– Na najsumornijoj plaži u Norfoku. To je jedino mesto na kojem mi radi mobilni.

– Ja sam u vrtu. Vrlo je toplo. Drago mi je što si se javila. Nedostaješ mi.

– I ti meni nedostaješ. – Zaista je to mislila, a plamen u srcu ponovo joj se razgoreo. – Zvučiš kao da si vrlo blizu, kao da si ovde pored mene.

– I *jesam*, u mislima.

– Kad sklopim oči, mogu da te osetim.

– Voleo bih da si ovde. Februar je tako daleko.

– Uskoro ću doći.

– Nadam se. Ne mogu predugo da čekam.

– Zašto vreme leti kad se zabavljaš, a vuče se kad si nesrećan?

– Zato što vreme ne postoji. To je zapravo samo način na koji merimo rastojanje između dva trenutka. Sve je to u našoj glavi.

– Postao si filozof.

– Tužan sam poslednjih nekoliko dana, ljubavi. Potrebna si mi da

me zasmiješ. – Glas mu je bio tako potišten, da ju je zapljusnuo talas saosećanja.

– Ne budi tužan. Živiš na prelepom mestu sa svojim divnim ćerkama. Božić je.

– Zato i jesam tužan. Lepota nas često rastuži. Sve prolazi. Ništa ne može da traje.

– Iza ugla uvek postoji mogućnost da ćemo naići na nešto bolje. – Nije joj odgovorio, zato je nastavila, rešena da ga oraspoloži. – Tvoje ćerke odrastaju, ali pomisli samo kakvo je uživanje posmatrati ih kako cvetaju.

– Trenutno bludim u prošlosti, ne zamišljam budućnost. Prošlost je izvesna. U njoj se već sve dogodilo. To mi niko ne može oduzeti.

– Usredsredi se na sadašnjost, Džek. Samo je sadašnjost stvarna. Juče je prošlo, sutra ne postoji osim u tvojoj mašti. Samo je danas zaista ovde.

– Ne, usredsredio sam se na februar i na ono što ću ti raditi kad te budem video.

– Baš si luckast.

– Postideo sam te – vedro je rekao, a ona se osmehnula jer je znala da ga je oraspoložila.

– Jesi.

– Nikad nisam krio da želim da vodim ljubav s tobom.

– Možda je trebalo.

– I da propustim tvoju sramežljivost? Voleo bih da te vidim u ovom trenutku. Kladim se da si pocrvenela.

– Neću ti reći.

– Lepo je ljubiti te.

– Hvala.

– Siguran sam da je lepo ljubiti te po celom telu.

– Prestani, Džek, stvarno!

– Ovo pomaže. Već se osećam bolje.

– Znači, istina je: tajna sreće je u čovekovom umu.

– Pretpostavljam da jeste. Pre nego što si telefonirala bio sam vrlo potišten. Ali sada je, zahvaljujući jednostavnoj pomisli na to kako ti

skidam odeću, moj jad iščezao i znam da danima nisam bio ovako dobro raspoložen.

- Ne uzrujavaj se previše. Mogao bi upasti u nevolju.
- Ana i deca su otišli u crkvu.
- Zašto ti nisi s njima?
- Danas nisam raspoložen da se ulagujem bogu.
- Dobro. Nikad nisam čula takav izgovor.
- Recimo, jednostavno da trenutno on i ja nismo u dobrim odnosima.

- Zašto?

- Postoji mnogo razloga. No ne želim da pokvarim raspoloženje tim razgovorom. Reč je o njegovim manama. Hajde da ponovo pričamo o ljubavi. Gde sam stao? A da, odmotavao sam te kao božićni poklon...

Pošto je prekinula vezu, Anđelika se zagledala u zaliv. Raspoloženje joj se vinulo u nebo s galebovima, osećala se kao da će joj srce pući od sreće. U tom trenutku bila je zadovoljna sobom. Osećala se pomalo nestašno, kao fatalna žena, sposobna da učini sve što poželi, kao da svet postoji samo zbog nje. Skinula je vunenu kapu i potrčala po pesku, ruku raširenih kao ptica koja širi krila. Žudela je za osećajem koje pruža prepuštanje. S mora je duvao hladan vetar i provlačio joj grube prste kroz kosu. Nije osećala ni krivicu ni strah. Uzjahala je vetar ne mareći za ono što se događa na zemlji.

PLOVI NIZ STRUJU, JER PLOVIDBA UZ VODU IZAZIVA NEPRILIKE.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika i Olivije su otišli s porodicom u crkvu. Džo i Izabel su se domundžavali s Dejzinom decom, kikotali su se vikarevom gromkom glasom, šaputali o peruti na kragu starijeg čoveka koji je sedeo ispred njih, tako da su na kraju morali da ih razdvoje. Dejzi se pomirljivo smeškala, svesna da je u božjoj kući u kojoj nema mesta ljutnji, a Anđelika joj je uzvratila, osećajući olakšanje što je svojim izlivom besa naterala sestru da se pokaje zbog svog ponašanja.

Užasavala se ručka i razmene poklona. Dejzi će se izvinjavati što nije bila velikodušnija, izazivajući u nju osećaj krivice što je mnogo potrošila. Dejzina deca će nestrpljivo čekati Anđelikine poklone koji su uvek bili zanimljiviji od majčinih: još jedan razlog za ljutnju koji će Dejzi dodati svom dugačkom spisku. Džo i Izabel su od tetke uvek dobijali ono što ne žele i morali su da joj zahvale kroz stisnute zube, a kasnije su se žalili majci, koja im je upravo zato tek na kraju davala svoje i Olivijeove poklone.

Kasnije su Olivije i Anđelika povelj decu u šetnju, a pridružila im se i Dejzi sa svoje troje dece. Kad izađu iz kuće, situacija će se popraviti. Morski vazduh će im ublažiti nervozu, pogled na obzorje naterać ih da ne misle na sebe i barem će moći da razgovaraju o svojim roditeljima, svesne da su oni jedino što ih povezuje. Dejzi i Anđelika bi s vremena na vreme uspele da se nasmeju na Endžin i Denijev račun, ali to im je uglavnom teško polazilo za rukom. Dejzi nije imala izlaza kao Anđelika; htela ne htela, bila je upućena na njih jer joj je bila potrebna njihova pomoć.

Kad je Olivije stavio u kola prtljag koji je od doručka stajao u predvorju, Anđelika je očajnički želela da ode odatle. Čak se radovala i boravku u Provansi s Olivijeovom groznom majkom i

sestrama. Od njih je barem mogla da se distancira, oni nisu *njena* porodica. Za razliku od Dejzi, Mari-Luiz i Mari-Selest bile su čudakinje, razmažene i hirovite onako kako to samo Francuskinje mogu da budu. Olivijeova majka, Mari-Ameli, obožavala je sina, i ponašala se prema njemu kao da je princ, odbacujući Anđeliku kao da je neželjeni gost a ne njegova žena. Olivije je obožavao majku i bio je slep za njene mane, a Anđelika je bila prepuštena svom grubom ali sjajnom svekru Leonardu, s kojim je sa zadovoljstvom provodila vreme.

Te nedelje Anđelika je zvala Džeka češće nego ikad. Razmenjivali su poruke koje su joj ulivale snagu da izdrži dok je Olivije ćaskao sa svojom majkom, a njegove sestre spletkarile protiv svojih prijatelja sedeći ispred vatre u leđeno elegantnoj dnevnoj sobi. Deleći te priče s Džekom mogla je da sagleda njihovu smešnu stranu. Uživala je slušajući ga kako se smeje njenom oponašanju Mari-Luizinog negodujućeg frktanja i Mari-Amelinih kritika na njen račun zato što piše knjige umesto da ugađa mužu. – Nije u redu da žena radi kad treba da brine o mužu – govorila je. – Uostalom, ko to uopšte čita?

Džek se smejao zadovoljno i vrlo glasno. – Ja ih čitam – rekao je. – Upravo sam završio *Svilenu zmiju* i svidela mi se. Bolja je i od *Pećine Konarda*. Kaži joj to!

- Mislim da si mi ti najverniji obožavalac.
- Znaš da jesam! Mislim da tebe treba spasti, dušo.
- Ovo će se uskoro okončati, i život će se vratiti u normalu.
- Mislim da treba da se pobuniš. Nema više svekra i svekrve.

Nisi se udala za njih kad si se udala za Olivijeja.

- Možeš se kladiti da jesam.
- Ne plaši se da kažeš ono što misliš. U najgorem slučaju će se uvrediti; u najboljem, toliko će se uvrediti da više nikad nećeš morati da ih vidiš.

- Volim svog svekra. Zahvaljujući njemu situacija je podnošljiva.
- Ne dozvoli im da te gaze, Anđelika. Previše si fina.
- Učim da budem opaka.

- Samo odredi granice i ne dozvoli im da ih pređu. I smeškaj se kao da znaš nešto što oni ne znaju. To uvek pomaže. Mali tajanstveni osmeh uvek upali!

- Otkud ti to znaš?

- Zato što moja majka uvek ima taj osmeh, i mene to izluđuje!

Laknulo joj je kad su deca ponovo pošla u školu i kad se ponovo okupila s prijateljicama za stolom u sredini sale restorana *Le Kapris*. Hesus, šarmantan upravnik Bolivijac, poslao im je turu belinija na račun kuće i Anđelika je uživala u povratku u civilizaciju nakon krajnje necivilizovanog Božića.

- Hvala bogu što se i ovo završilo - rekla je, nazdravljajući Kendas, Skarlet, Kejt i Leticiji.

- Misliš da si ti loše prošle? Hoćete li da čujete šta mi je Pit poklonio?

- Ne, pusti da pogađam - rekla je Kendas i zažmirila. - Dasku za peglanje.

- Ne, nego operaciju grudi.

- Šta?

- Rekao je da će mi možda zatrebati posle porođaja. Ili to ili zatezanje stomaka.

- A ti si njemu poklonila produženje penisa? - podsmešljivo je rekla Kendas.

- Ili dobru ćušku - dopunila ju je Skarlet.

- Nadam se da si mu rekla gde može da nabije svoje zavete? - rekla je Anđelika.

Kejt se vragolasto osmehnula. - Ne, ceremonija će se održati. Mislite da ću mu dozvoliti da se izvuče tako što ću se posvađati s njim?

- Zanima me, dušo, šta si ti rekla na to? - upitala je.

- Da je moje telo hram u kojem počiva njegovo dragoceno dete.

- Ili dragoceno dete nekog drugog muškarca... - podsmešljivo je rekla Kendas.

- Ne, sigurno je Pitovo. Sto posto. Ne znam zašto sam uopšte

sumnjala.

- Zbog beznačajne sitnice kao što je vremensko poklapanje?

- Nisam baš toliko glupa. Dakle, moguće je da je otac gospodin Iks. Moguće je. Ali trenutno nisam spremna za takvu mogućnost. Želim da provedem trudnoću u miru. Videle ste šta se dogodilo kad sam nosila Fibi? Pit i ja smo se stalno svađali, i jadnica je izašla navrat-nanos. I dalje je vrlo temperamentna. Zato svakog dana meditiram i duboko dišem kroz nos, ovako. - Spustila je ruku na trbuh, zažmurila i udahnula kroz nozdrve.

- O, bože, prava si Devica Marija - nasmejala se Skarlet.

- Samo što ovde nije bilo bezgrešnog začeca - umešala se Kendas.

- Nećeš nam reći, je l' da? - upitala ju je Anđelika.

- Neću - odlučno je rekla Kejt. - Slušaj, rado bih vam rekla, ali moram misliti na *njegova* osećanja. U moje novogodišnje odluke spada i ona da tuđe potrebe stavljam ispred svojih.

Kendas je izvila obrvu. - Biće to teška godina.

- Iznenadićeš se kad budeš videla koliko mogu da budem dobra prema ljudima.

- Hajde, iznenadi me - rekla je Kendas.

- Već sam zažmurila na jedno oko pred porukom koju je Pit dobio od one prasice.

- Šališ se! - zavapila je Leticija.

- Ta je još u opticaju? - zapanjila se Kendas. - Mislila sam da joj je odavno prošao rok upotrebe.

- I ja!

- Kako si uspela da otkriješ? - upitala je Anđelika.

- Jesi li svaki čas njuškala? - dodala je Kendas.

- *Ja* se ne bih usudila! - prekinula ju je Leticija. - Moj brak se zasniva na poverenju. Kad bih samo na trenutak posumnjala u Gaetana, sve bi se srušilo.

- Dušo, Kejtin brak počiva na *nepoverenju*. Čim počnu da *veruju* jedno drugom, sve će se srušiti!

- Mislim da si nazrela suštinu, Kendas - složila se Kejt i ispila

svoj belini.

- Ja bih volela da Vilijam dobije neku seksi poruku - rekla je Skarlet. - Onda se ne bih osećala krivom kad ih ja dobijam.

- Ti dobijaš seksi poruke? - okrenula se Kejt prema njoj i ljubomorno je pogledala. - Zašto ih ja ne dobijam?

- Stvarno? Od koga? - upitala je Anđelika.

Skarlet je nehajno slegnula ramenima. - O, od mnogih. Iznenadile biste se. U svom poslu stalno upoznajem muškarce.

- Gej muškarce - rekla je Kendas. - Nisam znala da u svetu mode rade heteroseksualci.

- Govorim o muškarcima iza scene. Oni su vrlo nestašni! I imaju moj broj. To je vrlo jednostavan način flertovanja. Nikad ne bih otišla dalje, ali to mi prija. - Kendas je uhvatila Anđelikin pogled. Anđelika je zagnjurila glavu u jelovnik jer je konobar upravo prišao da uzme porudžbine. - To nema nikakve veze s onim što ja osećam *prema* njima, već s onim kako se osećam *zahvaljujući* njima. Čista nepatvorena taština - živahno je nastavila.

- Puna si iznenađenja, Skarlet! - Leticija je bila zadivljena.

- Ne zoveš se ti bez razloga Skarlet - dodala je Kendas. - Ja ću za početak uzeti salatu s pačetinom, a onda piletinu - rekla je konobaru. - Bez pirea.

- Dobro, hoćete li da čujete šta kaže prasica ili nećete? Za početak supu, salatu s pačetinom kao glavno jelo i donesite mi veliku porciju. Gladna sam.

- O, vidim da i ishrana spada u novogodišnje odluke - rekla je Kendas. - *Sad* sam zaista iznenađena.

- Dobro, nastavi. Slušamo - rekla je Leticija. - Jesi li njuškala?

- Ne baš. Uzela sam Pitov telefon umesto svog. Isti su.

- Naravno - primetila je Kendas sebi u bradu.

- Dobro, moj zapravo ima neku nalepnicu. Ali isto zvone, a on se tuširao, tako da sam otvorila poruku i pročitala je.

- I? - rekla je Skarlet.

- Šta je napisala? - uglas su upitale Leticija i Anđelika.

- Zdravo, seksi čoveče, nismo bili u dodiru neko vreme...

- U dodiru. To joj je dobro - rekla je Kendas. Kejt nije shvatila. - Pa, sigurno je htela da kaže kako je nije dodirivao izvesno vreme.

- Zaboga, ne! Previše je glupa da bi smislila takvu dosetku.

- To ne mora da znači da te Pit vara, budući da je prihvatio da se drži svog dvorišta - rekla je Skarlet.

Anđelika je pomislila na Džeka u njegovom dvorištu i razvedrila se pri pomisli da će ga ponovo videti za samo nekoliko nedelja. Pogledala je Skarlet, i znala je bi mogla da ih prosvetli kad je reč o prednostima razmenjivanja poruka. U odnosu na nju, Skarlet je bila amater.

- Ona ga proganja - rekla je Kejt.

- Nadam se da neće skuvati vašeg zeca - dodala je Leticija.

- Nemamo zečeve - hladnokrvno se nasmejala Kejt.

Kendas je zažmirila i pogledala je. - Ne deluješ uznemireno?

- Valijum - jednostavno je rekla Kejt, mirno udahnula i spokojno se osmehnula. - Pravo je čudo šta jedna malecka pilula može da učini sa stresom. Zaista, nikad se nisam bolje osećala. Toplo vam preporučujem. - Sve četiri su se zagledale u nju. - Prešla sam vas! - Nasmejala se, ali niko joj se nije pridružio. - Samo sam se šalila. Mislite da sam toliko neodgovorna?

- Iskreno? Da - rekla je Kendas pomalo nervozno. - Samo nemoj da beba dođe na svet smejući se.

- Pa, imaće smisao za humor kao njen otac - odvratila je Kejt.

- Koji? - upitala je Kendas, a onda je dodala, kikoćući se: - Ili su obojica lakrdijaši?

Anđelika je bila dobro raspoložena kad je sačekala decu ispred škole. Bila je pripita posle tri belinija i srećna što se vratila u svoju bezbednu luku. Čak joj je bilo drago što je videla Dženu Elrik čiji bi preplanuli ten i kosa posvetlela od sunca obično bili dovoljni da joj pokvare raspoloženje. Ali Anđelika se osećala velikodušno i saosećajno je slušala Dženu kako se prenemaže dok priča o kući na plaži na Mistiku i o šaleu u Švajcarskoj i žali se na nesposobne zidare i dekoratere, i nimalo joj nije smetalo kad joj je Džena rekla

da je vrlo bleđa. Ostavila je Provansu i Norfok iza sebe i gledala je napred, prema Južnoj Africi.

Kad je stigla kući, na pragu je sedeo neki muškarac u oker pantalonama i tamnoplavoj košulji. Oko struka mu je bio okačen pojas s alatom. Kad mu je prišla, podigao je pogled i krotko se osmehnuo. – Zdravo, dušo, nadam se da ti ne smeta što sam malo seo na tvoj prag? – Govorio je kao žitelji Ist enda,²¹ i bio je neposredan kao i ljudi iz tog kraja. Nije delovao opasno. Zapravo, imao je lepuškasto dečaćko lice i krupne plave oči koje su je gledale otvoreno.

– Naravno da mi ne smeta – odvratila je i ućtivo se osmehnula.

Otključala je vrata i pustila decu da utrče unutra. Zaključala je za sobom i bacila dečje rance na trpezarijski sto. Deca su otrčala u sobu za igranje. Samo što je pristavila čaj, neko je pozvonio. Znala je da je to momak koji je sedeo na njenom pragu i pre nego što je otvorila vrata.

– Zaista se izvinjavam što vas uznemiravam, ali imam jedan problem. Stolar sam, radim na zgradi preko puta. – Pomerio se kako bi mogla da vidi kuću sa skelama. – Veliki posao.

– Kladim se da jeste – odgovorila je.

– Kako god bilo, Stiv je greškom uzeo moju jaknu. Odneo mi je novčanik i mobilni. Čekao sam ga da se vrati, ali već je prošlo sat vremena. Sigurno je otišao pravo kući i nije ni primetio.

– O, to je zaista strašno. Hoćete li da telefonirate? Moj muž je gore, ali sigurna sam da mu neće smetati – slagala je pomislivši da bi Kendas tako postupila kad bi bila dovoljno nepromišljena da pusti nepoznatog muškarca u svoju kuću, ali ona svakako nije nepromišljena. Ipak, momak nije delovao opasno.

– To je stvarno lepo od vas. Ja sam Džon Stouk. – Zavukao je ruku u džep. – Evo vam moja vizitkarta. – Pogledala ju je. Džon Stouk, stolar. *Koristiće mi, pomislila je, ako mi zatreba stolar. A jednom će mi svakako zatrebati.* Primetila je da su mu šake krupne a dlanovi ogrubeli i umrljani farbom. – Ako vam ne smeta, samo ću pozvati svoj mobilni da vidim hoće li se Stiv javiti.

Anđelika ga je uvela u kuhinju, a on se mašio telefona. Sipala je čaj u dve šolje. – Dođavola! Ne javlja se. – Delovao je očajno. – Živim u Northamptonu. Nemam nimalo novca kod sebe, mogu li da telefoniram svojoj ženi?

– Samo napred. Mleko ili šećer?

Izgledao je kao da mu je neprijatno. – Niste morali da mi kuvate čaj.

– Promrzli ste.

– Pa, *jeste* hladno kad ostaneš bez kaputa! Mleko i dve kašičice šećera. Hvala vam. – Telefonirao je ženi. – Zdravo, dušo, ja sam... Ispao sam som, Stiv mi je odneo jaknu... Dobro pitanje, svoju je ostavio, ali kuća je zaključana. Mislio sam da će se vratiti kad bude video šta je uradio... Da, krećem kući... Ne znam, smisliću nešto... Da, znam da je Robiju rođendan, stići ću, ne brini... Javiću ti se kad budem smislio šta da radim... Jedna ljubazna gospođa mi je dala telefon... Živi preko puta... Da, znam, reći ću joj... Važi, zdravo... Rekla mi je da vam zahvalim što ste pomogli njenom starom!

– Nema na čemu. Zašto ne telefonirate svom šefu? – Pružila mu je šolju s čajem.

– Ne znam njegov broj. Ostao mi je u telefonu. – Slegnuo je ramenima. – Ja sam samostalni zanatlija. Svake nedelje radim za nekog drugog.

– Slušajte, koliko vam novca treba? Mogu vam pozajmiti nešto da stignete do kuće, a vi ćete mi sutra vratiti. Uostalom, radite preko puta.

– Ne mogu to da tražim od vas! Ne poznajete me. Što se vas tiče, mogao bih da odem i da me više nikad ne vidite.

– Bojim se da nećete stići daleko s to malo novca koliko imam u novčaniku.

– To je vrlo ljubazno od vas. Neprijatno mi je, ali ne mogu da odbijem vašu ponudu jer ne znam kako bih stigao kući. Našem Robiju je danas rođendan. Puni šest godina.

– Kao naša ćerka.

– Onda znate koliko će mu značiti da budem tamo.

- Svakako. - Otvorila je tašnu i izvadila novčanik. - Imam pedeset funti. Hoće li vam to biti dovoljno da se prevezete do kuće?

- Više nego dovoljno. Vratću vam sutra, obećavam.

- Verujem vam.

- Hvala za čaj. Baš mi je prijao. Osećam se mnogo bolje. Napolju je hladno.

- Ne možete da idete samo u košulji.

- O, jak sam ja. Preživeću.

- Ali ledeno je. Ja sam imala rukavice i kapu, a ipak mi je bilo hladno.

- Ali vi ste dama. Siguran sam da niste navikli da radite napolju kao ja.

- Zašto ne uzmete kaput? - Odlučnim korakom se zaputila u predsoblje i otvorila orman u kojem su bili uredno okačeni Olivijeovi kaputi. Izvukla je onaj mornarskog kroja. - Neću mu reći, ako vam je neprijatno - rekla mu je i osmehnula se. - Vratite ga sutra, i on neće ni znati.

- Ne mogu.

- Hajde. Napolju je ispod nule, a biće još hladnije. - Pogledala je kroz prozor. Već se bilo smrklo.

- Pa, dobro. Zaista ste ljubazni. Danas nema mnogo takvih ljudi. Ljudi su vrlo nepoverljivi. Svet više nije prijatan kao nekad. - Navukao je kaput. - Lep je.

- To je kašmir.

- Vrlo lep.

Pružila mu je novac. - Sad idite i čuvajte se. Videćemo se sutra.

- Izgledam kao pravi gospodin u ovome. - Nasmejao se, a ona je otvorila vrata. - Počinjem da radim u sedam.

- Biću budna. Znate kakva su deca, a ja moram da ih spremim za školu. Samo pozvonite. Ako ne budem kod kuće, dajte to Sani, mojoj kućnoj pomoćnici.

- Bog vas blagoslovio. - Zahvalno joj se osmehnuo i zavukao ruke u džepove. - Doviđenja.

Anđelika se osećala velikodušno što je pomogla strancu u nevolji

i još je bila pomalo pripita. Pozvala je decu da dođu u trpezariju da urade zadatke, i potpuno je zaboravila ceo slučaj, zadubljena u čitanke i matematiku. Kad se Olivije vratio, nije mu rekla šta se dogodilo. Svakako nije želela da mu kaže kako je potpuno nepoznatom čoveku pozajmila jedan od njegovih omiljenih kaputa. Ujutru je bila prezauzeta oblačenjem dece i spremanjem doručka, i nije ni pomislila na stolara. Zakasnili su u školu jer su se usput igrali u snegu koji je pao preko noći. Tek kad se vratila kući setila se.

Očekivala je da će joj Sani reći da je stolar svratio da donese novac i kaput. Ali Sani joj je rekla da niko nije zvonio.

– Čudno.

Sani je slegnula ramenima. – Možda je tamo – rekla je, pokazujući zgradu preko puta, oko koje je vrvelo kao u košnici od marljivih radnika.

– Idem da ga potražim – odgovorila je već osetivši mučninu pri pomisli na Olivijeov bes. Ogrnula je kaput i prešla ulicu. Sneg se topio, ali pločnici i slivnici još su bili beli, beli kao njeno zabrinuto lice. Prišla je zidaru koji je stajao na pragu u prljavom radničkom kombinezonu. – Oprostite – rekla je. Čovek ju je zadržano odmerio. – Da li ovde radi neko po imenu Džon Stouk?

Čovek se namrštio. – Nemamo Džona Stouka. Imamo Džona Dezmonda, ali Džona Stouka nemamo.

– Stolar. Mlad, plavook. Šarmantan? – Načas je zastala, a onda je nesigurno nastavila. – A da nemate nekoga po imenu Stiv? – Uskomešalo joj se u stomaku pri pogledu na upitan izraz njegovog lica. – Nemate Stiva – bespomoćno je promrmljala.

– Nemamo Stiva. – Saosećajno joj se osmehnuo. – Madam, da vas nije neko prevario?

19.

SPOLJAŠNI SVET ODRAZ JE ONOG UNUTRAŠNJEG, ZATO SE
USREDSREDITE NA LEHOTU U SEBI.

U potrazi za savršenom srećom

Kad je Anđelika telefonirala Kendas i rekla joj šta se dogodilo, njena prijateljica je prasnula u smeh. – Zaboga, Anđelika! – uzviknula je kad je došla do daha. – Šta ti bi, dođavola, da pustiš stranca u kuću? I deca su ti bila kod kuće. Jesi li ti luda?

– Zidar koji radi na zgradi preko puta kaže da je on ozloglašeni prevarant. Pametan je, uopšte mi nije tražio novac. Nijednog trenutka.

– A ti si mu ga ipak ponudila.

– Bila sam ljubazna.

– Baš te volim, Anđelika!

– Ja od jutros sebe baš ne volim mnogo. A Olivije će me voleti još manje.

– Nemoj da mu kažeš!

– Moraću... To mu je bio omiljeni mornarski kaput *ralf loren*. Baš sam se zaglibila.

– Znaš šta? Ja mu ne bih rekla. Znam da ne liči na mene da savetujem nekog da slaže, ali u ovom slučaju, kad je njegova reakcija toliko predvidiva, izmislila bih nešto. Da su ga izgubili u hemijskoj čistionici.

– To je baš uverljivo.

– Nisam sigurna da bi istina donela išta dobro vašem braku. Naročito sad kad se spremaš da otputuješ u Južnu Afriku.

Anđelika se nije osvrnula na njenu insinuaciju. – Kako sam mogla da budem tako naivna?

– Ne liči na tebe da budeš cinična.

– Čak sam se pravila da je Olivije gore.

- To znači da mu nisi potpuno verovala.
- Pokušala sam da zamislim šta bi ti uradila u takvoj situaciji.
- Dobro znaš šta bih ja uradila. Poslala bih ga u najbliži pab da zamoli vlasnika da telefonira. Žena sama u kući s decom? Mora da se šališ!

- Da mi je uzeo samo pare, ne bi mi bilo važno. Šta mi bi da mu dam Olivijeov kaput? Zašto mu nisam dala svoj?

- Barem si bila dovoljno pametna da to ne uradiš.

- Kakva sam budala.

- Prestani da mučiš sebe! Moglo je da bude mnogo gore. Mogao je da ti odvede decu.

- Sad me stvarno plašiš.

- I treba. Sledeći put nećeš biti toliko naivna. Ne možeš tek tako da veruješ ljudima samo zato što imaju prijatno lice i naizgled iskrene plave oči.

- Misliš da me je pratio?

- Naravno da te je pratio. Izabrao te je zato što je znao da si lakoverna.

- Nadam se da neće ponovo doći.

- Previše je pametan da bi napravio takvu grešku. Ali moraš otići u policiju i ispričati im sve što se dogodilo. On verovatno „operiše“ u Kensingtonu i Čelsiju. Moraju da ga uhvate pre nego što dođe do Kejt.

Andželika je provela sat vremena u policijskoj stanici u Erls kort roudu i ispričala je ljubaznom mladom policajcu šta se dogodilo. Slaba joj je uteha bila saznanje da je taj prevarant bio ozloglašen i da je koristio ljubaznost žena poput nje, koje bi se sažalile nad njim. Ipak, ostala je činjenica da je izgubila Olivijeov kaput. Nešto će izmisliti kad bude otkrio da ga nema. Njegov gnev zbog njene nemarnosti mnogo je prihvatljiviji od druge mogućnosti.

Ipak, Džeku je ispričala šta se dogodilo. Njegova reakcija je bila neočekivana. Nije se smejao kao Kendas. Najpre je pomislio na njenu bezbednost. – Moglo je da bude zbilja gadno, Andželika. Ne smeš nikad puštati u kuću nekog koga ne poznaješ. – Zvučao je vrlo

zabrinuto. – Obećaj mi da to više nećeš učiniti!

– Možeš biti siguran u to. Ne mogu dozvoliti sebi da izgubim još jedan kaput!

– Koga je briga za kaput! Brinem za tebe.

– Zaista si zlatan.

– Moraš biti obazrivija. Imate li dobre brave na vratima?

– Mislim da imamo.

– Ne budi neozbiljna. Svet je opasno mesto.

– Mi živimo u bezbednom kraju.

– Ne zavaravaj se. Nigde nije bezbedno. Moraš da staviš dobru bravu, kameru ispred vrata da vidiš ko zvoni, i nikad ne otvaraj vrata ni poštaru dok ti ne pokaže službenu legitimaciju. Nemoj da se uzdaš u to što neko ima kombi i uniformu. Lako je iskopirati i sašiti uniformu, kao i dečju odeću. Imaj to na umu.

– Nije ovo Johanesburg – nasmejala se, raznežena.

– Hvala bogu što nije.

Bilo je neizbežno da Olivije nekoliko dana kasnije otkrije da mu nema kaputa. Rekla mu je da će telefonirati hemijskoj čistionici kako bi proverila da li su ga našli. – Moraće da plate novi ako su ga izgubili – rekao je, a onda je zaboravio na to. Anđeliki je laknulo.

Posle nekoliko nedelja smejala se tome i ispričala čitav slučaj prijateljicama, koje su je blagonaklono zadirkivale dok Kejt nije ispričala kako je dala dvesta funti Indijcu koji čita sudbinu u Sloun stritu. Rekao joj je da ne nosi crno utorkom i znao je devojačko prezime njene majke i njen omiljeni cvet. Uostalom ko bi mogao pogoditi da ona voli crvene božure? Pokazao joj je fotografije svog sirotišta u Delhiju, a kad mu je rekla da ima samo dvadeset funti u novčaniku, ljubazno ju je informisao da iza ugla postoji bankomat. Anđelikina priča je zaboravljena, a Kejt je ponovo bila tamo gde je najsrećnija, u centru pažnje.

Anđelika je počela da se pakuje za putovanje u Južnu Afriku. Bila je vrlo uzbuđena i poređala je sve stvari na krevet pre nego što ih je savila i brižljivo složila u kofer. Tamo će biti sunčano i toplo, zato je spakovala lepe *melisa odabaš* kaftane i bele sandale i

pantalone širokih nogavica i zakazala je izvlačenje pramenova i pedikir kod Ričarda Vorda.

Deca nisu bila zadovoljna što ih ostavlja, ali uspela je da ubedi Deniz, njihovu staru dadilju, da im pomogne tih nedelju dana i ozbiljno joj je naredila da im ugađa koliko god može. Srce bi joj se steglo kad god pomisli da će se rastati od njih.

Veče uoči putovanja pozvonio im je policajac na vrata. Olivije je bio kod kuće. Ona je bila u kuhinji s Džoom i slušala ga kako čita *Harija Potera*. Olivije se zadesio u predsoblju i proveravao je poštu, tako da je on otvorio vrata. Anđelika se napregla da čuje razgovor. Iako nije mogla da razabere svaku reč, razumela je da policajac pominje Olivijeu stolara i kaput. Učinilo joj se da joj tlo izmiče pod nogama, i proklinjala je sebe što je otišla u policijsku stanicu. Zašto nije mogla da čuti? Džo ju je terao da ga sluša. Potisnula je strepnju i ohrabrujuće mu se osmehnula. – Slušam te – rekla je. Nastavio je da čita, ali Anđelika ga nije slušala. Mahnito je smišljala opravdanje, znala je da će Olivije pobesneti.

Čula je kako se vrata zatvaraju i hladan vetar prodro je u kuhinju. Uzdrhtala je. Olivije je stajao na vratima. Lice mu je bilo sivo. – Džo, idi da se igraš sa sestrom, želim da razgovaram s tvojom majkom. – Džo je osetio da nešto nije u redu. Zabrinuto je pogledao majku.

– Kasnije ćemo čitati – rekla je, želeći da zaštiti sina od brige. Sklopila je korice knjige i gledala za Džoom, koji je nevoljno izašao iz kuhinje. Duboko je uzdahnula i pogledala muža. Za razliku od Džeka, on nije najpre pomislio na njenu bezbednost, nego na svoj kaput.

– To mi je bio omiljeni kaput. Imao sam ga dvadeset godina. Zašto mi nisi rekla?

– Bilo me je previše sramota – iskreno je rekla. Nije bilo svrhe da se pretvara.

– Slagala si me. Rekla si da je u hemijskoj čistionici.

– Jesam, i žao mi je zbog toga. Htela sam da izbegnem tvoj bes.

– Pa, samo si ga odložila.

- Vidim.

- Zašto mu nisi pokazala i sef i ponudila mu svoj nakit? Zašto si se zaustavila na kaputu?

- Ne budi sarkastičan.

Namrštio se i naslonio se na radnu površinu. - Ponekad me zaprepasćuješ, Anđelika. Tvoja nepromišljenost ume da bude šarmantna, ali sada je samo zabrinjavajuća. Nisam siguran da mogu imati poverenja u tebe.

Ta uvreda ju je pogodila. - To nema veze s poverenjem. Zapravo, nije reč o tvom poverenju u mene, već o mom verovanju nepoznatim ljudima. To se često događa. Sigurna sam da bi Kejt isto postupila.

- Kejt bi mu dala ključeve od kuće. Ona nije dobar primer za poređenje.

- Slušaj, pogrešila sam. No to je samo kaput.

- Pustila si potpuno nepoznatog čoveka u našu kuću. Mogao je da povredi decu! - Dramatično je uzdahnuo. - Pretpostavljam da treba da budem zahvalan što mu nisi i njih dala, tako naivna.

- Sad si stvarno smešan.

- Ne znam mogu li da se oslonim na tebe kad je reč o njima. Izlažeš ih opasnosti.

Anđelika je ustala i podbočila se stiskajući šake u pesnice kao da će ga udariti. - Kako se usuđuješ da dovodiš u pitanje moju sposobnost da se staram o deci! Ti ne znaš ništa o tome. Ceo dan si u kancelariji, vraćaš se kasno uveče neraspoložen. Ko ih dovodi iz škole i brine o tome da li su jeli? Ko svakoga dana radi s njima domaće zadatke, strpljivo, kako bi razumeli lekcije? Ko ih podigne kad padnu? Ko ih poljubi da prođe? Ko ih ušuškava uveče? - Onda je ispalila svoje gotovo najmoćnije oružje: - Kome potrče u zagrljaj kad im je potrebno ohrabrenje ili kad se povrede? Da mi više nikad nisi rekao da sam *loša* majka. Ja sam loša supruga, naravno, to priznajem. I znaš šta? Trenutno me baš briga što je tako. Dala sam mu tvoj kaput... Kamo sreće da sam mu dala *tebe*!

Olivije ju je gledao kako izlazi iz kuhinje. Zgrabila je kaput i

tašnu, i izašla na hladnu ulicu. Olivije je čuo kako je zalupila vratima, i zapanjeno je, kao sleđen, stajao na vratima. Kad se smirio, shvatio je da je preterao.

Anđelika se sjurila niz Kensington čerč strit, a onda je skrenula desno prema crkvi i sela na jednu drvenu klupu u zadnjem crkvenom dvorištu. Stare jorkširske kamene ploče presijavale su se od vlažnog istopljenog snega. U toj hladnoj noći napolju nije bilo čak ni golubova. Stegla je rubove kaputa i neobuzdano zajecala. Njegove nepravedne optužbe duboko su je povredile, kao da je zario sečivo u sam koren njene ličnosti i njenog ponosa. Džo i Izabel su joj značili najviše na svetu.

Kad je prestala da plače, izvukla je mobilni i telefonirala Džeku. Činilo joj se da telefon zvoni čitavu večnost dok se napokon nije javio. Njegov glas joj je ublažio ljutnju i mržnju u njenom srcu zamenio ljubavlju. Zamislila je Džeka u planini okupanog svetlošću, dok je Olivije čamio u dolini senki. Žudela je da se pridruži Džeku tamo gde je toplo i osvetljeno.

- Olivije je čovek koji u besu kaže ono što ne misli. Nemoj ga optuživati zato što se uplašio, Anđelika - posavetovao ju je kad mu je ispričala šta se dogodilo.

- Povredio me je - rekla je, a oči joj se ponovo napuniše suzama.

- Dušo, nemoj da plačeš. Prekosutra ćeš biti ovde i priviću te u zagrljaj čim stigneš u hotel.

- Da nema dece, pozelela bih da se nikad ne vratim.

- Kad si mi ispričala šta ti se dogodilo, i ja sam se uplašio.

- Ali ti si bio ljubazan.

- To je u mojoj prirodi. Nisam usijana glava. Više sam filozof i, osim toga, verujem da ne bi ponovo pustila stranca u kuću, niti mu dala neki od Olivijeovih dragocenih kaputa.

- On je vrlo ponosan na svoju odeću.

- Nema smisla ljutiti se na nekog ako ta osoba i sama zna koliko je bila nesmotrena. Nema boljeg učitelja od iskustva.

- Volela bih da Olivije tako razmišlja.

- Iskustvo je i *njegov* najbolji učitelj. Kladim se da je zažalio što ti

je to rekao. To će ga naučiti da razmisli pre nego što nešto kaže.

- Ne želim da idem kući.

- Moraš da se suočiš s njim i da popraviš to pre nego što sutra otputuješ.

- Nemam hrabrosti.

- Onda prošetaj, pusti da ti vetar ublaži ljutnju. Razmišljaj o nečem lepom.

- Kao što si ti.

- Ako će ti to pomoći. - Zakikotao se, a ona je osetila da joj se raspoloženje popravlja.

- Život je prekratak i ne smemo izgubiti nijedan trenutak na ljutnju. Svaki sekund je dragocen. Idi kući, zagrlj svoju decu i osećaćeš se bolje. Onda zagrlj Olivijea i pomirite se.

- To neću uraditi. Prvo mora da mi se izvini.

- Možda bi ovoga puta ti trebalo da budeš velikodušnija od njega.

- Ne osećam se nimalo velikodušno. Povređena sam i ljuta, i osećam se vrlo uskogrudno.

- To nije Sejdž koju poznajem, žena koja razmatra tajnu sreće i vrlo rečito govori o potrebi da voli bezuslovno i da zanemari svoj ego. Ako ga sad zanemariš, tvoj bol će iščeznuti, zato što je taj bol vezan za tvoj ego. Bez ega nema bola.

- Kako to jednostavno zvuči. Ali da bih to postigla, moram da pređem veoma dug put.

- Možda, ali sad bi mogla da napraviš veliki skok i da smanjiš razdaljinu.

- Zašto si odjednom postao tako mudar?

- Samo ti govorim ono što bi ti meni rekla u sličnoj situaciji. Ja sam glas tvog uzvišenog ja.

- Ako moje uzvišeno ja tako zvuči, uvek ću ga slušati. - Nasmejala se i duboko udahnula. Više nije bila ljuta.

U poređenju s Olivijeom, Džek je blistao kao vitez u sjajnom oklopu. Olivije je besno prasnuo i optužio je, a Džek je brinuo samo o njoj

bezbednosti. Prvi put je dozvolila sebi da se zapita kako bi to izgledalo kad bi se udala za Džeka. Nije pokušavala da zamisli kako bi to ostvarila, ali jeste maštala o tome. Još neko vreme je sedela na klupi skrštenih ruku, zureći u tamu i zamišljala život s Džekom. Ta slika joj je ispunila dušu radošću. Da li voli Olivijea? Ili je toliko navikla na brak s njim da je bliskost pomešala s ljubavlju? U tom trenutku nije ga nimalo volela, samo je bila ljuta i želela je da mu uzvрати.

Pogledala je na sat. Prošlo je već sat vremena otkako je izašla. Više nije mogla da izbegava povratak kući. Polako je izašla na ulicu, koračajući pognute glave kako bi se zaštitila od vetra i sitne kiše. U kući su gorela svetla, i ona pomisli kako se njena deca pitaju gde im je majka. Saznanje da im je potrebna vuklo ju je prema kući, kao da je vezana za njih nevidljivom vrpcom, usađenom u srce.

Olivije je čuo kako se otvaraju vrata i izašao je u predsoblje. Delovao je zabrinuto. Lice mu je bilo blede, u očima mu nije bilo sjaja. – Gde si bila? – Zvučao je nepoverljivo.

– Šetala sam. Morala sam da izađem. – Gledao ju je kako skida kaput i ostavlja ga u plakar.

– Žao mi je što sam preterao. – Slegnula je ramenima, osećajući da ne može da potisne ljutnju. – Nije trebalo da te optužim da si loša majka.

– Ne, nije trebalo.

– Nisam tako mislio. Samo sam bio besan. Mogu da kupim drugi kaput.

– Kako god.

– Ne mogu da kupim drugu ženu i decu. – Krotko se osmehnuo, nadajući se da će mu ona oprostiti, ali Anđelika je bila nepopustljiva.

– Da li želiš da znaš šta je rekao policajac?

– Ne baš.

– Uhapsili su ga. Treba da odeš ujutru da ga identifikuješ.

– Tražiću mu tvoj kaput.

– Baš me briga za kaput! – nestrpljivo je prasnuo. – Važno je da on tebe neće moći da vidi.

- E sad mi je lakše.

- Brinem za tebe. Žao mi je, *ma chérie*.

Dopustila mu je da je povuče u zagrljaj, ali i dalje je bila uzdržana, osećala se kao da se posmatra odozgo kako grli nekog drugog. - Zar mi nećeš oprostiti? - nežno ju je upitao i izmakao se da bi je pogledao u oči.

- Povređena sam, Olivije. Ne mogu jednostavno da pređem preko toga kao što ti možeš.

- Šta još treba da učinim?

- Rekao si nešto zaista strašno. Ne mogu se praviti da nisam to čula.

Lice mu se zajapurilo od nemoći. - Voleo bih da nisam to rekao. Hajde da zaboravimo taj trenutak. Kao da se nikad nije dogodio.

- Trebalo bi da razmisliš pre nego što optužiš nekoga.

- Znam. Budala sam! Ali ne možeš da otputuješ u Južnu Afriku tako ljuta. Šta ako se nešto dogodi? Poslednje reči koje smo uputili jedno drugom zauvek bi ostale one izgovorene u ljutnji. Nikad to ne bih sebi oprostio.

Načas se zagledala u njega, kao da ga vidi prvi put. - Uvek je o *tebi* reč - žustro je rekla, ohrabrena njegovom zbunjenošću. - Uvek se sve vrti oko tebe.

- Šta hoćeš da kažeš?

- Idem gore da okupam decu, ne želim više da razgovaram o tome. Mislim da će mi koristiti tih nedelju dana u Južnoj Africi, *oboma* će nam koristiti. Dosadilo mi je da trčkaram oko tebe, Olivije.

Anđelika se popela uza stepenice ne osvrćući se. Kad je iščezla, Olivije je ušao u kuhinju i sipao sebi gotovo punu čašu viskija, naslonio se na radnu površinu i pognuo glavu.

Anđelika je grickala usnu potiskujući osećaj krivice. Dozvolila je sebi da je bujica ponese, a nije ni pokušala da uhvati ruku koja se pružala ka njoj kako bi je zadržala.

ČOVEKA USPUT ČESTO ZADESI SUDBINA KOJU JE POKUŠAO DA
IZBEGNE.

U potrazi za savršenom srećom

Sledeće večeri Anđelika je bila u avionu, na putu za Južnu Afriku. Sedela je u poslovnoj klasi i pila drugu čašu sovinjon blanka pokušavajući da potisne bol u srcu dok se s mazohističkom upornošću prisećala prizora pred svoj odlazak. Džo je plakao lica zaronjenog u njen vrat, uporno ponavljajući pitanje zašto ga ostavlja. Njegovo uplakano lice i nepopustljiv stisak oslabili su joj volju, i morala je da prikupi svu snagu da ga odvoji od sebe. Da gostovanje nije bilo toliko detaljno isplanirano, otkazala bi ga, ali sad kad je toliko ljudi bilo uključeno u to, jednostavno nije mogla da odustane. I trebalo je da odsustvuje samo nedelju dana. Pritisla je usne na njegovo mokro lice i prošaputala: – Vraćiću se da te snažno zagrlim. – I Izabel je plakala, ali samo zato što je plakao Džo, pa nije želela da ostane po strani. Iako joj je bilo samo šest godina, Izabel je bila jača. Zadovoljila se poklonima koje je dobila kako bi lakše podnela rastanak i činjenicom da će otac ostati s njom. Olivije je obećao da će svake večeri dolaziti ranije kući, na vreme da im pročita priču za laku noć. Izabel je bila srećna što će ostati s ocem; Džou je samo njegova majka bila važna.

Anđelika je osećala da ju je uhvatilo vino. Bio je to prijatan osećaj, ublažavao je povrede iz njenih sukoba s Olivijeom i bol zbog rastanka s decom. Hladno je poljubila muža. On ju je zadržao u naručju duže nego što je bilo neophodno, nadajući se da će je omekšati. Ali ona je bila toliko ljuta da je, uprkos želji da bude prijatnija, njeno srce odbijalo da popusti i ostalo je stisnuto poput pesnice. Sad kad je bila u pravoj meri pripita, mogla je da ubedi sebe kako ne žali zbog svog ponašanja, da ima pravo što je ljuta na njega.

Ravnoteža moći se nikada do tada nije toliko poremetila u njenu korist, ali to je bila Pirova pobjeda. Kendas bi rekla da je produbila jaz između njih dvoje kako bi imala izgovor za preljubu. Popila je još jedan gutljaj vina i trudila se da ne misli na Kendas i da ne istražuje razloge zbog kojih se i dalje durila na Olivijea. Iskapila je čašu gotovo uverena da, s obzirom na to kako se Olivije ponaša prema njoj, zaslužuje da je neko mazi.

Večerala je, odgledala film *Ljubav u Barseloni*, a onda se ispružila ispod pokrivača i zaspala. Nije sanjala ni Džeka ni Olivijea, već Džoa i Izabel, njihova zabrinuta lica, i srce joj se tako steglo da ju je gotovo zbolelo.

Kad su sleteli u Johannesburg bilo je rano jutro, ali sunce je već zaslepljujuće sijalo. Naviknuta na sivo oblačno englesko nebo, žmirkala je gledajući u kraljevskoplavo nebo i prepustila se sjaju sunca koje joj je popravljalo raspoloženje.

Pošto je potisnula svoju porodicu iz misli, pomislila je na Džeka. Rekla mu je da je ne čeka na aerodromu, zato što će je sačekati neko iz izdavačke kuće i odvešće je u hotel. Imala je vremena samo da se istušira pre nego što siđe da se sretne s čitaocima. Iako ju je po podne očekivao razgovor s damama iz čitalačkog kluba u Pretoriji, potrudila se da dobije slobodno večer, pravdajući se svojoj agentkinji da će biti previše umorna posle leta i da će otići ranije u krevet. Trebalo je da ode s Džekom na večeru, na neko mirno mesto, ali pre toga je trebalo da se čuju zato što ona nije bila sigurna kad će se vratiti iz Pretorije.

Pomisao na to da su Džek i ona na istom kontinentu pobudila je u njoj nervozu i uzbuđenje. Nepovratno je koračala u susret avanturi i, mada je bilo trenutaka kada je oklevala, sad je bilo kasno da se zaustavi: nije imala volje da preokrene situaciju. Stomak joj se grčio od tog osećaja neizbežnosti. Ali Kendas je bila daleko, na drugoj strani sveta, njen glas razuma izgubio se u daljini koja ih je delila, a na porodicu nije mislila. Bila je u Južnoj Africi, daleko od svih koje poznaje, daleko od Anđelike koju poznaje. Ovde je mogla da bude bilo ko, a to se na izvestan način i ne računa – po povratku

će se vratiti u svoju kožu.

Dok je koračala prema izlazu, ugledala je lepu tamnoputu devojkicu koja je držala rukom ispisan karton s njenim imenom. Anđelika joj je mahnula, a devojkica joj se osmehnula i hitro joj mahnula kroz mnoštvo ljudi. – Zdravo, ja sam Anita – rekla je i stidljivo se osmehnula pokazujući karton s imenom. – Izvinjavam se zbog ovoga. Nisam bila sigurna da ću vas prepoznati. Dobro došli u Džozu.²² – Rukovale su se.

Anđelika je bila oduševljena njenim izgovorom. Podsetio ju je na Džekov. – Drago mi je što sam ovde – iskreno je rekla udišući vazduh te nepoznate zemlje i uživajući u okruženju koje je najavljiavalo slast zabranjenog voća.

- Blistate, iako ste imali dug let. Jeste li dobro putovali?
- Spavala sam gotovo sve vreme.
- Dobro, to znači da niste previše umorni za promociju?
- Nimalo.
- Sve je popunjeno, što je sjajno. Čak smo morali da odbijemo neke ljude. Biće zabavno.

Prošle su kroz aerodromsku zgradu i izašle na parkiralište na kojem ih je zapahnula izdašna letnja vrešina. Olistale krošnje treperile su na povetarcu dok su ptice poletale s grana i sletale na njih. Anita je izgledala veoma lepo u crnoj letnjoj haljini i crvenim sandalama, i Anđelika je jedva čekala da skine farmerke i da obuče nešto laganije. Ušle su u vreli automobil i Anita je uključila klimauređaj. Gomile papira i fascikli ležale su na zadnjem sedištu, a na podu ispred Anđelikinih nogu stajala je torba s bocama vode i blistavocrvenim jabukama. – U slučaju da ožednite – rekla je Anita i pružila joj bocu vode. – Sad idemo pravo u *Grejs*. To je zaista lep hotel. Mislim da će vam se svideti. Ima divan vrt s bazenom, tako da popodne možete sat vremena da se opružite na suncu. U Pretoriju polazimo u četiri.

- Zgusnut raspored!
- Klaudija nam je jasno stavila do znanja da želite da obavite što više tokom narednih pet dana. Shvatila sam da imate decicu kojoj

žurite da se vratite.

- I razdražljivog muža.

- O, nije mu drago što ste oputovali?

- Nije. On voli domaću rutinu. Vrlo je sitničav. Voli da sve bude precizno i besprekorno, od njegovih uredno složenih košulja do kuće i brige o deci.

- Onda će vam prijati što ste pobjegli?

- Svakako. - Duboko je udahнула, uživajući u dotad nepoznatom osećaju rasterećenosti. - Uživacu u vremenu koje mogu da odvojim samo za sebe.

- Povremena razdvojenost dobra je za veze. Kad se razdvoje, dvoje ljudi shvate koliko nedostaju jedno drugom.

Anđelika se nasmejala i stavila naočare. - Meni moj muž još ne nedostaje!

Zagledala se u ulice Johanesburga pune zelenila s divljenjem gutajući pogledom taj egzotični prizor. Anita joj je na putu ka centru pokazala veliki deo grada. Odmah je primetila da na ulicama nema mnogo ljudi. Nije bilo majki koje guraju kolica, nije bilo ljudi koji trče po parkovima, ni onih koji šetaju pse. Kuće su bile skrivene iza visokih zidova sa šiljcima i alarmima; na kapijama su stajali čuvari, sumnjičavi i oprezni. Kao da niko nije imao volje da izađe iz kuće i uživa u pogledu na bogate krošnje i puzavice bugenvilije.

- Kriminal je veliki problem. Svako ima neko iskustvo s tim. To je veoma žalosno a stanje se neće popraviti. Jedino što čovek može da učini jeste da se zabarikadira u svojoj kući tako da bude siguran kao u utvrđenju. Žene koje su same ne voze noću, a ako i moraju, ne zaustavljaju se. Čak ni pred robotima.

- Roboti?

- Semafori. - Nasmejala se. - Znam, svim strancima je to smešno.

- Znači, život se odvija isključivo u kućama?

- Iza tih zidova nalaze se neke od najlepših kuća na svetu. Mirisni vrtovi s palmama i bazenima, cveće i egzotične ptice. Ti ljudi dobro žive. Ali zato moraju da žrtvuju slobodu kretanja.

- Da li je to vredno slobode? Zašto se imućni ljudi ne presele negde gde je bezbednije?

- Zato što ovde imaju prijatelje. Ovde su stvorili sebi život. Klima je savršena. I ne zaboravite, mi ne možemo da iznesemo mnogo novca iz zemlje, a u Evropi je veoma skupo. Ako si imućan, šta ti preostaje? Da sve ostaviš i započneš život negde drugde?

- Da li je tako i u Kejptaunu?

- Nije, u Kejptaunu ima manje kriminala. Više podseća na Evropu, budući da je grad podignut na moru. Više bih volela da živim tamo, ali ovde imam posao, tako da nemam izbora.

- Ipak, i tamo je kriminal problem?

- Gde god postoji veliki jaz između bogatih i siromašnih ima i kriminala.

- A u unutrašnjosti?

- Svugde je tako. Čovek mora stalno da bude na oprezu. Navikli smo na to. Kad smo kod toga, nemojte da nosite to prstenje.

Anđelika je pogledala svoj dijamantski verenički prsten i dijamantsku burmu. - Ozbiljno?

- Ako ne želite da vam odseku prst. - Anita ju je bezizrazno pogledala. - Ne paničite, sačekajte da stignemo u hotel. Ali onda ga stavite na neko sigurno mesto.

- Nikad ih nisam skidala.

- Nije trenutak za sentimentalnost. Bolje je da budete sigurni nego da zažalite. - Anđelika je okretala prstenje. *Staviću ih ponovo kad se budem vratila u svoju kožu.* Ali bilo joj je teže da skine burmu nego da „izađe“ iz svoje kože.

U hotel *Grejs* ušle su iz tržnog centra. - Tako je bezbednije nego da izađete na ulicu - rekla je Anita, a Anđelika joj je bila zahvalna za to, naročito posle razgovora o kriminalu. Tržni centar je vrveo od ljudi koji su ličili na mravlju koloniju u kojoj se sve odvija pod zemljom. Dok je usput gledala izloge, pomislila je da bi radije provela popodne u tom centru nego što bi se pekla pored bazena. Bilo je mnogo juvelirnica i prodavnica tkanina. Sve je delovalo prilično turistički, kupci su mogli da se cenjkaju i da spuste cenu.

Kad se malo bolje zagledala, shvatila je da ima zaista lepih stvari.

Grejs je elegantan hotel uređen u starinskom stilu, s udobnim crvenim sofama, kitnjastim ogledalima, nameštajem od mahagonija i mesinganim okovima. Anđeliku je podsetio na London. Prijavila se na recepciji a onda ju je Anita prepustila portiru. – Imate sat vremena da se odmorite. Telefoniraću vam odavde iz hola kad dođe vreme da siđete. – Dala je napojnicu mladom čoveku koji joj se zahvalno osmehnuo, spustio kofer na rešetkasto postolje i izašao. Soba je bila lepa i prozračna, s visokim prozorima, bledozelenim zidovima, velikim bračnim krevetom i radnim stolom od mahagonija. Očigledno su izuzetno cenili njen rad kad su je smestili u tako sjajan hotel. Prišla je telefonu u nameri da telefonira Olivijeu. Žudela je da čuje kako su joj deca. Ali čim je podigla slušalicu, ponovo ju je obuzela ljutnja. Uprkos želji da sazna kako su Džo i Izabel, nije bila spremna da razgovara s mužem. Spustila je slušalicu i ušla u mermerno kupatilo da se istušira. Pustiće Olivije da čeka, i pozvaće Džeka.

Voda je sprala sve njene sumnje u vezi s onim što namerava da učini. Zažmurila je i pustila da joj Džekovo lice lebdi u mislima. Smeškala se dok je nestrpljivo, obuzeta blagim osećajem krivice, iščekivala da ga ponovo poljubi. Gotovo je mogla da oseti njegovu grubu bradu na svojoj koži, njegov dah na svom vratu i njegove jake ruke na svom telu. Posle tuširanja sela je umotana u peškir i skinula prstenje. Nije bilo lako skinuti ih, i morala je da ih okreće i cima. Uzdahnula je i spustila ih u džep svoje vreće za rublje. Šake su joj delovale golo bez njih, ali osetila se slobodnom.

Uključila je mobilni i nevoljno poslala Olivijeu poruku s telefonskim brojem hotela, i dodala da ne treba da joj telefonira zato što će biti zauzeta na promociji. Džek ju je zvao tri puta. Pritisnula je dugme za biranje poslednjeg pozvanog broja. Telefon je zazvonio je samo jednom pre nego što se Džek odazvao. – Tu si! – Glas mu je bio tako veseo da je Anđelika potpuno zaboravila na Olivijea.

– Napokon.

- Jesi li u *Grejsu*?
- Baš tu.
- Ne mogu da verujem da smo u istom gradu.
- Ni ja.
- Znači, sad imaš promociju.
- Da, ovde u hotelu.
- A posle?
- Ništa do četiri, kad treba da pođem u Pretoriju na čajanku.
- A zatim večera sa mnom. – Osetila je kako se on osmehuje s druge strane.
- Večera s tobom.
- Mislim da neću moći da čekam toliko dugo.
- Pa, moraćeš.
- Bože, ovde si, u Johanesburgu. To je nestvarno.
- Prelepo je.
- Sada jeste, zato što si ti ovde.
Nasmejala se, postićena. – Luckast si!
- U kojoj si sobi?
- Dvesta sedam.
- Zvaću te popodne.
- Jedva čekam.
- I ja. – Zvučao je kao da žuri. Anđelika je nevoljno spustila slušalicu.

Uzbuđena, preturala je po koferu tražeći nešto da obuče, a onda je istresla sadržaj na tepih i ostavila ga u neurednoj gomili. Izabrala je rezeda letnju *hajdi klajn* haljinu i espadrile s debelim đonom. Koža joj je blistala od ulja za telo i izdašno naprskane toaletne vode *stela makartni*, s mirisom ruže i borove smole. Kosa joj je padala na ramena u gustim ukovrdžavim pramenovima. Iako joj se haljina malo izgužvala, bila je zadovoljna svojim izgledom. Čekala je da joj Anita telefonira iz hola. Pogledala je na sat i shvatila da joj je preostalo još dvadeset minuta. Prišla je prozoru i zagledala se u vrt okupan suncem, smeškala se ptičicama koje su se veselo igrale u krošnjama i u žbunju gardenija.

Poskočila je kad se oglasilo zvono na vratima sobe. Pomislila je da je to Anita, i pošla je da joj otvori. Na njeno zaprepašćenje, u hodniku je, nalik nespretnom mrkom medvedu, stajao Džek. Iskrivio je usne u pobjednički osmeh.

– Nisam mogao da čekam – rekao je dok ju je žudno gutao pogledom. Pre nego što je stigla da mu odgovori, privukao ju je u zagrljaj, ušao u sobu i zatvorio vrata za sobom. – Bože, kako divno mirišiš. – Zagnjurio je lice u prevoj njenog vrata i žudno udisao njen miris. Anđelika se zadovoljno nasmejala, a onda se prepustila čulnom osećaju koji joj je milovao kožu poput toplog meda. Noge su joj zaklecale, a stomak joj se podigao kao da pada s velike visine.

Pritisnuo je usne uz njene, osetila je njegovu čekinjavu bradu na koži, a onda joj je jezikom razdvojio usne. Zaboravila je Anitu i ručak kad joj je otkopčao haljinu i prešao rukom preko njenih leđa i grudi, milujući joj bradavice. Tiho je zastenjala i zabacila glavu. Haljina joj je skliznula niz noge i zaustavila se oko gležnjeva nalik plavom bazenu. Pre nego što je stigla da se potpuno oslobodi haljine, Džek ju je podigao u naručje i spustio je na krevet. Nisu je mučile nikakve misli, ni one kojima bi osuđivala svoju preljubu ni one kojima bi ih pravdala. Um joj je bio prazan i opušten, spreman da se prepusti čulnom talasu i da nakratko odjezdi u raj u kojem postoje samo ona i Džek, i njihova slobodna ljubav.

Džek je skinuo naočare i stavio ih na noćni stočić. Anđelika se nasmejala. – Možeš li da me vidiš?

Oči su mu delovale krupnije bez naočara, boja im je bila raskošnija, oivičene zelenim odblescima izgledale su gotovo sive. – Čulo dodira je više nego dovoljno da zadovolji moju potrebu da uživam u tebi. – Nežno joj je sklonio kosu s lica, poljubio je u čelo, u uglove očiju, obraze, bradu, jezikom joj prešao duž linije vilice. Dok se igrao njenim uvom, milovao joj je stomak i bokove, spuštajući ruke prema njenim bedrima i međunožju ispod *kalvin klajn* gaćica. Zažmurila je i razmakla noge pokazujući mu da ga očekuje, i sama iznenađena svojom smelošću. Uz uzdah zanosa otisnula se preko poslednje granice.

Malo kasnije, trgli su se kad ih je zvonjava telefona vratila u stvarnost. Ležali su zagrljeni, isprepletenih obnaženih udova, dok su im srca polako usporavalo prilagođavajući se disanju. – To je poziv da siđem na ručak – prošaputala je kroz smeh. – Kako izgledam?

– Blistaš. – Pritisnuo je usne uz njene, a onda se osmehnuo. – Šteta što moraš da ideš. Mogli bismo da ponovimo ovo.

– Imamo sat vremena kasnije popodne. – Uspravila se u krevetu i podigla slušalicu. – Silazim za minut – rekla je Aniti.

– Mogu da smislim mnogo toga što se može uraditi za sat vremena.

– Ovih dvadeset minuta je bilo prilično dobro.

– Večeras neću žuriti.

Anđelika je ustala i otišla u kupatilo, a usput je podigla haljinu s poda. Kad je videla svoj odraz, grleno se nasmejala. Kosa joj je bila raščupana, obrazi zajapureni, maskara joj se razlila ispod očiju. Umila se, popravila šminku i ponovo isprskala grudi toaletnom vodom. Kad je izašla, Džek je već bio obukao tamnoplavu majicu i svetlosmeđe odelo. – Lepo izgledaš – rekla je i prišla mu da ga poljubi. – Toliko sam se zapanjila kad sam te videla da nisam ni primetila.

– Idem na neku promociju.

– Stvarno?

– Govoriće jedna zaista seksi žena koja je došla čak iz Londona samo da bi nam se obratila.

Začkiljila je. – Nadam se da ne dolaziš da čuješ *moj* govor, zar ne?

– Veruj mi, u celom Johanesburgu postoji samo jedna seksi žena koja će održati govor.

– Ne možeš da dođeš!

– Zašto?

– Nema mesta. Sve je popunjeno.

– Znam. Sigurno sam bio poslednji koji je uspeo da dođe do ulaznice.

- Kako si uspeo?
- Slegnuo je ramenima. - Ja sam tvoj rođak.
- Moj rođak? - Gledala ga je u neverici.
- Morali su da obezbede mesta za porodicu.
- Neću moći da se usredsredim zbog tebe.
- Nadam se da je tako. Bio bih veoma razočaran kad bih zaključio da sam se toliko namučio ni zbog čega.
- Sad sam se stvarno unervozila.
- Nemoj. Ja sam tvoj najveći obožavalac, a osim toga, pročitao sam *Svilenu zmiju*, što je više nego što se može reći za bilo kog gosta dole.
- Oni mogu od danas da kupe knjigu.
- I kupiće je, kad im budem rekao kakvo je to genijalno delo. - Povukao ju je u naručje i poljubio je.

Anita ju je čekala u holu. Njih dvoje su izašli iz lifta kao da je to najprirodnija stvar na svetu. - Ovo je Džek Mejer, moj rođak - rekla je Anđelika. Anita se rukovala s njim, ali važnije joj je bilo da na vreme odvede Anđeliku na promociju.

- Svi vas čekaju. Idemo. - Anđelika je uhvatila Džekov pogled i osmehnula se.

- Srećno - rekao joj je on. - Ja ću prvi podići ruku da postavim pitanje.

- Mnogo ćete nam pomoći - rekla je Anita. - Ljudi su obično pomalo stidljivi.

- Ne u Johaneshburgu - rekao je Džek.

- Dobro, to je tačno. Mi smo prilično komunikativni. Ipak, bilo bi dobro da neko napravi prvi korak.

Sala za ručavanje vrvela je od nestrpljive dece i njihovih roditelja, baka i deka. Džeka i Anđeliku su odmah morali da se razdvoje. Anita je povelala Anđeliku kroz mnoštvo kako bi se upoznala sa svojim obožavaocima, a Džek se zaputio prema suprotnom kraju prostorije, stao pored prozora i zagledao se u nju. Njegov pogled ju je grejao kao sunce, i jednom ili dvaput je podigla

glavu i okrenula se pravo prema njemu, kao suncokret koji nepogrešivo okreće krunicu prema svetlosti. Ovako bi to izgledalo da mi je pripao drugačiji život, pomislila je, zureći u zgodnog muškarca koji je samo nekoliko minuta ranije vodio ljubav s njom. Onda je okrenula glavu i nasmešila se deci, zahvaljujući im što su došli da je upoznaju iako je nedelja i rukovala se s njihovim roditeljima, koji su joj rekli da su i sami čitali *Pećine Konarda* i da nisu mogli da je ispuste iz ruku. Anđelika je sve vreme treperila svesna da je Džek tu, u istoj prostoriji, da dišu isti vazduh.

21.

RADOST NIJE U STVARIMA; ONA JE U NAMA.

U potrazi za savršenom srećom

Kasnije tog popodneva, Anđelika je ležala u Džekovom naručju na krevetu u hotelskoj sobi, privijajući nago telo uz njegovo, nogu udobno proturenih između njegovih. Tela su im se savršeno uklapala, kao isprepletane grane eukaliptusa. Nije osećala krivicu. Osećala se potpuno prirodno, i bila je vrlo daleko od života u Londonu i od rizika da će ih neko otkriti. Nije joj bilo teško da se pretvara da je ponovo slobodna.

Njeno obraćanje čitaocima bilo je uspešno. Džek je održao obećanje i prvi joj je postavio pitanje. Borila se da ostane pribrana kad su se svi u prostoriji utišali i usredsredili se na njen odgovor. Gotovo da nije ni čula šta ju je Džek pitao, očarana njegovom harizmom zbog koje je blistao kao neko natprirodno biće; ili je to možda bila sunčeva svetlost, koja je sijala kroz francuski prozor iza njega tako da nije mogla da vidi gotovo ništa osim njegovog odraza. Neobuzdana razbarušena kosa uokvirivala mu je preplanulo lice, njegova krupna figura nadvisila je dve žene koje su sedele pored njega, a njegov dubok glas ju je podsećao na bliskost koja ju je prožimala dok su vodili ljubav. Osetila je zahvalnost što joj taj čovek nalik lavu makar nakratko pripada.

Mardžori Milheven, koja je organizovala promociju, u zanosu je tapšala a zatim je objavila svima da je Džek Anđelikin rođak. Senka brige preletela je preko njegovog lica kad su se svi okrenuli da ga bolje pogledaju. Nekoliko mladih majki zakikotalo se gledajući ga zadivljeno, a Anđelika je žurno odgovorila na njegovo pitanje i brzo prešla na sledeće. Mardžori je bila toliko zadovoljna njenim nastupom da se na svaki način trudila da je zadrži, i kad god bi Anđelika pokušala da ode molila je da ostane još desetak minuta.

Svesna da joj ističe popodne s Džekom, Anđelika je užurbano potpisivala knjige, razgovarala sa svakim detetom koje joj je prišlo, i napokon je uspela da se oslobodi uz obećanje da će doći i naredne godine.

- Danas si zaista bila profesionalna - rekao je Džek, provlačeći joj prste kroz kosu. - Kao tvoj rođak, bio sam vrlo ponosan.

- Bio si hrabar što si došao.

- Znam. Južna Afrika je mala zemlja. Postojala je mogućnost da naiđem na nekog poznatog, ali to se nije dogodilo.

- Šta bi radio da si sreo nekog poznatog?

- I dalje bih se pravio da sam tvoj rođak - nehajno je odgovorio, kao da to zaista nije naročito važno.

- Zna li tvoja žena da si ovde?

- Zna, a zna i da ću te izvesti na večeru.

Anđelika je bila zapanjena. - I ne smeta joj?

- Ti si mi prijateljica.

- Da li spavaš sa svojim prijateljicama?

- Samo s tobom. - Poljubio ju je u čelo. - Ne mogu da je lažem.

- Znači, rekao si joj šta osećaš prema meni?

- Nisam, nije me pitala.

- Ali kad bi te pitala, šta bi joj rekao?

- Neće me pitati. Poštuje moju privatnost.

- Zar nije nimalo posesivna?

- Dvadeset godina smo u braku. Dovoljno me poznaje da mi ne uskraćuje slobodu.

- Izuzetna žena. Da li i ti njoj daješ jednaku slobodu?

- Ona je ne traži. - Govorio je kao Olivije. Zar su svi muškarci takvi licemeri?

Isprсила se i izazivački ga pogledala. - Znači, to što ti imaš ljubavnicu nije problem, ali ona ne može da ima ljubavnika?

- Ona ne želi da ga ima.

- Otkud ti znaš?

- Znam.

- Imate vrlo neobičan odnos.

- Razumećeš kad je budeš upoznala. Ona je jedinstvena žena.

Anđelika nije želela da je upozna. - Siguran si da je to dobra ideja? - upitala je, žudeći za ohrabrenjem.

Privio ju je u zagrljaj i stegao je. - Jesi li ti luda? Doći ćeš u Rozenboš htela ti to ili ne. Ne misli na Anu. - Pošto je osetio njenu nelagodu, dodao je: - Uživaj u ovim trenucima, Anđelika. Prepusti meni brigu o mom braku.

Anđelika je pokušala da ne misli na Anu dok je sedela u kolima pored Anite, na putu ka Pretoriji. Na autoputu je bila gužva, sirotinjska naselja titrala su na jari dok su im prolazili dovoljno blizu da mogu da ih osmotre. Anita joj je pričala o istoriji svoje zemlje, o tome kako se živelo u vreme aparthejda i o boljoj budućnosti u koju je strastveno verovala. Anđelika joj je odobravala malo slušajući, a malo se prisećajući ukradenog sata tokom kojeg je uživala s Džekom. Znala je da je trebalo da telefonira Olivijeu, ako ni zbog čega drugog, onda barem da bi ga oraspoložila. Možda je nepoštena što se ponaša tako hladno prema njemu. Ali ako mu telefonira, Džo će želeći da razgovara s njom, a ona se užasno plašila da mu čuje glas, znajući da će je to vratiti u stvarnost koju je namerno ostavila iza sebe. Sve dok je izmeštena iz svoje porodice, oseća se kao da živi život neke druge žene.

Anita je ostavila kola na parkiralištu i potplatila čuvara da ih pripazi, kao što je bio običaj.

- Šta bi se dogodilo da mu niste platili? - upitala ju je Anđelika, koračajući za njom prema restoranu.

- Verovatno bi ih on ukrao! - Nasmejala se.

Restoran je bio u jednoj brvnari. Anđelika je duboko udahнула pripremajući se za još jedan govor. Ali čim je zakoračila u hol, učinilo joj se da se obrela u svetu hladnog Konarda iz njene knjige. Svetla su bila prigušena a zidovi su podsećali na unutrašnjost pećine, ukrašeni neobičnim trakama veštačke trave i ružičastim i crvenim kristalima veličine fudbalske lopte. Zurila je u salu koja je,

očigledno, bila ispražnjena za dečju čajanku. Pedesetak dece trčkaralo je unaokolo u neobičnim kostimima: kao Mart i Vort, Jarniji, Elrodi, Mirkini i debeli Groučosi.

Zadovoljno se nasmejala. – Sigurno se ovako oseća Džoana Rouling²³ – rekla je Aniti dok je preterano veliki Vort prilazio da je dočeka.

– Ja sam Heder Somerfeld, ili Vort – rekla je i šaljivo frknula, i sama se smejući svom pokušaju da se pruruši u lik iz Anđelikine knjige.

– Sjajno izgledate! – rekla je Anđelika, iako je Vort koga je ona izmislila bio elf visok metar i po, a ne ogromno jaje. – Veoma sam polaskana što ste se toliko potrudili.

– Deca vas mnogo vole, i veoma su uzbuđena što ste došli. I mi smo uzbuđene. Htela sam da se prurušim u Mirkina, ali ne prave se trikoi u mojoj veličini.

– Izgledate sjajno kao Vort.

– Dođite da se upoznate s decom. Ima ovde i uverljivijih Vortova. – Umarširala je u salu za ručavanje i pljesnula rukama kao učiteljica. – Devojčice i dečaci, veliko mi je zadovoljstvo da vam predstavim Anđeliku Garner, autorku romana *Pećine Konarda*. – Cika je zamrla, a deca su prestala da se igraju i stidljivo su se zagledala u nju. Anđelika je poželela da je došla u kostimu. Bilo je jasno da govor koji je pripremila za ženski čitalački klub nije prikladan za tu priliku. Pažnja bi im popustila već posle prve rečenice, a to bi bilo užasno neprijatno. – Onda, Anđelika, šta bi volela da radiš? – Heder ju je gledala s iščekivanjem.

Dobro pitanje... zaista, šta? Anđelika je napeto razmišljala. S oklevanjem se zagledala u pedeset pari očiju uokvirenih bojama. Svi su delovali tako nestrpljivo i usredsređeno, dok su čekali da ona progovori. Ali nije mogla da priča o nadahnuću grupi dece koja su se, sva do jednog, potrudila da se maskiraju. Oni su tražili čaroliju. Zurila je kroz maglu svog uma pokušavajući da nađe nešto za šta bi mogla da se uhvati. A onda se, kao nekom magijom, magla podigla i um joj se razbistrio.

- Hoću da svi sednu oko mene - uzbuđeno je rekla. - Hoću da im ispričam priču.

- Stolicu, Megan, brzo, brzo - rekla je Heder jednom Mirkinu mršavom poput grančice. Megan je žurno donela stolicu i stavila je na sredinu prostorije. Onda su obe žene nežno pogurale decu koja su pošla prema njoj, a zatim posedala u polukrug, gurkajući se i došaptavajući, s dlanovima skupljenim oko usana.

Anđelika se nagnula i teatralno spustila glas. - Da li je neko od vas čuo za trolove? - Deca su odmahivala glavom. - Debeli, ljigavi, ružni, masni Trolovi, koji nastanjuju zaliv tamo gde se uljasta crna reka uliva u more. Ti Trolovi, koji žive u rupama na obalama reke, jedu bića svetla koja se zovu Blistavile. One su prelepa, prozračna bestesna stvorenja bez kojih bi svet dospeo u ruke zlih Trolova. Što više Blistavila pojedu, postaju sve jači i moćniji, nebo postaje sve tamnije i, malo-pomalo, nestaje svetlosti na svetu. Zato je Blistavilama potrebna pomoć, a ko će im bolje pomoći od Konera i Torija Tridfeloua. Zašto baš njih dvojica, možda se pitate? Naročito ako se uzme u obzir da su oni ljudska bića, a da se jedini način da se dosegne svetlost koja je zapravo sve vreme ovde, oko nas, krije u snovima. Dobro, sad ću vam objasniti kako to ide i zašto su to dvoje dece, jer oni moraju biti deca, jedini ljudi na celom svetu koji imaju moć da vrate Blistavile i njihovu svetlost...

Deca su netremice zurila u Anđeliku koja je raspredala bajku smeštenu u Norfok. Začudilo ju je kako joj ideje glatko naviru i kako ih jasno vidi kao da zuri u jezero bistre vode ispod koje se nazire taj čarobni svet. Kao da je oduvek bio tu, samo što je do tada voda bila mutna.

Heder i Megan su pile čaj za okruglim stolom, kao i deca očarane pričom. Anita je uhvatila Anđelikin pogled i zavrtela glavom, kao da ne veruje da njena gošća može na licu mesta da izveze takvu priču. Anđelika oseti kako se njena mašta konačno sasvim oslobađa i rasprskava se u živim bojama. I sama je živnula. Što su se deca više uživiljavala, to je više ideja nadiralo. Došla je do svoje priče. Bila je jednostavna i bila joj je pred očima, ali ju je njena bezvoljnost

sprečavala da je sagleda.

Deca su na kraju ostala da sede nadajući se da će čuti još neku priču. Vižljasti Mirkin i jajoliki Vort zahvalili su Anđeliki, a onda se prostorijom razlegao aplauz. Anđelika je podigla pogled i pred vratima ugledala okupljene roditelje i osoblje restorana.

- Predivnu priču ste podelili s nama - rekla je Heder, a obrazi su joj porumeneli ispod boje na licu. - Nadam se da je to delić vaše sledeće knjige? - Izvila je obrvu, a Anđelika je klimnula glavom. - E, dobro! - Ponovo je pljesnula rukama. - Srećom, imamo i mnogo primeraka Anđelikine nove knjige *Svileni zmija*, a ona je pristala da ih potpiše. Drago mi je što tamo vidim neke roditelje koji imaju novca da plate knjigu! - Ponovo je šaljivo frknula i pokazala Anđeliki sto i stolicu u uglu gde je trebalo da potpisuje knjige. - Želite li šolju čaja?

- Da - rekla je Anđelika i sela. Uzalud je preturala po tašni u potrazi za olovkom.

- Megan? Šolju čaja za Anđeliku, brzo, brzo.

Megan je donela šolju čaja i olovku, i Anđelika je potpisivala knjige i čavrljala s decom. Svi su savladali stidljivost i želeli su mnogo toga da kažu. Čajanka se nastavila, neko je doneo poslužavnike sa sendvičima i kolačićima lepih pastelnih boja. Anđelika je pijuckala čaj, a u glavi joj se vrtelo od pohvala. Osetila je toplinu i sjaj uspeha, i prepustila mu se. Pomisao na to da će provesti noć sa Džekom samo je upotpunila nestvarnu privlačnost tog dana.

- Onda, šta ćete večeras raditi? - upitala je Anita dok su se vozile nazad u grad. Večernja svetla stopila su se u prigušen ćilibarski sjaj koji je lebdeo iznad zgrada poput tananog vela.

- Rođak će me izvesti na večeru.

- Džek? Vrlo je zgodan. Je li oženjen?

- Jeste. Ima troje dece. Žive na imanju s vinogradom u Franshuku. Provešću s njima vikend na kraju turneje.

- A, tamo idete. Znala sam da ćete nekud otići. Svideće vam se

Franshuk; zaista je predivan.

- Jedva čekam. - Ponovo je potisnula Anu u udaljene kutke svesti.

- Umete li da jašete?

- Odavno nisam. Ali nadam se da je to kao vožnja biciklom, da se ne zaboravlja.

- Drago mi je što ćete imati vremena da vidite malo naše prirode dok ste ovde.

- Oh, ne bih mogla samo da protrčim, a osim toga, porodica je porodica; ne bih mogla da odem a da ne provedem malo vremena s Džekom.

Anita ju je ostavila ispred hotela, i ona požuri uza stepenice, preskačući po dva stepenika odjednom. Dvojica uniformisanih muškaraca otvorila su joj vrata i ona je uletela u hol gde ju je čekao Džek. Spustio je novine na stočić i široko joj se osmehnuo, a zatim se zaputio pravo prema njoj. Potrčala mu je u zagrljaj ne obazirući se na to što je neko mogao da ih vidi. On ju je žudno, strastveno poljubio, opijen njenim oduševljenjem.

- Kako je bilo?

- Čarobno. Sva deca su bila maskirana u moje likove, a salu su uredili kao veliku vlažnu pećinu. Mnogo su se potrudili.

- Opa! Postigla si veliki uspeh.

- Ja sam krupna riba u šolji čaja.

- Bolje išta nego ništa.

- Ja sam *gladna* riba. - Primetila je da se presvukao. Obukao je farmerke i zelenu polo majicu. - Gde si odseo?

- Ovde.

- Ne, hoću da kažem, gde si ostavio svoje stvari?

- Ovde - nemarno je slegnuo ramenima. - I ja sam uzeo sobu u ovom hotelu.

- Sve si isplanirao, zar ne!

- Pas mora da zna gde će otpočiniti kad padne noć.

- Ali ti znaš da ćeš leći pored mene.

- Nisam bio siguran da li ćeš me hteti.

- Posle onoga u Londonu?
- Pa, ja tebe ne prihvatam zdravo za gotovo.
- To je vrlo lepo od tebe.
- Naravno. Ali potrudio sam se da te zavedem; poslednje što bih želeo jeste da te preplašim i oteram.

Izveo ju je na ulicu gde ih je čekao taksi. Sunce je tonulo iza zgrada, ostavljajući za sobom prijatnu toplinu. Taksista Afrikanac je izašao da im otvori vrata i njih dvoje uđoše u kola. Džek ju je uhvatio za ruku. Gledao ju je gotovo stidljivo.

- Veoma sam srećan što si ovde, Anđelika Garner.
- Srećna sam što sam ovde, Džek.
- Nisam verovao da ćeš doći.
- Slučaj je hteo.
- Ili sudbina.
- Možda.
- Zaista ne mogu da verujem da si uspela. Sanjao sam o tome, ali nikad nisam očekivao da će se obistiniti.
- Snovi se uglavnom ne ostvaruju.
- Jesi li izgubila nespornost s Olivijeom?
- Nisam, još sam ljuta na njega. - Privila se uz njega. - Hajde da ne pričamo o Olivijeu, ni o Ani, ni o deci. Hajde da uživamo u ovom kratkom zajedničkom vremenu. Hoću da uživam u tome što se pored tebe osećam kao sjajna žena.

- Da li se zahvaljujući meni osećaš tako?
- Da, osećam se čulno, oslobođeno, dovrtljivo, seksi, živo. Osećam da sam bolja i važnija od same sebe.

- To si i dalje ti, dušo - rekao je, smejući se njenom zanosu. - Ti si mnogo toga. Sve je to oduvek bilo deo tebe. Ako se dovoljno usredsrediš na svoju desnu ruku, zaboravićeš da imaš i levu. To je sve. Previše si se usredsredila na to da se ponašaš kao Anđelika, i nisi primetila Sejdž u njoj.

- Ti si je izvukao na površinu. Zamisli koliko ljudi prođe kroz život ne otkrivši šta su mogli da budu.

- Svi mi imamo sposobnosti da postignemo mnogo toga. Ali ne

znači da će nam život pružiti priliku da te uloge i odigramo.

- Drago mi je što je meni pružio priliku da odigram *ovu* ulogu. Makar samo na nedelju dana.

- Tajna sreće je živeti u sadašnjosti.

- Znam - zadirkivala ga je prevrćući očima. - Sve je u sadašnjosti.

Džek ju je odveo u prijatan mali restoran u centru grada. Nije bilo važno da li će naleteti na nekog poznatog jer je već rekao svojoj ženi da će je izvesti na večeru. Anđelika nije mogla da razume njihov brak. Svakako da nijedna žena koja sebe poštuje ne bi dozvolila mužu da otputuje u drugi grad da bi izveo drugu ženu na večeru. Pitala se kakvu je priču Džek izmislio i da li ju je njegova žena lako progutala.

Seli su za sto u uglu. Restoran je ličio na vatromet boja. U Londonu žene vrlo često nose crno; u Johanesburgu liče na lepe rajske ptice tirkizne, narandžaste i crvene boje. Pijuckala je vino i gledala ga preko plamena sveće.

On joj se osmehivao iza čaše, gledajući je s ljubavlju. - Jesi li srećna?

Zadovoljno je uzdahnula. - Veoma.

- Zato što napokon živiš za trenutak.

- I ne želim da taj trenutak prođe.

- To je vrlo ženski način razmišljanja.

- Šta? To što želim da ovaj trenutak zauvek traje? Zar ti ne želiš?

- Da. Volim život. Želim da živim zauvek. Veoma mi je izražena ženska strana.

- Da, sad se sećam toga. *Život bez ljubavi je kao pustinja bez cveća.*

- Imaš dobro pamćenje.

- Kad je reč o onome što smatram važnim.

- Polaskan sam.

- Moja sreća je uvek zasenjena tugom. Uvek predviđam njen kraj ili gubitak. Volela bih da mogu zaista da uživam u trenutku, bez straha.

- Kako bi bilo da se jednostavno oslobodiš tog straha? Na kraju krajeva, šta bude biće, i tvoje mračne misli neće ništa promeniti. Možeš izabrati da uživaš u večeri sa mnom, ili da sediš tu i da se brineš jer ćeš uskoro morati da odeš. Ostaje činjenica da si na večeri sa mnom. I da će se ta večera završiti. Da ćemo otići kući. Ti odluči da li ćeš uživati, ili nećeš.

- Ali sasvim je ljudski žudeti za kontinuitetom i sigurnošću. Kad bi neko mogao da mi kaže da će moja deca dočekati starost u dobrom zdravlju, mogla bih da uživam u njima bez tog užasnog straha da ću ih izgubiti ili da će se razboleti.

- Slušaj, život ti dodeli određene karte. Ne znaš kakve su, ali od njih zavisi šta će ti se u životu događati: da li ćeš se razboleti, da li će te udariti kola, da li ćeš se suočiti s nekim gubitkom. Kroz sve to učimo o sebi, o ljubavi i saosećanju, i sve nas to stavlja na iskušenja kako bismo postali bolji ljudi. Dakle, kako uspevaš da imaš kontrolu nad svim tim? Tako što biraš kako ćeš da reaguješ. Zamisli ovo: dolazi poštara i donosi pismo s nekim vestima. Činjenica je da su u tom pismu neke vesti. Da li su one dobre ili loše, zavisi od toga kako ih posmatraš.

- Ali ako je to vest da mi je majka umrla?

- Onda bi trebalo da reaguješ kao ožalošćena osoba...

- Zavisi od toga šta osećam prema svojoj majci.

- Sama si odgovorila na svoje pitanje. Zavisi od toga šta osećaš prema svojoj majci. Vesti nisu same po sebi dobre ili loše, jednostavno su vesti. Rastužićeš se, ili se nećeš rastužiti, u zavisnosti od toga kakav je bio tvoj odnos s majkom. Suština je u tome da naša sreća zavisi od toga jesu li nam misli srećne. Razmišljaj pozitivno, i život će ti biti pozitivan.

- Trebalo bi da napišeš knjigu o tome. Mnogo si više filozofski nastrojen od mene. Ja sam u potpunom mraku. - Iskapila je čašu. - Mislila sam da je moj život jasno zacrtan. Onda sam shvatila da je život glazura, ispunjen luksuznim sitnicama, i premda sve one olakšavaju život i premda niko više od mene ne uživa u luksuzu, to samo po sebi ne donosi sreću. Sunčev sjaj, cveće i drveće, prelepi

prizori, muzika, zagrljaj voljenog bića – to donosi sreću. To nas ispunjava nečim čarobnim i neopipljivim.

– To je ljubav prema *sebi* i pružanje ljubavi drugima. – Nagnuo se preko stola i uhvatio je za ruku. – Pitaj čoveka koji je za dlaku izbegao smrt, i on će ti reći da je sreća život sam po sebi i ceniće taj život. Ali većina ljudi život uzima zdravo za gotovo, i sve više žudi za materijalnim u nadi da će ih lepša kuća ili bolja kola usrećiti. Pitaj majku koja je izgubila dete, i reći će ti da bi bila srećna kad bi ponovo samo mogla da zagrlj svoje dete. Naravno, ne možemo svi živeti tako, ali ponešto treba naučiti od tih ljudi. Jedino nas ljubav može usrećiti. Ljubav je kao svetlost na kojoj iščezavaju ljutnja, strah, mržnja i usamljenost. Život je dragocen. Tragedija je u tome što ljudi to shvate tek kad dođu do tačke da ga izgube.

Dugo ju je gledao, a lice mu se odjednom rastužilo. Uzvratila mu je pogled, osećajući kako joj se stomak grči od straha. Izgledao je kao da će joj reći nešto važno, ali da okleva.

– Vaša riba, madam – rekao je konobar i taj trenutak je prošao. Džek se ispravio kako bi konobar mogao da spusti tanjir ispred njega i polako se pribrao.

– Ovo izgleda dobro – rekao je, osmehujući se. Tuga je iščezla kao kišni oblak, ostavljajući za sobom sunce. Anđeliku obuze loše predosećanje, a nije mogla da shvati zašto.

KRIVINA NA PUTU NIJE KRAJ PUTA, OSIM AKO NE USPEŠ DA SKRENEŠ.

U potrazi za savršenom srećom

Te noći su ponovo vodili ljubav. Topao povetarac klizio je kroz otvoren prozor kao svileni traka koja miluje kožu, i donosio je miris gardenija iz hotelskog vrta. Pod bledom mesečinom, Anđelika je mogla da se prepusti i da potisne svoj strah dok su se Džek i ona žudno predavali jedno drugom. Usredsredila se na čulno uživanje u njegovom dodiru i zaboravila senku koja mu je bila prešla preko lica. Morala je da živi u sadašnjosti jer je to bilo jedino što su imali. Ali uskoro je dnevna svetlost preplavila sobu neizbežno najavljujući novi dan ispunjen obavezama, i ništa nisu mogli da učine da vrate vreme. Njeni strahovi su se vratili sa sunčevim sjajem, i preplavio ju je osećaj gubitka.

- Ne želim da idem - prošaputala je, privijajući usnulo telo uz njegovo. - Tek sam te pronašla.

- Ni ja ne želim da idem. Ali moraš da radiš. Ne mogu ceo dan da te zadržavam. - Sklonio joj je kosu s lica i poljubio je u slepoočnicu. - Osim toga, i ja imam posla.

- Ne mogu da živim u sadašnjosti, Džek. Ne umem ja to. Stalno mislim na budućnost, i strahovi me nadvladavaju.

- Moraš pokušati. Niko od nas ne zna šta ga čeka u budućnosti. Možda mislimo da znamo, ali sudbina drži karte u svojim rukama, i ne možemo da ih vidimo.

- Znam šta kažu karte. U nedelju ću se vratiti u London, a ti ćeš ostati ovde. Ne mogu da podnesem pomisao na to.

- Ali provešćemo nekoliko predivnih dana u Rozenbošu.

- Želim ceo život ispunjen predivnim danima.

- Svi to želimo.

- Zašto moraš da živiš toliko daleko?
- Nemoj sve da analiziraš, Sejdž. Prepusti se.

Ustao je i razmaknuo zavese, a dnevna svetlost ispuni sobu u neredu. Njena odeća je ležala razbacana po podu i preko stolica, izvirivala joj je iz kofera kao utroba. Otkad je stigla u Južnu Afriku nije imala vremena da predahne, a kamoli da se raspakuje. Gledala ga je kako zuri u vrt ispod prozora i duboko udiše, kao da želi da oseti miris drveća, žbunja i cveća i da upije poj ptica. Stajao je zagledan kroz prozor, a Anđelika je posmatrala njegova široka preplanula leđa, poželeva da je ponovo uzme i željno se protekla na krevetu. Okrenuo se i osmehnuo se.

- Dolaziš u *Rozenboš*, i to je jedino o čemu razmišljam. Korak po korak. Budeš li gledala previše unapred, izgubićeš ono što se sada događa. Odavno čeznem za ovim što imamo sad, zato hajde da uživamo u tome.

- Pokaži mi kako. - Pokušala je da se izmigolji, smejući se kad je on seo na ivicu kreveta i zagnjurio lice uokvireno lavljom grivom u njen stomak.

Onda je on otišao, a ona je ostala sama pod tušem pitajući se kako će izdržati narednih nekoliko dana punih događaja bez mogućnosti da se uveče vrati Džeku. Soba je izgledala veća bez njega. Praznina je glasno odjekivala, kao i tišina. Bila je zadovoljna što će izaći iz te sobe i započeti dan. Što pre počne, pre će završiti i pre će njih dvoje ponovo biti zajedno. *Rozenboš* se ukazivao na kraju nedelje u čarobnoj auri svetlosti, kao zamak iz neke Diznijeve bajke koji se pojavljuje na kraju tunela. Ne osvrćući se, polako je koračala prema njemu.

Anita ju je čekala u holu. U jedanaest sati je trebalo da odu na rani ručak, u jedan na promociju i u četiri na čaj u čitalački klub. Anđelika je splasnula pri pomisli da će morati da se ponaša poletno i ljupko, iako bi se najradije sklupčala ispod pokrivača i čekala da se okonča taj dan bez Džeka. Kad bi samo mogla da prespava ponedeljak i utorak u Johaneshurgu, sredi u Kejptaunu bila bi korak

bliže četvrtku uveče, kad Džek treba da dođe po nju u hotel *Maunt Nelson* i odveze je u Franshuk. Dogodilo joj se ono što nikad nije trebalo da joj se dogodi da se držala obećanja koje je dala samoj sebi: zaljubila se.

Ušla je u Anita kola i otvorila bocu vode, bezizrazno zureći u parkiralište. U tom trenutku joj je zavibrirao telefon najavljajući poruku. Dok je Anita sređivala svoje papire razbacane na zadnjem sedištu, Anđelika je na brzinu pročitala poruku. „Volim sve na tebi, Sejdž. Telefoniraću ti večeras u jedanaest, Voli te pas koji srećno sedi u *tvom* dvorištu.“ Nasmejala se, zahvalna što je Džek dospeo u njen život i podario mu čaroliju. Njegove poruke i telefonski pozivi pomoći će joj da pregura do četvrtka. Bez toga bi joj dani bili jednostavno nezamislivi.

Ipak, jedan telefonski poziv nije mogla da izbegne. U podne, dok su se njih dve vozile prema Pretoriji, gde je trebalo da održi promociju, telefonirao joj je Olivije. – Zdravo – hladno je rekla.

Zvučao je nervozno. – Jesi li dobro? Nisi se javljala, zabrinuo sam se.

– Dobro sam. Upravo sam krenula na promociju. Za sada je sve kako treba.

– Bon.²⁴ Jesi li još ljuta na mene?

– Samo sam u žurbi.

– Ne, i dalje si ljuta. Razumem. Da li ćeš prihvatiti moje izvinjenje sad kad si na drugoj strani sveta?

– Nisam ljuta na tebe i naravno da prihvatom izvinjenje. Svi mi ponekad kažemo ono što ne mislimo. Hajde da zaboravimo sve što se dogodilo. Kako su deca?

Odgovorio joj je detaljno, što je bilo neuobičajeno za Olivijea. – Odlično su. Džo je pohvaljen za marljiv rad. Vrlo je zadovoljan zbog toga i sam mi je pokazao pohvalu. Nedostaješ mu. Svima nam nedostaješ. Ali nije nesrećan, tako da ne treba da brineš. Samo broji dane do tvog povratka. Izabel se posvađala s Delfinom, ali to nije nimalo neuobičajeno. Izgleda da se njih dve deset puta dnevno

posvađaju i pomire, koliko sam ja shvatio. Ona i Džo su napravili gusenicu od papira s obeleženim danima u nedelji, svakog dana otkinu po jedan deo, i tako računaju kad ćeš se vratiti. Ja ih svakog dana vodim nekuda. Juče smo išli u poslastičarnicu *Valeri*. Svidelo im se i pojeli su tart od maline. Napravili su pravi haos, ali ne mari. Važno je da im je bilo lepo.

- Sigurno si ranije izašao iz kancelarije.

- Trenutno mi je drago što izlazim ranije. Nema mnogo posla ako se izuzme procenjivanje štete, a u tome nimalo ne uživam. Deca su vrlo zabavna. Kendas ih je pozvala da provedu vikend kod nje, što je zaista ljubazno od nje i mnogo će mi pomoći, budući da nisam naročito vičan otac, kao što znaš. - Anđelika se sažalila nad njim. Trudi se da bude dobar otac.

- Pozdravi Kendas. Veoma sam joj zahvalna što ti je priskočila u pomoć. Deca će se lepo provesti na selu.

- U ponedeljak ću uzeti slobodno prepodne da bih mogao da te sačekam na aerodromu.

- Ne moraš to da radiš.

- Znam. Želim da te sačekam. Imao sam vremena da razmišljam. Nisam naročito ponosan na svoje greške, i odlučio sam da se promenim. Ponekad je dovoljna kratka razdvojenost da bismo shvatili koliko nam je stalo do nekoga.

- Hajde da jednostavno zaboravimo ceo taj slučaj.

- Važi, hvala ti. - Laknulo mu je. - Onda, kaži mi, kako se odvijaju promocije?

Dok je Anđelika pričala, Anita je vozila trudeći se da deluje kao da ne sluša. Ali kad je završila razgovor, Anđelika je pomislila da bi trebalo da joj objasni šta se događa.

- Posvađali smo se pre nego što sam otputovala. Moj muž je vrlo temperamentan. Drago mi je što mi se izvinio.

- O, bruka - rekla je Anita i napravila saosećajan izraz lica.

- Ne, nije bruka. To je, zapravo, priličan napredak. On je Francuz i vrlo je ponosan čovek.

- Mi ovde upotrebljavamo izraz „bruka“ kad hoćemo da kažemo

da je nešto u stvari lepo.

Anđelika se nasmejala. – Bruka i roboti. Trebalo bi da napravim mali rečnik.

– A vaša deca?

– Napravili su papirnu gusenicu i svaki njen članak obeležili kao jedan dan mog odsustva. I svakog dana otkinu po jedan taj njen članak.

Anita joj se osmehnula. – Bruka!

– Da možete da vidite mog muža kad izgubi strpljenje, ne biste rekli „Bruka“.

– Reklo bi se da mu nedostajete.

– Tako je.

– Svi su oni isti. Čim žena ode nekud, prinuđeni su da se staraju o kući i deci i više je ne uzimaju zdravo za gotovo.

– On je vrlo pažljiv muž.

– Barem imate ovde rođaka koji brine o vama.

Anđelika je potisnula osmeh i otvorila telefon kako bi napisala poruku Kendas. – Tako je, da nema Džeka, Olivije mi ne bi ni dozvolio da dođem ovamo. – Oklevala je pred tastaturom telefona. Možda bi bilo dobro da prilikom sledećeg razgovora s Olivijeom pomene Džekov i Anin poziv u *Rozenboš*, kako bi imala pokriće. S obzirom na brzinu kojom se glasine šire Londonom, ne postoji mogućnost da provede vikend u *Rozenbošu* a da Olivije to na kraju ne sazna.

„Draga Kendas, hvala ti što ćeš brinuti o mojoj deci za vikend. Ti si carica. Olivije ti je vrlo zahvalan! Nedostaješ mi. Ovde je sve u redu. Vreme je divno, božanstveno! Videćemo se kad se vratim. Voli te Anđelika.“ Posle nekoliko minuta, stigao je Kendasin odgovor. „Drago mi je što je sve u redu. Jedva čekam da mi ispričaš. Nedostaješ nam. Umrećeš od smeha kad ti budem ispričala epizodu s Kejtinom najnovijom krizom! Voli te Kendas.“ Očigledno nije mogla da odoli, pa je dodala i upozorenje: „Budi oprezna!“

Iako ju je veoma zanimala Kejtina najnovija drama, Anđelika je odlučila da ne razmišlja o tome do ponedeljka. Želela je da se ta

nedelja nikad ne završi. Nije bila spremna da se vrati u svoju staru kožu, i svakako nije bila spremna da vidi odraz svog osećaja krivice u Kendasinim očima.

Zahvaljujući Džekovim porukama i njegovim noćnim telefonskim pozivima, nedelja joj je prošla brže nego što je očekivala. Pozdravila se s Anitom u Johanesburgu i odletela u Kejptaun, gde ju je u ime izdavačke kuće dočekala Džoana. Dok su se vozile prema gradu, Anđelika je užasnuto posmatrala beskrajno more sirotinjskih četvrti koje kao da su opkolile grad. Na vrelini su titrali nahereni limeni krovovi raznobojnih kutija, bednih domova ljudi koji su tu našli utočište, a telefonski vodovi uzdizali su se poput jarbola opkoljenih brodova posle strašne bitke. Nije bila sigurna da bi mogla da živi u zemlji u kojoj je na svakom koraku vladala takva nemaština. Svakako ne bi mogla da dosegne sreću u senci tolike bede.

Anđeliki je laknulo kad su za sobom ostavile sirotinjske četvrti i ušle u besprekornu blistavu lepotu tog grada. Gotovo je zaboravila činjenicu da na svetu postoji takva ružnoća dok su se vozile avenijom oivičenom palmama žureći prema hotelu *Maunt Nelson*, smeštenom u seni veličanstvene planine Tejbl.

Anđeliki se Kajptaun svideo, na prvi pogled. Grad je mirisao na slobodu, suprotno strahu koji se osećao u Johanesburgu. Plavo nebo se prostiralo nad okeanom na kojem su blistale bele jahte i ribarske brodice živahnih boja, kojima su ponegde presecali put luksuzni putnički brodovi i ogromni teretni brodovi koji su prevozili robu iz celog sveta. Stenovita obala ju je podsetila na Francusku rivijeru, iako su razlike bile veoma uočljive. Sunce je obasjavalo krovove na dve vode u holandskom stilu, bučne afričke pijace i popločane ulice u kojima su odjekivali pozivi mujezina vernicima na molitvu. Živopisna mešavina evropskog, afričkog i islamskog uticaja podarila je gradu jedinstvenu živahnost. Bilo je teško zamisliti nemoćni gnev siromašnih Afrikanaca koji su se preteći vrzmali predgrađima Johanesburga.

Sedela je na sunčanoj terasi hotela *Maunt Nelson* udišući slatke

mirise pokošene trave i urednih cvetnih leja lavande i ruža koje su obletale krupne pčele. Pijuckala je koka-kolu udobno zavaljena u stolici, srećna što se njena turneja primiće kraju i što je od ponovnog susreta s Džekom deli samo jedan i po dan i nekoliko intervju.

Ručala je s novinarkom dnevnog lista *Mejl i gardijan*, čudakinje prodornog sokolovog pogleda. Anđelika je veselo ćaskala s njom o svojim utiscima o Južnoj Africi i svojoj želji da je ponovo poseti. Novinarka je kljuckala svoj ručak, očarana Anđelikinom živahnošću i šarmom. Anđelikino srce je pevalo od ljubavi prema Džeku, i toliko je zračila ljubavlju prema svima oko sebe da je novinarki bilo teško da okonča intervju. Anđelika je bila ispunjena ljubavlju prema svima i svemu, a u takvom srcu nije bilo mesta za strah.

Imale su malo slobodnog vremena popodne i Džoana ju je odvezla na lepu belu plažu u zaliv Kemps. Vozile su se duž avenije oivičene palmama koja se pružala uz obalu mora i kupile su sladoled od granadilje od veselog Afrikanca koji je uzvikivao: „Granadilja sladoled, sladak kao med.“ More je bilo hladno i Anđelika je, stresavši se, iskoračila iz ledene vode.

Uveče, posle intervju u gradu, Džoana ju je odvela na planinu Tejbl, gde se Anđelika u pobožnoj tišini divila lepoti koja se pružala pred njom. Kao da se ceo svet u malom prostirao ispod tih obronaka, od mnoštva brodova u zalivu do elegantnih vila u bogatim predgrađima. Široke pešćane plaže, stenovite litice, visoki oblakoderi i sumorne sirotinjske četvrti, sve je to titralo ispod oblaka prašine. Anđelika je stajala kao opčinjena, vetar joj je milovao lice i osećala je kako vreline popušta dok sunce zalazi prema obzorju. Gore u planini osećala se sićušnom i beznačajnom, no ipak, činilo joj se da je deo okruženja, kao da je sačinjena od vazduha. Poželela je da je ptica, da može da raširi krila i da leti na povetarcu, daleko od svojih briga.

Sutradan je ostala u hotelu i davala je intervju. Posle ručka je na raspolaganju imala dva sata za kupovinu. Džoana i ona su se odvezle na veliku afričku pijacu, gde je Anđelika kružila između

tezgi s raznobojnim tkaninama, duborezom u drvetu i bižuterijom. Ćaskala je s prodavcima, kupila deci bele pidžame s vezom i prelepu igru Soliter, čija je tabla bila izdubljena u tamnom drvetu, a kuglice načinjene od različitih vrsta kristala. Uz osmeh je zamislila Džoa i Izabel kako igraju Soliter u dnevnoj sobi dok im se komadići kotrljaju ispod sofe. Pri pomisli na decu osetila je čežnju u srcu.

Poslednji intervju završio se u četiri. Zatim je spakovala kofer, i morala je da sedne na njega kako bi mogla da ga zatvori. Napokon je sišla u hol da sačeka Džeka. Budući da nije obavestila Olivije o svojim planovima za vikend, shvatila je da je poslednji trenutak da ga obavesti. Zato ga je odmah pozvala na mobilni. Dok je telefon zvonio, razmišljala je o tome šta će mu reći. Laknulo joj je što se Olivije nije odazvao i ostavila mu je poruku. „Zdravo, dušo, ja sam. Samo da ti kažem da sam ovde u Kejptaunu naletela na Džeka Mejera i njegovu ženu Anu. Sećaš se, upoznali smo ga na večeri kod Skarlet. Verovatno si zaboravio. Kako god bilo, pozvali su me da provedem vikend kod njih, što je zaista lepo budući da je promocija predviđena za subotu popodne otkazana. Dakle, možeš da me zoveš na mobilni ako ti zatrebam. Pozdravi decu. Lepo se provedite kod Kendas i pozdravi je. Polećem u ponedeljak u pola osam, za slučaj da i dalje želiš da me sačekaš. Razumeću ako ne možeš. To je prilična gnjavaža. Ljubim te. Zdravo.“ Prekinula je vezu i stresla se. Da li je predaleko otišla? Da li će joj Olivije poverovati? U mislima je preletela preko svega onoga što je upravo rekla, pokušavajući da ponovi poruku od reči do reči, kako bi našla neku grešku. *Tant pis,*²⁵ pomislila je. *Sad je gotovo.* Nadala se da Olivije neće prozreti njenu laž.

Dok je čekala, pomislila je na Anu. Nije želela da upozna Džekovu ženu. Želela je da njih dvoje provedu vikend nasamo, bez ljubomornih pogleda druge žene koja na njega ima više prava od nje. Bilo bi joj lakše, pomislila je, da se Džek žali na nju, ali on se nijednom rečju nije požalio na svoju ženu. Jasno je stavio do znanja da je voli. I nagovestio da će se njih dve dobro slagati. Ali Anđelika nije nameravala da se zbliži s njom. Brinula ju je činjenica da će

morati da skriva osećanja, da se uzdržava, da krade trenutke koje će Ana provoditi u drugom delu kuće ili možda u vrtu. Nadala se da je Džek sve isplanirao tako da ona neće morati da provodi vreme s njegovom ženom.

Kad je Džek napokon ušao u hol, njen strah se pretopio u ozarenost pred njegovim veselim osmehom. Svesna da se nalazi u njegovom gradu, uzdržala se i nije mu se bacila u zagrljaj kao u Johanesburgu, iako joj je srce pevalo od radosti. On se nagnuo, s ljubavlju je zagrljio a zatim pogledao unaokolo preko naočara kako bi se uverio da nema nikog poznatog.

– Jesi li dobro, Sejdž? – upitao je i blago je pogledao. – Prosto zračiš.

– Sviđa mi se Kejptaun.

– Znao sam da će ti se svideti.

– Svi su vrlo srdačni.

– Sunce izaziva radost u ljudima.

– Misliš da bi se Londonci češće smejali kad bi imali više sunca?

– Tebi ne treba sunce, Sejdž. Ti ga imaš u sebi. – Nasmejala se i gledala ga je dok je podizao njen kofer s poda. – Šta imaš ovde? Svu robu s afričke pijace?

– Kupila sam neke lepe stvari.

– Vidim. – Pogledao je ogrlicu oko njenog vrata.

– Lepa je, je l' da? – Osmehnula se. – Koliko ima do *Rozenboša*?

– Malo više od sat vremena.

– To znači da ću te narednih sat vremena imati samo za sebe?

Vragolasto joj se nasmejao. – Možemo i da stanemo usput. Mislim da neću moći da izdržim da te ne dodirnem dok ne stignemo u Franshuk.

Stavio je kofer u prtljažnik i seo u kola. Pre nego što su krenuli, privukao ju je u zagrljaj i poljubio.

– Lepša si nego što si bila u Johanesburgu – rekao je, milujući je pogledom. – Sâm pogled na tebe dovoljan je da mi povрати raspoloženje.

– Zar je potrebno povratiti ga?

- Jeste - odvratio je i zagnjurio lice u njen obraz. - Jedva čekam da ti pokažem svoj dom. A stići ćemo baš na vreme da vidimo zalazak sunca na prevoju Ser Louri.

- Zvuči primamljivo.

- I jeste. Poneo sam vino. Večeras će zalazak biti čarobniji nego ikad.

OKRENITE LICE PREMA SUNCU I NEĆETE VIDETI SENKU.

U potrazi za savršenom srećom

Izašli su iz Kejptauna i prošli pored veličanstvene stenovite planine poznate kao Dvanaest apostola, koje su oštrim vrhovima stremile u nebo. Put s dve trake presecao je veliku ravnicu koja se prostirala pod nebom boje različka. U daljini, zeleni baršunasti brežuljci spajali su se s obzorjem a paperjasti oblaci su im milovali vrhove. Na putu kroz dolinu prošli su pored bogate farme podignute na crvenoj zemlji prekrivenoj visokim zlatnim žitom i vinogradima s urednim nizovima čokota vinove loze koji su podsećali na pruge somota. Džek je držao Anđeliku za ruku, povremeno bi je pogledao i osmehnuo se. Prizor je bio veoma uzbudljiv, a polja toliko prostrana da je Anđelika poželela da zauvek ostane tu. Kako je romantično živeti okružen takvom lepotom.

Napokon su stigli u Franshuk. Ime oblasti bilo je ispisano sivim kamenom, visoko u brdu. Anđelika je osetila grč u stomaku pri pomisli na upoznavanje s Anom. Sunce je zalazilo i brda su se obojila u ružičastu boju flaminga. Džek je naslutio njenu nervozu i stegao ju je za ruku.

- Želim da te odvedem da vidiš zalazak pre nego što ti pokažem Rozenboš.

Zahvalno mu se osmehnula. - Volela bih da vidim zalazak.

Spustila je prozor i uživala u mirisu plodne zemlje i kamforovog drveta. Topao vazduh joj je milovao lice. Zurila je u blistavobeke kuće i drvene ograde ukrašene ružičastim i belim ružama, uredno ošišanim travnjacima i lepim verandama, i sve više je volela Džeka jer je bio deo tog krajolika.

Skrenuli su levo i zašli na prašnjav put, ostavljajući za sobom grad. Dolina oko njih tonula je u tamu, ali obzorje je blistalo poput

tečnog zlata, a nebo nad njima kao da je buknuo. Posle izvesnog vremena su se zaustavili i izašli iz kola. Džek je otvorio prtljažnik i izvadio zeleni koferčić od pruća. – Ne možemo da gledamo zalazak bez pića. Dođi, znam savršeno mesto za posmatranje zalaska. – Anđelika je požurila za njim. – Ne želimo da ga propustimo.

Gore na obronku brežuljka bili su sami s pesmom ptica i zrikavaca u travi. Seli su i Džek je izvadio bocu.

– Jedno od naših – ponosno je rekao, pokazujući joj etiketu. – Izuzetno dobar šardone iz 1984.

Anđelika je izvadila čaše, a Džek je otvorio bocu i sipao vino. Izvesno vreme su sedeli u tišini, uživajući u ukusu vina. Anđelika je osetila kako joj hladno vino struji niz jednjak, a zatim ju je obuzela prijatna vrtoglavica. Grč u stomaku ju je popuštao i ona duboko i zadovoljno udahnu.

– Onda, kakvo je vino, Sejdž?

– Baš onakvo kakvo sam očekivala: izvrsno – iskreno je odgovorila.

Bilo mu je drago što joj se vino sviđa i pobeđničkim gestom je podigao čašu. – Nije loše. Nimalo nije loše.

Anđelika je otpila još jedan gutljaj. U daljini, zlatni vrhovi su postajali jarkocrveni, kao da tik iza brda gori ogromna peć. Sivi teški oblaci lebdeli su na beličastom nebu; dolina je uranjala u senu ružičastog sutona.

– Volim da dolazim ovamo, Sejdž. Ovo me ispunjava više od svega. Verovatno osećam bliskost s prirodom. S rajem.

Uhvatila ga je za ruku, osećajući kako je obuzima seta. – Zašto nas ovakva lepota tera da pomislimo na raj?

– Možda zato što nas podseća na to da lepota prirode daleko prevazilazi sve što su ljudi u stanju da stvore. Pred njom se osećamo sitni i beznačajnim, potčinjeni višoj sili.

– A možda nas ona povezuje s božanskim u nama, tako da se na nekom dubljem, nesvesnom nivou osećamo delom prirode. Možda ta lepota jednostavno razbudi uspavano sećanje na ono odakle svi dolazimo, i načas nas obuzme čežnja da se vratimo kući.

- Šta god da je u pitanju, ta lepota nas rastužuje.
- Zato što proleti.
- Kao život.

Namrštila se, iznenada se prisativši da je Džek bolovao od karcinoma koji ga je odveo tako blizu smrti. – Zato moram da živimo za svaki trenutak – rekla je, blago mu se osmehujući. – Ja živim za ovaj trenutak, Džek. Ne razmišljam o onome što je bilo juče i ne sanjam o onome što će biti sutra. U ovom trenutku sam na obronku s tobom, među pticama i zrikavcima, i ne mogu biti srećnija.

Džek je uzeo čašu od nje i spustio je na travu pored svoje, a onda ju je privukao u zagrljaj i poljubio. Privila se uz njega i zažmurila, uživajući u dodiru njegove grube brade i toplih usana. Poznat opor miris njegove kože mešao se s mirisom limete njegove kolonjske vode. Zamišljala je da su njih dvoje u braku, da žive u ovoj zadivljujućoj prirodi, piju svoje vino, svake večeri posmatraju zalazak sunca i nikad ne mogu da dosade jedno drugom.

Konačno, plamen zalaska je zgasnuo, ostavljajući za sobom sive oblake koji su lebdeli nisko nad brdima kao teški pokrovi. Smrkavalo se dok su silazili s brežuljka. Čarolija je iščezla, i Anđelika se s nelagodom setila da je čeka upoznavanje s Anom. Ušli su u kola i odvezli se niz brežuljak ka Franshuku.

- Onda, šta me očekuje? – upitala je, zureći preda se u sitne mušice uhvaćene u svetlo farova.

- Svidećeš joj se. Ona voli ljude kao što si ti.

- Uverena sam da grešiš. – Pogledala ga je, ali on joj nije odgovorio. – Hoće li i vaša deca biti tamo?

- Ne, samo Lusi, najmlađa. Sofi i Elizabet su kod svojih prijatelja u Kejptaunu.

Anđelika je grickala zanoktice na palcu. – Osećam grižu savesti što poput uljeza ulazim u tvoju porodicu.

Stegao ju je za ruku. – Ne treba da te grize savest, Sejdž.

- Ipak, osećam se tako. Hoću da kažem, treba da upoznam tvoju petnaestogodišnju ćerku. Rukovaće se sa mnom i osmehnuće mi se

ne znajući da sam spavala s njenim ocem. To je tako nepošteno. Nisam to želela.

- Ni ja nisam želeo da bude tako. Mnogo je toga u mom životu što nisam želeo. Ali tako je kako je.

Pogledala ga je i primetila da je zgrčio vilicu. Njegova teskoba joj je pružila veliko olakšanje. Prvi put je nagovestio da njegov odnos s Anom nije tako sjajan. *Ali kako bi i mogao da bude*, zapitala se. Da žive u srećnom braku, da li bi u njegovom srcu bilo mesta za ljubav prema drugoj ženi? Da li bi se ona zaljubila u njega da živi u srećnom braku? Zagledala se kroz otvoren prizor i pokušala da otrese svoje strahove u mrak.

- Stigli smo.

Skrenuo je na prilaz, na dugu pravu prašnjavu stazu oivičenu drvoredima visokog kamforovog drveća. Svetiljke u kući sijale su ispred njih u polumraku.

- Dome, slatki dome - rekla je ona, pokušavajući da ohrabri sebe.

Belo okrečena kuća u holandskom stilu, podignuta sredinom osamnaestog veka, imala je tamnozelenе kapke poređane duž celog zida ispod krova na dve vode. Na sredini, na zabatnom zidu iznad ulaznih vrata, isticao se ukras koji je uokvirivao prozor i ujedno predstavljao glavno obeležje kuće. Uz pročelje su bile poređane glinene saksije s biljkama nalik voćkama. Psi su zalajali kad su se kola zaustavila ispred kuće.

- Imate mnogo pasa - rekla je Anđelika, a stomak joj se skvrčio kao da ga je neko stisnuo u šaci.

- Volimo pse. Neke smo uzeli s ulice, druge smo kupili, ima i onih koji su nam se samo pridružili jer im se sviđa hrana. - Ugasio je motor. - Onda, kako ti izgleda?

- Zaista je lepo, Džek. Jedva čekam da vidim okolinu na dnevnom svetlu.

- Sutra ću te odvesti u obilazak imanja. Odjahaćemo u brda i rućaćemo u prirodi. Toliko će ti se svideti da nećeš hteti da se vratiš kući.

Anđelika je udahnula egzotičan miris kamfora. – Mislim da mi se već mnogo sviđa.

Pažnju joj privukoše ulazna vrata na kojima se pojavila sitna žena u širokim belim farmerkama i muškoj košulji, smeđe kose nemarno vezane u konjski rep. Ipak, nije je pogodilo ženino elegantno držanje već njen srdačan osmeh. Bio je to osmeh žene koja nije svesna muževljevih neverstava, i koja je bez i malo podozrenja gutala njegova objašnjenja.

– Dobro došla! – uzviknula je i gotovo potrčala da je dočeka. Bila je iste visine kao Anđelika, ali upola tanja. Krhka žena finih, kao isklesanih crta lica, s dugim orlovskim nosom, jakom bradom i vilicom i svetlim blistavim očima boje sivih oblaka koje je Anđelika nešto ranije posmatrala s prevoja Ser Louri. – Džek mi je mnogo pričao o tebi. Osećam se kao da te već poznajem.

Anđelika je bila zatečena. Dozvolila je Ani da je zagrlji i morala je da joj uzvрати osmeh pun izvinjenja. – Veoma mi je drago što sam napokon ovde – odgovorila je. – Cele nedelje sam se radovala dolasku ovamo.

– Ajde, uđi u kuću.

Džek je ostao napolju s psima i izvadio je njen kofer iz prtljažnika. Ana je ušla u kuću. Anđelika ju je pratila koračajući po uglancanom drvenom podu, zaobišla je okrugli sto ukrašen teškim mesinganim kotličem s gardenijama koje su ispunjavale vazduh slatkastim nežnim mirisom. Zidovi su bili prljavobeli i prilično prazni, ako se izuzmu dve velike slike mrtve prirode u teškim drvenim ramovima. – Kako ti se svideo zalazak? – upitala ju je Ana.

Anđelika je pokušala da odgovori nemarno, ali misli su joj se uskovitlale pokrenute najrazličitijim pitanjima. – Najlepši zalazak koji sam dosad videla.

– Prevoj Ser Louri jedno je od mojih najomiljenijih mesta na svetu. Rekla sam Džeku da te odvede da vidiš zalazak, ako stignete. Tamo je uvek drugačiji. Nebo je ponekad ružičasto, ponekad narandžasto, zlatasto, čak i ljubičasto. Kakvo je bilo večeras?

– Nalik žitkom zlatu.

Osmehnula se gotovo pobeđnički. – Lepo. To znači da si ga videla u punom sjaju. Veoma mi je drago. – Anđelika je tražila u njenom glasu naznaku gorčine, malu ili dobro skrivenu, ali nije je osetila.

Ana ju je povela na sprat, kroz hodnik uz čije su zidove stajale police s knjigama, a zatim ju je uvela u veliku spavaću sobu s visokim starinskim prozorima sličnim onima u engleskim kućama u tudorskom stilu, razdeljenim na mnogo kvadratića. Na sredini sobe stajao je visoki krevet s baldahinom, izdeljan od istog crvenkastosmeđeg drveta kojim je bio pokriven pod.

– Predivna soba – oduševljeno je rekla Anđelika, udišući mirise kuće koja se hladi u smiraj vrelog dana.

– Drago mi je što ti se sviđa. Krevet je vrlo udoban. Imala sam goste koji su propuštali doručak zato što nisu želeli da ustanu iz postelje. Ako hoćeš da doručkuješ u krevetu, samo mi kaži.

Usta i oči bili su joj uokvireni ljupkim borama. Nije bila lepa, ali njeno lice odavalo je energičnu ličnost. Anđelika je morala priznati sebi da joj se ta žena sviđa. Sumnjala je da postoji iko na svetu kome se Ana ne bi svidela.

Obe su se okrenule kad su čule Džeka koji je nosio Anđelikin kofer uza stepenice. – Ovde se nalazi sve što se moglo kupiti na afričkoj pijaci. – Nasmejao se i sputio kofer na starinsku drvenu škrinju koja je stajala uz uznožje kreveta.

– Mislila sam da ćeš doći s praznim koferom – rekla je Ana.

– Trebalo je. Nisam znala da ću ići u kupovinu. Očekivala sam da ću raditi kao konj i da neću imati vremena.

– Barem si ponela veliki kofer.

– A u kući imamo dovoljno snažnog muškarca da može da ga ponese.

– Jedva – rekao je Džek. – Šta kažete na to da popijemo piće na terasi?

Prošao je pored njih dve i sišao niza stepenice. Ana je sišla za njim i Anđelika je osetila tugu u srcu: njih dvoje pripadaju ovoj kući; njoj tu nije mesto. Proklinjala je sebe što se usudila da oseti zavist

prema toj ženi kad je zapravo ona uljez, a ne Ana.

Seli su na stolice presvučene zelenom kariranom tkaninom, a preko stola se pružao pogled na vrtove. Na sredini ukrasnog jezera uzdizala se senica. Bele ruže uspinjale su se uz grede senice, a vodeni ljiljani plutali su na vodi kao lepi čamčići. U daljini, obrisi stenovitih planina isticali su se ispod nebeskog svoda. Topli povetarac donosio je zvuk kreketanja žaba i pesmu zrikavaca, a vazduh je odisao mirisom jasmína. Ana je već bila postavila sto za večeru, a na sredinu je stavila vazú sveže ubranih ruža. Anđelika nije mogla da ne primeti njen prefinjeni stil. Sve je, od terase popločane crnim i belim pločicama do porcelanskih tanjira oslikanih zelenim slonovima odisalo njenim samouverenim znalačkim stilom. Pripadala je malobrojnim ženama blagoslovenim urođenim stilom: ulepšavala je sve čega se dotakne, bilo da je reč o uređenju kuće, odeći ili jednostavnom poklonu za prijatelja koji je umela da ulepša lepim papirom i trakom vezanom u mašnu. Anđelika je poznavala tu vrstu žena i divila im se.

- Sviđa mi se vaša senica – rekla je.

- To je moj mali prostor. Tu meditiram. Moja porodica zna da ne treba da me uznemirava kad sam tamo.

- Meditiraš?

- Svako jutro i svako večé. U svitanje i u suton, sat vremena.

- To je zadivljujuća samodisciplina. Ja uspevam jedva jednom nedeljno. Nikad nemam vremena.

- Ti živiš užurbanim gradskim životom. Pišeš knjige, imaš malu decú, muža i kuću o kojima treba da brineš. Ni ja nisam meditirala dva sata dnevno dok su deca bila mala, mogla sam da odvojim samo dvadesetak minuta, pa čak i tada sam osluškivala, za slučaj da se deca probude i pozovu me. Pokušaj da odvojiš deset minuta svakog dana pre nego što počneš da radiš. Samo malo vremena da zaviriš u sebe i nađeš to mirno mesto. Vrlo je okrepljujuće i podmlađuje.

- E to jeste podsticajno.

- Ne bi rekla da imam skoro pedeset godina, zar ne?

- Šališ se! – Ana je izgledala kao da nema više od četrdeset.

- Ozbiljno. Za to mogu da zahvalim samo meditaciji i nastojanju da nađem spokojstvo u svakodnevnom životu.

Anđelika je pogledala preko stola u Džeka, koji je sipao vino. - Ana bi trebalo da napiše knjigu o potrazi za srećom.

Ana se nasmejala, a nos joj se ljupko naborao. - Mnogo je knjiga posvećeno toj neuhvatljivoj temi. Da znam tajnu sreće, do sada bih već levitirala u nirvani. Ali još sam ovde, sa svim svojim ljudskim manama.

U tom trenutku je iz dnevne sobe izašla Lusi, noseći u naručju prljavog psa. Bila je lepa i visoka, s kovrdžavom svetlosmeđom kosom i krupnim smeđim očima kao u njenog oca. - A, Lusi - rekao je Džek. - Dođi da te upoznam s Anđelikom Garner, mojom prijateljicom iz Londona.

Devojčicine oči su zasijale. - Sviđaju mi se vaše knjige - rekla je, pružajući joj ruku.

- Ko je to? - upitala je Anđelika i pokretom glave pokazala na psa.

- Ovo je Domino. Sam se zavukao u naš vrt...

- I u Lusino srce - nadovezala se Ana.

- Pridruži nam se - rekao je Džek.

- Neće vam smetati ako vas odbijem? Već sam večerala, a hoću još malo da radim na svom projektu.

- Kakav je to projekat? - upitala je Anđelika.

- Rad o ruskim carevima, za školu.

- Zvuči zanimljivo.

- Prilično je zahtevno.

- Treba li da pišeš o svim carevima?

- Samo o onim najvažnijim.

- A to su bezmalo svi.

- Da - nasmejala se Lusi. - Radije bih čitala vašu novu knjigu. Koliko sam razumela, tata ju je već pročitao. - Pogledala je oca i osmehnula se. - Kad ćeš da mi je daš?

- Ako ti je dam sada, nećeš završiti svoj projekat. - Džek je s ljubavlju gledao ćerku. - *Svilena zmija* će ti biti nagrada.

Lusi je slegnula ramenima. – Bolje da se vratim za lap-top. Ostajete li preko vikenda?

– Putujem u nedelju.

– Dobro, onda ćemo se videti sutra. – Poljubila je roditelje i ušla u kuću.

– Imate divnu ćerku – rekla je Anđelika Ani.

– Ne liči baš mnogo na mene – odgovorila je Ana. – Ona je tatina ćerka.

– Blago njoj što je tako visoka.

– Da, sve tri su visoke na Džeka. Ne može se reći da moj muž nije popravio moje genetsko nasleđe. – Anđelika je primetila nešto u pogledu koji je Ana uputila mužu. Bilo je u njemu nečeg setnog, tužnog. Džek je skrenuo pogled, kao da ne želi da vidi to.

* * *

Pili su vino, jeli su salate, piletinu i hleb i razgovarali o životu. Anđelika je zaboravila da je bila ljubomorna na Anu. Ta žena kao da je bila neka mitska čarobnica koja je razvejala njene strahove i ozlojeđenost. Sedela je u beloј lanenoј košulji, preplanule blistave kože, saosećajne oči svetlucale su joj pod svetlošću petrolejske lampe i smeškala se blago i spokojno kao da je ništa neprijatno ne može dodirnuti. Gledala je Anđeliku jednako blagonaklono kao što je gledala svoju ćerku. Anđelika je želela da oseti netrpeljivost prema njoj. Ana je stajala između nje i čoveka koga voli, ali nije mogla da oseti ništa osim zahvalnosti zbog srdačne dobrodošlice i želju da je što duže sluša.

Kad je Ana odnela tanjire u kuhinju, Anđelika je ostala za stolom sa Džekom. Nagnula se prema njemu i tiho mu rekla: – Ana je zaista posebna žena. – Nije bila sigurna da li je to bilo provokativno pitanje, ili iskren zaključak.

Ali Džek se pobednički nasmejao. – Rekao sam ti da će ti se svideti.

– Vrlo je mudra.

- Kao i ti.

- Ja nisam mudra, Džek. Da sam mudra, ovog trenutka bih otišla odavde i vratila bih se svom mužu i deci. - Osmelila se da mu dodirne ruku preko stola. - Zašto me želiš, kad si oženjen tako izuzetnom ženom?

- Ne upoređuj sebe s Anom. Ja to ne radim.

- Šta ona misli, zašto sam ja ovde? Zar nimalo ne sumnja?

- Ona nije nimalo posesivna.

- Dakle, zna.

Slegnuo je ramenima. - Ne znam da li zna. Znam da joj se sviđaš.

- Ne mogu ni zamisliti da se njoj neko ne sviđa.

- O, ima i takvih, veruj mi. Ona ume da bude vrlo hladna.

- Mislim da ona u svakome vidi dobro.

- Video sam je hladnu kad je, na primer, osetila da su joj deca ugrožena. Nije ona uvek tako slatka i mila.

- Znaš, najsmušnije je to što želim da joj se svidim. Ipak, spavam s njenim mužem. To je grozno. Zaista sam loš čovek. - *Kendas je u pravu. Mislim samo na sebe i na svoje pravo na sreću.*

- Neću da čujem da tako govoriš. Rekao sam ti, moj brak prepusti meni. To nije tvoj problem. Ako osećaš krivicu, onda treba da je osećaš u odnosu na Olivijea. Ana je *moja* žena i *moja* odgovornost. Da li ti deluje nesrećno?

- Ne.

- Onda ne brini za nju.

- Upustila sam se u ovo ne misleći na tvoju ženu. Mislila sam samo na nas dvoje. Da sam ranije upoznala Anu, nikad ne bih započela ovu vezu. Nikad.

On je izmakao ruku, pošto je čuo Anu koja je izašla iz kuhinje noseći desert. - To znači da sam imao sreće što si je upoznala tek sad - vragolasto se osmehnuo - kad je kasno za povlačenje.

Posle večere, Džek je svirao klavir u dnevnoj sobi. Svež povetarac je klizio kroz balkonska vrata donoseći slatkasti miris jasmina i vlažne

trave. Ana i Anđelika su sedele na sofi, pile kafu i slušale muziku, psi su spavali na tepihu, opruženi uz njihove noge. Džek je svirao tužne melodije koje su ganule Anđeliku. Lice mu je odisalo bolom, kao da mu muzika dopire iz dubine napaćene duše. Nije svirao po notama, već napamet i zažmurio je prepuštajući se melodiji. Anđelika je bila toliko očarana da nije ni primetila da Ana briše suze, sve dok Džek nije završio. – Sad ću svirati nešto veselo – rekao je, kao da se trudi da ne pogleda svoju ženu.

– Sviraj šta god hoćeš – rekla je Anđelika usiljeno veselo. – Samo nemoj tražiti da ja pevam.

* * *

Kasnije, dok je ležala u postelji pokušavajući da zaspi, Anđelika je ponovo čula žalobne zvuke klavira. Nije se usudila da ustane jer je pomislila da je Ana možda s njim. Slušala je te tonove koji su je nosili na mračna i setna mesta neispunjenih snova i želja koje, neostvarive, lebde u vazduhu. Obuzelo je snažno osećanje gubitka, a suze su joj pokvasile jastuk. Može da mašta koliko god hoće, ali ona i Džek nikada neće odjahati prema zalasku sunca i zauvek srećno živeti. Pomislila je na svoju decu i odjednom ju je preplavio osećaj usamljenosti. Šta izaziva toliku tugu u Džeku? Kad je konačno utonula u san sanjala ga je, videla je njegovo daleko zamagljeno lice na nebu. Što je brže trčala, on se sve više udaljavao, sve dok nije vrisnula u snu i trгла se obuzeta panikom.

24.

PROŠIRITE SVOJE VIDIKE IZVAN GRANICA EGA.

U potrazi za savršenom srećom

Sutradan ujutru Anđeliku je probudio živahan poj ptica u krošnjama platana ispod njenog prozora. U daljini je lajao pas, a jedna biserka je usplahireno ćurlikala. Ležala je još neko vreme, uživajući u nepoznatim zvucima, jedva se usuđujući da poveruje da je došla u Rozenboš. Zatim je ustala i oteturala se preko škripavog poda da razmakne zavese. Sunčeva svetlost je nahrupila u sobu i Anđelika ciknu i zakloni oči rukom. Na trenutak zaslepljena, pridržala se za zid da ne bi pala. Onda je oprezno otkrila oči.

Pogled je bio očaravajući. Vrt je blistao na ranom jutarnjem suncu, pod azurnoplavim nebom. Visoki borovi i eukaliptusi neobičnih crvenih cvetova bacali su senku na besprekorno ošišan travnjak oivičen belim i plavim hortenzijama prošaranim cvetovima nezaboravka. U daljini, prema obroncima brda, prostirali su se vinogradi prekriveni slojem neobične izmaglice koja je lebdela u vazduhu poput dima. Primetila je usamljenog sokola kako kruži visoko na nebu i ćutke osmatra u potrazi za doručkom negde na tlu. Senica je stajala u jutarnjoj tišini, usred ukrasnog jezera. Površina vode bila je ravna kao ogledalo koje je uhvatilo odraz savršenog neba i ptičica koje su se nadmetale oko ruža. Pitala se da li Ana meditira. Nije mogla ni zamisliti da negde na svetu postoji tako mirno mesto kao što je ta mala senica.

Nije želela da propust ni trenutak niti da dozvoli sebi da tuguje za decom, i zato je odmah obukla bele pantalone i prozirnu cvetnu košulju i obula lagane patike. Pustila je kosu da joj slobodno pada na ramena i prsnula se parfemom. Primetila je da se Ana ne šminka. Bila je prirodno glamurozna, iako je sumnjala da bi Ana ikada taj izraz upotrebila da opiše sebe. Zato se nije prepustila svom

uobičajenom jutarnjem ritualu već je otrčala dole nenašminkana.

U kuhinji je zatekla Afrikanku veselog lica u svetložutoj tunici, koja je stavljala kafu i kriške hleba na poslužavnik. – Dobro jutro. – Kad se osmehnula, blistavobeli zubi sinuli joj su ističući se spram tamne kože.

– Dobro jutro. Ja sam Anđelika.

– Veoma mi je drago, gospođice Anđelika. Ja sam Ankšes.²⁶ Gospodar je napolju na terasi ako želite da mu se pridružite.

– Hvala. Hoću.

– Hoćete li kafu?

– Ja bih malo čaja...

– Već sam skuvala čaj. Madam ujutru voli onaj od jasmína, ali imam i *erl grej*, ako želite. – Poslužavnik je bio težak, ali Ankšes ga je s lakoćom podigla i sigurnim korakom se uputila prema terasi. Anđelika je koračala za njom.

Džek je čitao novine za stolom, okružen svojim psima. Kad ju je ugledao, skočio je na noge.

– Dobro jutro, Sejdž – rekao je, zagrlio je oko struka i poljubio u obraz.

Mirisao je na penu za brijanje i na kolonjsku vodu od limete. Kosa mu je bila vlažna, nemirni talasasti pramenovi začesljani s čela. Zadivljeno ju je gledao iza naočara, a bore u uglovima očiju ličile su mu na duboke ožiljke. Bio je lepši nego ikad.

Ustuknula je, strahujući da bi njegova žena ili ćerka mogle da primete njihovu bliskost, i sela je pored njega. – Gde je Ana?

– Otišla je s Lusi da pomognu u berbi.

– Mislila sam da meditira u senici.

– To je obavila još u šest.

– Zar ne treba i ti da pomažeš?

– Obično i ja pomažem, ali pošto si ti došla, moram da ti pravim društvo.

– Bilo bi mi više nego drago da berem grožđe.

– Znam, ali ja te želim za sebe. Osim toga, odavno su počeli i završiće do pola deset. Ako se grožđe pregreje, neupotrebljivo je za

vino. Možeš da nadgledaš berbu jašući smeđu kobilu. Faezal i Nazar će dovesti konje oko pola deset.

- To zvuči božanstveno. Sanjala sam o tome da jašem s tobom po brdima.

- Ankšes će nam spremi nešto za ručak da ponesemo, zar ne, Ankšes?

Ankšes je podigla pogled s čajnika i blagonaklono mu se osmehnula. - Da, gospodaru. - Napunila je Anđelikin šolju.

- Pokazaću Anđeliki imanje.

- Kažite joj da se namaže kremom; sunce je jako, a ona je vrlo bleđa.

- Bolje bi bilo da poslušas Ankšes - zadirkirao je sluškinju, posmatrajući njeno krupno telo kako podrhtava od kikota. - Ja već trideset pet godina radim sve što mi Ankšes kaže, zar ne, Ankšes?

Sluškinja je slegnula ramenima. - Ponekad. Ali uglavnom ne slušate.

- Kad će biti spreman ručak?

- Odmah, gospodaru. - Spustila je čajnik, a onda se vratila po njega.

- Jedinstvena je. Volim je kao majku.

Anđelika se pijuckala čaj i jela tost. U vrtu je videla nekoliko tamnoputih muškaraca koji su šišali živu ogradu. Glave su zaštitili od sunca belim šeširima. Povetarac je donosio njihove glasove preko travnjaka, izmešane s ptičjim cvrkutom.

- Ovde je predivno, Džek. Želela bih zauvek da ostanem. Mrzim pomisao na povratak u zimu, u kratke tmurne dane, hladan vlažan vazduh, ogolelo drveće i leje beživotnog cveća. Ovde je tako bujno i mirisno. Svetlo je zaslepljujuće, nebo neverovatno plavo, zelenilo je zelenije nego bilo gde drugde, sve pršti od boja i mirisa. Čak i ti ovde izgledaš još blistavije i vrlo preplanulo.

Uhvatio ju je za ruku. - Zaista sam srećan što si ovo doživela onako kako ja to doživljavam. Volim ovo mesto više od bilo kog drugog. Kad umrem, sahraniće me na obroncima ovih brda.

- Lepo mesto za večni mir.

- Nikada ga neću napustiti.

Anđelika ga je zabrinuto pogledala. - Nadam se da ćeš uskoro ponovo doći u London.

- Pošto ti živiš tamo, smisliću neki izgovor. - Nežno ju je pogledao, ali nije se osmehnuo.

- Jedva čekam da odemo na jahanje. Godinama nisam jahala.

- Ne brini, Fenela je vrlo krotka. Brinuće o tebi. I ja ću brinuti o tebi!

U pola deset su dva muškarca dovela konje. Džek je uhvatio uzde vitke sive kobile s nogama trkačkog konja, a Anđeliki je namenio manju i robusniju kobilu blagog lica i pitomih smeđih očiju. Anđelika je prišla Feneli i pomilovala je između očiju; kobila je zadovoljno zavrtela glavom i frknula kroz raširene nozdrve.

- Sviđam joj se - rekla je Anđelika i potapšala je po vratu.

- Ona je dobra cura - rekao je Faezel.

- Baš onakav konj kakav meni treba.

Džek joj je pomogao da se popne na sedlo. - Kako se osećaš?

- O, da, sad se svega prisećam.

- Jesi li dobro?

- Jesam. Odavde se pruža divan pogled.

Uzela je uzde i pokušala da se seti šta treba da radi s njima. Džek je uskočio u sedlo vrlo spretno, kao čovek koji je mnogo vremena proveo na konju. Zahvalio je momcima, a onda je poterao kobilu u kas do terase gde je čekala Ankšes s korpom u koju je spakovala ručak. Džek ju je stavio iza sedla i pričvrstio je naročitim remenjem.

- Hvala, Ankšes. Spremni smo. Videćemo se kasnije.

- Dobro je što je vaša prijateljica stavila šešir. Koža joj je kao latica orhideje.

- Ankšes želi da se uveri da si se namazala kremom za sunčanje.

- Naravno da jesam - doviknula je Anđelika.

- Ume li ona da jaše?

- Ako ne ume, do sumraka će naučiti. - Zakikotao se dok je Ankšes s neodobravanjem vrtela glavom, a onda se vratio do Anđelike koja se nije usudila da se pokrene. - Idemo.

Oprezno je podbola kobilu, koja je odmah znala da treba da kaska uporedo s Džekovom Artemidom.

- Znaš, Franshuk se nekada zvao Olifantshuk, Kuća slonova, zato što je dolina s tri strane oivičena planinama i savršeno je mesto za odgajanje mladih, a slonovi vole da se izoluju.

- Ima li i danas slonova u dolini?

- Nema, ali imamo mnogo drugih divljih životinja. Možda ćemo videti stenbok antilopu i, naravno, tamo kuda idemo ima mnogo ptica.

Jahali su prašnjavom stazom, duž borika. Pred njima su se pružali bujni vinogradi, a u daljini su se videli berači koji su kao džinovske pčele obletali oko čokota vinove loze, njihovi glasovi parali su nepomičan vazduh.

- Je l' sve ovo tvoje?

- Sve je moje - ponosno je rekao. - Pre toga je pripadalo mom ocu, a pre njega mom dedi koji ga je kupio kad je bio mlad.

- Je l' ti otac živ?

- Nije, umro je kad sam bio tinejdžer.

- Sigurno ti nije bilo lako bez oca.

- I dan-danas mi nedostaje. Bio je divan čovek.

- A tvoja majka?

- Ona živi u Danskoj. Pokušala je da nas nagovori da se i mi preselimo s njom, ali ja se ne plašim kao ona.

- Plaši se? Zašto?

- U Južnoj Africi ima mnogo problema, kao što i sama znaš. Kriminal cveta. Ovo više nije bezbedna zemlja. Ali mi smo imali sreće.

- Tvoja majka je daleko otišla.

- Ona je Dankinja, tako da se vratila kući. Živi na selu, u trošnoj kući, s mojim bratom, njegovom ženom i njihovom decom. Dolaze svake godine, a ja ih posećujem kad putujem u London. Moju majku ni divlji konji ne bi mogli naterati da se vrati ovamo. Razdvojenost ublažavamo imejlovima i često razgovaramo telefonom.

- Znači ovde, osim Ane i ćerki, nemaš više nikoga od porodice.

- Tako je. Sad smo samo mi ovde.
- Baš je tužno što je ovako lepo mesto ukaljeno kriminalom.
- Kad pogledaš razliku koja postoji između imućnih i siromašnih, i nije toliko iznenađujuće. Ali to je cena života u ovom veličanstvenom okruženju.

- Ovde vri kao u košnici – rekla je kad su se približili.
- Ove godine smo počeli berbu s dve nedelje zakašnjenja zbog neuobičajeno duge kišne zime.

Na kraju svakog reda bile su zasađene bele ruže, kako bi na njima na vreme bili otkriveni znaci bolesti, pre nego što bi se ona raširila na vinovu lozu. Rojevi leptira lepršali su oko cveća povremeno se spuštajući na krunice kako bi se napili nektara.

- Pogledaj, eno je Lusi.

Lusi je pogledala prema njima preko čokota vinove loze i žustro im mahnula. Iza nje je bila Ana, zauzeta branjem grožđa i ćaskanjem s jednom Afrikankom iz okoline koja je došla da im pomogne. Zvuci pesme razlegali su se uskim prolazima između čokota, praćeni ćurlikanjem biserki.

- Šta sledi kad se grožđe obere?

- Zaista te zanima?

- Naravno. Nikad se nisam zamislila nad svojom čašom sovinjona.

- Onda ću te provesti kroz vinograd pre nego što odjašemo u brda.

Anđelika je bila očarana svime u *Rozenbošu*, od lepote predela do čarobne i delotvorne vinarije. Vezali su konje u dvorištu ispred zgrada na farmi, napravljenih u istom holandskom stilu kao i glavna kuća, a Džek ju je uveo da joj pokaže kako se pravi vino, zaustavljajući se usput da popriča s radnicima. Kad su zašli duboko u mračan podrum s bačvama, napokon su ostali sami.

Džek ju je povukao u naručje i žudno je poljubio, kao da je celo jutro čekao priliku. Čvrsto ju je stegao i udisao miris njenog tela.

- Kako lepo mirišeš – prošaputao je lica zagnjurenog u njen vrat a ona je zadrhtala od njegovog toplog daha. - Stvarno te volim,

Sejdž.

Sklonio joj je kosu s lica i zagledao se u nju kao da želi da utisne u sećanje njen lik. Prepustila se njegovom snažnom zagrljaju i srećno se ugnezdila u njegovom naručju, dok su joj njegove reči odzvanjale u ušima i srcu.

Odjahali su u brda obrasla niskim žbunjem i grmljem zvanim finbos, oko kojeg su obletale ptice. Džek joj je pokazao pticu sunca narandžastih grudi i crvenovratu pčelaricu žutih krila i glave. Izmaglica se podigla, ostavljajući za sobom sunce koje je žestoko peklo. Anđelika je osećala vrelinu na podlakticama i ispod košulje. Konji su ujednačeno kaskali i malo-pomalo, ona se opustila u sedlu. Dok su se peli uzbrdo lagani povetarac joj je hladio lice i ona oseti zahvalnost prema tim rashlađujućim prstima vetra. Posle izvesnog vremena stigli su na malu zaravan na kojoj su krošnje borova pružale zaklon od sunca. Sjahali su i odveli konje u hlad.

- Ovde ćemo da ručamo - rekao je Džek i uzeo korpu. - Da vidimo šta nam je spremila stara Ankšes.

Prostro je zeleno karirano ćebe i stavio korpu na sredinu. Anđelika je sela hladeći lice šeširom i sklanjajući ulepljenu kosu s čela. Džek je otvorio korpu i izvadio priručni frižider s bocom vina. Ankšes je spakovala i malu kofu s ledom, dimljeni losos, limun, hleb, paštetu i salatu. Sve je bilo uredno spakovano i obloženo kutijama s ledom.

Ogladneli, bacili su se na hranu. Vino s ledom je bilo osvežavajuće a Ankšes je spakovala i sok od granadilje da utole žeđ.

- Onda, kako napreduje tvoja knjiga?

- Došla sam na sjajnu zamisao.

- U vezi s tajnom sreće?

- Ne. U vezi s masnim zelenim trolovima. - Iskrivila je lice. - Mislim da nisam dovoljno stručna da pišem o sreći.

- Siguran sam da jesi.

- Volim da istražujem, ali ne umem smisleno da složim ideje. Za sada predstavljaju samo nasumična razmišljanja i zaključke, nalik

onima koje smo razmenjivali imejlovima. I dalje istražujem.

- Vodi dnevnik. Možda ćeš jednog dana moći da napraviš knjigu od njega.

Nasmejala se. - I da rizikujem da ga neko pročita?

- Da li bi Olivije zaista čitao tvoj dnevnik?

- Ne bi, mislim da ne bi. Ali u poslednje vreme nismo u dobrim odnosima, tako da bi mogao pasti u iskušenje kad bi ga ugledao u kući. - Zagrizla je krišku hleba namazanu paštetom. - Ovo je stvarno dobro.

- Domaća pašteta od gušćije džigerice.

- Trebalo bi da je prodajete.

- Prodajemo je, ali samo ovde u mestu.

- Prilično ste vredni, zar ne?

- Moramo da se snalazimo. Vremena su teška.

- Možda bi *ti* trebalo da napišeš knjigu. Mnogo si mudriji od mene.

- Mislim da bi trebalo zajedno da je napišemo.

- Napokon jedna dobra ideja. Ti bi se bavio ozbiljnim temama, a ja onim površnim.

- Ti nisi površna, Sejdž.

- Znaš na šta mislim. Ti si pravi intelektualac za razliku od mene.

- Ne bih rekao. Ali nas dvoje bismo bili dobar tim, nadahnjivali bismo jedno drugo.

- Dobro, ako bismo zajedno pisali knjigu, kako bismo je potpisali?

Načas se zamislio i zagrizao dimljeni losos. D. Pas.

Anđelika se nasmejala. - To je suludo! Šta kažeš na Veran Pas?

- Ne zvuči mi baš prikladno.

- U pravu si.

- Hajde da budemo kreativni.

- Pripita sam i mislim da uopšte ne mogu da razmišljam.

- Hajde. Vino podstiče maštu.

- Misliš? - Delovala je sumnjičavo. - Rekla bih da samo podstiče ludilo.

- Što luđe to bolje. Treba nam nešto što će privući pažnju.

- Kao što je Marmadjuk Piknik?²⁷

- Sad razmišljaš kako treba.

- Marmalejd Picktisl. Migltvajt Harp. Hampfink Danvit.

- Sad mi je jasno kako dolaziš do svih onih lickastih imena za svoje likove. Nekoliko čaša vina i postaješ vrlo kreativna. - Uzeo je još jednu krišku hleba i namazao paštetu. - Sutra ćemo pozvati nekoliko prijatelja sa susednih vinograda da dođu na *braai*.

- Šta je *braai*?

- Roštilj.

Lice joj je sinulo. - To je to! Braj.

Džek je zamišljeno klimnuo glavom. - Sviđa mi se Braj. Zvuči ekscentrično, zar ne?

- *Braai* je simbol sreće, zato što svi uživamo u hrani.

- Šta ćemo s krštenim imenom?

- *Ja sam* smislila Braj. *Ti* treba da smisliš ime.

- Dobro. Prepusti to meni. Smisliću neko ime.

Završili su ručak i ispili vino. Opružili su se na leđa, uhvatili se za ruke i zagledali se u kaleidoskop borovih iglica koje su svetlucale pod blistavim plavim nebom. Vetar se pojačao. Jugoistočni vetar poznat kao „kejptaunski doktor“ podigao joj je obod šešira. Dole u dolini, Ana, Lusi i berači grožđa uživali su u ručku. Anđeliki je bilo drago što je sama s Džekom, okružena tišinom u kojoj kao da je vreme stalo. Kao da ništa nije bilo važno osim Džeka, nje i tog dragocenog popodneva bez briga i obećanja. Ležali su u hladu, pričali o životu i ljubavi i pravili se da će to zauvek trajati

U pet sati su ustali i posmatrali zalazak. Anđelika je pomislila na Anu i na njeno oduševljenje promenama svetla i boja u smiraj dana. Zbunila ju je pomisao na to da je upravo ona predložila Džeku da je odvede na prevoj Ser Louri. Kao da ih je podsticala da budu zajedno. Kao da nije pokušavala da ulovi njihove ukradene poglede, da ih navede na pogrešan korak kako bi mogla da ih optuži, na šta je imala puno pravo. Prepustila ih je jedno drugom, kao da joj nije važno šta Džek radi.

Kad je sunce obojilo nebo u ružičastu i zlatnu, Anđelika je obgrlila kolena osećajući kako je seta preplavljuje iz uskomešanog stomaka.

- Jesi li imao mnogo ljubavnica?

Namršteno ju je pogledao. - Kakvo je to pitanje?

- Da li je Ana to tolerisala?

- Draga moja, šta te je navelo na takva razmišljanja?

- Ne znam. Kad sam videla zalazak, pomislila sam na nju.

- Njoj je lepo dole s radnicima.

- Trebalo bi da budeš s njom.

- Nas dvoje smo uživali u hiljadama zalazaka. Ovo mi je tek drugi suton s tobom.

Udahnula je i napunila pluća mirisnim vazduhom pre nego što je otpuhnula. - Ana zna da smo nas dvoje ljubavnici, zar ne?

- Možda i zna, ali ništa nije rekla.

- Ali juče ti je predložila da gledamo zalazak sunca. Zar to nije pomalo čudno ponašanje za jednu suprugu?

- Ana nije kao ostale supruge. Mi imamo sopstvena pravila.

- Da li je u tvom životu bilo i drugih žena kao što sam ja?

Zagrlio ju je i povukao ka sebi. - Ne budi luda. Nijedna nije kao ti.

- Stvarno? Skarlet je nagovestila da imaš ljubavnicu u Klepamu.

Džek je zurio u nju. - Šta je rekla?

- Videla te je s nekom ženom u Klepamu.

Lice mu se opustilo. - Ah, predivna gospođa Homer.

- Ko je gospođa Homer?

- Osamdesetogodišnja starica. Skarlet bi trebalo da ode očnom lekaru. Nema razloga da budeš ljubomorna na gospođu Homer. - Prislonio je usne na njenu slepoočnicu i dugo ih nije odvajao. - Ni na koga ne treba da budeš ljubomorna.

- Čak ni na Anu?

Uzdahnuo je. Osetila je da premišlja šta da joj odgovori. Naposletku se odmakao od nje i zagledao se u brda na drugoj strani doline.

- Slušaj, ona je nezavisna osoba. Slobodnog duha. Ne poseduje me, niti ja posedujem nju. Volimo se zato smo mi to odlučili, a ne zato što nam je to nametnula institucija braka, i to kako se volimo tiče se samo nas i nikoga više. Poštujemo se. Ne osuđujemo jedno drugo. Prijatelji smo i srodne duše. Ali to što osećam prema tebi razlikuje se od mojih osećanja prema bilo kome drugom. Moraš imati poverenja u mene.

Spustila je glavu na njegovo rame uživajući u ćilibarskoj svetlosti koja joj je grejala lice. - Imam poverenja u tebe, Džek - rekla je. Ipak, nešto nije bilo kako treba. Osećala je da joj nešto nije rekao.

25.

KAD VOLITE BEZUSLOVNO, NEMA NIČEGA ŠTO TREBA DA PRAŠTATE.

U potrazi za savršenom srećom

Te večeri su jeli na terasi s Lusi, Anom i s Lusinom prijateljicom Fionom. Ana je bila dobro raspoložena, iako je celo jutro provela u vinogradu s beračima grožđa. Oči su joj blistale, osmeh joj je bio opušten. Anđelika ju je pažljivije posmatrala, pokušavajući da je odgonetne. Ali Ana je izgledala kao da nema šta da krije.

Usred večere zazvonio je telefon, i Ankšes je izašla na terasu da kaže Anđeliki da je zove muž iz Londona. Anđelika se lecnula i vratila u stvarnost. Odmah je pomislila na decu, i steglo joj se u grudima od straha. Zašto joj Olivije telefonira u *Rozenboš*? Odakle mu broj telefona? Sigurno je nešto važno. Otrčala je za Ankšes u dnevnu sobu.

- Halo, Olivije? - Jedva je uspela da sakrije zabrinutost.

- Zdravo, draga. Kako si? - Njegov opušten glas razvejavao joj je strepnju.

- Je li sve u redu?

- Sve je u redu. Zvao sam te na mobilni, ali stalno je isključen. Pošto mi nisu uzvratila poziv, uzeo sam od Skarlet broj Mejerovih.

- Tako si me uplašio. Pomislila sam da se nešto dogodilo deci.

Nasmejao se. - Ovde su. Hoće da te čuju. - Oči su joj se napunile suzama. Osetila je poznati bol u grudima i progutala je pljuvačku. - Daću im telefon. Mnogo im nedostaješ.

Anđelika je napeto iščekivala da Izabel uzme telefon. - Halo, mamice.

- Zdravo, dušo moja. Jesi li se lepo provela s taticom?

- Nedostaješ mi. - Izgovorila je to tiho, i Anđelika je osetila kako joj se suze kotrljaju niz obraze.

- I ti meni nedostaješ, dušo. Vraćam se u ponedjeljak. Zajedno ćemo da popijemo čaj. Hoćemo li da kupimo kolač u poslastičarnici *Valeri* na povratku iz škole?

- Onaj s malinom i kremom? - Anđelika je znala da će je pomisao na kolač oraspoložiti.

- Koji god želiš.

- Nacrtala sam ti sliku.

- Jedva čekam da je vidim.

- Jesi li videla neke životinje?

- Mnogo životinja.

- Slonove i lavove?

- Videla sam mnogo ptica.

- Hoćeš li da mi doneseš neku pticu?

- Videla sam jednu zaista lepu s narandžastim grudima, zove se ptica sunca. Ponekad ih ima hiljade u jatu.

- Mogu li da dobijem jednu za rođendan?

- Ne smem da ih iznesem iz Južne Afrike. Ali kupila sam ti nešto lepo.

- Hoćeš li da razgovaraš s Džoom?

- Daj mu telefon. Volim te, dušo.

- I ja tebe volim, mama.

Obrisala je obraze nadlanicom i sačekala da Izabel doda telefon Džou.

- Mama, dođi kući. - Džoov glas bio je još žalosniji od Izabelinog.

- Dolazim u ponedjeljak.

- Zašto ne dođeš sad?

- Zato što nemam avionsku kartu za danas, dušo.

- Hoćeš li spavati u avionu?

- Hoću, celu noć. Da li tata dobro brine o vama?

- Vodio nas je u poslastičarnicu *Valeri*.

- Lepo.

- Ali ja hoću da ti dođeš kući, zato što si ti moj najbolji prijatelj na celom svetu.

- Nedostaje mi Džoov snažan zagrljaj.
- Ne mogu ni da te zagrlim.
- Dolazim kući u ponedjeljak, i onda ću te jako zagrliti i mazićemo se. Ostala su vam još samo tri članka gusenice, je li tako?
- Otkinućemo jedan večeras pre nego što pođemo na spavanje.
- Onda će vam ostati još samo dva.
- Da. A kad otkinemo i ta dva, ti ćeš doći.
- I onda ću te jako zagrliti.
- Da.
- Volim te, dušo. Hoćeš li sad da daš tati telefon?

Džo je poljubio slušalicu. Učinilo joj se da je tako blizu da gotovo može da ga zagrlji. - Volim te svim srcem - rekao je pre nego što je dao telefon Olivijeu.

Anđelika je jedva uspjela da progovori od navale osećanja od kojih joj se steglo u grlu. Osećala je gotovo fizički bol od čežnje da zagrlji svoju decu. Na trenutak se vratila u stvarnost. Šta ona radi tu s Džekom, a potrebna je svojoj deci u Londonu?

- Onda, kako je tu? - Olivijeov glas podsetio ju na njen stari život za koji nije bila sigurna da ga i dalje želi.
- Bilo je iscrpljujuće - promuklo je rekla.
- Kladim se da je vinograd Mejerovih predivan.
- Jeste. Ovo je najljepše mesto na kojem sam do sada bila. Zalasci sunca su jednostavno čarobni.
- Nedostaješ nam, Anđelika. *Meni* nedostaješ.

Nešto se u njoj slomilo i ispunilo je strahom. Odjek dečjih glasova u pozadini probudio je u njoj želju da pokajnički otrči kući podvijenog repa, kao osramoćeni pas.

- I ti meni nedostaješ - bez razmišljanja je odgovorila. Ali nije joj nimalo nedostajao; zamišljala je svoju decu u Južnoj Africi, kako slobodno trče poljima kao antilope.

Spustila je slušalicu i izvesno vreme ostala da sedi na sofi, slike Džoa i Izabel koji se igraju među čokotima vinove loze isparile su iz njene mašte. Tu ju je Džek zatekao.

- Je l' sve u redu? - upitao je i seo pored nje. Podigla je pogled i

senka brige preletela je preko njegovog lica kad je primetio njene osušene suze. – Šta se dogodilo, Anđelika?

– Ništa. Samo sam se bila uplašila, to je sve.

– Jesu li deca dobro?

– Jesu. Sve je u redu. Nisam očekivala da će mi ovde telefonirati. Uzeo je vaš broj od Skarlet. Bila sam ubeđena da se dogodilo nešto strašno. Na smrt me je prepao. – Prinela je ruku ustreptalom srcu.

– Hoćeš li jedno piće?

– Ili dva?

Zagrlio ju je i privukao sebi. – Videćeš ih u ponedeljak.

– Znam. – Zatim je dodala, tišim glasom: – Toga se i plašim, Džek. Želim da vidim svoju decu, ali ne želim da dođe taj ponedeljak. Hoću da ostanem ovde s tobom.

– Ne misli na ponedeljak, dušo. To je još daleko, još mnogo sati ćemo provesti zajedno. – Ustao je i uhvatio je za ruku.

Anđelika je ustala. – Ja želim tebe *i* svoju decu, Džek.

– Znam. – Ohrabrujuće ju je stegao za ruku. – Hajde, dođi da završimo večeru, a onda možemo da sednemo u senicu i da gledamo zvezde.

Anđelika je pomislila da bi trebalo da objasni zašto je uplakana i zato im je rekla da joj Džo i Izabel mnogo nedostaju.

– Nadam se da neću toliko brinuti za njih kad budu stariji.

Ana se spokojno osmehnula. – Brinućeš sve više za njih zato što osamostaljenje donosi i više opasnosti.

– O, mama! – negodovala je Lusi. – Dođi, Fiona. Mislim da je vreme da pođemo. – Devojke su se izvinile i ušle su u kuću.

Ana se nasmejala. – Trik je u tome da brineš zbog onoga nad čime imaš izvesnu kontrolu, a ne zbog onoga nad čime nemaš nikakvu kontrolu.

– Ja brinem zbog svega i svačega – bespomoćno je rekla Anđelika.

– Zabrinutost je negativno osećanje. Ne služi ničemu i samo te izjeda. Ako zabrinutost ne može da promeni ništa osim stanja uma, onda je bolje potisnuti je. Da li se moliš?

- Da. Uglavnom kad nešto krene naopako.
- To je razumljivo. Ali moliš li se za svoju decu?
- Naravno.

- Onda zabrinutost shvati kao *suprotnost* molitvi. Jednostavno im prenosiš mračne misli. Ako im budeš prenosila svoju ljubav, tvoje misli će ih obasjati poput svetlosti. Nemoj im prenositi strah, nego ljubav. Budi konstruktivna.

- Zaista veruješ u moć molitve?

Anđelika je pogledala Anu i Džeka, koji su se dugo zgledali; osetila se isključenom. Njih dvoje su delili razumevanje koje ona nikada neće dostići.

- Verujem u čuda - nastavila je Ana. - Ali takođe verujem da u našem životu postoji i nešto što se ne može promeniti, čak ni uz pomoć molitve.

- Na primer?

- Smrt. Kad čovek ispuni svoju svrhu, jednostavno dođe vreme da ode kući, bez obzira na to da li je mlad ili star.

- Ja stalno strahujem da ću izgubiti svoju decu - priznala je Anđelika.

- I ja. Ali sve što život stavi pred nas služi nam da naučimo važne lekcije; ne možemo kontrolisati ono što nam se događa, ali možemo kontrolisati kako reagujemo, a mogućnost izbora najveća je čovekova sloboda. - Anđelika je pogledala Džeka. Shvatila je odakle je crpeo svoje ideje. - Niče je rekao: *Onaj ko zna zašto živi, podneće gotovo svaki način života.*

- Da li ti znaš zašto živiš? - upitala ju je Anđelika.

- Da. Moj život ima svrhu. Sve što mi život donese, bez obzira na to da li je reč o dobrom ili lošem, ima svoj smisao. Ali niko ne može govoriti drugima koja je svrha njihovog života. Svako to mora sam da otkrije.

Anđelika se zapitala šta bi rekla Skarlet na taj razgovor, i krišom se osmehnula pri pomisli na njen ciničan izraz lica i prevrtanje očima.

- Idemo da gledamo zvezde - rekao je Džek i iskapio čašu.

- Idite vas dvoje, ja sam umorna od jutrošnje berbe. Sutra me čeka isto, zato je bolje da ranije legnem. Nadam se da vam to ne smeta.

Anđelika oseti grižu savesti što je živnula pri pomisli da će ostati nasamo s Džekom. - Mogu li i ja da pođem ujutru u berbu? - upitala je i ustala.

Ana je delovala zadovoljno. - Naravno. Što više ruku to bolje.

- Onda smo se dogovorili - rekao je Džek i odmakao svoju stolicu. - Ustaćemo u zoru. Za ručak ćemo napraviti *braai*. Onda ću odvesti Anđeliku u Stelenboš.

- Dobra ideja - složila se Ana.

- U povratku bismo mogli da svratimo u *Vorik* da gledamo zalazak sunca.

- Šta je *Vorik*?

- Predivan vinograd udaljen pola sata vožnje odavde.

- Ne zaboravi da sutra popodne vozim Lusi u Kejptaun. Vratićemo se kasno. - Ana je blagonaklono zagrlila Anđeliku. - Više nemoj da brineš, važi?

- Trudiću se.

- Razmišljaj pozitivno. Nećeš im pomoći zabrinutošću. Ali možeš im pomoći ako im prenosiš pozitivne misli i ljubav.

- Onda ću pokušati tako da se ponašam.

- Laku noć. Ujutru rano ustajemo, u svitanje. Neće ti smetati ako ti pokucam na vrata da te probudim?

- Nimalo. Hoću da vam se pridružim. Nikada do sada nisam brala grožđe.

- Onda lepo spavaj i uživaj u zvezdama iz moje male senice. - Osmehnula se mužu s toliko ljubavi u pogledu da je Anđelika bila zbunjenija nego ikad.

Zaputila se kroz vrt s Džekom i njegovim psima, noseći šolju čaja od nane koji joj je Ankšes skuvala. Blistavi mesec pravio je dugačke senke borova na travnjaku. Žabe su glasno kreketale iz bara u kojima su rasli vodeni ljljani, a zrikavci su zričali u travi. Vazduh je bio prožet mirisom vlažne zemlje i snažnim mirisom gardenija i

ruža. Do senice na sredini jezera stigli su stazom od kamenih blokova. Unutra, uz ogradu senice, stajale su sofa i četiri velike udobne fotelje s jastucima od grubog plavo-belog platna. Seli su na sofu, a Anđelika se izula i savila noge poda se. Džek se zavalio, ispružio duge noge, zagrlio Anđeliku i privukao je bliže sebi.

- Sve svoje ideje preuzeo si od Ane, zar ne?

On se pravio da ne razume. - Koje ideje?

- Egzistencijalne. Nemoj se praviti da ne znaš o čemu pričam. Preuzeo si ih od nje, ili ih je ona preuzela od tebe.

- Dobro, istina je da me je naučila mnogo o životu.

- Mislila sam da je to nešto posebno što nas dvoje delimo.

- I jeste.

- Pa, i nije samo naše.

- Da li ti to smeta?

- Valjda mi ne smeta.

- I ja sam jednako mudar.

Uzdahnula je. - Nijedno od nas dvoje nije mudro kao Ana.

- Deset godina si mlađa od nje. Kad dođeš u njene godine i ti ćeš biti tako mudra.

- Ne znam. Naslućujem da se ona rodila mudra. Ima takvih ljudi. Ja tek tragam za mudrošću.

- Zajedno tragamo. Ne zaboravi na *Smislicu Ime Braj: U potrazi za savršenom srećom*. Naš pionirski poduhvat.

- Onda, o čemu ćemo pisati u prvom poglavlju?

- O tome da naša sreća zavisi od naših misli. - Poljubio ju je u kosu. - Ja sam srećan kad mislim na tebe.

Uхватила ga je za ruku i spustila mu šaku na svoju. - I ja sam srećna kad mislim na tebe.

Posmatrali su zvezde kako trepere iznad senovitih obrisa planina i sa žarom su razgovarali o svojoj knjizi. Psi su ležali na Aninoj podnoj prostirci i tonuli u san uljuljkani njihovim ujednačenim glasovima i toplotom noćnog vazduha. Kad su se vratili u kuću i pošli na spavanje, prikradali su se uza stepenice kao školarci koji se vraćaju iz noćne avanture. Džek je ušao za njom u njenu sobu,

pritisnuo je uz vrata i poljubio. Nije pokušao da uradi ništa više od toga.

- Treba da spavaš. Sutra nas čeka naporan dan.
- Volela bih da se zajedno sklopčamo u krevetu – prošaputala je.
- I ja bih to voleo. Ali onda ne bi mogla da se naspavaš.
- Želim da vodimo ljubav.
- Hoćemo. – Poljubio ju je u nos. – Ali ne večeras.

Osmehnuo se tako nežno da je osetila komešanje u stomaku. – Samo još jedan poljubac, a onda ću te pustiti da odeš.

Kad je Džek izašao, skinula se i oprala zube zadovoljno pevušeći. Odlučila je da ne misli na ponedeljak. Na kraju krajeva, to neće biti kraj njihove veze, već samo kraj vikenda. Biće još mnogo takvih dana. Njihova ljubav će se razvijati i prelaziće svet kako bi mogli da budu zajedno.

Obukla je spavaćicu uživajući u čulnom dodiru svile i poželela da je Džek raširenih ruku čeka u njenom krevetu. Prišla je prozoru i osetila slatkasti dah povetarca koji je pirkao kroz prorez između zavesa. Razmakla ih je i naslonila se na prozorski ispust. Dolina obavijena romantičnom aurom počivala je u seni ispod tamnoplavog neba na kojem su blistale zvezde. Slušala je zrikavce, udaljen kreket žaba, tajanstveno kričanje noćnih životinja skrivenih u šumarcima. Onda je ugledala jednu figuru na mesečini, kako korača preko travnjaka. Bio je to Džek. Zadržala je dah. Kuda je, dođavola, krenuo u ovo doba noći, i zašto joj nije predložio da pođe s njim? Kraj njega je bio samo jedan od njegovih pasa. Bilo je to neobično vreme za šetanje psa. Legla je obuzeta osećajem nelagode.

Anđelika je pomislila da je gluvo doba noći kad je Ana pokucala na vrata da bi je probudila. Promrmljala je nešto nepovezano i podigla teške kapke. Napolju je još bio mrak. Nevoljno je ustala i oteturala se do prozora da razmakne zavesu. Pogled na travnjak ju je podsetio na Džekovu noćnu šetnju i ona oseti grč strepnje. Blaga izmaglica nad dolinom potisnula je sjaj zvezda. Vazduh je bio hladan, u daljini su lajali psi, a njihov lavež pratilo je ćurlikanje biserki. Vinograd se

budio s dimom koji se dizao iz radničkih kućeraka. Brzo se obukla i sišla u kuhinju gde je Ankšes spremila lagani doručak i postavila ga na terasi. Za stolom je zatekla Džeka. Nije pomenuo svoju noćnu pustolovinu, pa je i ona odlučila da je prećuti, ali laknulo joj je kad je videla da je dobro raspoložen. Potisnula je svoje strahove. Nema ničeg lošeg u tome što čovek šeta svojim travnjakom usred noći ako mu to prija. Možda nije mogao da zaspi. Na brzinu su doručkovali i, kad su prvi zraci sunca zaparali nebo, zaputili su se prema pomoćnim zgradama na farmi.

U vazduhu je lebdelo iščekivanje. Snažan Afrikaner, upravnik farme, izdavao je uputstva radnicima koji se spremali da odu u berbu sovinjon blanka. Pored njih je prošao *bakkie*²⁸ s prikolicom punom žena i dece iz grada koji su došli da pomognu u berbi. Njihova pesma razlegla se kroz izmaglicu. Džek je razgovarao s radnicima, žurno se dogovarao s upravnikom imanja, zadovoljan što ima posla. Anđelika je stajala s Anom, Lusi i Fionom, uzbuđena što je i ona deo tog događaja.

Kad je sunce izašlo, svi su se prevezli traktorima u polja. Anđeliki su dali rukavice, makaze i korpu. Ana joj je objasnila kako da koristi pribor. Onda su se bacili na posao i ćaskali su dok su biserke kljuckale između čokota. Bio je to iscrpljujuć ali nadahnjujući posao i kad je sunčeva svetlost preplavila dolinu, Anđelika je osetila da je rad u polju ispunjava zadovoljstvom.

Napunjene korpe praznili su u prikolicu traktora kojim je grožđe zatim odvoženo u vinariju. U deset sati se izmaglica podigla i sunce je nesmetano žarilo. Pola sata kasnije obustavili su posao jer je postalo pretoplo. Pošto su završili za taj dan, vratili su se na farmu da se osveže. U hladu je bio postavljen sto s vinom i tradicionalnom hranom tog kraja: *bobotie*, *breyani*, *ghema curry* i *koeksisters*.²⁹ Anđelika je ćaskala s radnicima i smejala se, postavljala im pitanja o njihovom načinu života i sa zanimanjem slušala njihove odgovore.

Pre ručka, Anđelika i ostale žene okupale su se u bazenu. Bazen je bio zaklonjen živom ogradom, i imao je lepu belu kućicu za presvlačenje. Ležaljke su bile poredane na kamenom popločanom

podu, a Ankšes se pojavila sa sokom od granadilje. Anđelika je plutala u hladnoj vodi posmatrajući voćke i ruže puzavice i slušala tiho ćaskanje žena i cvrkut ptica. Mišići su joj bili napeti od jučerašnjeg jahanja, a u rukama je osećala prijatan bol od jutarnjeg rada.

Pred sam ručak došli su Kat i Dan Skot iz susednog vinograda. Ket je bila sportski građena plavuša bledoplavih očiju i punih ružičastih usana koje je često izvijala u zarazan osmeh. Kratka suknja je otkrivala njene duge preplanule noge, a nokti na nožnim prstima bili su joj namazani ružičastim lakom. Njen zgodni muž nije mogao pogled da odvoji od nje, i popustljivo se smeškao na svaku njenu reč. Džek je pravio *braai* ispod senovite krošnje platana, a psi su kružili oko njega kao gladni vukovi, nadajući se ostacima hrane. Ana je bila u senici s gostima. Kat i Dan su im pričali o svom medenom mesecu u Brazilu, a Dan je, ne propuštajući priliku da zabavi društvo, zbijao šale na svoj račun i svi su se držali za stomak od smeha. Anđelika se setila vremena kad su ona i Olivije bili tako srećni. Pogledala je Džeka, i znala je da bi njih dvoje mogli da budu tako srećni, kad bi imali priliku. Postoji li mogućnost da i oni jednoga dana budu zajedno, da se drže za ruke i zaljubljeno guguču kao Kat i Dan?

Kat se obratili Anđeliki: – Džek kaže da popodne idete u *Vorik*?

– Da, čula sam da je prelep.

– O, zaista je prelep. Odande se pruža divan pogled na planinu Tejbl. Morate otići u suton.

– Tamo prave najbolja vina – Znalački je rekao Dan. – Njihov sovinjon blank je jedinstven zato što je na tom terenu inženjer hortikulture profesor Blek svojevremeno gajio naročitu hibridnu sortu breskvi. To je bila prva sorta koja je mogla da izdrži jugoistočni vetar. Kad su profesorove breskve iskorenjene, na tom zemljištu su zasadili prvo sovinjon blank grožđe. U vinu se nepogrešivo oseća ukus breskve. Ima jedinstven buke.

– A imaju i onaj zlatan pehar iz kojeg može istovremeno dvoje da pije.

- Ispričaj joj priču - ohrabrio je Den svoju ženu.

Kat ga je uhvatila za ruku i zaljubljeno mu se osmehnula, raznežena lepih uspomena koje su njih dvoje delili. - To je lepa priča. Nekada davno živela je prelepa devojka Kunigunda, koja se zaljubila u mladog ambicioznog zlatara. Odbila je mnoge bogate prosce i na kraju je priznala svoju ljubav ocu, moćnom plemiću. On je toliko pobesneo da je strpao mladog zlatara u tamnicu. To je Kunigundi slomilo srce. Čeznula je za njim i sve više kopnila. Naposletku je njen otac popustio i rekao zlataru da može da se oženi njegovom ćerkom ako uspe da napravi pehar iz kojeg dve osobe mogu istovremeno piti vino a da ne proliju nijednu kap. Naravno, bio je ubeđen da je tako nešto nemoguće napraviti. Ali zlatar je bio nadahnut ljubavlju, a uz ljubav je sve moguće. Zato je prionuo na posao. Napravio je čudesan pehar u obliku zvonaste ženske suknje kakav niko do tada nije video. Nožicu pehara predstavljala je figurica njegove vrle i prelepe Kunigunde, koja u podignutim rukama drži još jednu malu pokretnu čašu. Bio je to jednostavan ali genijalan izum iz kojeg su dve osobe mogle piti istovremeno a da ne proliju nijednu kap. Plemić je bio zapanjen, ali održao je datu reč. Niko nije bio srećniji od mladog para koji je zaslužio blagoslov, venčao se i zauvek srećno živio. - Čeznjivo je pogledala Dana. - Mi smo pili iz tog pehara, je l' tako, Dane?

- I nismo prolili nijednu kap - odgovorio je on.

- Hvala bogu! Pretpostavljam da bi u suprotnom to bio loš znak!

- Jedva čekam da ga vidim. - Anđeliku je nadahnula priča koja je potvrdila kako za one koji vole ništa nije nemoguće.

- Šteta što tvoj muž nije s tobom.

Ana se veselo nasmejala. - Ne brini, ja ću joj pozajmiti svog.

Svi su se nasmejali osim Anđelike, koja nije znala kako da odgovori. Pijuckala je granadilju i pokušala kosom da sakrije pocrvenelo lice.

- I ne zaboravi da nazdraviš starom dobrom profesoru Bleku! - veselo je dodao Dan.

NAJBOLJI NAČIN DA PREDVIDITE BUDUĆNOST JESTE DA JE SAMI OSMISLITE.

U potrazi za savršenom srećom

Tog popodneva su se Džek i Anđelika odvezli u Stelenboš. Džek je parkirao kola, a zatim su besciljno šetali skladnim ulicama oivičenim kućama u holandsko-kejskom stilu, smeštenim između avenija s drvoredima platana. Bele kuće su blistale na suncu ispod azurnoplavog neba. Zaustavili su se ispred jednog kafea i seli za mali okrugli sto na pločniku, u senci zeleno-belog suncobrana.

Bili su dobro raspoloženi posle jutra provedenog u polju. Časkali su o svojoj knjizi, a Anđelika je zatim kupila još nekoliko poklona za Džoa i Izabel. Nije joj palo na pamet da kupi nešto Olivijeu. U četiri sata su se odvezli u vinariju *Vorik* da popiju čaj. Ugnežden u seni planine *Simonsberg*, *Vorik* je bio lep stari vinograd u holandsko-kejskom stilu.

Dočekaio ih je Džejms Der, opušteni nasmejani Englez s neodoljivim smislom za humor. Sedeli su na verandi i pili čuveni sovinjon blank profesora Bleka dok su Džek i Džejms razgovarali o kvalitetu grožđa. Sunce je rasprostrlo raskošnu paletu crvenih i zlatastih nijansi preko planine *Tejbl*, a orao ribar je kružio iznad vode u potrazi za večerom.

Pre nego što su pošli, Anđelika je zamolila da popiju vino iz čuvenog bračnog pehara.

- Znači, znate tu priču? – upitao je Džejms.
- Kat Skot mi je ispričala za ručkom. Prelepa legenda.
- Reći ću Bel da vam ga donese. – Pozvao je svoju ženu.
- Da li je loš znak ako budem pila iz pehara s muškarcem koji nije moj muž?
- Nimalo. To nije samo simbol ljubavi i vernosti, već i simbol sreće.

- Divno! Svima nam je potrebna sreća - rekla je.

- Koliko dugo ostajete?

- Odlazim sutra uveče. - Iskrivila je lice. - Ne podsećajte me na to! Ne mogu da zamislim. Divno sam se provela ovde. Južna Afrika je najlepša zemlja koju sam do sada posetila. Priroda je božanstvena. Nikad nisam videla tako veličanstvene zalaske sunca. Da nemam decu, mislim da bih zauvek ostala ovde. - Izbegla je Džekov pogled, iako je bila sigurna da je on posmatra, kao što je bila sigurna da sija sunce.

Bel je donela bračni pehar, blistavu čašu upravo onakvu kako ju je Kat opisala.

- Vrlo dovitljivo! - uzviknula je Anđelika i uzela pehar kako bi mogla pažljivije da ga pogleda.

Blistavi metalni pehar imao je raskošno izgraviranu nožicu. Pružila ga je Džeјmsu koji je okrenuo „suknju“ nagore. - Sovinjon blank profesora Bleka, berba 2008 - rekao je dok je sipao vino. - Evo, Džek, okreni ovu stranu prema sebi. Anđelika, ovo je za vas. - Sipao je vino u manju pokretnu čašu. Anđelika se, pripita od vina koje je dotad popila, nervozno zakikotala. Pogledala je Džekove smeđe oči i prinela čašu usnama. Pili su, ne odvajajući pogled jedno od drugog. Anđelika nije znala da li ju je obuzela nervoza ili ju je uhvatio alkohol, ili su je, možda, pokrenule neme reči u njegovom pogledu, no bilo kako bilo, nasmejala se frknuvši kroz nos, tako da joj se čaša izvrnula i malo vina joj je kapnulo na bradu. To ju je još više zasmejalo. Zaraženi njenim smehom, Džek i Džeјms su joj se pridružili, a Bel se podbočila i zavrtela glavom.

- Nadam se da niste sujeverni - rekla je uz osmeh.

- Šta bude biće - rekao je Džek pokušavajući da obuzda smeh. - Proliveno vino svakako neće uticati na to.

- O, bože! Zaista mi je žao - izvinila se Anđelika, brišući bradu. - Da li ovo već događalo?

- Nije - odgovorio je Džeјms cerekajući se. - Ljudi uglavnom veoma ozbiljno pristupaju tome.

- Srećom, vi niste u braku - rekla je Bel. Anđeliku su te reči još

više zasmejale. *Kad biste samo znali*, pomislila je. *Da se ne smejem, plakala bih.*

Džek i Anđelika su se i dalje smejali dok su se vozili nazad prema *Rozenbošu*. Spustio se mrak. Nebo je bilo gotovo ljubičasto, dolina je blistala pod okruglim punim mesecom. Zvezde su svetlucale poput krhotina stakla. Držali su se za ruke, svesni da je pred njima poslednja zajednička noć.

- Ana će se vratiti vrlo kasno.

- Šta predlažeš?

- Da vodimo ljubav u senici.

- U Aninoj senici?

- To nije njena senica, nego *naša*.

- Nisam sigurna da je to prikladno mesto za preljubu.

Pogledao ju je, mršteći se. - Sutra odlaziš. Ne znam da li ću te ponovo videti. Večeras želim da budem s tobom.

Osmehnula se i stegla ga za ruku. - Smislićemo nešto.

Vozili su se uz prilaz oivičen kamforovim drvećem. U kući je gorelo svetlo. Džek pogleda na sat. Bilo je pola osam.

- Nadao sam se da je Ankšes već otišla kući - rekao je.

- Možeš sad da je pošalješ kući, zar ne?

- Naravno. Želim da budem sam s tobom.

Dovezli su se pred kuću i izašli iz kola. Džek je na trenutak zastao, zureći u vrata i zamišljeno nabrao čelo.

- Nešto nije u redu?

- Ne znam. Sve je u redu. - Potisnuo je svoje sumnje i otvorio ulazna vrata. - Ankšes! - U kući je vladala tišina. Pogledao je Anđeliku i odjednom prebledeo.

- Jesi li dobro?

- Ne znam. Vрати se u kola.

- Neću da te ostavim samog.

- Uradi to što sam rekao.

Ipak, Anđelika je pošla za njim kroz kuću prema terasi. Kad je Džek otvorio kuhinjska vrata, ugledala je krv na pločicama i zanemela od užasa.

Pre nego što je uspela da vrisne pri pogledu na Džekove mrtve pse, banda Afrikanaca bacila se na njih poput grabljivica. Kao da su se stvorili niotkuda, grubim rukama su im zapušili usta i prislonili im pištolje uz slepoočnice. Džek se nije otimao, svestan da se ti ljudi ne bi ustručavali da ih upucaju. Nepoznati su se usplahireno došaptavali na jeziku koji Anđelika nije razumela, a onda su stali da ih guraju kroz predsoblje prema trpezariji. Anđelika se potpuno paralisala od straha tako da su morali da je odvuku. U uglu trpezarije sedela je Ankšes, njen veseo osmeh pretvorio se u grimasu straha. Podigla je pogled crvenih očiju prema Džeku.

- Oprostite, gospodaru. - Zaplakala je.

- Nisi ti kriva, Ankšes. Anđelika, ne otimaj se i uradi sve što ti kažu. Za ime boga, ne gledaj ih u lice.

Nastavio je da razgovara s njima na njihovom jeziku. Anđelika je shvatila da ih moli da im poštede život. Rekao im je da uzmu sve osim njihove budućnosti. Čak i u trenucima najvećeg straha, Anđelika mu se divila.

Vezali su im ruke na leđima, a zatim i noge, koristeći kravate koje su sigurno našli u Džekovoj sobi, a onda su im naredili da sednu na pod pored trpezarijskog stola, leđima okrenuti jedno drugom.

- Ovo su mi omiljene kravate - prošaputao je Džek Anđeliki.

- Zaboga, Džek, kako možeš da se šališ u ovakvoj situaciji?

- Iz straha.

- Psi...

- Nemoj.

- Hoće li nas ubiti?

- Neće ako ih budemo slušali i ako ostanemo mirni.

- Strašno se plašim.

- Zajedno smo u ovome, Anđelika, i zajedno ćemo se izvući. Neću im dozvoliti da te povrede. - Glas mu je bio tako uverljiv da mu je Anđelika poverovala.

Pripadnik bande buljavih crnih očiju kleknuo je pored Džeka. - Gde ti je mobilni telefon? - pitao je na engleskom. Dah mu je

zaudarao na alkohol.

- U džepu košulje - mirno je odgovorio Džek. Razbojnik je zavukao ruku u džep i izvadio telefon.

- Gde je sef?

- Nemamo sef.

- Lažeš.

- U radnoj sobi ima malo gotovine, u gornjoj desnoj fioci. Nemamo ništa što bi trebalo da krijemo.

- Svi imaju sef.

- Bili smo opljačkani pre deset godina. Posle toga smo odlučili da ne držimo sef. Uzmite šta god hoćete i idite.

Buljooki je došapnuo nešto drugom razbojniku koji je stajao pored vrata, a onda mu je naredio da ode u radnu sobu da nađe novac. Anđelika se skamenila. Mislila je na svoju decu, na to koliko im je i dalje potrebna. *Ostani smirena, ne plači, saberi se zbog Džoa i Izabel. Neće nas ubiti. Uzeće sve što je vredno i otići će.*

Buljooki se nagnuo prema Džeku. - Rasturićemo ti kuću, i ako nađemo sef, lično ću ti prerezati grkljan kao životinji.

Anđelika je bila previše šokirana da bi mogla da zaplače. Osećala se krhkom i ranjivom kao ptiče. Da li bi bila naivna ako bi se pomolila? Da li je moguće da ih je neko video kad su upali u kuću i da je pozvao policiju? Zažmurila je i počela da se moli.

- Nema sefa - ponovio je Džek.

Anđelika je otvorila oči i pogledala u Ankšes, koja se pretvorila u otelotvorenje svog imena. Kao da se nekako smanjila, kao da je neko isisao sav vazduh iz nje. Desni obraz joj je krvario. Anđelika se brzo pomolila bogu, tražeći samo da im poštedi život. *Nisam spremna da napustim svoju decu, preklinjala je. Ni Olivijea. Oh, Olivije, šta sam to uradila? Molim te, bože, oprosti mi. Obećavam da ću od sada biti dobra. Nemoj im dozvoliti da me odvoje od moje dece, preklinjem te. Pusti nas da živimo, molim te, bože, pusti nas da živimo.*

Sledećeg trenutka pojavio se razbojnik s kasom za novac i obratio se buljookom koji se zajapurio od besa. - To je sve što imaš? - prasnuo je. - Nekoliko hiljada dolara?

- Ostalo je u banci. Ne držimo mnogo gotovine u kući. U ostavi ima srebrnine.

Treći čovek je uleteo noseći Aninu kutiju s nakitom.

- Sigurno imaš više od ovoga!

- Moja žena ne nosi nakit.

Buljooki je pogledao Anđeliku i njene ruke vezane na leđima. Zgrabio ju je za mišicu i povukao je tako snažno da je mislila da će je iščašiti. - Sve žene vole nakit. - Očigledno je mislio da je ona Džekova žena. Uhvatio ju je za prste i video da su goli. Anđelika je ćutke zahvalila Aniti što ju je upozorila da sakrije svoje dijamantsko prstenje u vreći s prljavim rubljem, iako bi im u ovim okolnostima rado dala taj nakit u zamenu za njihove živote.

- Pitaću tvoju ženu gde vam je sef. Ako mi ne kaže, zabaviću se s njom. - Prevukao je cev pištolja preko njene obnažene noge sve do butina. Osmeh mu je bio tako skaredan da je Anđeliki bilo jasno da se ne šali.

Srce joj se steglo, ali ohrabrio ju je dodir Džekovih leđa. - Nema sefa - hrabro je odgovorila.

Buljooki je izgubio strpljenje i viknuo je: - Sambodi!³⁰ - Sambodi se pojavio istog trenutka. Bio je to visok pogrbljen Afrikanac oštih jagodica koje kao da su bile isklesane u granitu. Buljooki mu je naredio da pazi na zarobljenike i izašao je u predsoblje. Sambodi se premeštao s noge na nogu, držeći pištolj uperen u Džeka.

- Neće naći sef zato što ga nema - nestrpljivo mu je rekao Džek. - Pomoć samo što nije stigla. Zašto ne uzmete ono što ste našli i ne odete pre nego što bude kasno?

- Žao mi je zbog pasa - rekao je Sambodi. - Ja volim pse.

- Slušaj, Sambodi. Nije mi stalo ni do novca ni do stvari. To se može nadoknaditi. Važna mi je samo moja porodica. Da imam sef, otvorio bih vam ga i dao bih vam sve što ima u njemu. Moraš mi verovati.

- Šef je čuo da imaš sef.

- Pogrešno je čuo.

Sambodi je slegnuo ramenima. - Ubiće vas. I ranije je ubijao,

mного puta. Uživa u tome.

Anđelika je zažmurila tonući u beznade.

Buljooki se vratio, lice mu je bilo iskrivljeno od besa. U ruci je držao kuvalo za vodu. Kleknuo je i prošaputao Džeku na uvo: – Ako mi ne kažeš gde kriješ pare, ošuriću ti penis. – Uključio je kuvalo u struju i pogledao Anđeliku zakrvavljenim očima. – A onda ću ubiti tvoju ženu kao svinju.

Anđeliki se zavrtelo u glavi dok je propadala u provaliju. – O, bože!

– Smiri se! – prošaputao joj je Džek. – Pametan si čovek. Razmisli, zašto bih rizikovao svoj život i život svoje žene i sluškinje zbog nečeg tako nevažnog kao što je novac ili nakit. Rekao sam ti, nemam sef.

Onda mu se ponovo obratio na njihovom jeziku. Žučno su raspravljali dok je iz kuvala šikljala para. Ispred kuće je poput metka odjeknuo uzvik. Buljooki je oprezno zastao. Otrčao je u predsoblje, zatim se vratio. Lice mu je odavalo paniku.

– Gde su ti ključevi kola?

– Na stolu u predsoblju. Ispred ulaznih vrata. – Iz Džekovog glasa izbijala je nada. Anđelika se uhvatila za nju kao što se planinar drži za konopac.

– Znam da si lažov! – optužio ga je. Lice mu je ličilo na prepunu mešinu koja će svakog trenutka pući. Uperio je pištolj u Džeka i opalio.

Anđelika nije ni shvatila da su razbojnici napustili kuću, uleteli u Džekov auto i odjurili niz prilaz. Čula je Džeka kako je jauknuo, a onda je videla kao se oko njih razliva lokva krvi. Sledila se od užasa, um joj se paralisao od straha.

– Džek! – uzviknula je, očajnički pokušavajući da odveže ruke. – Džek! Kaži nešto. – Džek je pokušao da se nasmeje. – O, Džek! Molim te nemoj da umreš! – Dovukla se na podu kako bi mogla da ga pogleda, sve vreme pokušavajući da oslobodi ruke.

– Pogodio me je u rame.

– Je l' te boli?

- Ne mnogo. - Pogledao je lokvu krvi. - Unišću tepih.

- Biće ti dobro.

Ankšes je tiho ječala u uglu.

- Presekli su telefonske kablove. Sad nas niko neće naći - pomagala je.

Anđelika je napokon uspela da izvuče ruku iz poveza od kravate. Nije osećala bol zato što su je vezali preko tkanine odeće. Oslobodila je noge i stala da odvezuje i Džeka.

- Drži se, Džek. Biće ti dobro. Ja sam pored tebe. - Odnikud je prikupila snagu za koju nije ni znala da je ima. - Izvući ćemo se odavde, ljubavi. Biće ti dobro. - Skinula je košulju i previla mu ranu, čvrsto je stežući kako bi zaustavila krvarenje. - Neću dopustiti tim gadovima da mi te uzmu. Tek sam te našla, i nameravam da te sačuvam.

Ustala je, oteturala se do Ankšes i odvezala joj ruke i noge.

- Idi i dovedi pomoć, najbrže što možeš!

Anđelikin glas bio je zapovednički i Ankšes se pribrala, zadovoljna što može da bude od koristi. Istrčala je iz sobe rešena da digne uzbunu.

Anđelika je utrčala u kuhinju, preskočila pobijene pse i uzela telefon. Kao što je Ankšes i rekla, kablovi su bili presečeni. Načas se naslonila na radnu ploču, obeshrabrena. Mrtvi psi ležali su kao odbačeni krznjeni kaputi, podsećajući je na strašnu pretnju razbojnika. *Ovo se ne događa*, pomislila je i zažmurila. Ali dogodilo se, a ona je morala da bude jaka zbog Džeka. Pribrala se, zgrabila nekoliko salveta i vratila se u trpezariju. Dok ih je pritiskala na Džekovo rame, primetila je da je potpuno prebledelo.

- Drži se, Džek. Biće ti dobro. Stiže pomoć.

- Moram nešto da ti kažem, Sejdž.

- Ništa nije važno, dragi. Nemoj trošiti snagu.

- Umirem.

- Ne umireš. Biće ti dobro.

- Slušaj me, Anđelika. - Glas mu je bio odlučan. Zaćutala je. Rukom umrljanom krvlju uhvatio ju je za голу mišicu i zagledao joj

se u oči. – Godinama umirem.

Stomak joj se skvrčio zbog njegovog upornog pominjanja smrti. – Šta pričaš?

– Imam rak pluća, Anđelika.

Ruke su počele da joj se tresu dok mu je pritiskala salvetu uz ranu. – Znam. Rekla mi je Skarlet. Ali sad ti je bolje.

– Ne, nije. – Bolno se trgao dok mu je pritiskala ranu. – Vratio se. Lekari ne mogu više ništa da učine za mene. Umirem, Anđelika, i nije važno da li ću umreti od metka u ramenu ili od raka u plućima. Istina je da mi je ostalo još vrlo malo vremena. Zato sam želeo da proživim punim plućima.

– To nije istina! – Tresla se od nemoći. – Neću da slušam to! Treba da pozovemo pomoć! Neću dozvoliti da umreš.

– To zapravo nije važno. Bilo nam je lepo, zar ne?

– I biće nam još lepše. Ponovo ćemo gledati zalaske. Ponovo ćemo jahati poljima. Život tek počinje za nas.

Ali Džek je tužno odmahnuo glavom. – Ne, draga moja Sejdž. Moj život se bliži kraju.

– Ne verujem ti! Sanjala sam da ću ostariti s tobom. Zamišljala sam da ću ostaviti Olivijea zbog tebe, da ću dovesti decu ovamo i početi iz početka s čovekom koga volim. Sanjala sam kako sve žrtvujem zbog tebe. Nemoj mi govoriti da umireš. Ne verujem ti!

– Moraš mi verovati. Nisam želeo da ti kažem da ne bih sve pokvario. Ali sudeći po ovoj lokvi lokvi, postoji velika mogućnost da ću ubrzo umreti. Zato želim da ti kažem istinu: ti si me održavala u životu tokom poslednjih nekoliko meseci. Bez tvoje ljubavi i smeha zapao bih u depresiju dok bi se moj život polako gasio.

Odvratila je pažnju s njegove rane i sručila se na pod pored njega.

– Hoćeš da mi kažeš da si sve vreme dok smo bili zajedno znao da umireš?

– Da. Trebalo je da ti kažem, ali nisam mogao, zbog svoje sebičnosti. Isprva sam te gledao samo kao još jednu lepu ženu koja mi je privukla pažnju. Ali ti se razlikuješ od svih ostalih žena koje

sam upoznao. – Naslonio je glavu na njenu. – Sviđa mi se kako se šališ na svoj račun i kako se smeješ. Sviđa mi se tvoja neuhvatljivost i ranjivost i tvoja blistava inteligencija prigušena nedostatkom samopouzdanja. Sviđa mi se što postavljaš sebi izazove, sviđa mi se ono što pišeš, što ostavljaš srce na papiru. Sviđa mi se što pocrveniš kad ti dam kompliment i što tako razuzdano vodiš ljubav. Nijedna nije kao ti, Sejdz. Pre nego što sam shvatio šta se događa, zavukla si mi se pod kožu i otkrio sam da ne mogu da živim bez tebe. Vratila si mi volju da živim. Dala si mi dovoljno snage da se borim protiv svega što guši život u meni, čak i protiv raka. Ali ni tvoj neustrašivi duh ne može da pobedi tu bolest. – Ponovo se trgao kad mu je bol prostrujao telom. – Nisam išao u London zbog posla, već da bih posetio iscelitelja za kojeg sam se nadao da će me spasiti.

– Gospođa Homer.

– Skarletina tajanstvena žena! – Slabašno se zakikotao.

– O, Džek.

– Hvatao sam se za slamku. Silno sam želeo da živim. Nisam uradio ni polovinu svega što sam želeo da uradim.

– Uradićeš sve to i još mnogo više.

– Ne, neću. Neću doživeti da udam svoje ćerke. Neću dočekati da postanu majke. Neću biti tu da ih podržim kad im bude teško, da sredim momke koji se ružno ponašaju prema njima. Neću jahati s tobom preko polja i ručati u prirodi, na prevoju Ser Louri, neću voditi ljubav s tobom. Jednostavno, više neću biti ovde, a to je nemoguće razumeti i prihvatiti.

– A Ana?

– Moja draga Ana... Kad god je pogledam u oči vidim u njima odraz sopstvene smrti. Vidim njeno sažaljenje i tugu. Kad pogledam u tvoje oči, vidim čoveka kakav sam oduvek bio. Vidim se onako kako me ti vidiš. Da sam ti rekao istinu, gledala bi mi onako kako me gleda Ana. To ne bih mogao da podnesem.

– Znači, istina je.

– Voleo bih da nije.

Potisnula je suze, odlučna da ne dopusti da je Džek vidi kako

plače. – Ne želim da me ostaviš, Džek. Tek sam te pronašla.

– Bolje je voleti nekog i izgubiti ga, nego nikada ne voleti. – Osmehnuo se, svestan da bi se u drugačijim okolnostima nasmejali tom klišeju.

– Bolje za koga?

– Žao mi je, Sejdž.

– Jesi li ikada pomislio na *mene*?

– Sve vreme sam mislio na tebe. Želeo sam da ti kažem.

– Ali? Nisi mogao da nađeš reči?

– Jedine reči koje nešto znače jesu one kojima izražavam ljubav prema tebi.

– Nisam sigurna u to, Džek. Istina je važna ako gradimo međusobno poverenje. – Sačekala je da joj odgovori. Pošto je ćutao, okrenula se i pogledala ga. Žmurio je. – Džek?

Odjednom, kuća je vrvela od ljudi: došli su radnici, policajci, bolničari hitne pomoći i Ana, bela kao kreč od straha. Nagnula se prema svom mužu dok su ga iznosili na nosilima. Lusi je plakala za svojim mrtvim psom, a Ankšes ju je tešila, željna da nekako pomogne. Žene radnika s farme delile su okolo šolje čaja i kolače. Anđelika je sela na sofu u dnevnoj sobi i pričala je policijskom inspektoru šta se dogodilo, dok se on služio kolačima s maslacem. Sad kad je sve bilo gotovo, počela je da se trese od posledica šoka, bilo joj je hladno kao da je zima iako su je ogrnuli ćebetom da bi pokrili njeno polunago telo. Odjednom je više od svega poželela da telefonira Olivijeju. Preplavila ju je snažna čežnja za kućom.

Ana je ostavila Džeka u sigurnim rukama bolničara hitne pomoći i vratila se u kuću. Delovala je sitno i nejako, ali lice joj je bilo pribrano.

– Hoće li mu biti dobro? – Zabrinuto ju je pitala Anđelika. Policijski inspektor je otišao da potraži još kolača.

– Izgubio je mnogo krvi, ali preživeće.

Anđelika se ugrizla za usnu i zaplakala je. Ana je sela pored nje i zagrlila je. – Ali ipak će umreti? – prošaputala je Ani uz uvo, držeći se za nju kao što se brodolomnik drži za komad drveta.

- Hoće. Umreće.

Čeljusti bola stegle su joj srce. - Nisam znala.

- Žao mi je.

- Koliko mu je ostalo?

- Ne mnogo. Nekoliko meseci. Niko to ne zna.

- Osećam se kao neka glupača.

Ana se odmakla i saosećajno je pogledala. - Ako si ti glupa što voliš Džeka, onda sam i ja glupa.

- Ne, ti si dobar čovek, Ana. *Ja sam* loša.

- Draga moja Anđelika, ti si ga mnogo usrećila. Nema ničeg lošeg u tome, barem s moje tačke gledišta.

- Nisi nesrećna zbog toga što ga ja volim?

- Zašto bih bila? Postoji mnogo vrsta ljubavi, a ljudsko srce ima neograničenu sposobnost da voli. Da nije tako, ne bi mogla da voliš svoju decu i da pored toga voliš *i* svog muža *i* Džeka. Ali ti voliš sve njih. Ne zameram ni Džeku što tebe voli. Čak i da nije bolestan, ne bih ga sprečavala da te voli. Mi ne posedujemo jedno drugo, Anđelika. Samo smo izabrali da zajedno proživimo ovozemaljski život. Ja ne posedujem njegovo srce. Nemam pravo na to. Ali pošto umire, on zna da ima moj blagoslov da poslednje mesece svog života, poslednje nedelje, dane i sate, provede u skladu sa svojim željama.

- Ti si zaista izuzetna žena, Ana.

- Ne osećam se nimalo izuzetnom, ali znam da sam zbog svoje ljubavi prema Džeku postala bolje ljudsko biće. Saznanje da ga dovoljno volim da mogu da uživam u njegovoj sreći pruža dobar osećaj.

- Olivije nije toliko velikodušan kao ti. Kad bi znao za... pa, pobesneo bi.

- Mera za dobro i loše ne nalazi se u zakonicima. Te kategorije se različito tumače u različitim kulturama. Ono što je loše u jednoj zemlji smatra se dobrim u drugoj. Najbolje ćeš proceniti da li činiš dobro ili loše ako se zapitaš da li time povređuješ nekoga. Preljuba nije greh u mom braku već u tvom, zato što bi to duboko povredilo

Olivijea. Zato to nije dobro.

- Trebalo bi da mu telefoniram. – Anđelika se osećala kao krivac.

- Da, trebalo bi.

- Otići ću gore da vidim da li su mi oni gadovi uzeli pasoš. Sakrila sam ga u vreći za prljavo rublje, zajedno s prstenjem.

Anđelika je ustala. Osećala se nesigurno na nogama. Ana ju je otpratila u predsoblje. Sad kad su iskreno porazgovarale, osećala je da može bilo šta da je pita. – Videla sam Džeka kako šeta travnjakom usred noći. Kuda je išao?

- Džek ne voli da spava, Anđelika. Plaši se da bi se moglo dogoditi da se ne probudi. Zato šeta. Tako se oseća bolje.

- Naslutila sam da nešto nije u redu. Samo nisam mogla da shvatim šta.

- Ja to vidim u njegovim očima kad god ga pogledam. – Anđelika je upitno pogledala. – Strah, Anđelika. Vidim njegov strah od smrti, i to mi slama srce.

- Nisam planirala da se zaljubim u njega, Ana.

- Znam. Ali imaš porodicu kojoj si potrebna. Moraš im se vratiti.

- Anđelika je klimnula glavom i zakoračila, ali Ana ju je zaustavila.

- Još nešto – rekla je, držeći je za ruku.

- Da?

- Džek je imao mnogo ljubavnica tokom našeg braka, kao što verovatno znaš. Ali nijednoj do sada nije poklonio srce. Menjao ih je kao što se smenjuju godišnja doba. Ali ti? – blago se osmehnula. – Ti si prisutna u svim godišnjim dobima, Anđelika, kao sunce.

Treći deo

MUDROST

ŽIVOT JE SLAVLJE.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika je sedela za kuhinjskim stolom u svojoj kući u Brinsvik gardensu, držeći šolju čaja. Padala je kiša, oblaci su bili gusti i sivi kao kaša. Drveće je bilo golo, grane su se ukočile i izvitoperile od hladnoće. Poneki prolaznik je žurio zaklonjen kišobranom prema Haj stritu. Olivije je sipao sebi kafu.

Sani se taktično sklonila i popela se na sprat da sredi dečje sobe. Prethodne večeri, Olivije joj je saopštio jezivu vest u vezi s pljačkom. Sutradan ujutru Sani je odvela decu u školi, a Olivije je otišao na aerodrom da sačeka ženu. Nikada do tada nije video Anđeliku tako bledu i mršavu. Kao da nedelju dana ništa nije jela, i Olivije, koga nije bilo lako uznemiriti, probdeo je tu noć gledajući televiziju jer nije mogao da zaspi od brige.

Anđelika se užasavala povratka kući, u sumornu zimu, ali kad je stigla, opustila se. Ti niski teški oblaci i uporna sitna kiša bili su joj bliski kao njena porodica. *Hitrou* je doživela kao svoju kuću, a srdačne engleske policajce na pasoškoj kontroli kao rođake. Poletela je u Olivijeov zagrljaj i privila se uz njega nadajući se da tako neće ostaviti nimalo mesta za neverstvo. On nikada ne sme saznati. Ne sme se dogoditi ništa što bi moglo da ih razdvoji.

Dok su se vozili prema kući, Olivije ju je pitao za Džeka. – Preživeće – odgovorila je, a onda su je protresli snažni jecaji. Kako da objasni da mu jedna rana zaceljuje, ali da će ga druga, u njegovim plućima, sigurno ubiti. Kako da objasni snagu svoje ljubavi i razmere svoje prevare? Da li bi ga zavolela da je znala da mu je ostalo samo nekoliko meseci života? Da li bi dozvolila sebi da se toliko zbliži s njim da je znala da će ga na kraju izgubiti? Da li je on nju zaista voleo?

Pijuckala je čaj osećajući se mnogo bolje sad kad je stigla kući. Pokajnički se vratila u svoju kožu i otkrila da se više ne oseća sasvim dobro u njoj. Ali nije marila za to. Sa zadovoljstvom je ponovo stavila svoje prstenje. Žudela je da zagrli svoju decu, ali bilo joj je dovoljno i saznanje da su ona tu, u istom gradu. Njen nekadašnji život ostao je tamo gde ga je ostavila, i ništa se nije promenilo osim njenog srca, što niko nije mogao da vidi.

Posmatrala je Olivijea kako sipa vrelo mleko u kafu. Dok je bila omađijana Džekom, zanemarila je činjenicu da Olivije nije samo njen muž već i njen najbolji prijatelj. Odlučila je da ne vidi njegove dobre osobine i usredsredila se samo na ono što joj je kod njega smetalo, kako bi opravdala svoju prevaru. Izvinio joj se zbog svađe oko kaputa, ali ona mu nije oprostila: bila je ljuta i smatrala je da ima pravo da bude s Džekom. Činjenica je da je Olivije, uprkos svom nestrpljenju, zabavan, šarmantan i da joj je privržen. Imao je problema na poslu, zatekao se u samom središtu krize koja je potresala svet finansija i pokušavao je da sačuva svoj položaj zbog nje i dece, a ona nije bila tu kad mu je bila potrebna. Zanemarila je odgovornost prema svojoj porodici zbog prolazne avanture bez budućnosti. Zurila je u šolju čaja, ophrvana grižom savesti.

– Mislim da bi trebalo da popričaš s Kendas – rekao je Olivije i seo za sto. Pogledala je njegove blistave plave oči i shvatila da je zaboravila koliko je lep.

– Još ne, Olivije. Želim da razgovaram s *tobom*.

Iznenadeno ju je pogledao, ali znala je da mu je drago. – Znaš li o kome sam razmišljala dok sam sedela vezana u trpezariji, ne znajući da li ću ostati živa?

– O Džou i Izabel.

– I o tebi, Olivije. – Oči su joj zasijale. – Osećala sam se krivom. Poželela sam da nikad nisam izgovorila nijednu uvredljivu reč u našem braku. Poželela sam da sam te cenila, umesto što sam gundala zbog tvojih mana. Na kraju krajeva, zbog njih sam se i udala za tebe.

– Stvarno? – Osmehnuo se, a ona se setila njegovog prvog

osmeha, koji ju je očarao u Parizu pre mnogo godina. To se nije promenilo; samo se ona navikla na to.

– Da, zato što se upravo zbog svojih mana razlikuješ od drugih. Bez njih ne bi bio ono što jesi.

– To je vrlo lepo do tebe, ali nisam siguran da je tačno.

Uhvatio ju je za ruku preko stola. Njegova je bila sitnija i nežnija od Džekove. Načas je osetila čežnju za grubom žuljevitom rukom tog snažnog Južnoafrikanca, ali taj osećaj je morala da ostavi iza sebe. Ona pripada Olivijeu. Ako se dovoljno usredsredi na njega, da li će zaboraviti da je Džek postojao?

– Imao sam vremena da razmislim dok si bila na putu, i naravno sinoć, i razmišljao sam više nego ikada do sada. Kad si otišla u Južnu Afriku posle naše svađe, uplašio sam se da te gubim. Ali sinoć sam osetio da sam mogao zaista da te izgubim. Samo sam želeo da se vratiš kući, ovde gde si bezbedna. Volim te, Anđelika, i potrebna si mi. Bez tebe sam niko i ništa. Pola čoveka. Znam da sam sebičan i zahtevan, da imam tešku narav, ali potrudicu se da budem bolji muž i bolji prijatelj.

– Oboje ćemo se potruditi.

Anđelika je posramljeno pognula glavu. Nije se potrudila da se seti njegovog rođendana u oktobru. Bio bi to dan kao i svaki drugi da njegova majka nije telefonirala u sedam ujutru. Anđelika je tog dana otrčala u *Guči* i kupila mu smeđe cipele s pertlama, a Kejt joj je pomogla da rezerviše sto u *Ajviju*.

Prineo je njenu ruku usnama i poljubio je. – Bolje bi bilo da se javiš majci pre nego što telefoniraš Kendas.

Anđelika je užasnuto pogledala svog muža. – Rekao si joj?

– Naravno. Ona ti je majka. Mogla si da pogineš, Anđelika. Ona ima pravo da zna. Osim toga, nisam znao u kakvom ćeš stanju biti kad dođeš kući. Nemoj da se ljutiš. Barem sam uspeo da je umirim. Zapretila je da će jutros doći ovamo. Strašno se zabrinula.

– Kako da ne. – Anđelika se cinično zakikotala.

– Samo joj se javi.

Anđelika je nevoljno telefonirala u *Fenton hol*. Poslednje što joj je

trebalo bilo je vajkanje njene majke. Telefon je samo dvaput zazvonio pre nego što je Endži podigla slušalicu i prošaputala poput male izgubljene devojčice: – Jesi li to ti, dušo?

– Da, ja sam.

– Hvala gospodu što si bezbedno stigla kući. Bože, kako smo se zabrinuli. Odmah dolazim.

– Nema potrebe.

– Ja sam ti majka i želim da dođem!

– Dobro sam. Bilo je jezivo, ali sad je gotovo.

– Stižem. Ništa ne možeš učiniti da me sprečiš. Tvoj otac i ja smo bili van sebe od brige. Ovo je poziv za buđenje, najglasniji koji sam ikad do sada čula.

– Kunem ti se da sam dobro – pobunila se Anđelika.

– Ali ja nisam. Meni je potrebno da te vidim, dušo. *Ti* svakako razumeš tu majčinsku potrebu?

Anđelika je zaista razumela tu majčinsku potrebu. Nevoljno je popustila. – Dobro, videćemo se kasnije.

Vest se brzo pronela nevidljivom mrežom preko okeana. Ana je javila Skarlet, koja je javila Kejt, koja je javila Leticiji, koja je zvala Kendas, koja je taktično čekala da joj Anđelika telefonira.

– O moj bože, Anđelika, jesi li dobro! – uzviknula je Kendas preko telefona. – Ne znaš koliko sam srećna što ti čujem glas!

– O, Kendas, sad ćeš mi reći: jesam li ti rekla?!

– Obećavam da neću. Odmah dolazim. O, i devojke ti dolaze na ručak, ali ne paniči, donosimo hranu.

– Zašto me to ne čudi!

Prekinula je vezu i otrčala na sprat da se na brzinu istušira. Nije bilo svrhe da se povlači u sebe. Što pre se život vrati u normalu, to bolje. Pomisao na prijateljice izazvala je u njoj neobičnu tugu i snažnu želju da njen život ponovo pođe uobičajenim poznatim tokom.

Olivije je otišao u kancelariju. Anđelika je plakala pod tušem.

Zamišljala je Džeka u bolničkom krevetu i plakala je zbog raka u njegovim plućima i zbog neizbežnog pogoršanja njegovog stanja. Setila se poslednjih reči koje joj je uputio, da je važna samo njegova ljubav prema njoj. Zašto je onda sumnjala u njega? Zatim je plakala od besa jer joj je uskratio istinu i uživao je nimalo ne mareći za njeno ranjivo srce. Da li je ikada pomislio na to kako će njegova smrt delovati na *nju*? Da li je samo zadovoljavao sopstvenu potrebu da se dokaže, a onda je ostavio na vetrometini? Ili nije nimalo mario za nju zato što je znao da odlazi i da neće snositi odgovornost za živote koje je uništio?

Anđelika je još bila u svojoj garderobi kad je Kendas pozvonila na vrata. Sani joj je otvorila i pozvala je Anđeliku iz prizemlja. Čim je ugledala Kendasino zabrinuto lice, ponovo je briznula u plač.

- Dušo, sve će biti u redu - rekla je Kendas i raširila ruke. - Slomljena srca uvek zacele. - Kendas je bila toliko visoka da je zagrlila Anđeliku kao da je dete, a onda su se popele u spavaću sobu.

Anđelika se sklopčala na krevetu. Kendas je skinula svoj *ralf loren* sako od tvida i pažljivo ga prebacila preko naslona fotelje u uglu. Soba je mirisala na smokve jer je Anđelika zapalila *diptik* sveću u kupatilu. Televizor je bio podešen na kanal *Top 40 music video*. Kendas je uzela daljinski i isključila ga, onda je izula cipele i pridružila se Anđeliki na krevetu.

- Dobro, šta se to dogodilo tamo?

- Lagala sam te, Kendas. Otišla sam u Južnu Afriku s namerom da se upustim u avanturu. Podsticala sam sukob s Olivijeom kako bih sebi pružila opravdanje. Džek i ja smo se sastali čim sam kročila u hotel. - Anđelika je uzela kaiš svoje kućne haljine i počela da se igra njime kao mačka repom.

- Dobro, to znam. - Blago se osmehnula. - Poznajem te, ludice. Ali znaš šta? Ljudima možeš usaditi znanje, ali im ne možeš preneti mudrost. To se stiče isključivo iskustvom.

- Sad sam mudra kao neka starica.

- Izgledaš kao starica od toliko suza.
- Ne usuđujem se da se pogledam!
- Nema veze. Sredićemo se pre nego što stignu devojke.
- Drago mi je što si došla.
- Zнала sam da će ti biti drago.

Anđelika je uzdahnula. - Želim samo da sve bude kao nekada.

- To neće moći, ali možeš naučiti da živiš sa svojim iskustvom.
- Užasno sam se uplašila.

- Čekaj, idemo redom. Dakle, sastali ste se u Johanesburgu?

- On je odseo u istom hotelu. Vodili smo ljubav. Bilo je savršeno i božanstveno, i zaboravila sam i Olivijea i decu... - Podigla je pogled, postićena. - Iznenadila bi se kad bi znala kako je lako zaboraviti se.

- Nastavi.

- Onda se on vratio na farmu, a ja sam nastavila s promocijama. Ponovo smo se videli u Kejptaunu, kad je došao da me odvede u Rozenboš.

- Na svoju farmu?

- Da, u najlepše vinograde koje sam do sada videla. O bože, Kendas, tamo je kao u raju.

- Mogu da zamislim.

- Ali prvo me je odveo da gledamo zalazak sunca. Poneo je vino, pili smo i smejali se i gledali kako nebo postaje crveno i zlatno. Onda smo stigli u njegovu kuću, gde sam upoznala Anu, njegovu ženu, koja me je pitala kako mi se svideo suton. Ona je rekla Džeku da me odvede tamo.

- Ne čini ti se da je to pomalo čudno?

- A postalo je još čudnije. Imala sam osećaj da namerno ostavlja Džeka i mene same, kao da je znala da smo u vezi i kao da je saglasna s tim.

- Kakva je ona?

- Neverovatna. Svidela mi se od prvog trenutka kad sam je ugledala. To je bilo jače od mene. Izuzetno je harizmatična, privlačila me je kao što mušice privlači svetlost.

- Dušo, ti *nikad* ne možeš biti mušica!

- Dobro, moljac.

- Leptir.

Anđelika se nasmešila i šmrknula. – Osećala sam se kao neko sićušno stvorenje. U njoj nema ničeg skrivenog. Dobra je, ljubazna i velikodušna, i sve zna.

- U čemu je kvaka?

- Postoji kvaka. – Anđelika je treptala pokušavajući da zadrži suze. – Ali sačekaj. Proveli smo dva čarobna dana, a Ana nas je sve vreme ostavljala same. U subotu uveče smo se vratili iz susednog vinograda. Džek je osetio da nešto nije u redu. Ali toliko smo želeli da provedemo zajedno to poslednje veče da se nismo zaustavili. U kući nismo zatekli Ankšes...

- Ankšes?

- Sluškinju.

- Zaista se tako zove?

- Zaista.

- Baš mi se sviđa!

- Jadna Ankšes. Vezali su je i ostavili u trpezariji. Preklali su sve pse. Ležali su na gomili u kuhinji kao odrane kože. Bilo je jezivo. Ta banda crnaca nas je zaskočila. Mislila sam da ćemo umreti. Užasno sam se uplašila. Ali Džek je bio vrlo smiren. Hteli su da im kažemo gde se nalazi sef, Džek im je ponavljao da nema sef, ali nisu mu verovali. Znaš, jedan od njih se zvao Sambodi.

- Opa! I to je strava ime! Šteta što više neću radati.

- Čini mi se da se on nije svojevolumno zatekao tamo. Kako god bilo, pre nego što su otišli, njihov vođa je ničim izazvan pucao u Džeka. Džek je bio vezan i bespomoćan, a on ga je upucao.

- Hoće li se izvući?

- Hoće. Mnogo je iskrvario. O, bože, nikad nisam videla toliko krvi. Da ne poveruješ da čovek može da izgubi toliko krvi i da preživi. Ali stanje mu se stabilizovalo. Sad je na redu kvaka.

- Čekaj da ti donesem maramicu.

- Nemam maramice.

- Onda će poslužiti i toalet papir. – Kendas je otišla u kupatilo i

vratila se s rolnom toalet papira. Anđelika ju je zahvalno pogledala i obrisala oči. – Onda. U čemu je kvaka?

– Džek umire od raka.

Kendas je zinula od zaprepašćenja. Čak ni ona to nije mogla da predvidi. – Umire od raka?

– Da. Rekao mi je to dok je krvario na tepih. Rekao je da nije važno što su ga upucali jer će ionako umreti.

– Sunce ti! – Kendas je zavrtela glavom. – Ovo je *stvarno* ozbiljno.

– Znam. Isprva mu nisam verovala, ali bio je uporan. Rekao je da mu je žao što mi nije rekao ranije, ali nije želeo sve da pokvari.

– Čekaj. Podsticao je vašu vezu iako je *znao* da će živeti samo još kratko vreme?

– Da. Rekao je da se pored mene oseća kao čovek kakav je uvek bio, dok ga njegova žena gleda sa sažaljenjem.

– O, sjajno! Tako da je iskoristio tebe da zaboravi svoju bolest?

– Pretpostavljam da je tako.

– To je vrlo *sebično*. *Rekla sam* ti da je sebičan. Znaš, da je bar malo mislio na tebe i tvoju porodicu, *nikad* te ne bi naveo na tako nešto. *Znala sam* da je sebičan, od samog početka. – Kad se Kendas naljuti, raširi nozdrve i sa strašću naglašava reči kao da ih besno izbacuje iz sebe.

– Ja mislim da me on voli.

– *Naravno* da te voli! Zašto te ne bi voleo? Ali nije smeo da te navede da ti zavoliš *njega*.

– Da sam te slušala onda u *Starbaksu*, ništa od ovoga se ne bi dogodilo.

– A devojke ne bi imale o čemu da pričaju! – nasmejala se Kendas.

– To nije istina. Pretpostavljam da vas je Kejt zabavljala cele prošle nedelje.

– I te kako!

– O, bože.

– Pustiću je da ti sama ispriča. Poslednje što želim jeste da joj ukradem svetla pozornice, a osim toga, ti i ja još nismo završile.

- Dobro, dakle, poslednje što mi je rekao pre nego što se onesvestio bilo je da je najvažnije to što me voli.

- I od tada nisi razgovarala s njim?

- Nisam. Ali slušaj ovo. Ana mi je rekla da ga voli dovoljno da može da uživa u njegovoj sreći.

- Uživa u tome što se on kreše okolo?

- Ne bih to baš tako rekla. Ona nije posesivna. Zaista nije.

- Očigledno ne pripada ovom svetu.

- Mislim da si u pravu. Rekla mi je da je Džek imao mnogo veza, ali da nikad nijednoj ženi nije poklonio srce dok se ja nisam pojavila.

- Baš je velikodušno od nje što je to saznanje podelila s tobom. - Kendas je cinično izvila obrvu.

- Ipak, nisam sigurna da je to istina. Osećam se bedno i obmanuto. Otputovala sam juče planiranim letom ne oprostivši se s njim. Krila sam pasoš i prstenje u vrećici za prljavo rublje. - S ljubavlju je pomilovala svoje prstenje.

- Pametno.

- Uradila sam tako samo zato što mi je to savetovala predstavnica izdavačke kuće iz Johanesburga. Hvala bogu što ju je poslao.

- Užasavam se kad pomislim da su ti gadovi mogli da odnesu tvoje prelepe dijamante.

- I ja. Ne znam šta su odneli. Pretpostavljam da nije bilo mnogo toga. Južnoafrikanci ne drže velike sume novca i nakit u kući upravo zbog pljački.

- Ne znam da li da se divim Ani, ili da zazirem od nje.

- Da si je upoznala, sigurno ne bi zazirala od nje. Kažem ti da je ona autentična osoba.

- Onda, šta ćeš da radiš?

- Nadala sam se da ćeš mi ti to reći.

- Stvarno želiš moj savet? - Zakikotala se. - Postala sam prilično oprezna kad treba da te posavetujem, imajući u vidu sve što se dogodilo.

- Ne, želim da mi kažeš šta je ispravno. Sad sam spremna da te

slušam.

- Dobro, ako si sigurna u to.
- Jesam. Odavno je trebalo da te poslušam.
- Očigledno je da ga voliš.

- Da, volim ga. Ali povredio me je i ne želim da izgubim Olivijea i decu. Jasno mi je i da sam bila nepromišljena i sebična. Ja svakako pripadam sebičnoj generaciji. Sada više od svega na svetu želim da mu telefoniram. Želim da ga usrećim svojim pozivom. Ali znam da je naša veza stigla do kraja.

- Dobro, evo šta treba da uradiš. Napiši mu pismo i kaži mu da je gotovo. Mislim da ne bi bilo pametno da razgovaraš s njim, s obzirom na to da je u bolnici, da se oporavlja od povreda, i bilo bi mu teško da čuje to od tebe. Onda se popni u svoju radnu sobu i blokiraj njegove imejlove, izbriši njegovu adresu u kompjuteru i broj u telefonu, i potrudi se da vratiš pisma koja će ti poslati i imejlove koje će ti možda slati s druge adrese. Veruj mi, pokušaće da dođe do tebe.

- To neće biti lako.

- Naravno da neće. Ali u suprotnom bi moglo da bude mnogo gore. Pomisli šta bi se dogodilo kad bi Olivije saznao.

- U pravu si, uradiću to.

- Izvukla si se, iako sam mislila da nećeš uspeti.

- Opekla sam se.

- Dušo, mogla si da spališ ceo svoj život! A sad treba da te dovedemo u red. Ako te devojke budu videle u takvom stanju, pomisliće da si odustala od života!

Anđelika je obukla uske *gep* farmerke i džemper od kašmira *pol end džo*. Osušila je kosu i stavila malo šminke. Kendas je sedela na klozetskoj šolji i posmatrala je.

- Uhh, dobro je, to si stvarno ti. Nisam bila sasvim sigurna u to. - Obe su se nasmejale.

- Ti si pravi prijatelj, Kendas.

- Pa, nadam se da jesam.

- Šalu na stranu. Zahvaljujući tebi, osećam se mnogo bolje posle

svega ovoga.

- Samo treba da razjasniš sebi to... a onda i da raščistiš.

- Bila sam tako zbunjena. Volim ga, a ipak, veoma sam povređena.

- I ljuta.

- Malo.

- Da sam ja na tvom mestu... - Duboko je uzdahnula i raširila nozdrve. - Dobro, to ne bi bilo moguće.

U jedan sat devojke su se pojavile na vratima. Čak je i Kejt došla na vreme. Natovarene poklonima i kesama s ručkom, umarširale su u kuću i zagrlile Anđeliku s takvom žestinom da bi čovek pomislio da im je prijateljica ustala iz mrtvih.

- Kako si bleđa! - uzviknula je Kejt proučavajući joj lice kao da proverava da li je sve na svom mestu. - Hoću da čujem sve detalje. Onda ću ja tebi ispričati šta se meni događalo, što je neprevaziđena priča.

- Donele smo suši - rekla je Skarlet i spustila kesu na trpezarijski sto.

- Umirem od gladi - rekla je Leticija. - Hajde da iznesemo sve ovo i da se bacimo na hranu.

- Ne, pre nego što popijemo čašu vina. Ne znam kako je vama, ali ja sam se na smrt prepala kad sam ugledala Anđelikino blede lice. - Kejt je otvorila frižider i izvadila bocu šardonea.

- Mislim da je Anđeliki infuzija potrebna više nego nama - rekla je Skarlet, prišla ormariću i uzela čaše s polica. Farmerke su joj bile toliko uske da su izgledale kao da su joj naslikane na koži. Propela se na prste iako je imala crne lakovane čizme s visokom potpeticom, u kojima je bila viša barem osam centimetara.

- Hvala vam svima što ste došle - rekla je Anđelika dok je postavljala sto.

- Jesi li ti luda? Celo jutro umiru od nestrpljenja da te vide - uzviknula je Kendas.

- Mnogo smo se zabrinule, dušo - blago je rekla Leticija. - Kad

mi je Kejt javila, pošto je čula od Skarlet šta se dogodilo, morala sam da sednem. Zaboga, svi ti užasni ljudi koji su nasrnuli na tebe!

- Nasrnuli na mene?

Kejt je iskrivila lice. - Dobro, malo sam preterala - pomirljivo je priznala.

- Nisu nasrnuli na mene. Vezali su me i ostavili su me u trpezariji. Ako se to izuzme, nisu me ni pipnuli.

- Oh! Ja bih se uvredila - rekla je Kejt. - Samo se šalim! Da su me samo pipnuli, umrla bih!

- Ne, ne bi. Održala bi te pomisao na to da ćeš kasnije sve to prepričati prijateljicama - rekla je Kendas.

- Sigurno si preživela pravi košmar - rekla je Skarlet dok je uredno ređala suši na tanjir za posluživanje.

Leticija je našla vazu za tri ljubičaste lale koje je kupila i stavila ju je na sredinu stola, a zatim se odmakla i s divljenjem se zagledala u svoje delo. - Zar nisu božanstvene. Proleće samo što nije stiglo. - Sklonila je svoju bujnu kosu s ramena. - Ali rano proleće je već stiglo u tvoju trpezariju - dodala je. Anđelika joj je zahvalila.

- Kladim se da je Franshuk veličanstven - rekla je Skarlet.

- Jeste.

- Velika je šteta što tamo ima toliko siromašnih i beskućnika - rekla je Leticija. - Hoću da kažem, da nema toliko kriminala, bilo bi to savršeno mesto za odmor.

- Čovek lako zaboravi tu činjenicu kad se zatekne tamo, u nečijem domu. Provezla sam se pored krajnje turobnih sirotinjskih predgrađa, i već sledećeg trenutka obrela sam se u vinogradu i imala utisak da ona beda pripada nekoj drugoj zemlji. Onda su im upali u kuću, i shvatila sam zašto ljudi odlaze odande i počinju iz početka na nekom drugom kontinentu.

- Ja bih volela da živim u Italiji - veselo je rekla Kejt. - U nekoj veličanstvenoj palati.

- Pa naravno da bi volela - nasmeja se Leticija.

Kendas je prevrnula očima. - Doći će red i na tebe, Kejt. Ali ovog trenutka reflektori su upereni u Anđeliku, i znaš šta? Mislim da je

ona to i zaslužila.

RANJIVOST JE VAŠA SNAGA.

U potrazi za savršenom srećom

Sele su za trpezarijski sto i slušale Anđeliku koja im je prepričavala svoju pustolovinu. Ovoga puta se nije uznemirila, budući da je to već pregrmela dok se poveravala Kendas. Osim toga, niko osim Kendas nije znao za njenu vezu s Džekom. Popile su bocu vina. Samo ih je saznanje da treba da sačekaju decu ispred škole sprečilo da otvore još jednu. Kejt je uporno tvrdila da njenoj bebi prija alkohol, iako je Kendas pokušavala da je ubedi u suprotno. Naposletku, pošto su pojele sav suši i progutale sve krvave detalje o mrtvim psima i rani od metka, došao je red na Kejt.

- Hajde, ispričaj joj - rekla je Kendas.

- Hoćeš da kažeš da joj ti nisi ispričala?

- Naravno da nisam. Ne treba ja to da joj ispričam.

- To nikad nikoga nije sprečilo - rekla je Skarlet.

- Šta se dogodilo? - upitala je Anđelika i pogledala u Kejtin stomak. Barem mogu da zaključim da je beba i dalje na svom mestu.

Kejt je teatralno rekla: - Zauvek sam napustila Pita.

- Nisi valjda!

- Jesam. Trebalo mi je mnogo hrabrosti...

- I nekoliko pića - prekinula ju je Kendas.

- Ali nisam više mogla da trpim tog ženskaroša.

- Prasica je i dalje u igri?

- Dušo, ona *vodi* igru.

- Šta će biti s bebom?

- Možda i nije njegova - rekla je Kejt.

Kendas je slegnula ramenima i pogledala Anđeliku izvijajući obrve. - Još nema ime.

- To je nevažno. Pit je otac sve moje dece.

- Osim ako ne budeš rodila još neko – dodala je Skarlet.
- Nikad se ne zna – usiljeno se osmehnula Kejt.
- Dobro, gde sad živiš?
- Kad sam rekla da sam ostavila Pita nisam mislila da sam *doslovno* izašla iz kuće. Sačuvaj bože! Izašla sam iz našeg *braka*. A on je izašao iz kuće. Kampuje kod prijatelja.
- Šta je bilo s Betsi Pog?
- Ta matora krava! – obrecnula se Kendas.
- Barem smo pokušali.
- Da budem iskrena – rekla je Skarlet – uglavnom si se ti trudila.
- Dušo, on se nimalo nije trudio – složila se Leticija.
- Pokušao je ponovo da me osvoji, ali ja sam već okrenula novi list. – Tajanstveni smešak otkrio im je da to nije samo fraza.
- Hajde, Anđelika, pitaj je! – naredila je Kendas.
- Ko je on? – poslušala je Anđelika.

Kejt je celo lice razvukla u osmeh. – On je, slušaj sad ovo... grof Edmondo Augustino Silvijano od Napulja. I dobijam ga u paketu s prelepom palatom koja gleda na more.

- Jesi li sigurna da to nije izmislio? – upitala je Anđelika.
- Zvuči kao da poseduje ceo Napulj – nasmejala se Skarlet.
- Grofovi su u Italiji uobičajena pojava – rekla je Kendas.
- On jeste pravi grof – umešala se Leticija. – Kunem vam se.
- To zaista nije važno – odvratila je Kejt. – Božanstven je.
- Onda, šta ćeš da uradiš s *vera vong* haljinom za zavete?
- Možda bi mogla da je nosi u svojoj palati – rekla je Kendas.

Kejt je bila zgranuta. – Ako misliš da ću odleteti pred oltar s drugim muškarcem posle svega što sam preživela, nimalo me ne poznaješ.

- Kakva šteta za tako divnu haljinu! – uzdahnula je Leticija.
- Napraviću zabavu u venčanicama. Svi treba da dođu u venčanicama.
- Dušo, polovina gošći neće moći da uđe u svoje venčalice! – rekla je Kendas.
- Mogu da ih iznajme – rekla je Kejt.

- Zašto je ne sačuvaš za kasnije? Mlada si. Ne mogu da verujem da ćeš ceo život provesti sama.

- Sama neću, neudata hoću. Nikad više neću verovati muškarcima.

- Sve žene to kažu - rekla je Kendas.

- Ja se zabavljam. Pit pokušava da me vrati. Edmondo me vodi u Rim i šapuće mi slatke besmislice na italijanskom, da ne pominjem da me obasipa cvećem i nakitom. Uživam u pažnji.

- To mogu da zamislim - rekla je Kendas.

- Jedva čekam da ga upoznate.

- Šta si uradila s kartama za Mauricijus? - upitala je Anđelika.

- Poklonila sam ih Artu i Todu. Tako su uzbuđeni. Dve nedelje u hotelu *Sen Žeran*, let biznis klasom *Virdžina*, a sve je to platio Pit.

- Baš im se posrećilo!

- Mislim da je Art to zaslužio. Bio je uz mene u teškim vremenima.

- A Tod je zaslužio zato što je trpeo Artu, koji je iz večeri u večer razgovarao telefonom s tobom - dodala je Kendas.

- Pa, tačno tako - složila se Kejt. - Uostalom, za Novu godinu sam odlučila da ću biti velikodušna - smerno se osmehnula.

- Lako je biti velikodušan s tuđim novcem!

Kejt je pogledala Kendas i iskrivila lice. - Moram početi od nečega. To je mali korak za mene, ali ogroman za čovečanstvo!

Kad je sačekala decu ispred škole u pola četiri, Anđelika je zaboravila pljačku u *Rozenbošu*, ušuškana u prijatnu rutinu svog nekadašnjeg života. Džo i Izabel su se bacili na nju, zakačili su joj se za rubove kaputa kao majmunčići i nadvikivali su se. Njih troje su se uhvatili za ruke i zaputili se niz ulicu, zatim produžili u Kensington park obasjan bleđim zimskim suncem koje se probijalo kroz oblake. Šetali su stazom prema kući a Anđelika je slušala novosti. Imali su mnogo toga da joj ispričaju, i ona im je posvetila svu svoju pažnju upijajući njihovu ljubav koja ju je oživljavala.

Kad su stigli kući, deca su otrčala gore da vide poklone koje im je

majka donela. Skočili su na krevet a ona je otvorila kofer i, boreći se sa uspomenama, izvukla poklone. Džo i Izabel su uzbuđeno cepali papir. Ipak, Izabel se najviše obradovala bočicama šampona i losiona za telo koje je Anđelika uzela iz hotela. Noseći pregršt poklona otrčala je u svoju sobu da proba novu pidžamu i da uredno poređa bočice u fioku svog toaletnog stočića. Džo je bio zadovoljan svojim poklonima, ali zaboravio je prethodnu nedelju tek kad ga je majka snažno zagrlila. Naslonio se na nju i zagnjurio joj lice u vrat, a Anđelika ga je čvrsto držala u naručju zahvalna bogu što je živa i što može da uživa u svojoj deci.

Dok su se njih dvoje igrali u svojim sobama, Anđelika se popela u radnu sobu. Uključila je kompjuter da bi proverila poštu. Život se gotovo nestvarno brzo vratio u uobičajeni tok. Rozenboš je doživljavala kao san. Sa zebnjom u srcu otvorila je imejlove. Zaustavila je dah dok je pogledom letela preko imena pošiljalaca. Želela je da zatekne Džekov imejl, iako je znala da mu ne bi odgovorila.

Preostalo joj je samo jedno: da mu napiše pismo i da ga pošalje. Da izbriše njegovu imejl adresu i broj telefona. Odavno je trebalo to da učini, pre nego što je zagazila toliko duboko, pre nego što ju je nadvladala sopstvena taština. Izvukla je papir s monogramom i uključila ajpod. Izabrala je muziku Enija Morikonea iz filma *Bilo jednom na Divljem zapadu*. Pisala je tirkiznim mastilom koje se slagalo s bojom adrese odštampane u vrhu stranice, i pisala je pažljivo, promišljeno birajući reči.

Dragi moj Dvorišni Psu, ovo je najteže pismo koje moram da napišem, ali zbog svog duševnog mira i za dobrobit mog muža i moje dece, osećam da za nas dvoje nema srećnog kraja; uprkos velikoj volji, nisam u stanju da ga sagledam. Kao što si rekao, dok si ležao u krvi pored mene: „Bilo nam je lepo, zar ne?“ Bilo nam je više nego lepo, Džek, delili smo nešto dragoceno i čarobno. Pokazao si mi da imam krila i naučio me da ih koristim.

Pokušavam da shvatim zašto si odlučio da budeš neiskren

prema meni, i trudim se da ti oprostim, ali ja nisam kao Ana; imam mnogo ljudskih mana, a ona je savršena kao da su je anđeli dodirnuli. Srce me boli zbog tebe, zbog nas, dok te ostavljam u nežnom zagrljaju tvoje žene i tvojih ćerki. Ali jednostavno nam nije bilo suđeno. Načas nas je obasjala rajska svetlost, ali sad su se navukli oblaci i ta svetlost je zauvek nestala. Znam da te više nikada neću videti osim u svojim snovima.

Odmori se, ljubavi moja. Nema nikog ko je više zavredeo da te otprati na tvoj poslednji put od Ane, iako ću ja biti s tobom u mislima. Molim te, ne pokušavaj da me nađeš; to će nam samo oboma otežati situaciju. Uvek ću te voleti. Sejdž.

Pročitala je pismo brišući suze rukavom da ne bi razmazale mastilo. Dakle, to je zaista zbogom. Napisala je adresu na koverti i zatvorila je, zureći u slova i prisećajući se kamforovog drveća, senice na jezercetu, planinskih venaca, zalazaka sunca i Džekove talasaste kose začešljane sa širokog lica, njegovih blagih smeđih očiju i vragolastog osmeha. Onda se ponovo rasplakala zato što je pomisao na to da će on umreti bila užasno bolna.

Izbrisala je njegovu adresu iz kompjutera i broj iz telefona, i dala je pismo Sani da ga pošalje. Osećala je da je nevidljiva spona koja ih je vezivala preko kontinenata sada prekinuta. Najbolji lek za njeno ranjeno srce bio je zagrljaj njene dece. Kad je ušla u Izabelinu sobu, zatekla ju je za toaletnim stočićem kako se šminka.

– Dušo, da te vidim! – Nasmejala se i zagrlila ćerku s leđa. – To je najcrveniji ruž koji sam dosad videla!

– Kejt ga je ostavila – nehajno je rekla Izabel. – A ja sam ga uzela.
– Vragolasto se osmehnula.

– Stvarno? Danas?

– Ne, nego dok si ti bila na putu. Došla je da vidi tatu.

Anđelika je osetila kako joj se stomak grči. – Stvarno?

– Da.

– Jesi li se pozdravila s njom?

– Nisam, Džo i ja smo morali da idemo u krevet. Ali gledali smo

s vrha stepeništa.

- Uhodili ste ih! - Trudila se da zvuči veselo, ali nagon ju je upozoravao na opasnost. - O čemu su razgovarali?

- Ne znam. Pili su vino.

Anđeliki je pripalo muka. Zašto joj Olivije nije rekao? Zašto joj Kejt nije rekla ništa o tome? Mislila je da se Olivijeu Kejt ne sviđa. Izjurila je iz ćerkine sobe i sklonila se u kupatilo. Naslonila se na mermerni umivaonik i zagledala se u svoje izmučeno lice u ogledalu. Malo-pomalo, Kejtine primedbe koje svojevremeno nisu ništa značile sad su dobile zlokoban prizvuk. Činjenica da ona zna datum Olivijeovog rođendana i da je jednom prilikom rekla kako bi volela da se budi pored njega svako jutro. Da li je Olivije u vezi s Kejt? Da li je Olivije otac Kejtinog deteta? Da li zato Kejt nije htela da im kaže ko je njen ljubavnik? Sela je na klozetsku šolju i zagnjurila lice u šake. Odjednom joj se sve razbistrilo, a bila je toliko samouverena da je verovala kako je njen muž poslednja osoba na svetu kojoj bi se Kejt obratila za utehu.

Uznemirena tim mislima, rasejano je pregledala dečje domaće zadatke, a onda se oglasilo zvono i donelo joj olakšanje. Oprezno je otvorila vrata. Ugledavši Endži kako stoji na pragu raširenih ruku, bacila se u naručje svoje majke jecajući. Endži se istog trenutka ponosno isprсила i delotvorno preuzela stvar u svoje ruke. Odvela ju je u kuhinju, poslala decu u sobu da gledaju televiziju i pristavila vodu, izvadila dve šolje i čajnik iz ormarića. Godinama nije kročila u Anđelikinu kuću. Zaboravila je koliko je lepa.

- Moj život se raspada - jecala je Anđelika spuštajući se na stolicu.

- Sad sam ja tu, dušo. Sve će biti u redu. - Endži je otvorila frižider i izvadila bocu mleka. - Hoću da mi ispričaš šta se tačno dogodilo. Izbaci sve iz sebe. Plači koliko god možeš. Osećaćeš se mnogo bolje. Podeljen problem je prepolovljen problem.

Anđelika nije imala srca da joj kaže da je već podelila svoj problem s Kendas, što valjda znači da će joj sad preostati samo četvrtina problema. Gledala je majku kako sprema čaj, i preplavio ju

je osećaj zahvalnosti.

- Hvala ti što si došla.

Endži je spustila šolje na sto. - Morala sam da se uverim da si dobro. - Začkiljila je i zagledala se u ćerku onako kako to samo majke umeju. - Očigledno je da nisi dobro. Ali biće bolje. Razgovaraćemo dok ne povратиš samopouzdanje. - Sipala je čaj u čajnik, stavila ga na sto i sela. - Ništa ne leči tugu kao šolja čaja.

- Prava si Engleskinja, majko.

- Šta si ti mislila? - Grleno se zakikotala. - Onda, pričaj mi, šta se dogodilo.

Anđelika je popila gutljaj čaja i zaista je živnula od tople tekućine. Onda je prepričala majci pljačku. Na njeno iznenađenje, Endži ju je ćutke slušala. Lice joj se iskrivilo od užasa, ali nije je prekinula, nijednom. Anđelika je uživala u majčinoj pažnji. Ohrabrena poverenjem prema njoj, priznala joj je preljubu, znajući da je niko neće bolje razumeti od Endži. Na kraju krajeva, Endži je sve u životu videla.

- Mnogo mi je žao što patiš, dušo - rekla je, a narandžasta koža joj se naborala kad je napravila saosećajan izraz lica. Spustila je zdepastu šaku na Anđelikinu i stegla je. - Kad se uda, žena pomisli da je vreme patnje iza nje, da je prohujalo s neobuzdanom mladošću. Ali činjenica je da ćovek nikad nije prestar da oseti ljubavnu patnju. Pretpostavljam da Olivije na zna za to? - Anđelika je odmahнула glavom, trepćući kroz suze. - Dobro je. Nemoj mu reći. Iskrenost nije uvek najpametniji potez.

- Da li bi trebalo da oprostim Džeku što me je obmanuo?

- Nije te obmanuo, dušo. Izgubio je glavu za tobom, i sve je učinio da te zaštiti. To nije nimalo ružno. Nemoj biti povređena. Oprosti mu što je pogrešio, ali ne krivi ga da je bio nepošten. Proživela si prelepu ljubavnu avanturu kakvu većina ljudi nikad ne doživi. Privilegovana si što si osetila takvu ljubav. Deni i ja moramo da spavamo s drugim ljudima da bismo osetili draž avanture.

Anđelika je obrisala lice rukavom. - Zar se ne volite dovoljno?

- Volimo se dovoljno da imamo poverenja jedno u drugo, ako na

to misliš.

- Kad sam bila mala, mrzela sam vaše svingerske zabave. Mislila sam da vam je to važnije od nas.

- Znam, dušo. Zato sam danas želela da dođem da te vidim. Nikad nisam imala priliku da ti kažem koliko mi je žao što si se tako osećala. To me je godinama mučilo, ali bila sam previše ponosna da bih mogla da razgovaram s tobom o tome. Ta pljačka me je naterala da se zamislim. Život je prekratak da bismo ga proveli s glavom u pesku, izbegavajući ono što je važno. Činjenica je da smo Deni i ja u to vreme bili vrlo sebični. Izneverili smo vas kad smo vam bili najpotrebniji. Htela sam da dođem danas zato što deca nikad nisu previše stara da im zatreba majka i zato što za majku nikad nije kasno da priskoči svom detetu u pomoć.

Anđelika ju je uhvatila za ruku. - Nikad nije kasno, mama.

Kad se zvono na vratima ponovo oglasilo, Anđelika je delovala zbunjeno.

- To je sigurno tvoja sestra, Anđelika. Došla je po mene. I ona želi da te vidi.

- Možeš da ostaneš ako hoćeš - predložila je Anđelika.

- Treba da budeš sa svojim mužem. Ne bih mogla podneti da izgubim oba zeta. Idi otvori vrata, dušo. I Dejzi se zabrinula.

Anđelika je otvorila vrata. Dejzi je stajala na pragu, bleđa i posramljena. Iz krupnih očiju izbijalo joj je žaljenje što je toliko godina protraćila na ogorčenost. Čutke su se zagrlile. Razumele su se bez potrebe da rečima uobliče ono što obe osećaju u srcu. Endži je prišla ormariću i izvadila još jednu šolju.

Kad su otišle, Anđelika je okupala decu i stavila ih u krevet. Polako im je pročitala priču za laku noć i obasula njihova nežna lica poljupcima uživajući u svakom trenutku. Čvrsto ih je zagrlila udišući miris njihove kože i uživajući u toploti njihove kože, dok su se privijali uz nju i molili je da ostane još malo s njima. Potisnula je razmišljanja o Kejt u najdalje kutke svog uma trudeći se da živi u sadašnjosti.

Kad je sišla, sipala je sebi veliku čašu vina. Sela je za kuhinjski sto

i premišljala da li da se suoči s Olivijeom. Ako je nedužan, zar ga njena sumnjičavost neće navesti da posumnja on u nju? Bilo ju je strah čak i da pomene prevaru, da je on ne upita zašto je pomislila na takvu mogućnost. Olivije je vrlo inteligentan i nije lako nasamariti ga. Nije isključeno da bi i sam mogao početi da izvlači zaključke.

Dok je spremala večeru, pomislila je na Anu, pokušavajući da usvoji malo njene mudrosti i trpeljivosti. Recimo da su Olivije i Kejt vodili ljubav: Kejt je rekla da je to bila veza za jednu noć koja joj ništa nije značila, da su oboje zažalili zbog toga, da se to neće ponoviti, što znači da to i nije bila *veza* već *greška*. Kako može da ih osuđuje kad se ona sama zaljubila u Džeka i imala vezu koja je trajala mesecima? Kejt i Olivije se barem nisu zaljubili jedno u drugo. To je mogla da oprosti. Ali šta će biti s Kejtinom bebom? Bože, pomози da beba bude Pitova.

Naposletku je stigao i Olivije. Žustro je otvorio vrata i pozvao je držeći veliki buket ljiljana u rukama. – Pomislio sam da će ti ovo pomoći da se bolje osećaš – rekao je. Anđelika je pokušala da se ponaša uobičajeno, i sa osmehom je uzela cveće od njega. *Postupak muškarca koji oseća krivicu*, zapitala se.

– Divne su, hvala ti.

Poljubio ju je. – Kako se osećaš?

– Mnogo bolje. Dolazila je mama i razgovarale smo. Onda nam se pridružila Dejzi. Bilo je dobro. Odavno je trebalo to da uradimo.

– Ponekad otkrivanje onog što nam je zaista važno predstavlja zastrašujuće iskustvo. – Prodorno ju je pogledao.

Uzvratila mu je pogled, tražeći u njegovom bilo kakav trag *njegove* prevare. – Potpuno si u pravu.

– Kladim se da su deca bila zadovoljna kad su te videla.

– Vrlo zadovoljna.

– Nedostajala si im.

– Nedostajali su i oni meni.

– Jesam li ti i *ja* nedostajao? – pitao je i krotko je pogledao.

– Naravno da jesi. – Gledala ga je dok je skidao kaput i ostavljao

ga u garderobi. Koliko god da je flertovao tokom svih godina njihovog braka, nikada se nije uplašila da će je ostaviti. Sad više nije bila sigurna u njega. – Hoćeš li čašu vina?

– Hoću. – Ušao je za njom u kuhinju. – Onda, šta ima novo?

– Kejt je ostavila Pita – rekla je i pažljivo čekala njegovu reakciju.

– Čudi me što on nije zbrisao prvi. – Slegnuo je ramenima. – Bilo je jasno da će se to dogoditi.

– Ne znam. Mislila sam da se njih dvoje trude da poprave svoj brak.

– Niko ne može živeti u braku s njom.

Stajala je za štednjakom i mešala sos od paradajza. – Mislila sam da će ih beba zbližiti.

– I ja sam to mislio.

– Dete možda nije Pitovo.

Delovao je znatiželjno. – Stvarno? Šta ona misli, čije bi moglo da bude?

– Jednog muškarca s kojim je provela noć pred kraj leta.

Olivije nije izgledao nimalo uznemireno. – Da li Pit zna?

– Ne, Pit misli da je njegovo, što je, naravno, moguće.

Zavrteo je glavom s neodobravanjem. – Ona je vrlo nepromišljena žena.

– Čak nisam sigurna da taj muškarac s kojim je spavala zna da je možda zatrudnela s njim.

– Onda možemo samo da se nadamo da je dete Pitovo. – Otpio je gutljaj vina. – Ili će se neko zaista šokirati kad se beba rodi.

Anđelika je bila zbunjena. Ako je Olivije muškarac s kojim je Kejt spavala, zar ne bi trebalo da se unervozi pri pomisli na to da je možda otac Kejtinog nerođenog deteta? Osim ako već nije upoznat s tim, što znači da je imao dovoljno vremena da osmisli neki plan. Možda je zato Kejt došla kod njega. Možda je iskoristila Anđelikino odsustvo da se suoči s njim i da mu kaže da je dete možda njegovo. Ipak, Olivije je bio krajnje opušten za čoveka koji krije tako strašnu tajnu. Sledeće nedelje, Anđelika je izbegavala Kejt koliko god je mogla. Kad god bi pogledala njen stomak, pomislila bi da je u njemu

možda Olivijeovo dete koje će ličiti na Džoa i Izabel. To njeno strahovanje odvratilo joj je misli od Džeka, ali je blokiralo njenu stvaralačku energiju. Koliko god da se trudila, nije bila u stanju da se vrati pisanju knjige, uprkos talasu nadahnuća koji ju je bio preplavio u Južnoj Africi. Da bi ispunila vreme, nastavila je da odlazi na pilates triput nedeljno i provodila je mnogo vremena s Kendas, a prijateljica ju je uporno uveravala da je dobro postupila što je prekinula kontakt s Džekom, iako ju je bolelo što više nema njegovih poruka i imejlova.

Početkom marta Kejt je pozvala Olivijea i Anđeliku na večeru kako bi upoznali Edmonda, čuvenog grofa. U društvu Arta i Toda, Leticije i Gaetana, Kendas i Harija, Skarlet i Vilijama, Olivije nije pokazivao nikakvu bliskost s Kejt, a ona je zgrabila Edmonda kao hobotnica i jedva da je pogledala Olivijea. Ako njih dvoje dele tajnu, zaslužili su Oskara za njeno prikrivanje.

Edmondo je bio glavni junak zabave: lep, guste sjajne kose, glatke preplanule kože i punih čulnih usana koje su mu gotovo ispucale od ljubljenja. Govorio je s izraženim italijanskim naglaskom, koji je Anđeliki bio privlačan koliko i Olivijeov francuski, i dosta gestikulirao. Bio je samouveren i zabavan, i lud za Kejt. Svi su očekivali da će to biti neprijatno veče i da će morati da se pretvaraju da im se Edmondo sviđa, i iznenadili su se kad su shvatili da pretvaranje nije potrebno.

Posle večere, Kejt je odvukla devojke u spavaću sobu da popričaju. – Toliko sam mu zahvalna što mu se sviđam ovako sa stomakom i svim ostalim – rekla je. – Hoću da kažem, on nema svoje dece, i zaista će morati da uloži herkulovski napor da se izbori s moje dvoje dece i s ovim u stomaku. – Bila je vrlo iskreno zahvalna, tako da čak ni Kendas nije pomislila da kaže nešto cinično.

* * *

Tek kad je sledeće nedelje Kejt poslala uspaničenu poruku svojim prijateljicama, Anđelika je potisnula svoje sumnje i otrčala da joj

pomogne, ostavljajući decu da popiju čaj sa Sani. Kejt je otvorila vrata i zgrabila je za ručni zglob. – Moraš da čuješ ovo. Nećeš verovati. – Nije bila ni uplakana ni izbezumljena kao one večeri kad je radila test trudnoće. Zapravo, izgledala je kao da se zabavlja. Oglasilo se zvono na vratima i Kendas je ušla s Leticijom u kuću. Anđelika je zatekla Skarlet u dnevnoj sobi. Sedela je na klupici uz kamin u uskim crnim plišanim pantalonama i pila čaj. Mahnula je Anđeliki, a narukvice su joj zazveckale kao oklop.

– Zdravo, lutko. Ovo je urnebesno! – rekla je dodirujući svoju plavu kosu ošišanu u bob frizuru.

– Nadam se da se nije razišla s Edmondom.

– Ne, zaboga; naprotiv, izgleda da to napreduje punim jedrima.

– Onda, šta se dogodilo?

– Neću da pokvarim iznenađenje. Sama će ti reći.

– Da li smo morale da dotrčimo sve četiri da bismo čule šta se događa?

– Da. Veruj mi, vredelo je.

Leticija i Kendas su ušle u dnevnu sobu. – Da li neko želi čaj? – vedro je upitala Kejt.

– Da, moliću lepo – rekla je Kendas. – Možeš da ga dopuniš nečim jačim ako misliš da nam je potrebno ohrabrenje.

– Meni treba ohrabrenje, ali više ne pijem.

– Stvarno? – upitala je Leticija i sela na sofu.

– Stvarno. Očigledno imam problem s tim, i zato sam se pridružila Anonimnim alkoholičarima. Edmondo me podržava.

– Zadivljena sam – rekla je Kendas. – Velikodušan i osećajan.

Kejt je kleknula na pod pored čajnog stočića i sipala čaj u šolje. – Hoće li neko keks?

– Ne, samo nam ispričaj čemu sve ovo – rekla je Anđelika, trudeći se da ne gleda previše upadljivo njen ogroman stomak.

– Dobro, evo, uzmi čaj. – Pružila je šolju Anđeliki.

– Hoćeš li nam reći ko je tvoj tajanstveni muškarac? – Anđelika nije želela da joj glas zvuči tako razdražljivo.

– Volela bih da mogu da kažem da je to Edmondo. Bilo bi lepo da

rodim jednog malog Italijana.

- Ja ih od sveg srca preporučujem - veselo je rekla Leticija.

- Onda, o čemu je reč? - upitala je Kendas.

- Dakle, dobila sam poziv da razgovaram s gospođom Monkrif.

- Ona te je pozvala? - upitala je Leticija.

- Njena sekretarica. Mislila sam da sam *ja* u nevolji. Prešla sam četrdesetu, a osećam se kao neka učenica koju direktorka škole zove na razgovor. Otišla sam, ona mi je rekla da sednem. Izgledala je kao da joj je vrlo neprijatno. Nalaktila se na sto i ispreplela prste. „Zaista mi je žao što pominjem ovo, gospođo Foks, ali mislim da treba da vam objasnim pre nego što se sretnete s Amelijinom razrednom. Vidite, Amelija je jutros donela u školu nešto neprikladno na čas slobodnih aktivnosti.“ Kao što možete da pretpostavite, svašta mi je proletelo kroz glavu, ali nikad ne bih mogla da pretpostavim da je reč o mom vibratoru! - Zadovoljno je pogledala svoje prijateljice koje su zurile u nju.

Na kraju je Kendas zavrtela glavom i nasmejala se. - Kako ti to polazi za rukom! - uzviknula je. - Baš kad sam pomislila da si iscrpela sve dramske obrte, izvukla si još jedan, zanimljiviji čak i od onog poslednjeg.

Kejt se zakikotala. - Otvorila je fioku i pružila mi ga, uvijen u papir i spakovan u kesu. Možete li da zamislite? Bilo mi je užasno neprijatno. Neko se potrudio da ga spakuje!

- Da li ga je Amelija izvadila i pokazala svima? - upitala je Skarlet.

- Hvala bogu, njena nastavnica ga se dokopala pre nego što je uspela da ga pokaže celom odeljenju. Da ga je pokazala, umrla bih od stida.

- Šta je ona mislila, čemu to služi? - upitala je Leticija.

- O, ona je verovatno pomislila da je to neka mala sprava za masažu - nasmejala se Kendas.

- Misliš da gospođa Monkrif zna šta je to? - upitala je Anđelika.

- O, svakako - odgovorila je Kejt. - Odlično zna šta je to. Posavetovala me je da nađem neko prikladnije mesto za njega.

Pomislila sam da ću umreti. Neću moći da pogledam Amelijinu razrednu u oči. Nikoga neću moći da pogledam. Kladim se da je cela škola saznala za to.

- Ovo je urnebesno! - rekla je Skarlet.

- Tebi jeste! - rekla joj je Kejt. - Za mene je košmar.

- Šta ćeš reći Ameliji? - upitala je Anđelika.

- Reći ću joj da ne sme da uzima mamicine stvari i da ih nosi u školu.

- Kaži mi, kako izgleda taj vibrator? - upitala je Kendas.

- Kao zec - odgovorila je Kejt.

Kendas je slegnula ramenima. - Nije teško prevariti se. - Otpila je malo čaja.

Skarlet se nasmejala gledajući preko šolje. - Kaži mi, je l' dobar?

PREPUSTITE SE BUJICI ŽIVOTA.

U potrazi za savršenom srećom

Anđelika nije mogla da se oslobodi sumnje u Olivijeovu avanturu s Kejt. Bila je to zaista ironija sudbine, ali pri pomisli na to da ju je muž prevario s jednom od njenih najboljih prijateljica osećala se kao da joj je zario nož u leđa. Noću se privijala uz njega, grlila ga, budila se rano ujutru kako bi proverila da li je još tu. On je njeno ponašanje shvatio kao posledicu traume izazvane pljačkom, a ne kao strah da će ga izgubiti. Što je više razmišljala o tome, sve više se kajala zbog svoje avanture i shvatala koliko voli Olivijea.

Olivije je počeo ranije da se vraća kući uveče, zajedno su kupali decu i čitali su im na smenu. Slušala ga je dok joj je pričao o svojim brigama i trudila se da ga posavetuje, ili da ga barem podrži. Zauzvrat, on se popeo u njenu radnu sobu i uzeo primerak njenog romana *Pećine Konarda*. Isprva je čitao pomalo svako veče, i ona je znala da se muči, ali bila mu je zahvalna za napor koji ulaže. Ali onda je sve kasnije gasio svetlo i bilo mu je sve teže da se odvoji od knjige. – Samo da saznam šta se dogodilo Martu! – uzviknuo je jedne večeri ne odvajajući pogled od stranice. Anđelika se ponosno nasmejala.

Onda je, petog marta, Olivije za večerom pomenuo njen rođendan. – Mislila sam da si zaboravio – rekla je, ali bilo joj je drago što se setio.

– Pomislio da bismo mogli da odemo u *Mister Ving*.

– Naravno. – Nadala se nečem malo uzbudljivijem.

– Bio sam prezauzet i nisam stigao da organizujem ništa bolje. Zašto ne bismo na proleće otišli u Pariz za vikend? To bi mogao da bude odloženi rođendanski poklon.

– Volela bih.

- Mogli bismo da idemo u kupovinu, a ti bi mogla da izabereš nešto...

- Ne treba mi nikakav poklon – skromno je rekla, znajući da nije vreme za neumereno trošenje, ali ipak je bila razočarana.

- Zajedno ćemo ga izabrati. Jesu li devojke isplanirale nešto?

- Nisam im ni pomenula rođendan. Da budem iskrena, i ja sam bila zauzeta... – Pomislila je na knjigu koju treba da napiše i na protraćeno vreme koje je provela zureći u imejlove, nadajući se da će Džek naći način da stupi u kontakt s njom. Nadala se da će se potruditi uprkos preprekama koje mu je postavila kako bi ga zaustavila. – Ne očekujem da će se setiti.

- Pa ja sam se setio, a i deca su ti spremila nešto.

Osmehnula se pri pomisli na Džooove i Izabeline poklone. Oni će joj biti dragoceniji od bilo čega kupljenog u prodavnici.

Sutradan ujutru, deca su je probudili uzvicima „Srećan rođendan, mamice“. Napravili su joj čestitke i oslikali tanjire u *Poteri kafeu* u Fulamu. Izabelin je bio lepo obojen u ružičasto i plavo, s leptirima i cvećem nacrtanim po obodu i s velikim bumbarom na sredini. Džooov je bio zabrljan, ali Anđelika je razaznala crveni vozić iz kojeg se dizala para. Pomazila se s decom i zadržala ih je koliko god je mogla pre nego što su se izmigoljili. Ništa nije moglo da se uporedi s tim divnim tanjirima; odlučila je da ih okači na zid u radnoj sobi.

Olivije se već bio obukao za odlazak na posao. Nežno je poljubio.

- Budi spremna u pola osam. Doći ću ranije kući da se presvučem. Rezervisao sam za osam u *Mister Vingu*.

Odvela je decu u školu i naletela je na Kendas kad ih je ostavila ispred kapije. – Srećan rođendan! – rekla je njena prijateljica, dok je Ralf cimaio povodac pokušavajući da stigne neku malu šugavu kujicu.

- Hvala ti! – Anđelika je bila iznenađena.

- Onda, šta ti je Olivije poklonio?

- O, još ništa. Ići ćemo u Pariz na proleće. Sada je zauzet.

Kendas je iskrivila lice. – Prezauzet da bi ti kupio poklon? Dušo,

u Sitiju postoji *Tifani*.

- Nemoj to meni da govoriš!

- Hoće li te izvesti nekud večeras?

- U *Mister Ving*.

- U kineski restoran? – Kendas je zgađeno nabrala nos. – Mislim da je mogao više da se potruži.

- Ja volim da idem u *Mister Ving*.

- *Svi* mi volimo da idemo u *Mister Ving*, ali ne na svoj rođendan.

- O, meni ne smeta – rekla je Anđelika i nasmejala se. – Sad nam zaista dobro ide, ne mogu da se požalim. Barem se setio.

- Ja ću te odvesti na ručak ako ne budem imala sastanak.

- Ionako moram da pišem.

- Idi nekud na masažu ili nešto slično.

- Ne danas. Nisam raspoložena.

- Videćemo se kad dođemo po decu. – Kendas je povukla povodac i Ralf joj je nevoljno prišao.

Anđelika se vratila kući i popela se u radnu sobu noseći šolju čaja. Klaudija joj je telefonirala u devet da je pita kako napreduje knjiga, nestrpljiva da pročita ono što je dotad napisala. Anđelika ju je slagala i rekla da je stigla do polovine. Majka joj je telefonirala da joj čestita rođendan, zvala je i Dejzi i predložila joj da odu na ručak. Anđelika je bez oklevanja prihvatila njen predlog, i pozvala je u *Le Kapris*, oduševljena što će otići na neko lepo mesto mesto za svoj rođendan.

Proverila je imejllove i razočarano zaključila da joj Džek nije pisao. Nije mogla da se seti da li on zna kad joj je rođendan. Zamolila ga je da ne pokušava da stupi u kontakt s njom, a on je očigledno poštovao njenu želju. Morala je da prikupi svu snagu volje kako mu ne bi napisala imejl. Žudela je da sazna kako mu je. Ali on umire, a Ana je pored njega i vodi ga na njegovom poslednjem putovanju. Tamo nema mesta za nju. Zaista je gotovo.

Otvorila je svoj roman o debelim trolovima koji žive u zalivu i uključila je ajpod. Obuzeta tugom, usmerila je svoja osećanja na roman. Njena ozlojeđenost je stvorila ružne ljigave trolove; njena

ljubav – prozirane svetlucave Blistavile. Priča će predstavljati alegoriju njene ljubavi prema Džeku, i niko to nikad neće znati osim nje same. Muzika ju je nosila u zamišljeni svet u kojem su njena osećanja slobodno letela stvarajući neodoljivu priču u kojoj se ljubav bori da spase svet od zla. Znala je da tema nije originalna, ali svejedno, niko nije mogao da je opiše onako kako je to ona mogla.

Posle ručka s Dejzi, na kojem su se smejale svojim luckastim botaničkim imenima,³¹ i katastrofalnim pokušajima svojih roditelja da ostanu mladi, Anđelika je sačekala decu ispred škole i odvela ih kući na čaj. Nije videla nijednu prijateljicu i nijedna joj nije telefonirala, što ju je začudilo. Kejt se hvalila da pamti rođendane; uostalom, zapamtila je Olivijeov, s gorčinom je pomislila Anđelika. S obzirom na to, mogla je barem da se potruži da zapamti i njen. Sani je okupala decu, a Anđelika se istuširala i obukla crnu *prada* haljinu. Dok se šminkala i stavljala parfem, podsetila je sebe na to da je sreća stanje uma. Da kvalitet njenog života zavisi od njenih misli. Ako bude razmišljala o ružnim događajima, to će je samo oneraspoložiti. Umesto toga, usredsredila se na lepe događaje: na činjenicu da su se njena deca potrudila da joj naprave čestitke i poklone, da se Kendas setila da joj je rođendan, da se pomirila s Dejzi, da se zbližila s majkom, da Olivije nije saznao za njenu prevaru, na činjenicu da ima dobre prijateljice i da su njen muž i njena deca zdravi, da postoji mnogo toga na čemu bi trebalo da bude zahvalna. Osim toga, posle dužeg vremena ponovo je počela da radi. Zapalila je mirišljave sveće i pustila album Ejmi Vejnhaus *Back to Black*. Dok je prijatan miris ispunjavao sobu, osetila je kako joj se raspoloženje popravlja.

Kad je Olivije stigao, zatekao ju je u kupatilu kako glasno peva. Prišao joj je s leđa, povukao je i poljubio je u potiljak. Osmehnula mu se u ogledalu. Lepo je izgledao u zlatastom sjaju plamena sveća. Iznenadila se kad joj je oko vrata stavio lanac s priveskom i zakačio ga. Dijamanti su joj ležali na grudima, blistajući na njenoj crnoj haljini. Zadivljeno je posmatrala srce smešteno između slova O, Dž i I, okačeno o debeo lanac od belog zlata. – Bio si u Šoparu –

zapanjeno je rekla.

- Naravno. Znam da ženu ništa ne može toliko da uzbuđi kao dijamanti.

- Potpuno si u pravu - odgovorila je, okrenula se i nežno ga poljubila. - Hvala ti.

- Lepša si nego ikad, ljubavi.

- Spremna sam za *Mister Ving*.

Podsmehnuo se. - Ne misliš valjda da te vodim u *Mister Ving*!

Zurila je u njega. - Kuda me vodiš?

- Iznenadenje.

- O, bože. Stvarno sam iznenađena!

- Svideće ti se. - Skinuo je sako i kravatu. - Treba mi pet minuta da se istuširam i presvučem, i krećemo. Ispred nas čekaju kola. Večeras nameravam dobro da se zabavim!

Dakle nije ni nameravao da je vodi u *Mister Ving*. Sve je to bio deo plana. Nije mogla da sačeka da ispriča Kendas.

Olivije je izašao iz sobe u farmerkama, beloj košulji i u svom omiljenom olovnosivom guči sakou. Tamna koža lica isticala mu se iznad bele kragne, a crnu kosu je, još vlažnu i razbarušenu, začesljao s čela. Uhvatio ju je za ruku i zajedno su sišli. Odlučila je da zaboravi pretpostavku da ju je muž prevario s Kejt i da uživa. Sutra će se suočiti s njim i zauvek razvejati svoj strah. Ako prizna da je imao avanturu, nekako će se izboriti s tim. Neće dozvoliti da to uništi njen brak ili prijateljstvo s Kejt. Ana je dokazala da je tako nešto moguće.

Seli su na zadnje sedište kola koja su krenula niz ulicu. Drveće je još bilo golo, ali park je bio pun kaćunki i narcisa, vazduh je bio topliji, a dani duži i vedriji. Anđelika je bila uzbuđena i nestrpljiva. Osmehivala se celim putem kroz Kensington čerč strit i po pravcu u kojem su se vozili pokušavala da pogodi u koji su se restoran zaputili. Kad su skrenuli na Tarlou skver, shvatila je da idu prema Kejtinoj kući.

- Šta se događa? - upitala je i sumnjičavo zažmirila.

- Obećao sam Kejt da ćemo svratiti usput. Spremila ti je poklon.

- To je zaista čudno.
- Kupila ti je nešto posebno. Večeras mi je telefonirala na mobilni. Rekla mi je da se niste videle ispred škole.
- Nismo, ali mogla je meni da telefonira.
- Znaš kakva je Kejt – rekao je. Anđelika se zapitala da li je on možda poznaje bolje od svih njenih prijateljica.

Kola su se zaustavila ispred kuće i njih dvoje su izašli. Kejt je promenila prozorske žardinjere i zasadila je crvene geranijume. Pre nego što je Olivije stigao da pozvoni, vrata su se naglo otvorila. Ispred njih je stajao uniformisani batler. – Dobro veče, gospodine – rekao je. – Mogu li da uzmem vaš kaput? – Anđelika je bila krajnje sumnjičava. Skinula je svoj kaput postavljen jagnječim krznom i pružila ga batleru koji ga je prebacio preko ruke. – Gospođa Foks je u dnevnoj sobi.

U kući je bilo neobično tiho. Anđelika je primetila da su dvokrilna vrata dnevne sobe zatvorena. Osetila je tišinu sobe pune ljudi koji su se primirili iza vrata. Batler je prošao ispred njih i širom otvorio oba krila otkrivajući more lica ispred nje, koja su se smeškala u polumraku. Nijedno nije bilo srećnije i zadovoljnije od Kejtinog. – Draga! Srećan rođendan! – Doskakutala je u kratkoj *miu miu* haljini, veliki stomak ličio joj je na globus, i srdačno je zagrlila. Anđelika je prešla pogledom po licima svojih prijatelja, i shvatila da su svi tu, njeni roditelji, Dejzi i užasna Džena Elrik, koja se nekako izborila da bude pozvana na zabavu. Kejt je čak našla i njene prijatelje s kojima je odavno izgubila kontakt. – Jesi li se iznenadila? – Anđelika je zbunjeno klimnula glavom. – Tako mi je drago što se niko nije izlanuo. Olivije i ja smo nedeljama planirali ovo i pokušavali da uđemo u trag tvojim starim prijateljima. Užasno sam se plašila da će nas Džo i Izabel odati. Mogla bih se zakleti da su prisluškivali sa stepeništa naš tajni sastanak.

Anđelika je zagrlila Kejt, osećajući krivicu što je sumnjala u nju i olakšanje što je pogrešila. – Mislila sam da si potpuno zaboravila.

- Odlično!
- A ovo čak nije ni značajan rođendan.

- Svaki rođendan je značajan. Osim toga, ove godine ću biti velikodušna. Iskoristite to dok traje. Iduće godine ću opet biti sebična.

Anđelika je zagrlila Olivijea. - Hvala ti - rekla je. Nikada neće saznati koliko mu je bila zahvalna.

Prišli su joj Kendas, Leticija, Skarlet i Tod. - Prešli smo te! - rekla je i pružila Anđeliki čašu šampanjca.

- Nemogući ste!

- Ne misliš valjda da smo mogli da zaboravimo tvoj rođendan - rekla je Leticija.

- Trebalo je da pretpostavim - odvratila je Anđelika i otpila gutljaj šampanjca.

- Dušo, kakvi su to dijamanti?

- Poklon od Olivijea.

- Sve bolje od boljeg - rekla je Skarlet.

- Ovo je previše - dodao je Tod. - Mislio sam da smo usred finansijske krize.

- Znam. Ne znam šta ga je spopalo - nasmejala se Anđelika, poigravajući se svetlucavim slovima.

- Razdvojenost jača ljubav! - rekla je Leticija.

- A ja sam mislila da me je prevario s Kejt.

- Šta?

- Izabel mi je pomenula da je Kejt svraćala dok sam bila na putu. Jednostavno nisam mogla da dokučim zašto su se njih dvoje sastali i zašto mi nijedno od njih nije to pomenulo.

Kendas ju je zagrlila. - Previše si pustila mašti na volju!

- Kejt nikad ne bi izneverila prijatelje - rekla je Leticija.

- To radi samo svom mužu! - dodala je Skarlet.

- Pomislila sam da je to možda Olivijeova beba. - Anđelika je pala u zanos od sreće.

- Zašto ne bi bilo Pitovo? - zbunjeno je upitao Tod.

Anđelika je pokrila usta. - Ti ne znaš?

Tri žene su se zgledale kao krivci. - Mislila sam da ti je rekla! - rekla je Anđelika.

- Šta to? - Todovo zbunjeno lice dovoljno im je govorilo.

- Dobro, reći ćemo ti, ali nikom ni reći. - Kendas ga je odlučno pogledala. - Kejt je imala vezu za jednu noć. To znači da beba koju nosi možda jeste a možda i nije Pitova. Eto, otkrila sam ti najstrože čuvanu tajnu. Ako se sazna, tebe ćemo okriviti!

- Isuse! Ovo je ozbiljno - rekao je Tod češkajući se po glavi.

- Nemoj ni da pomisliš da ćeš izvući njegovo ime od nje. Nikom živom nije rekla, ali barem možemo da isključimo Olivijea - rekla je Skarlet kroz smeh.

- Neću ni pisnuti - uverio ih je. - Zaboga, nemojte joj reći da ja znam.

- Mora da se šališ!

- Srećan rođendan, dušo - žurno je rekao gledajući nekud iza nje. - Sad moram da idem da ispričam Artu.

- Sad smo stvarno u neprilici - zabrinuto je rekla Leticija.

- Ume li Art da čuva tajnu? - upitala je Anđelika.

- Ne brinem ja zbog Arta - rekla je Kendas. - Očigledno je da Tod ne ume.

Posle zakuske, Kejt se popela na stolicu, pljesnula rukama i zamolila ih da se utišaju kako bi održala zdravicu. Utišali su se iščekujući njen nastup. Kejt je stajala na stolici u vrlo uskoj haljini od žerseja koja joj je jedva pokrivala polovinu butina i ponosno je potapšala svoj stomak. - Moji dobri prijatelji, stari prijatelji, novi prijatelji, posebni prijatelji kao što ste vi, Anđelika, Skarlet, Leticija i Kendas i porodični prijatelji Dejzi i Endži. Dobro došli u moj skromni dom i hvala vam što ste sačuvali tajnu o ovoj zabavi i ulepšali je svojim prisustvom. Anđelika, vrlo si mi draga. Ti si *pravi* prijatelj i zato sam želela da ti uzvratim za tvoju dobrotu zabavom priređenom u tvoju čast. Tvoj rođendan je bio dobar povod, ali ja bih to učinila bez obzira na rođendan, bilo kog drugog dana, iz jednostavne želje da ti ukažem čast. Odana si, mudra i, mada si malo zaboravna, nikad ne zaboravljaš svoje prijatelje. Molim vas, nazdravimo Anđeliki!

- Za Anđeliku! - ponovili su gosti uglas. Anđelika je pocrvenela

od zadovoljstva.

Kejt se nagnula i uhvatila Edmonda za ruku. – U slučaju da ste pomislili da vam ništa neću reći o sebi, prevarili ste se. Ne bih mogla da propustim ovakvu priliku. Hoćete li, molim vas, da nazdravite Edmondu i meni, budućoj grofici supruzi Edmonda Augustina Silvijana od Napulja.

– Da! Edmondo i ja ćemo se venčati. – Na trenutak ih je zbunjeno pogledala i zakikotala se. – Dobro, čim se razvedem!

– Za moju buduću ženu! – rekao je Edmondo i podigao čašu a ostalima nije preostalo ništa drugo nego da slede njegov primer.

Kad su se izređale zdravice, zaigrali su. Kejt je igrala sa svojim grofom na sredini plesnog podijuma postavljenog u dečjoj sobi za igranje. Anđelika je popila previše koktela u želji da zaboravi prethodnu zabavu u toj kući, kad ju je Džek čekao u taksiju na kraju ulice. Omamljena alkoholom, dozvolila je Olivijeu da je odvuče na plesni podijum. Kad je prošlo jedan, većina gostiju se razišla, a Art je uzeo uređaj za karaoke i zapevao „Crazy“. Ovog puta barem nije skinuo pantalone i pokazao im svoju jagodu.

U tri sata su Olivije i Anđelika pošli kući. – Ovo je najbolja zabava na kojoj sam bila – rekla je, nesigurno ulazeći u kola koja su ih čekala ispred kuće. – I priređena je u moju čast!

– Drago mi je što si uživala.

– Nisam znala da ti se sviđa Kejt.

– Nikad nisam rekao da mi se ne sviđa. Samo mislim da je iscrpljujuće teatralna.

– Ona je pravo žensko.

– Očigledno.

– Ali istrpeo si je da bi organizovao *ovo*.

– Zbog tebe.

– Tako si divan, Olivije.

Poljubio ju je dok su kola klizila uz Kensigton gor. – Volim te, Anđelika.

– I ja tebe volim, Olivije. – Sanjivo je uzdahnula kad je shvatila koliko ga zaista voli.

Kad su se kola zaustavila u njihovoj ulici, na kolovoz je sišla pogurena figura pijano se teturajući i stiskajući kaput kako bi se zaštitila od hladnoće. – O, bože! – uzviknula je Anđelika. – To je Pit. – Oboje su se zagledali u njega dok je prolazio pored njih u pravcu Kejtine kuće. – Tako mi je drago što smo otišli i izbegli scenu.

– On zaista želi da mu se ona vrati.

– Da nije bio takva budala, nikad ga ne bi šutnula.

– Mislim da će shvatiti da je propustio voz.

– Ljudi baš umeju da iskomplikuju sebi život.

Olivije ju je uhvatio za ruku. – Ja imam sreće što sam se oženio tobom. Na sve strane gledam bračne brodolome i zahvalan sam bogu što mi i dalje plovimo punim jedrima.

Anđelika se privila uz njega obuzeta grižom savesti. – I dalje plovimo – rekla je. Sklopila je oči i ugledala pred sobom rupu na trupu broda i u mislima je zakrpila. Ako ostane iznad nivoa vode, on je možda nikad neće primetiti.

SVE SE DOGAĐA U PRAVO VREME.

U potrazi za savršenom srećom

Sutradan ujutru Kejt je gotovo u cik zore počela da telefonira kako bi izvestila prijateljice da joj je Pit lupao na vrata, da je zahtevao da vidi decu i preklinjao da mu se vrati. Sudeći po njenom uzbuđenom glasu, bilo je jasno da je oduševljena što je Pitu stalo do nje i što je došao na kolenima. – Zašto bih mu se vratila – upitala je – kad imam Edmonda koji me obožava? Ko bi rekao da ću ja ponovo stati pred oltar? Haljina Vere Vong jednostavno je previše lepa da bi čamila u ormanu. – Anđelika ju je slušala i rastužila se pri pomisli na Kejtinu decu i na bebu koja još nije ugledala kaos koji vlada u njenom dramatičnom životu. Nije zaista bilo važno ko je otac, zato što bi Pit prigrlio to dete, dao mu svoje prezime i verovatno nikad ne bi posumnjao da nije njegovo. Što se tiče Edmonda, ako se uopšte pojavi u crkvi, zateći će Pita kako stoji između njega i oltara. Anđelika je podozrevala da Kejt i dalje voli Pita, i da će ga verovatno uvek voleti. Pit neće odustati od nje bez borbe.

Krajem marta deca su imala raspust i prijateljice su otputovale svaka na svoju stranu. Uskršnje praznike provele su na raznim mestima u Evropi. Olivije je unajmio kućicu u Klostersu, gde su Leticija i Gaetano imali apartman s predivnim pogledom na dolinu. Leticija je uspela da ubedi Skarlet da joj prepusti Bena da se stara o njihovoj deci narednih četrnaest dana, i dok su se deca skijala s Benom i instruktorom, Anđelika i Leticija su uživale u dugim ručkovima na sunčanoj terasi restorana Česa. Olivije je bio dobar, iskusan skijaš, ali umesto da se rano izjutra popne na stazu i u miru se spušta kroz neugažen sneg, koristio je vreme za skijanje sa ženom i decom i, na svoje iznenađenje, shvatio je da mnogo više uživa da posmatra Džoa

i Izabel kako skijaju nego što bi uživao da je sam.

Ručali su puževe i fondi od sira u restoranu hotela *Vineg* i razgovarali o Kejt i njenom grofu. Leticija i Gaetano su imali mnogo prijatelja u selu i uključili su Anđeliku i Olivijea u svoje društvo, tako da su svi zajedno odlazili na večere kod prijatelja i do sitnih sati plesali u malom noćnom klubu *Kaza*. Anđelika se osećala podmlađenom, njen brak je procvetao, sećanja na pljačku izbledela su i potonula na dno njene podsvesti. Ali njene prve misli nakon buđenja i dalje su bile upućene Džeku.

Često ga je sanjala, uvek uz isti osećaj gubitka. Dok je ležala budna u krevetu, prisećala se zalazaka na prevoju Ser Louri i njegovog blagog pogleda. Ali najčešće se prisećala kako se osećala pored njega. Ipak, ta žena je zauvek nestala s budućnošću koju su njih dvoje izatkali finim nitima iluzije. Zajednička budućnost nije im bila zapisana u zvezdama. I premda se njen život vratio u uobičajen tok, i dalje je u sebi nosila delić Džeka nalik grumenu zlata koji ju je težio i ispunjavao.

Deca su krenula u školu krajem aprila, a devojke su ponovo zajedno odlazile na ručak. Anđelika je uspostavila rutinu svakodnevnog pisanja i pronašla je nadahnuće. Njeni trolovi i Blistavile oživeli su na stranicama i zavladaile njenim mislima. Dok je letela na krilima pronađene mašte, zaboravila je snove o svojoj knjizi o sreći. Nije otkrila tu tajnu; štaviše, njena veza s Džekom dodatno ju je zbunila. Izvesno je bilo samo to da joj ljubav prema poslu, deci i mužu i prijateljima pruža prijatan osećaj zadovoljstva. Da nije bilo onog malog grumena koji joj je žuljao nežno tkivo srca, poverovala bi da je srećna onako kako čovek može samo da poželi.

Ali onda joj je Ana poslala vest od koje je strahovala.

Anđelika je sedela za svojim radnim stolom. Deca su bila u školi, Olivije na poslu. Celo jutro je osećala nelagodu, nije mogla da piše opterećena lošim predosećanjem od kojeg joj je treperio svaki nerv i uzalud je pokušavala da dokuči zašto je tako potištena i uznemirena. Kad je telefon zazvonio, znala je. Grlo joj se steglo od tuge i pre

nego što je čula Anin glas.

- Anđelika? Ovde Ana. - Osetila je kako se njena tuga proteže kroz telefonsku liniju čak iz *Rozenboša* i kako suze provaljuju njenu brižljivo podignutu branu i kuljaju joj niz obraze. - Džek je jutros umro.

- O, bože. - Prinela je ruku srcu.

- Bio je veoma spokojan i pomiren sa sudbinom. Ja sam ga držala za jednu ruku, devojke za drugu. Rekle smo mu da ga mnogo volimo i da ćemo osećati njegov duh među čokotima vinove loze i u sutonima koje je voleo, iako više nećemo moći da ga vidimo. Osmehnuo se. Nije više imao snage, ali se osmehnuo i u tom osmehu načas sam prepoznala onog starog Džeka. Onda je izdahnuo, mirno, bez bola.

- Mnogo mi je žao.

- Najgore je devojka. Mnogo su volele svog tatu. Znala sam da bi htela da čuješ.

- Trebalo je da mu telefoniram...

- Nemoj to da govoriš. Usmeri svoju snagu na lepe stvari. Usmeri svoju ljubav na njega zato što on nije otišao daleko, samo ne možemo da ga vidimo.

- Napustila sam ga kad sam mu bila najpotrebnija.

- Razumeo te je.

- Svakog dana mislim na njega, Ana.

- I on je mislio na tebe. Često te je pominjao, ali nije bio ozlojeđen. Zato ni ti ne smeš da osećaš ozlojeđenost. Sačuvaj uspomene. Kratko vreme koje ste proveli zajedno dragoceno je. Ljubav i čežnja su sila koja će vas jednog dana ponovo spojiti. Ne brini. Ponovo ćeš ga sresti. - Nasmejala se na svoj karakterističan, spokojan način. - Nadam se da ćemo se i nas dve sresti, Anđelika. Možeš da dođeš u *Rozenboš* kad osetiš da si spremna. Džek bi voleo da ponovo dođeš.

Anđelika je s mukom progutala pljuvačku. - Kad je sahrana?

- Sutra. Sahranićemo ga na obroncima iznad *Rozenboša*.

Znala je da ne može da stigne na vreme. - Hoćeš li da učiniš

nešto za mene, Ana?

- Naravno.

- Stavi stručak žalfije na njegov kovčeg. - Sklopila je oči. - Tako ću se oprostiti od njega.

Anđelika je ostatak dana provela u suzama, lica zagnjurenog u jastuk. Optuživala ga je za sebičnost, ali njena sebičnost je bila sramna. Da li bi je zaista mnogo povredilo da mu je barem jednom telefonirala i da mu je poslala imejl kojim mu izražava svoju ljubav? Želje čoveka na samrti svakako su bile važnije od njenih. Pred njom je ceo život koji će pokloniti Olivijeu i svojoj deci: Džeku je bilo ostalo samo nekoliko meseci.

U tri sata je otišla po decu. Kendas je stajala sa Skarlet i Leticijom, čekale su da se otvore velika vrata i da njihova deca istrče na blistavo prolećno sunce.

Kendas joj je brzo prišla kad je primetila njeno izmučeno lice. - Šta se dogodilo? - upitala je. - Ko je umro?

- Džek... - Anđelika nije mogla da kaže više ništa.

- O, bože. Džek je umro? Stvarno?

Anđelika je klimnula glavom i naslonila se na nju, jecajući.

Prišle su im Leticija i Skarlet, zabrinute. - Šta se desilo?

- Umro je Džek Mejer - odgovorila je Kendas i zagrlila Anđeliku.

- Isuse! - uzviknula je Skarlet i prebledela. - Ne mogu da verujem.

- Ko je Džek Mejer? - prošaputala je Leticija.

- Naš prijatelj iz Južne Afrike - rekla je Skarlet. - Anđelika je posetila njega i njegovu porodicu kad je bila na turneji. Znala sam da ima rak, ali mislila sam da se bolest povukla.

- Povratila se - rekla je Anđelika, odmakla se od Kendas i obrisala oči. - Jutros je umro.

- Sećaš se, to je onaj što se bio zagrejao za Anđeliku - Skarlet je podsetila Leticiju.

- Pa, naravno - žustro je rekla Leticija i spustila ruku na Anđelikino rame. - Hoćeš da odvedem Izabel i Džoa kod mene?

- Hajde da svi odemo kod tebe na čaj, deca mogu da se igraju u prizemlju, a mi ćemo da sednemo u dnevnu sobu i da damo Anđeliki neko jako piće – predložila je Kendas.

Kendas je povezla Anđeliku, Džoa u Izabel svojim kolima i usput je pozvala kućnu pomoćnicu da je obavesti da deca neće doći kući na čaj. Kad su stigle u Leticijinu kuću u nizu, Džo i Izabel su se obradovali što su zatekli svoje drugare i otrčali su u sobu za igru. Anđelika se sručila na sof u dnevnoj sobi na prvom spratu, savila je noge poda se i uzela šolju čaja, u koji joj je Leticija sipala malo viskija. Skarlet joj se pridružila na sof. Leticija je donela keks i čaj i spremala se da sedne na pod kad se oglasilo zvono na ulaznim vratima. – To je sigurno Kejt – rekla je i otrčala niza stepenice da otvori. Devojke su se ćutke zgledale, osluškujući tresak vrata i Kejtine i Leticijine tihe glasove u predsoblju.

- Ja je nisam zvala! – rekla je Kendas i podigla ruke.

- Leticija ju je zvala, naravno – rekla je Skarlet i zakikotala se. – Pisala je poruku u kolima.

- Kad već moram da otvorim dušu, mogu to da uradim i pred svima vama – rekla je Anđelika i slabašno se osmehnula. – Ostavićemo za kasnije tračarenje na tu temu.

- Ne bih se kladila u to, dušo! To što ćeš nam ispričati pružiće nam materijal za višemesečno tračarenje!

- Mnogo mi je žao zbog Džeka! – uzviknula je Kejt kad je uletela u oblaku parfema, u *meri kvant* kratkoj haljini iz šezdesetih godina koja joj se zategla preko stomaka. Otkako se upustila u vezu s grofom, haljine su joj bile sve kraće, nakit sve upadljiviji, a parfemi sve jači. Sela je i prekrstila duge noge tako da su joj zlataste šnale na cipelama *rože vivije* svetlucale na sunčevoj svetlosti koja se probijala kroz visoke vertikalno klizne prozore. – Onda, ko je on?

Anđelika se osmehnula kroz suze. – On je bio moj ljubavnik – jednostavno je rekla, i u tom trenutku Kejt nije mogla da kaže ništa što bi razgovor usmerilo na nju.

Devojke su slušale, opčinjene, Anđelikinu ispovest o ljubavi prema Džeku. Ispričala im je priču od samog početka. Od trenutka

kad je osetila privlačnost prema njemu na Skarletinoj večeri, do jutrošnjeg telefonskog poziva, s kojim se sve završilo. Postavljale su joj pitanja, istraživale njena osećanja i misli i, začudo, što je više pričala, Anđelika je sve manje osećala bol. Podelila je taj bol, i on je uminuo. Delila je svoje uspomene i osećala kako je obuzima radost zbog ljubavi koju su negovali i lepih trenutaka koje su proživeli. Verovala je da će čuvati njenu tajnu; na kraju krajeva, njih pet tračare samo međusobno.

- Ironija je što me je moja veza s Džekom naterala da više cenim Olivijea. Naš brak se učvrstio upravo zbog toga, i zato sam zahvalna Džeku. Naučio me je da živim u sadašnjosti, i upravo to i pokušavam da postignem. Niko od nas ne zna šta ga čeka iza ugla. - Pogledala je svoje najbolje prijateljice, koje su sedele oko nje i slušale je bez osuđivanja, razumele je i saosećale s njom, podržavale je duhovitim opaskama i shvatila je da ništa nije tako isceljujuće kao prijateljstvo.

- O, bože! - uzviknula je Kejt, spustila šolju s čajem i zagledala se u svoje noge. - Pukao mi je vodenjak.

- Stvarno? Jesi li sigurna? - Upitala ju je Leticija, užasnuta.

- Ne znam nijedan drugi razlog zbog kojeg bi voda pokuljala iz mene!

- Nadam se da neće uništiti tu tkaninu - rekla je Kendas i pogledala *vilijam jovard* fotelju natopljenju Kejtinom telesnom tečnošću.

Anđelika se nasmejala Kejtinom nepogrešivom osećaju za pravovremenost. - Mislila sam da ništa ne može da prevaziđe moju priču.

- Stvarno si luda, kao da je ne poznaješ - rekla je Kendas. - Čekaju nas teška vremena.

- Dušo, hoćeš li da pozovem Pita? - upitala je Leticija.

- Zar moraš?

- Mislim da bi trebalo. To je njegovo dete, zar ne?

Kejt je napravila zabrinut izraz lica. - Još nisam sigurna u to.

Leticija je bespomoćno slegnula ramenima. - Hoćeš li da zovem

drugog oca?

- Ne - skočila je Kejt. - Zvaću Edmonda.

- Ne mogu i Pit i Edmondo prisustvovati porođaju! - uzviknula je Kendas. - Izbiće gadna svađa.

- Šta da radim? - zakukala je Kejt i odjednom prebledela od panike. Uхватила je Leticiju za ruku. - Moraš da pođeš sa mnom. Ne mogu sama da se porodim. Sve četiri morate da pođete sa mnom! - naredila je Kejt. Leticija joj je pomogla da ustane, a ona ju je stegla za mišicu kao da joj život zavisi od toga.

- Odvešću te u bolnicu - ponudila je Leticija. - Ali neko mora da ostane s decom.

- Ja ću! - Kendas je podigla ruku. - Nisam baš vična asistiranju prilikom porođaja. Ne podnosim bol.

- Bol? Zaboga, brzo me vozite u bolnicu. Ako zakasnim za epiduralnu anesteziju, mogla bih da umrem. - Kejt je, gegajući se, silazila niza stepenice.

- Gde ti je torba sa stvarima? - upitala je Skarlet i pošla za njom.

- U spavaćoj sobi. Uzmi ključ iz moje tašne i idi. Hvala bogu što mi vodenjak nije pukao na *Šanelovom* odeljenju u *Selfridžisu*.

Leticija ju je odvezla u bolnicu *Portland* i Kejt je uskoro rodila dečaka. Leticija je bila bleđa pošto je tokom celog porođaja držala Kejt za ruku. - Sad mi je jasno zašto muževi radije čekaju u hodniku - rekla je kad su stigle Kendas, Skarlet i Anđelika noseći cveće i kese iz *Vajt kompani* pune poklona. - Bilo je krvi kao na bojnopolju!

Devojke su se okupile u maloj sobi. Kejt je spokojno ležala držeći Herkula u naručju. Ličili su na Bogorodicu s malim Isusom. Njene prijateljice su radoznalo posmatrale malo lice, tražeći u njegovim ružičastim crtama neku sličnost s Pitom. - Liči na tebe - razočarano je rekla Kendas.

- Isti je Pit - srećno je odgovorila Kejt.

- Ne, ne vidim nikakvu sličnost s Pitom. Beba je tvoja slika i prilika.

- Telefoniraću mu. Pošao je ovamo.

- A šta je s Edmondom?

- Ako je Herkul Pitov, onda on ima pravo da ga prvi uzme u naručje. To je njegov sin. Zamislite! Rodila sam Pitu sina.

- Zvučiš kao Ana Bolen - rekla je Anđelika. Vrata se širom otvoriše.

- A evo i kralja Henrija - reče Kendas i izmaknu se u stranu.

Pit je prošao pored njih i zagledao se u svoje dete kao da oko njega nema nikoga. Zajapurio se od uzbuđenja. - Sin! - ponosno je uzviknuo.

Kejt mu ga je pružila. - Herkul - rekla je.

- Herkul? - Pit nije delovao oduševljeno.

- Prikladno junačko ime - rekla je Kejt.

- Ali jadno detence još nije napravilo nikakav poduhvat - razložno je rekao Pit.

- O, jeste, i te kako - rekla je Kendas u po glasa i ćušnula Anđeliku. - Mislim da bi sad trebalo da pođemo.

- Mislite da je Pitovo? - upitala je Anđelika Kendas i Skarlet dok su se spuštale liftom.

- Ni govora - odgovorila je Kendas.

- Ja bih rekla da verovatno jeste - dodala je Skarlet.

- Nimalo ne liči na njega.

- Ali isto tako ne liči ni na nekog drugog - podsetila ju je Skarlet.

- Zato što ne znamo s kim da ga upoređujemo. Treba sačekati. Istina uvek izbije na videlo.

Herkulovo rođenje ništa nije promenilo u pogledu Kejtinog i Pitovog razvoda. Advokati su se borili, a Edmondo je zabavljao Kejt obećavajući joj palate i zabave i raskošno venčanje na plaži na Mauricijusu kakvo je oduvek sanjala. Prošlo je godinu dana. Anđelika je završila knjigu i predala rukopis. Klaudija ju je zvala čim ju je pročitala i rekla joj da je još bolja od romana *Svilena zmija*. Olivije je pročitao rukopis i izveo je na večeru da proslave. Nazdravio je svojoj nadarenoj divnoj ženi, a Anđelika je shvatila da će joj vreme i ljubav pomoći da izbriše ožiljke. Život tutnji kao voz koji nikoga ne čeka. Nije mogla da promeni njegov smer, ali mogla

je da promeni način putovanja.

Onda, jednog prolećnog jutra, dok je Anđelika sedela u vrtu i posmatrala plave senice kako poleću s magnolije i sleću na kavez s hranom, Olivije se vratio s posla i pridružio joj se noseći dve čaše vina. Deca su se igrala u drvenoj kućici, skakala su s krova i glasnim ćeretanjem terala veverice od ptičje hrane.

- Rano si došao - zadovoljno je rekla Anđelika.

- Hoću da provodim više vremena sa svojom porodicom. - Pružio joj je čašu i malu plavu knjigu veličine njegove šake.

- Šta je to?

- Išao sam u *Voterstoun* da kupim Džou knjigu o Rimskom carstvu, i ugledao sam na pultu gomilu ovih knjiga. Privukli su mi pažnju neobičan naslov i lepe korice. Kad sam pročitao naslov, pomislio sam da će ti se možda svideti.

Zurila je u slova i oči joj se zamagliše od iznenadne navale uspomena. - Hvala ti, dragi - rekla je. - Zaista si pažljiv.

- Tatice, gledaj me! - uzviknuo je Džo i zaljuljao se na grani. Olivije mu je prišao i pomogao mu da siđe.

Anđelika je zurila u naslov u zlatotisku koji se isticao na koricama male plave knjige:

U potrazi za savršenom srećom
Dž.A. Braj

Prešla je prstima preko njih, ubeđena da je osetila miris kamforovog drveća. Srce joj je snažno tuklo kad je na prvoj strani naišla na jednostavnu posvetu:

Za Sejdž

Jedine reči koje su bitne su one da te volim.

Nije zaplakala. Bila je previše srećna da bi mogla da plače. Dakle, napisao je knjigu pred smrt, za nju. Ipak ju je voleo. Otvorila je prvo poglavlje i nasmejala se:

Kvalitet našeg života zavisi od kvaliteta naših misli.

Bila je sigurna da ga čuje kako se i sâm smeje; njegov nezamenjivi glas koji je doleteo na vetru.

Epilog

Dve godine kasnije

Mala grupa prijatelja i članova porodice rasporedila se na belim stolicama na lepoj peščanoj plaži, ispred hotela *Sen Žeran* na Mauricijusu. Palmino lišće blago se njihalo na povetarcu koji je duvao s mirnog tirkiznog mora, a miris crvenog i žutog cveća izmešao se s prodornim miomirisom ilang-ilanga kojim je odisalo celo ostrvo. Sunce je zašlo iza brda u zaleđu, postalo je nevidljivo i više im nije peklo kožu, ali uprkos tome i dalje je bilo veoma toplo i gosti su se znojili u letnjim haljinama i košuljama, a deca su se uzvrpoljila u haljinicama za deveruše i kratkim pantalonama za paževe. More je u daljini zapljuskivalo koralne grebene, a ljubičastocrveni oblaci dramatično su se navlačili na obzorju kad se Kejt pojavila na plaži na blistavobelom konju.

Kendas, Skarlet, Leticija i Anđelika stajale su u jednostavnim haljinama boje slonovače koje su im otkrivale ramena, držale su bukete cveća i posmatrale Kejt kako se približava u *vera vong* haljini, s velom na glavi.

- I dalje mi nije jasno kako sam se obrela ovde u ovoj haljini, da posmatram ovu šaradu - prošaputala je Kendas.

- Ne mogu da verujem da će stići do oltara - rekla je Anđelika.

- Gospođa još nije rekla poslednju reč - cinično ju je podsetila Kendas.

- Sad je više ništa ne može zaustaviti.

- Izgleda božanstveno - uzdahnula je Leticija, trepćući kroz suze.

- Nemoj mi reći da plačeš, Leticija? - Skarlet je bila zapanjena. Još više ju je zapanjilo što su je obukli u tradicionalnu belu haljinu koja joj je dopirala do gležnjeva i posadili je na početak prolaza između stolica. - I meni se plače - promrmljala je vrpoljeći se u

neudobnoj haljini – ali iz sasvim drugačijih razloga.

– I meni – rekla je Kendas. – Kako smo pristale na to da budemo deveruše? Smeškajte se, evo je, liči na reklamu *este loder*.

Kejt se osmehnula prijateljicama, oči su joj blistale od sreće. Onda se osmehnula gostima i skliznula s konja, a jedan službenik hotela poveo ju je do prolaza između stolica. Devojke su joj, kako običaji nalažu, namestile nabore haljine i ispravile šlep. Deca su se poređala iza nje noseći korpice sa školjkama i laticama cveća koje je trebalo da bacaju po prolazu ispred neveste i njenog muža kad budu odlazili. Za decom su koračale Kejtine prijateljice. Jedino Leticija, očiju punih suza, nije bila u stanju da vidi komplikovan detalj na zadnjem delu venčаницe. Držeći Arta pod ruku, Kejt je koračala kroz prolaz između stolica ukrašenih venčićima od belog cveća i zelenog lišća, približavala se svom grofu koji se isprsio kao lepi paun. Tod je sedeo u prvom redu s Kejtinom majkom, braćom i sestrama, mali Herkul mu se meškoljio u krilu, jer mu je očigledno bilo pretoplo u beloј lanenoј košulji i pantalonіcama *mari šantal*. Art je predao Kejt Edmondu, i pošto su razmenili zaljubljene poglede, njih dvoje su se okrenuli prema svešteniku, spremni da izgovore bračne zavete.

Iznenada je dunuo jak vetar a s plaže se prolomio vapaj. Kejt je pogledala Edmonda. Edmondo se osvrnuo. Lice mu se iskrivilo. Vapaj je potekao od Pita, koji im je prilazio teturajući se. – Jesam li ti rekla da gospođa još nije rekla poslednju reč – šapnula je Kendas Anđeliki dok se vapaj uobličavao u reči: – Kejt, volim te – i postajao sve glasniji kako se Pit, teturajući se, približavao skupu svatova.

– Šta li će Kejt da uradi?

Kejt je briznula u plač. Onda je zadigla rubove svoje prelepe haljine, izula elegantne *lubuten* cipele, i potrčala kroz prolaz prema Pitu, teatralno jecajući.

– E, sad mogu da kažem da sam sve videla! – uzviknula je Skarlet i bacila cveće u pesak.

– Ovo je tako dirljivo – šmrcala je Leticija. – Uvek je volela Pita.

– Ovo je zaista sjajan trenutak za pomirenje – zajedljivo je rekla Kendas.

- Možda samo treba da sačekamo? Možda će zameniti grofa za Pita? – predložila je Anđelika.

- Nije ovo film *Mama mia!* – odvratila je Kendas.

Art je ustao i podbočio se. – Kako nismo predvideli ovako nešto?

- Okrenuo se prema devojkama. – Mislio sam da smo Tod i ja došli ovamo na drugi medeni mesec!

U tom trenutku, Herkul se izmigoljio iz Todovog naručja. Dok ga niko nije gledao, skinuo je košulju preko glave i spustio pantalone, a onda je golišav počeo da puzi prema plaži.

- O, bože! – uzviknula je Kendas, kad je primetila detence.

- Šta je bilo? – upitala je Anđelika prateći njen pogled. – O, moj bože – zapanjeno je ponovila. – Zar to nije...

Jedna po jedna, devojke su odvrćale pogled od Kejt i Pita koji su se divlje bacili jedno na drugo, i zagledale su se u guzu malog dečaka koji je puzio po pesku.

Art je zinuo. – Gospode bože! – uzviknuo je. – Neka sam proklet.

Na desnoj polovini Herkulove guze isticao se veliki crveni beleg u obliku jagode.

Ne prolivajte suze za mrtvima. Sačuvajte svoju ljubav za žive. Dok odrasta, čovek bi trebalo da pobegne iz zarobljeništva koje mu je nametnula potreba za posedovanjem, zato što nam je sve što nas okružuje samo pozajmljeno: dobra, prijatelji, ljubav, čak i vreme.

U potrazi za savršenom srećom

Dž.A. Braj

za *balkandownload.org* **Thalia**

Zahvalnost

Ovaj roman je nadahnut mojom turnejom po Južnoj Africi pre nekoliko godina. Zaljubila sam se u prirodu koja me je neobično podsetila na Argentinu, možda zbog nepreglednog neba i veličanstvenih obzorja. Upoznala sam divne ljude i posetila prelep holandsko-kejski vinograd u Konstanciji. Budući da sam radnju svojih prethodnih knjiga smestila u Južnu Ameriku i Evropu, radovala sam se promeni. Zato dugujem veliku zahvalnost svojim dragim južnoafričkim prijateljima koji su strpljivo odgovarali na moja beskonačna pitanja i s oduševljenjem i velikodušno mi pokazali svoju predivnu zemlju. Hvala Sirilu i Beril Berniston, Džuliji Tvig, Geriju Sirlu i Lejtonu Makdonaldu. Želim da zahvalim i Pipi Klark, koja me je sama po sebi nadahnula!

Iskoristila sam i zapažanja moje rođake Ketrin Palmer-Tomkinson koja je prošli Božić provela u Kejptaunu. Napisala sam joj dugačak spisak pitanja u vezi s vinogradima, a ona mi je vrlo ljubazno poslala fotografije i gotovo ceo rukopis o berbi grožđa, delo direktora prodaje i marketinga imanja *Vorvik*, Džejmsa Dera.

Neizmerno sam mu zahvalna na velikom trudu. Mogu samo njemu da zahvalim ako sam uspela verno da prenesem taj divan period berbe.

Hvala mom ocu, koji mi je dobar uzor – u svakom mudrom liku u mojim knjigama postoji i delić njega, i hvala mojoj majci za brižljive ispravke i ideje.

Hvala mom agentu Šili Krouli iz agencije *Kertis Braun* i mom uredniku Triš Tod iz izdavačke kuće *Tačstoun fajersajd*. Raduje me što se moji romani objavljuju u Sjedinjenim Državama, i zahvalna sam Triš Tod i njenom dinamičnom timu za njihov polet i uloženi napor, kao i za prelepe korice mojih knjiga! To mi mnogo znači.

I najvažnije, želim da zahvalim svom mužu Sibagu, koji mi je pomogao da osmislim zaplet i koji me zasmehava više od bilo koga

na svetu!

- [1](#) Marka steznika i ženskog donjeg rublja. (Prim. prev.)
- [2](#) Fr.: sranje. (Prim. prev.)
- [3](#) It.: tačno. (Prim. prev.)
- [4](#) *sage* žalfija, ali i mudrac. (Prim. prev.)
- [5](#) Biljka srodna kimu i anisu. (Prim. prev.)
- [6](#) Britanska industrija hleba i peciva. (Prim. prev.)
- [7](#) Fr.: anđele moj. (Prim. prev.)
- [8](#) Marka kapsula za otpušavanje nosa koje se rastvaraju u inhalatoru. (Prim. prev.)
- [9](#) Čuveni londonski frizer i istoimeni frizerski salon. (Prim. prev.)
- [10](#) Fr.: Ali, mama ja više neću da idem u školu! (Prim. prev.)
- [11](#) Tipična švajcarska planinska kuća. (Prim. prev.)
- [12](#) Šp.: Mama, hoću da idem u školu. (Prim. prev.)
- [13](#) It.: I ja hoću da idem u školu. (Prim. prev.)
- [14](#) Sredstvo na bazi bilja i algi za opuštanje mišić
- [15](#) Fr.: Ali ne, anđele moj. (Prim. prev.)
- [16](#) Marka sredstava za negu kose. (Prim. prev.)
- [17](#) Fr.: Draga moja. (Prim. prev.)
- [18](#) Fr.: Romansirana životna priča. (Prim. prev.)
- [19](#) It.: gadura. (Prim. prev.)
- [20](#) Fr.: prelepo. (Prim. prev.)
- [21](#) Sirotinjska četvrt u Londonu. (Prim. prev.)
- [22](#) Johannesburg u slengu. (Prim. prev.)
- [23](#) Autorka knjiga o Hariju Poteru. (Prim. prev.)
- [24](#) Fr.: Dobro. (Prim. prev.)
- [25](#) Fr.: Kako god. (Prim. prev.)
- [26](#) Engl.: *anxious* zabrinuta, brižna. (Prim. prev.)
- [27](#) Marmadjuk je naziv novinskog stripa čiji su junci članovi porodice Vinslou i njihova doga Marmadjuk. (Prim. prev.)
- [28](#) Od afrikanerskog *bak*, *kontejner* kamionet s otvorenom prikolicom niskih stranica. (Prim. prev.)

²⁹ Zapečeno mleveno meso sa začinima, preliveno jajem i mlekom, indijsko jelo na bazi pirinča i začina, kari s graškom i krompirom, južnoafrike krofne prelivene šećernim sirupom. (Prim. prev.)

³⁰ Engl.: neko. (Prim. prev.)

³¹ Dejzi je engleski naziv za belu radu (margarita). (Prim. prev.)